

DRACULESSA

KASATURA

yarası keskin

nm
LAPIS

Sevgilisiyle mutlu bir gelecek planlayan
bir kızdım fakat kader benim planlarıma
göre adımlamadı. Beni psikopat bir adamla
anlaşmalı evlilik yapmaya zorladı. Kaderin
bana hazırladığı o gelecek keskin bir yaraya
ev sahipliği yaptığında, boyun eğmek
zorunda kaldım.

Kimsenin gözüne batmayan bir
hizmetçiyken, günahkârların aziz taklidi
yaptığı o kurtlar sofrasında oturur vaziyette
buldum kendimi.

LAPIS YAYINLARINA
ULAŞMAK İÇİN

LAPIS

KASATURA EVRENİ

Alt tabaka ve Üst tabakanın olduğu günümüz tarihinden farklı yaşam biçimleri benimsenmiş bir evren.

Ak Kemik: Piramidin altın kısmında hüküm süren insanlardır. Kantıları ve gücü ak kemikler ellerinde tutar. Halk kesim ve kara kemiklere istedikleri gibi davranma özgürlüğüne sahip olanlardır.

Halk Kesim: Ak kemiklerin yaşadığı dünya da sıradan hayat yaşarlar. Genellikle belirli meslekler ve hizmetlerde çalışarak geçimlerini sağlarlar. Ak kemiklerin yaşadığı bölgeden uzak halk kesime ait bölgelerde yaşam sürerler.

Kara Kemik: Yeryüzünde yaşamaya hakkı olmayan, soyadı bulunmayan ve nüfusa geçmeyen insanlara verilen addır. Kara kemikler, yeraltı şehrinde yaşamaya mahkum edilmiş biref köleden ibaret sayılırlar.

KASATURA - Yarası Keskin
Draculessa

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: İrem Şimşek

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-96364-4-3

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Draculessa, 2025 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

DRACULESSA

kasatuga

Duzenleme

Ny.ozlem

Ninova

*Bu kitabı, bana gölgemden daha yakın olan sana ithaf ediyorum.
Her daim yanımda olduğun için teşekkür ederim, Hazal Aba.*

Ninova

UYARI

**Bu kitap yetişkin okurlar için uygundur.
Dubcon içerir.**

1. BÖLÜM

Parmağımın ucuna doğru yol çizen kan damlasının son durağı, işlemeli, altın rengindeki tepsi olmuştu. Kesilen parmağımdan akan kana neden dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi baktığımı bilmiyordum ama ilgimi çekmişti.

Hatta ne kadar dikkatimi dağıttıysa artık ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini birkaç dakikalığına unutmuştum. Tabii, dalgınlığımı fırsat bilen aşçı, karın boşluğumu kepçenin ucuyla dürtükleyince hayaller âleminin kapısından anca çıkabilmiştim.

“Zergül, bak Allah aşkına hızlı ol. Az sonra misafirler gelecek ve sen hâlâ dakikalardır tepsiyle bakıyorsun.”

Hayır, gelseler ne olacak? İki dakika bir şey yemeyince, içmeyince aç mı kalacaklar? diye homurdanmak istesem de kelimelerimi yuttum. Kanımla kirlenmiş tepsiyi bir güzel sudan geçirir geçirmez çerezlikleri tepsinin içine dizmeye başladım. Ve o esnada da aşçıya, “Kılıç Bey’in diğer ak kemiklerle toplantısı uzun sürer, boşuna acele ettiriyorsun,” dediğimde aklıma Kılıç Bey’in ortaklarından olan Han Bey’in, karısının ve baldızının da geleceğini hatırlamamla işimi hızlıca bitirmeye koyuldum. Hiç ama hiç haz almadığım insanların başını çekiyorlardı.

Sonunda çerezlikleri hazırlamış, tam tepsiyi yüklenip gitmeye koyulmuştum ki ojeli bir el, titizlikle hazırladığım kuruyemişlerin içine dalıp birkaç tanesini arakladı. Ele kitlendiğim için sahibini fark etmem zaman aldı ama en nihayetinde gözlerimin içine yansıyan sima, üvey kız kardeşim Müge’ye aitti. Kırmızı rujlu dudaklarının arasından kuruyemişi geçirirken bile bana laf atmaktan geri kalmadı. “Hizmetçilikte senden iyisi yok.”

Samimiyetsiz bir şekilde gülümseyip, “Birileri gibi kendi işini kendisi göremeyecek kadar yeteneksiz değilim, buna da şükür,” dedim.

“Kara kemikler dururken neden kendi işimi kendim yapayım ki? Onlar ne güne duruyor?”

Söylediği her cümle aslında benim de bir kara kemik oluşumu unutmamam içindi. Ama bilmiyordu ki ben bu adaletsizliğe çoktan alışmıştım. Bu gerçeği, kimse gözyaşıma dokunmadığında kabul etmiştim. O gün bugündür ağlamaz, incinsem de üzülsem de dışa vurmazdım. Bu dünya, ak kemik ve kara kemik olarak insanları ikiye ayırmaktaydı. Bir hayvandan daha alt tabakada olan kara kemikler içinde ben de vardım. O şanssız doğanların içinde olmak geçmişte çok canımı yaksa da şimdilerde pek umursamıyordum. Kendinden emin gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm. Derin yırtmaçlı koyu lacivert kalem eteğinin üstüne giydiği saten kırmızı gömleğinin açıkta bıraktığı gerdanını süsleyen zarif altın kolyesi dahi onu insan kılıfına sokmaya yetmiyordu. Çenemi açmak yerine küçümseyerek sııttım ve yanı başından aksak adımlarımla geçtim.

Eğer susuyorsam bu ne korkumdan ne de asaletimdendi, ağzımı açarsam kesinlikle küfredeceğimi biliyordum. Zaten arkamdan topal, aksak, yandan çarklı gibi saçma lakaplar takıp duruyorlardı, bir de buna ek olarak küfürbaz diye anılmak istemezdim.

Mutfaktan çıkar çıkmaz rotamı sağımda kalan koridora çevirdim. Çocukluğumdan beri hizmetkârlık yaptığım Şahbazoğluların haşmetli evine hâlâ alışamamıştım. Her defasında ağzım açık, ayran budalas gibi etrafı süzmeden edemiyordum. Lüks delisi bir insan değildim hatta sıradan, basit ve kara kemiklilerin giydiği ucuz soluk kıyafetler giyyordum. Kederle iç çektim. Yarı ak kemik olmama rağmen böyle muamele görmek bazen kanıma dokunuyordu. Annem bir kara kemikti, Iskarta adı verilen yeraltı şehrinde hayat kadınlığı yapıyordu. Babam Vural Şahbazoğlu’yla birkaç kez birlikte olmuş ve gaytimeşru çocuk olarak dünyaya ben gelmişim. Müge’yle babamız bir, annelerimiz ayrıydı fakat aramızdaki en önemli

fark onun bir soyada sahip olmasıydı. Kılıç Şahbazoğlu ise babamın yeğeni oluyordu. Şahbazoğlu ailesi iki aileden oluşuyordu. Ana aile ve küçük aile. Kılıç Bey, ana ailenin başı olduğu için küçük aileye de hükmetmekteydi.

Bir nevi kuzen sayılıyorduk lakin kara kemik olduğum ve bir metreten doğduğum için aile nüfusuna kayıtlı değildim. Babam Vural, beni hizmetçi diye bu eve getirdiğinde aklından ne geçiyordu, bilmiyordum. Annem öldüğünde on altı yaşındaydım. Şu bir gerçektir ki eğer Kılıç Bey, beni Iskarta yeraltı şehrinde çekip almasaydı, annemin mesleğini yapmak zorunda kalacaktım. Çünkü Iskarta, yerin altında güneşi göremeyenlerin şehriydi. Eğer Iskarta'da doğup büyüyorsan yeryüzüne çıkamazdın. Yeraltında kara kemikler, yer üstünde ise ak kemikler yaşardı. Babama minnet duyduğum tek konu buydu. Çünkü onun sayesinde, sırf onun kanını taşıdığım için bu hayatta bir nevi şansım olmuştu. Düşüncelerle dolu geçen adımlarımdan sonra en sonunda varmam gereken yere varmıştım. Büyük ve tarihsel bir havaya sahip kapıdan içeri girer girmez, modern şekilde dizayn edilmiş, genelde Kılıç Bey ve ortaklarının alkolün dibine vurdukları eğlence mekânını baştan aşağı süzdüm. Koyu gri duvarları süsleyen portrelerin çevrelediği odada, U şeklinde bir koltuk ve ortasında geniş bir masa vardı. Bar kısmı kırmızı led ışıklarla aydınlatılmış, ileri düzey bir müzik sistemiyle donatılmıştı. Bu odaya ne zaman girsem, kendimi farklı düşüncelere dalarken buluyordum. Annem bana küçüklüğümde hep şöyle derdi:

Onlara özenme, sahip olamadığın şeylere özenirsen hırs ve kıskançlığın seni derin ve dipsiz bir kuyuya iter.

Çocukken bu cümleyi kavrayamamıştım ama ergenlik zamanlarımda, o kıskançlık ve hırsı iliklerime kadar hissetmiştim. Çok şükür ki nefsimin beni kötü yola sokup hata yapmamı isteyen tüm tuzaklarından kaçmayı başardım. Şimdi ise koca bir tabloya bakmaktan farksızdım benim için. Gençken kimse görmeden koltuklarda, değerli eşyalarda ellerimi gezdirir, hayalhanemde olmayacak sahneler canlandırırdım. İster istemez tebessüm ettim. Eskileri

ne zaman hatırlasam tebessüm etme gibi bir huyum vardı, eğer bir şey yaşıadıysam veyahut yaşıyorsam iyisiyle kötüyse sırtlardım. Tıpkı içimde tohumlanan aşkın gelecekte sırtıma koyacağı ağır yükü şimdiden sırtladığım gibi.

Yüzümdeki tebessümün sebebi olan adamı düşünürken bir yandan da masaya çerezleri koyuyordum. Tam işimi bitirmiş ve mutfağa geri dönecekken, uzaktan gelen ama gittikçe yaklaşan erkek seslerini işittim.

“Çene kemiğinin yerinden çıkmasını istiyorsan buyur, konuşmaya devam edebilirsin.”

Bu gür ve kaba ses, Kılıç Bey’e aitti.

“Emin misin Şahbazoğlu? Bak çenem diye söylemiyorum çok sağlamdır kendileri. Çenemi kırayım derken parmak eklemlerini kırmayasın?” diyen kişi ise Arat Bey’di.

“Her şeyin bir ilki vardır.”

Görüş alanıma girdiklerinde onları ilk fark eden bendim, beni ise ilk fark eden Kılıç Bey olmuştu. Her zamanki gibi ruhsuz bir maske gibi takındığım surat ifademle, yüzlerine bakmadan kenara çekilip yol verdim.

“Zergül, görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu Han Bey. Bu adamı, günahımı sevdiğim kadar bile sevmezdim. Bir karısı olmasına rağmen, aşırı doyumsuz bir zamparaydı ki bu bile ondan uzak durmama yetiyordu. Ne kadar cevap vermek istemesem de yarım ağız, “İyiyim Han Bey, sizi sormalı?” dedim. Karısından pek hazzetmezdim, yine de bu aldatma mevzuları hoşuma gitmiyordu.

“İyi, seni böyle hoş gördüm, güzel gördüm, daha iyi oldum. Birkaç ay görmedim, güzelleşmişsin.”

Nereye kusuyorduk?

“Han Bey, zaten dişi sinek görseniz asılıyorsunuz. Hizmetçileri salsanız mı diyorum?”

Ah bu ses... Bu ses ona aitti. Kalbime tohum bırakan adama, Yücel Atabey’e aitti.

İlişkimizi kimse bilmiyordu. Çünkü bir ak kemik ile kara kemiğin birlikte olduğu öğrenilirse Yücel’in işine taş koyarlardı. Bir

süre daha ilişkimiz sırta kadem basacaktı. Olsun, ben bu gizli saklı ilişkiye de razıyım, keza bana yaşama hissi veren tek şey, onun bana olan sevgisiydi.

Gözleri benimkilerle kesiştiğinde, kaşlarıyla dışarı çıkmamı işaret etti. Tabii ben sinyali alır almaz, Kılıç Bey'e dönüp, "İzniniz olursa ben çıkayım?" diye sordum.

Önce bana, sonra Yücel'e imalı bir bakış atarken bir yandan sakalını sıvazlıyordu. Arduvaz gözleri tekrar bana döndüğünde başıyla onayladı. Ardından Han Bey'e bakarak, "Gözüne, diline sahip çık," dedi. Bir an gerildim. "O, bu evde hizmetçi de olsa amcamın kızı. Yatağını ısıtacak başka kadın bul." Sözleri yumruk kadar sertti.

Sözde amcasının kızıyım. İlk nedeni öz babamın Şahbazoğlu kanma sahip olmayıp evlatlık alınmasından ötürüydü ve ikinci nedeni ki bana göre daha acı olan sebebi beni çok da aileden biri olarak görmeyişleri olmasından ötürüydü keza aileden olsaydım şu an burada bu halde bulunuyor olmazdım. Zamanla bu iki konuya olan ilgimi kaybetmiş sadece yaşamaya odaklanmıştım.

"Eyvallah kardeşim, zaten asılmak için değil; maksat laf olsun, kızcağızın gönlü hoş olsun. Malum, aksak bir ayağı var, bir de metresten doğma, yarı ak kemik... Arada hoş kelimelere muhtaçtır."

Gözüm seğirmek üzereyken tekrar Yücel'le göz göze geldim. Kara gözleri, ne yapmak istediğimi fark etmiş gibi *sakın* diyordu. Evet, yapmak istediğim şey tam olarak tepsiyi herifin kafasına geçirmekti. Bu tarz hakaretlere kırılacak bir kız değildim. Ne olmuş topalsam? Bu dünyaya kim mükemmel geliyordu ki ben mükemmel olayım?

Derin bir nefes alıp verdim ve son kez Yücel'e baktıktan sonra odadan dışarı çıktım. Kılıç Bey'in ortaklarından sevmediğim tek herif buydu. Arat Bey'i severdim, böyle şeylerle işi olmazdı. Otuz dört yaşında olmasına rağmen, evlenmeyi bile düşünmediğini duymuştum. Melek Hanım da bir ara evlenmesi için Arat Bey'i çok darlamış ama adam en sonunda, "*Hayatıma topuklu gi-*

yen dişi şeytan almaya karşıyım,” demiş. Artık nasıl bir travması varsa kadınlarla ilgili...Mesela Kılıç Bey’i de severdim. Merttir ve sözünün eridir, ayrıca karısı Melek Hanım’a sadakatle bağlıdır. Onun karısına gösterdiği ilgiyi hiçbir erkekte şahit olmamıştım. Tabii bunlar bir yana, ileri derecede psikopatlık belirtileri gösterdiği için ondan uzak duruyordum. Öfkelendi mi, gözü kimseyi görmeyen ağır bir sadist oluyordu. Melek Hanım’ın nasıl olup da Kılıç Bey’den korkmadığını anlayamıyordum. Yücel ise bambaşka biriydi, ağız iyi laf yapar, bir kadını nasıl memnun edeceğini bilir-di. İmkânsız olduğumuzu bile bile ona kapılmak, nedense yüzme bilmeden denizin içine dalmak gibiydi. Sonumuzun ne olacağını kestiremiyordum. Yine düşüncelerime maydanoz olan istenmeyen biriyle karşı karşıya gelince derin bir nefes aldım.

“Zergül Hanım, evin kızı gibi boş boş dolanacağınıza masamızı donatsanız mı acaba?”

İstenmeyen otlardan biri, tam karşımda dikilen, kollarını göğsünün altında bağlamış Han Bey’in baldızıydı. Eğer elime bir silah verilseydi, ilk bu kızı vururdum. Gram nefretle öldürürsem namerdim, bu kızı öldürmek topluma yapılan bir iyiliktir.

Hâlâ cevap vermemiştim ancak o inatla konuşmaya devam etti.

“Hey! Kime diyorum, duymuyor musun? Cidden senin bir beynin var mı?” Soruyu sorarken bir yandan topuklu ayakkabısıyla ritim tutuyordu. “Niye? Sana mı lazım?” İçimde zerre nefret barınmıyordu. Sadece topuklu ayakkabısıyla çıkarttığı ses sinirlerimi bozmuştu.

2. BÖLÜM

Toprağına ayak bastığım bu dünyada, hayat şartları küfürsüz yaşamak için hiç elverişli olmadığından mıdır nedir, çenemi ne zaman açsam pek hayırlı cümleler çıkmıyordu.

Yalan yok, doğuştan gelen bir kibrim vardı. Belki de bu yüzden çok nefret edilip az sevilen bir kızdım. Şu an karşımda duran, ulu orta beyninin olmadığını söylediğim kız ki bu kızın adı Çağla'ydı. Gözlerinden çıkan ateşle beni yakmak istiyormuş gibi üstüme atılıp tek elini saçıma attığında, tepki koymakta geç kalmıştım.

Saçlarımın arasına daldırdığı eliyle saç tellerimi tek tek yolduğu yetmiyormuş gibi tırnakları kafatasımı delmeye çalışıyordu. Canımın aşırı derecede yanmasından ötürü, dudaklarımın arasından çıkan iniltiye mani olamadım.

“Sen kime beyinsiz diyorsun!” diye koca evi sesiyle inletti.

Genelde saldırgan bir yapım vardı. Fakat Çağla'nın olmayan beyni sayesinde, elime verdiği kozu değerlendirmek için canımın acısını göze alarak doğduğum andan şu anki ana kadar ne kadar duygusal anım varsa hepsini düşünüp hüznlenmeyi başarmış ve gözlerimin dolmasını sağlamıştım. Madem kirli oynayacaktık, o vakit hile yapmaktan gram utanmayacaktım.

“Çağla Hanım, yalvarırım durun. Ben size yanlışlıkla çarptım,” derken sesimi olabildiğince titretmiş, herkesin alay konusu olarak gördüğü topallığımı göz önüne sererek daha da masum ve acınası bir görüntüye bürünmüştüm.

Çağla'nın önüne diz çöktüğümde, bir iki damla yaş gözümünden yanaklarıma doru süzülüyordu. Çağla'nın daha da şiddetlenmesini bekliyordum çünkü bu kadarı oyunum için azdı. Biraz daha

bağırıp çağırmasını ve hırpalamasını umuyordum. Dip kökleri-me batırdığı tırnakları sayesinde, acı iniltilerim uzun koridorda yankılanıyordu. Şu an durduğumuz konum on numaraydı çünkü hem Kılıç Bey'lere yakın hem de Melek Hanım'ın misafirlerini karşıladığı büyük salona yakındı.

Çağla bir an durdu. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni kontrol ettiğinde yaptığı en büyük hata, elini saçımdan çekmemek olmuştu.

"Sen ne yaptığı-" diyerek söze girmeye çalışıyordu ki arkamdan gelen ve ortalığı inleyen, "Çağla!" sesiyle irkildik. Gelen Han Bey'di.

Tam bu sahnede, kötü kadın gülüşü yapmak istesem de rolüm gereği aciz kız rolüne devam ettim. Ah Çağla ah, senin en sevdiğim yanın kesinlikle çabuk sinirleniyor ve şiddete başvuruyor olmandı.

Çağla ani şoktan çıkamamış gibiydi. İlk hamle uçan kuşla flört etmeye çalışan Han Bey'den geldi. Yanıma yaklaşır yaklaşmaz, Çağla'nın saçımdaki elini sertçe çekti ve beni kollarımdan tutarak kaldırdı. O ara titremeye başlamıştım. Dışardan bakıldığında korkudan titreyen ceylan gibi gözüksen de aslında gülmemek için kendimi zor tuttuğumdan ötürü titriyordum. Tabii saç diplerimdeki o acı da yardımcı oluyordu. Han'ın kollarında olmak şu an iğrenç geliyordu ancak sabretmeliydim ve beni endişelendiren mevzu, Yücel'in şu an gözlerini dikerek Han Bey ve bana bakmasıydı. Kim ne istiyorsa onu anlasın, umurumda olmazdı fakat Yücel yanlış anlarsa, *keşke dayak yeseydim de o böyle düşünmeseydi* diye pişman olacağımı biliyordum. Anlamasını istiyormuş gibi ona baktım. Beni anlamak zorundaydı, yaşama tutunmak için av değil avcı olmam gerektiğinin farkında olmalıydı...Birbirimize olan derin bakışlarımızı Melek Hanım'ın, "Ne oluyor burada?" diyen sesi böldü. Melek Hanım, büyümüş gözlerle önce bana, ardından Çağla'ya bakıp, "Ne oluyor burada dedim?" diyerek sorusunu tekrarladı. Rol gereği ürkmüş ceylanı oynadığım için biraz zorlanıyormuş gibi yutkunup oyunculuk potansiyelimi yükselten

sesimle, “Ben, Kılıç Bey’lerin odasında servisi yapar yapmaz sizin odanıza servis için mutfığa gidiyordum,” dedim. Acı bir yutkunuş ve utanç dolu bir göz kaçırmayla devam ettim. “Acelemlerim olduğu için hızlı hareket ediyordum ve yanlışlıkla Çağla Hanım’a çarp-tım. Çok fazla özür dilememe rağmen, saçından tutup beni yere düşürünce-” diye lafımı yarıda kesip tek elimi ağzıma atar atmaz, ağlarcasına hıçkırdım.

Ortam korku filmlerini aratmayan türde sessizleştğinde, yeni yeni kendine gelen Çağla iyice sinirlenmiş olacak ki, “Melek, bu sürtük yalan söylüyor, ben hiçbir şey yapmadım,” diye kendi sa-vundu. Ortama attığı lafa ilk karşılık veren Han Bey oldu. “Bu yüzden mi kızcağız yerde sürünüyor ve sen de saçından tutup kafasını yere bastırıyordun,” dediğinde ilk kez Han Bey’i tebrik edesim geldi.

Etrafı şöyle bir taradığımda herkesin şaşırmış hatta bana acıyan gözlerle baktıklarını gördüm. Sadece tek kişi duvara yaslanmış, el-lerini cebine atmış ve “*Yutmuyorum bu yalanları,*” der gibi yüzüme bakıyordu. Bu kişi, Kılıç Bey’den başkası değildi. Onun arduvaz gözleri ve benim topraklarım buluştuğunda, dudağının kenarı kıvrıldı. Ardından ellerini ceplerinden çıkarıp, kimsenin göreme-yeceği ama benim görebileceğim bir kör noktaya geçerek, elleriyle sessiz bir alkış tuttu.

O an... Yemin ediyorum o an tüylerim kedi gibi dikildi. İşin garip tarafı beni patlatmak yerine, bu tavrım hoşuna gitmiş gibi gülümsedi ve assolist edasıyla topluluğu yararak öne geldi.

Herkesin gözü Kılıç Bey’e döndüğünde, o önce sol kolunu açarak Melek Hanım’a işaret etti. Melek Hanım hiç ikiletmeden Kılıç Bey’in kolunun arasına girip elini kocasının beline koydu. Kılıç Bey, karısının sözünü dinlemesinin ardından Çağla’ya baka-rak, “Bu evin kuralları var Çağla Hanım. Eğer benim kurallarım dışına çıkılır ise ortağımın baldızına bile acımam,” dedi. Evet bu evin kuralları vardı. Sert ve yıkıcı kurallar. Onlardan biri de hu-zursuzluk çıkartanın affedilmeyeceğiydi. Kılıç Bey’in affı olmazdı ve gürültüden aşırı nefret ederdi.

“Madem benim evimde, benim hizmetkârıma orantısız güç kullanacak kadar gözü karasın, o vakit bedelini de ödeyeceksin.”

Nereden çıktığını bilmediğim Yasmin Hanım, bir anda Çağla’yı arkasına aldı. “Kılıç Bey, size söz veriyorum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak. Lütfen bu seferlik kız kardeşimi affedin.”

Evet, güçlü ve güçsüzün oyunu... Etrafımdaki Ak Kemiklerin birbiri üstündeki güç gösterilerini izlerken onlara aşağılayıcı bakışlar atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ben bir şey yapmadım, bu pavyon gülünden doğmaya mı inanacaksınız, yoksa bana mı?” diye araya girdi Çağla. Cidden, ateşe su döküyormuş gibi benzin dökmek bu olsa gerekti. Çağla olayın benden çıktığının hâlâ farkında değildi. Mevzu bu evin kuralları ise Kılıç Bey’in sözünün üstüne söz edilmezdi. Eden de kellesini koltuk altının arasına alıp gelmeyi göze alacaktı.

Han Bey, sonunda beni bırakmayı akıl edip ayağa kalktı. Karısı gözleriyle bana işkence ettiği için fazlasıyla gerilmiştim zaten. Kılıç Bey söze girmeden Han Bey, “Sus, benim canımı sıkma,” dedi ve ardından Yasmin’e döndü. “Kardeşini al çık dışarı, geliyorum birazdan.” Yasmin ses etmeden hâlâ bir şeyler geveleyen Çağla’yı çıkarırken, Kılıç Bey, “Bu kız bir daha benim evime girmeyecek,” deyip son noktayı koydu.

“Kılıç, aşkım lütfen,” diyerek kocasını sakinleştirmeye çalışan Melek Hanım, iki arada kalmış gibiydi.

Kurduğum senaryonun artık son kısımlarını da oynamak adına ayağa kalktım. Tabii biraz zorlandım ve tam doğrulamadığım için tökezleyip tekrar yere kapaklanacakken biri kolumdan tuttu. Kafamı yavaşça çevirdiğimde beni tutanın Yücel olduğunu fark ettim. Han Bey, Kılıç Bey’le hararetli bir konuşmaya tutuşmuştu. Yücel beni kaldırdıktan sonra kulağıma, “Arka bahçe,” diye fısıldadı.

Gözlerimi, gözlerinden çeker çekmez sessizce bizi izleyen Müge’yle karşılaştım. Gıkı çıkmıyordu, ne planlıyor diye düşünmeden duramasam da çok kasmadım kendimi. O da az çok nasıl bir kız olduğumun farkında olduğundan bana kolay bulaşamazdı.

Bunun verdiği güven sayesinde onu umursamadan yanıma gelen başka bir hizmetkârla olay mahallinden uzaklaştım.

Yüzümde asla bir zafer ifadesi yoktu. Bunu yapmaktan başka çarem olmayışı, beni buradaki her insandan daha zavallı yapıyordu.

Eğer kendimi tanıtacak olsaydım şunu derdim: Ben bir silahın namlusundan çıkan dumanım. Silah ve kurşunun tehlikeli temasından ötürü çıkan duman. Ne silaha ne de kurşuna hiçbir katkısı bulunmayan, ilgi çekmeyen... Bundan mütevellit yeterince dikkat çekmemeye özen gösteriyordum. Çünkü ak kemiklerde kanun yoktu. Canını sıkan bir kara kemiği öldürdüklerinde kimse onlara hesap sormazdı, olan sadece kara kemiğe olurdu.

Kurt sürüleri av bulamadıklarında içlerinden birini kurban ederlermiş. Ben bugün Çağla'yı o sürüye kurban etmiştim. Gram pişmanlık duymuyordum. Eğer bunu yapmasaydım, ben acı çektiğimle kalacaktım, ona ise hiçbir şey olmayacaktı. Yani bu sahtekârlığı yaparak hayatta kalmak daha mantıklıydı.

Sonunda gözlerden ırak olan o yere, arka bahçeye geldim. Bir taşın üstüne oturup etrafa bakmaya başladım. Bahçeden ziyade küçük bir ormanı anımsatıyordu. Hayvan heykelleri bahçenin her yerindeydi ve küçük bir havuz da vardı. Kenarları taşlarla kaplanmıştı, onların etrafını yosunlar sarmıştı. Arka bahçeye hiçbir insan gelmezdi çünkü geceleri bu bahçeye Kılıç Bey'in evcilleştirdiği vahşi hayvanları salınır ve bahçenin etrafındaki tüm kapılar kapanırdı. İnsanoğlu işte... En tehlikeli varlık kendileri olmalarına rağmen, dilsizleri vahşi görürlerdi. Ne yazık. "Yine yaptın şovunu," diye arkamdan gelen sesin sahibine döndüm. "Bu da benim kendimi koruma mekanizmam," diyerek yanıt verdim.

Güldü. Yanıma iyice sokulup oturduğum taşın arka kısmında kalan bölümüne kendi bedenini yerleştirdi. Şu an tek taşın üstünde, onun bacak arasında oturuyordum. Sağ eli saçlarımdan kafama gittiğinde hafifçe inledim. *Ulan Çağla, kafatasımın içine kadar kökledin mi toynaklarını,* diye içimden söylenirken burnumdan soluyordum.

“Çok acıyor mu?”

“Her şeyin bir bedeli var. Ben de bedelimi ödediğime göre çok da sorun değil acıyıp acımaması.”

Çenemden tutup kafamı arkaya atmamı sağladı. Kafam göğsüne değdi ve ona tersten baktığım için biraz başım dönmedi desem, yalan olurdu.

“Yüzünde hiç de memnun kalmış bir ifade yok, böyle yaşamak canını yakıyor değil mi?” dedi, kalbim bir kere daha teklede. Beni anlayan, hislerimi gören biri varsa o da Yücel’di. Kalbim bu yüzden kapılarını ona açmıştı çünkü bir yere ait olmak istiyordu.

“Ama bu sorudan önce, Han’ın seninle ilgilenmesinin nedenini açıklamak istersin diye düşünüyorum?”

Hah, ben de bu mevzu ne zaman gün yüzüne çıkacak diye merak ediyordum. İster istemez ofladım. O ise gayet inatçı olduğunu gösteren bakışlarıyla bana bakıyordu.

Dudaklarımı yalayıp kafamı geri çektim. Ardından taşın üstünden ayağa kalkarak Yücel’e yüzümü döndüm, kucağına bacaklarım iki yanından sarkacak şekilde oturdum ve kollarımı boynuna doladım. Her zamanki ciddi ve ruhsuz yüz ifademle de konuşmayı başlattım. “O imalat hatasının bana neden kafayı taktığını emin ol gram merak etmediğim gibi, yüzünü görmek de istemiyorum. Şayet rolüme sadık olmasaydım, herifin kollarından oracıkta kaçardım.”

Derin bir nefes verdi, bıkmış ve kederliymiş gibi bakan gözleri beni buldu. Sol elini belime dolayıp sağ elinin tersiyle yanağımı okşadı ve “Ben, sana elâlemin içinde dokunamazken, bakamazken o herifin korumacı tavrı bir kere daha ilişkimizi sorgulattı bana,” dedi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Zor bir durumdaydık, gizlice buluşuyor ve ilişkimizi rüzgâra karşı dik tutmaya çalışıyorduk.

“Gittiği yere kadar dayanalım. Olur da zorlanırsak engelleri aşmak için çabalarız,” derken aslında onu değil de kendimi ikna etmeye çalışır gibiydim.

Parmakları dudaklarıma gitti. Hiçbir şey söylemiyordu ama

gözleri dudaklarım ve boynum arasında gel git yaparken, benim gözlerim de onun dudaklarına kilitlenmişti. Tehlikeli bir yakınlaşma yaşadık. Kafasını hafifçe geri attığında hiç fırsat kaybetmeden dudaklarına eğildim. Önce dudaklarını hissetmek istiyormuş gibi dudaklarım onun dudaklarında gezindi, ardından hafif öpüşler yerini sert dokunuşlara bıraktı. İkimizin de sevdiği gibi... Sanki birbirimizin dudaklarını parçalamaya ant içmiş iki düşman havasında dillerimizi birbirine doladık. Elleri kalçamı bulup beni erkekliğine bastırduğunda, kafamı geriye atarak inledim. Gözlerim kısık şekilde önce bu olaya şahitlik eden gökyüzüne sııttım. Ardından başımı öne eğdiğimde bir süre Yücel'e baksam da sonrasında eski bahçenin kadın heykellerinden birinin yanında, gözünü bile kırpmadan bizi izleyen o kişiyi gördüm.

Müge'yi...

*Düzenleme
Ny.ozlem*

3. BÖLÜM

Yaşadığım dünya, tam olarak güçlü olanların kurallarının geçtiği bir yerdi. Ben ise bu güçlü olanların yanında barınabilmek için entrikalara başvuran bir kızdım. Ayağıma batacak tek bir taş beni tökezletmekle kalmazdı, aksine asla kalkamayacağım bir şekilde yere çivilenmemi sağlardı. Şu an olduğum durum, Müge'nin bizi görmesi o taşı ayağımın altında hissettirmişti ve düşmem için an kolluyordu. Bana arzu ve sabırsızlıkla bakan gözleri şimdilik reddedip Yücel'in kucağından kalktım. Kaşlarını çatığında renk vermemeye çalışarak gülümsedim. "Geç kaldım, Melek Hanım yokluğumu fark etmeden gitmeliyim."

"Bir daha ne zaman görüşebileceğiz? Biliyorsun, Kılıç Bey ortağımız olsa da sürekli buraya gelmem bir süreden sonra göze batmaya başlayacaktır."

Gerisin geri birkaç adım atıp üstümü başımı düzelttim. Her zamanki gülüşlerimden birini takınırken, "Beni özle," dedim. Hiçbir zaman onunla açık açık konuşmamıştım, cümlelerim hep sır perdesi gibiydi.

Gözden kaybolana, beni görmeyene kadar yüzümdeki gülümsemeyi silmedim fakat evin içine geri girdiğim an gülümsemem yüzümde solmuş, yerini bir ciddiyete bırakmıştı.

Müge'yi bulmalıydım. Bu işi sıcağı sıcağına halletmezsem zarar görecektim. Yücel olurdu. Büyük ihtimalle Melek Hanım'ın misafirlerini ağırladığı yerde olmalıydı.

Kendi adıma hiçbir korku hissetmiyordum çünkü kaybedecek bir onurum da malım mülküm de yoktu. Lakin Yücel öyle değildi ve ak kemikler, kara kemiklerle sadece gönül eğlendirmek için ilişki içine girerlerdi. Olur da bizim ciddiyetimiz gün yüzüne

ıkarsa Yücel'i yargılayacak tonca göz biliyordum ve bu gözlerin başını çekecek ilk kişinin Yücel'in annesi olacağına emindim. Kadın ezelden beri kara kemik düşmanıydı, bizi insan olarak dahi görmüyordu.

Sonunda Melek Hanımların yanına vardığımda daha demin yaşanan gerilim hâlâ ortamda hissediliyordu. İçeri girdiğim anda, Yasmin Hanım'la göz göze gelmem kaçınılmaz oldu. Yüzünde saklamaya gerek görmediği nefretiyle bana bakarken,

“Utanmadan yüzüme bakabildiğine göre ar damarın çatlayalı çok olsa gerek,” dedi.

Eğer şu an teke tek bir ortamda olsaydık, ağzının ortasına yapıştıracağım tokat niyetine cümleler söyleyebilirdim fakat dua et-sin ki Melek Hanım buradaydı.

Sadece sessizce onu dinledim. Melek Hanım bir bana bir de Yasmin Hanım'a baktı. Çağla evden kovulmuş olacak ki ortalıkta gözükmiyordu. Bu da Yasmin Hanım'ın öfkesinin nedenini belli ediyordu.

“Yasmin bugün bu kadar gerilim yeter. Eğer uzatırsan Kılıç'ı durduramam,” diye ortaya atılan Melek Hanım, bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Ne için geldin Zergül?”

Bana gözlerini dikmiş Müge'ye yandan bir bakış attım ve konuyu uzatmadan, “Hayat Hanım, Müge Hanım'ı eve çağırmamı istedi. Önemli bir konu varmış,” dedim.

Yalan.

Bu yalanı Müge hariç herkesin yuttuğuna emindim. Neden bilmiyorum ama bu evde gerçek yüzümü görebilen iki kişi vardı. Biri Kılıç Bey öteki ise Müge'ydi.

Müge sanki niyetimi anlamış gibi oturduğu koltuktan gayri ihtiyari kalkıp, “Annem çağırdıysa bekletmemek lazım,” dedi ve ardından Melek Hanım ve Yasmin Hanım'a hitaben ekledi: “Artık başka zaman sohbet ederiz.”

“Ana aile ve küçük ailenin evleri yakın zaten, sorun değil. Git işini gör,” dedi Melek Hanım. Yasmin Hanım ise sessizliğini bozmadı. Yırtıcı gözleri bende dolanıp duruyordu. Gerçi pençe geçi-

remediği ete dik dik bakarak zarar vereceğini sanması komik gelse de o an ses etmedim.

Çağla'ya iftira attığım için bunun bedelini böyle ödemeyi düşünüyordum. Kimine göre acımasız ve bencil gözükebilirdim fakat yaşamak için bu tür entrikalara mecburdum.

Müge önde ben arkasında misafir odasından çıktık. Uzun ve sessiz koridorda yürümeye başladığımızda, Müge aniden durup yüzünü bana döndü.

Niyetimin farkındaymış gibi beni konuşturmadan ilk söze başlayan o oldu.

“Madem bu kadar korkuyorsun, o zaman ne diye böyle bir işe kalkıştın?”

“Korktuğumu da nereden çıkardın?”

“Sırf kimselere söylemeyeyim diye beni tehdit etmeye gelmedin mi?” dedi ve devam etti. “Söylersen ne yapacaksın, Çağla'da uyguladığın ikiyüzlülüğünü bende de mi uygulayacaksın?”

Demek dışardan ikiyüzlü olarak görülüyordum. Gerçi nasıl görüldüğünü umursayan bir tip değildim.

Sanki ben konuşmaya başlamadan konuyu kapatmaya meyilliymiş gibi benden birkaç adım daha uzaklaştı.

“Senden haz etmesem de Yücel çocukluk arkadaşım, senin yüzünden onu yakacak değilim.”

Kafama bu bilgi yeni dank etmişti. Doğru ya Yücel ve Müge çocukluktan arkadaştı. Müge benden ne kadar nefret etse de değer verdiği insanlara o kadar nazik ve vefakârdı.

İçime su serptiği için, “Benden haz etmesen de sana teşekkür borcum var,” dedim.

Nedense üstümden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

“Senin için değil, Yücel için susuyorum. Ve bil diye söylüyorum, siz ikiniz, bir bozuk paranın farklı yüzlerisiniz. Sen yazıysan Yücel tura. Bu ilişkinin oluru yok.”

Benim bildiğim şeyleri başkasının ağzından işitmek nedense sinirimi bozmuş, kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

Yine de sustum. Susmamın sebebi dilimin kemiği olmama-

sından ötürüydü, olur da kötü laf söylerim fikrini değiştirir diye çekiniyordum.

Benimle konuşmayı istemeyen bir yüz ifadesi yapıp, aramızdaki mesafeyi daha da açarak çıkışa doğru yürümeye başladığında, gözden kaybolana kadar onu izledim. *Müge...* Beni bu kadar sevmemesini anlıyordum, zaten annesine çok düşkün bir kızdı. Kılıç Bey'in beni yeraltından çıkartıp yeryüzüne götürdüğü o gün, aslında babamın evli olduğunu ve bir kızı olduğunu öğrenmişim. Evin hanımı tarafından hoş karşılanmamışım. Hayat Hanım'ın içinde yaşadığı duyguları tam olarak anlayamasam da ne kadar yıkıldığını ve bu ihaneti unutmadığını, yüzüme her baktığında ayna misali yansıyan duygularından görüyordum. Elbette beni kabullenmek zorunda değillerdi fakat şu da bir gerçektir ki bu olaya neden olan babamdı. Okları bana nişan almaları ne kadar doğruydum?

Yine de ne Müge'ye ne Hayat Hanım'a kin gütmüyordum. Sonuçta üçümüz de bu olayın kurbanı sayılırdık.

Ak kemikler, kanunlara göre eşleri ölmediği müddetçe boşanmazlardı. Tamamen ataerkil bir düzen olduğundan, bir erkek dilediği kadar kadının tenine dokunabiliyorken; bir kadın kocasını aldatırsa sonu ölümle bitiyordu. İğrenç bir düzendi. Ak da olsan kara da olsan, kadının yeri hep aynıydı.

Bu yüzden güçlü olmalıydım. Bu insanların tek bir hatamda cesedimi paspas niyetine yere sereceğinin bilhassa farkındaydım...

Üç saat sonra...

Bugün hiç keyfim yoktu. Zoru zoruna ev işlerinde yardımcı oluyordum. Gündüz vakti olanlardan ötürü müdür nedir, canım sıkkındı.

Elimde tuttuğum çiçek vazosunu Melek Hanım'ın odasına götürmek için yavaş adımlarla merdivenleri çıkarken bir yandan da Müge'nin sözlerini düşünmeden edemiyordum. Haklılık payının çok olduğu o sözler beni hayal âleminden acımasızca çekip çıkar-

mış ve gerçekliğin kucağına atmıştı. Bir ailem olsun ve bu dünyaya köklerimi salayım istiyordum fakat soy isme sahip olamamak, istediğim aile saadetini bana veremiyordu.

O kadar düşüncelere dalmıştım ki aniden bir küt sesiyle irkilip sesin geldiği yere, Melek Hanım'ın odasına kaydı gözlerim. "Düştü mü? Yaralandı mı?" gibi sorular beynime akın ederken kapıya yaklaşıp kapının kulpunu çevirmek için atak yaptığım anda, içeriden gelen Kılıç Bey'in sesini duydum. "O aklından geçenleri unuttacaksın. Bir daha bu konuyu açarsan o kızı öldürürüm," diyen Kılıç Bey'in sesi o kadar yüksekti ki tonunun korkutuculuğundan hareket edemediğimi fark ettim.

O an kapı yüzüme açıldığında, gözlerim tedirginlikle kapıyı açan kişiye, Kılıç Bey'e kaydı. Yüzünde bana karşı bir tiksinti vardı. Yüzünü görür görmez gözlerimi indirdim, kapıdan kendini ayırıp yanımdan hızlıca geçerken, gözlerimi yerden kaldıramıyordum çünkü kaldırsam oracıkta boğazıma yapışacakmış gibi hissediyordum. Ne olmuştu da bu kadar delirmişti? Melek Hanım kimden bahsetmişti de o kişiyi öldürmeyi düşünmüştü?

"Ah, Zergül."

Melek Hanım'ın sesini duyar duymaz, kendime geldim. Onun yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda, bana kocaman gülümsediğini gördüm fakat parmakları titriyordu. O ana kadar onların birbirine âşık mutlu bir çift olduklarını düşünen beynim bir anda dumura uğramıştı. Kılıç Bey, Melek Hanım ne yapmıştı da onu bu kadar korkutmuştu?

"Melek Hanım iyi misiniz?" derken ellerim ellerine gitti.

Titrediğini yeni fark etmiş gibi ellerine bakıp sonra bana döndü. "İyiyim sadece küçük bir tartışma... Her karı koca arasında olan bir şey," diyerek gülümsedi. Aniden yaşadığı durumu boş verip beni kolumdan tuttu ve odanın içine çektiğinde ona ayak uydurdum.

Kolumdan tutarak bedenime yön verdirip yatağın karşısındaki koltuklardan birine beni oturttu ve öteki koltuğa da kendisi oturdu. Garip davranışlarına anlam veremediğim için sessizce Melek

Hanım'ın konuşmasını bekliyordum lakin o susmakla kalıyor ve ben bu sessizliğe tahammül edemiyordum.

Daha fazla çenemi kapalı tutamayıp, "Melek Hanım, bana bir şey mi söyleyeceksiniz?" diye konuşma başlattım.

Önüne gelen bir saç tutamını kulak arkasına atarak dudaklarını yaladı. Evet, artık kesin emin olmuştum ki bana bir şey söylemek istiyordu.

"Melek Hanım?" dedim sorarcasına.

Bir bana bir de yatağına baktı. Gözü bir anlık dalsa da kendini toparlar toparlamaz ağzından çıkan ilk şey, "Ne Şahbazoğlu hanesi ne de yüksek sosyete... Beni on yıldır içlerine kabul etmediler. Neden biliyor musun?" diye sorarken yüzüme baktı.

Cevap bekleyen gözlerine gözlerimi sabitleyip kafamla onayladım. "Biliyorum çünkü siz Kılıç Bey'in düşmanı olan Batur'un kız kardeşisiniz."

Kılıç Bey, düşmanının kız kardeşiyle evlenmiş bir adamdı. Ben bu eve geldiğimde on altı yaşındaydım. O sıralar Kılıç Bey'in babası Kamran Bey de buradaydı. Aile reisliği Kılıç Bey'e geçer geçmez, Kamran Bey evi terk etti. Sebebini ise asla bilmiyordum ama Melek Hanım'a olan nefretini saklayamadığı için Kılıç Bey'le arasının hep bozuk olduğunu hatta birkaç kavgalarına şahit oluşumu çok net hatırlıyordum. Lakin Melek Hanım, iyi bir kadındı. Abisinin yaptığı kötülükleri ona yıkmak doğru muydu?

"Tek sorun o olsaydı belki baş edebilirdim fakat biliyorsun Zergül," dedi ve gülümsedi. Gözlerindeki çaresizlikle bana baktı. "Benim çocuğum olmuyor. Yaşadığımız dünyanın kanunlarında çocuğu olmayan kadını ne hane kabul eder ne de yüksek sosyete. Bana Kılıç'm karısı değil de metresi gibi bakıyorlar."

Ellerini tuttum. Çektiği acıların altında ezilmiş gibiydim. "Her kim ne söylerse söylesin, siz Kılıç Bey'in karısısınız. Kılıç Bey sizi karısı olarak görmeseydi bu evliliği devam ettirir miydi? Lütfen yapmayın."

"Zergül, mesele kabul edilip edilmemem değil. Eskiden olsa tek derdim bu olurdu ama şimdi... Kılıç'ın bir vârise ihtiyacı var.

Bu hane Kılıç'ın soyuyla devam edecek. Eğer çocuğu olmazsa hane yıkılacak.”

İşte buna dilim lâl olmuştu. Çünkü bu sözlerin haklılık payına diyecek hiçbir kelimem yoktu. Sözde babam olacak adam, bu ailenin kanını paylaşmadığı için bir erkek çocuk elde etse de hanenin başına geçiremezdi. Kamran Bey'in ondan Şahbazoğlu soy ismini almadığına bile şükretmeliydi.

“Benden değil belki başka bir kadından-” diye başladığı cümleyi duyar duymaz, bitirmesine izin vermeden atıldım. “Saçmalamayın Melek Hanım. Bunu kendinize yapacak kadar alçalmayın.” Sözüünü keserken aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum ama aşırı sinirlenmiştim. Annemin yaşadıkları aklıma gelmişti. Durum ne kadar annemin durumundan farklı olsa da yol hep aynı yere çıkıyordu. Kılıç Bey'in odadan çıkmadan evvelki sözleri aklıma gelince, daha da gözüm karardı. Artık neden Kılıç Bey'in sinirlendiğini anlayabiliyordum. “Siz Kılıç Bey'e bu konudaki görüşünüzü mü söylediniz yoksa?”

Gözlerini kaçırdı. “Şansımı denedim.”

Şans? Bu nasıl *şans* oluyordu? Bu kadın aklını mı yitirmişti?

“Sizi seven Kılıç Bey'e bu yaptığınız, hakaretten başka bir şey değil,” dedim, aslında dilimde daha ağır kelimeler barındırsam da söyleyemiyordum çünkü Melek Hanım, bu evde bana iyi davranan tek kişiydi.

“Neyse kapatalım konuyu. Zaten reddetti ve bitti. Kocam tarafından fazlasıyla azarlandım, bir de sen üstüme gelmesen?” dedi, kadife sesi yüzünden çatılmış kaşlarım normale döndü. Sadece kafamla onayladım, ardından işlerimi halletmek için odadan çıktım. Kafam allak bullak olmuş ve duyduklarım beni şok etmişti.

On yıllık bir aşk ve bu aşkın getirdiği zorluklar illa olmuştur ancak aralarındaki çatlakların bu denli derinden olacağını hiç düşünmemiştim. İlk kez bugün, Kılıç Bey ve Melek Hanım'ın aralarında bir uçurum olduğunu hissetmiştim. Ben aşkın ölümsüz

olmadığını, sadece bir rüzgârın üfleyişine baktığını, annemin babama olan aşkından anlamıştım. Aşk, hiçbir doğal afete dayanıklı bir duygu değildi.

Kafamda hâlâ dün duyduklarım oluşundan mıdır nedir, dalgındım. Mutfakta, bulaşık makinesinden çıkmış tabak ve bardakları dolaba koyarken arkadan gelen sesle döndüm. Mutfak kapısından içeri giren baş aşçı, elinde tuttuğu listeye öyle odaklanmıştı ki beni fark etmesi birazcık vaktini almıştı.

Fark eder fark etmez de, “Ah, Zergül tam zamanında. Bodrumda, ikinci odadaki yiyecek bölümünde şarap yapımı için üzümler olacaktı, sayımda üzümlerin kaç kasa olduğunu atlamışlar gidip sayar mısın?” diye sordu.

Elinde tuttuğu liste ve kalemi bana uzattı. Yani geri çevirme gibi bir ihtimalimin olmadığını açık açık belli ediyordu.

Bu sebepten başımı sallayıp istediği gibi listeyi ve kalemi aldım.

“Güzel, bulaşıkları sıkıntı etme, geldiğinde Hare’ye yarım bıraktığın işi yaptıracağım.”

Memnuniyetle kafa sallayıp, “Çok makbule geçer,” diyerek yanından sıvıştım. Sahte yüz ifadem dağılıp, soğuk ifadem tahına otururken bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Aslında malzemeleri kontrol etmek, benim işim değildi. Genelde hiçbir kadın bodruma sokulmaz, sayılı çalışan hariç hiç kimse bodruma giremezdi. Baş aşçının bunu bildiğine emindim fakat neden böyle bir şey yapmamı istediğini anlamıyordum.

Sanki birisi benim ceza almamı istiyormuş gibiydi. Müge miydi? Yok, hayır. O böyle numaralar yapacak biri değildi. Beynimde dolaşan isimleri yokladığımda bir isim daha öne çıktı. Yasmin, evet. Büyük ihtimalle o olmalıydı. Fakat benden kademe olarak yüksek bir hizmetlinin verdiği emri çiğneyemeyeceğim için gitmek zorundaydım.

Evden bahçeye çıkıp ardından çelik kapılı bodrum kapısına doğru ilerledim. İçimden bir his gitmemem gerektiğini itinayla söylese de bedenim çoktan kapının yanı başındaki şifreyi girdi.

Bodrum kapısının şifresinin bulunduğu listeyi vermesi bile, beni büyük bir cezaya götürtebilirdi.

İster istemez sırttım ancak bu, içten olmayan bir sırtıştı. Yasmin Hanım'ın daha bir gün olmasına rağmen, intikamını nasıl alacağını planlaması gerçekten alkışlanacak seviyedeydi. Ama merak ediyordum, bu intikamı kız kardeşi için mi alıyordu? Yoksa Han Bey'in dün bana olan ilgisinden ötürü müydü?

Açılan kapıdan ağır ağır girdim. Görünürde küçük bir odaya açılan bir kapı gibi görünse de odanın tam ortasında aşağı inen merdivenler vardı. İçimden, *gitmek istemiyorum* çığlıkları atarken çoktan merdivenden aşağı inmeye başlamıştım. Her zaman kendimi sakinleştirmek için yaptığım gibi, içimden saymaya başladım. Tabii o sırada birinin beni görmesi tedirginliğiyle de etrafıma bakıyordum.

Hiç girmediğim bodrum katının bu kadar büyük ve ürkütücü oluşu beynimdeki tehlike sinyallerini açsa da sakinliğimi korudum. Uzun, ucu bucağı gözükmeyen loş ışıkla aydınlatılmış koridorda yürürken duyulan iki ses vardı: Birincisi nefes alış verişlerim, ikincisi ise ayak seslerimdi lakin bu iki sesin arasına karışan üçüncü bir ses, kanımın kaynarnasına vesile oldu.

Beni böyle korkutan ve şoke eden, bu sesin bir adamın çığlık sesi ve bir hayvanın kükreyişi oluşuydu.

Kalbim göğüs kafesime baskı uygulayacak kadar attığında, boşta kalan elimi çığlık atmamak için dudaklarımın üzerine koyarken, ayaklarım çoktan gerisin geriye gitmeye başlamıştı. Tam geri dönecekken, geldiğim yoldan gelen konuşma sesleri beynimi tamamıyla alabora etti.

Telaştan ne yapacağımı şaşırdığım o an, kapısı açık bir oda görmemle hızla oraya girdim ve kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yasladığımda, odanın sağında kalan görüntüyle kelimenin tam anlamıyla bedenim buz kesmişti.

Sağ tarafta yarısı camdan oluşan bir duvar vardı ve o duvar başka bir odayı gösteriyordu ama o duvarın arka kısmında kalan ise ağzını tehlikeli hırıltılarıyla açmış, sivri dişlerini gösteren bir kap-

landı. Ne kadar kaçmak istesem de hareket duyumu tamamıyla kaybetmiş gibiydim, bir korku filmine bakar gibi camdan olanları izliyordum.

Sadece kaplan ve sandalyeye bağlı, parmaklarının bir kaçı kopmuş, çığlık atan bir adam vardı ancak bir süre sonra görüş alanıma Kılıç Bey girdi.

Neden şimdi bodruma girişlerin yasak olduğunu anlamıştım çünkü burası işkence için de kullanılıyordu, bunu zaten uzun zamandır tahmin etsem de bodrumda bir kaplanın yaşadığını asla tahmin edemezdim.

Kılıç Bey elleri ceplerinde, acıdan kıvranan adama tepeden bakarken konuşmaya başladı.

“Bu camiada çalışıyorsan uyman gereken bir kural var, biliyor musun?” dedi ve bekledi. Sadece acılı bir inilti duyduğunda ise yarım bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğip, “Doğru ya dilini kesmiştim,” diyerek güldü.

Midem altüst olmuştu. Fakat korkudan ne kaçabiliyor ne de gözlerimi çevirebiliyordum. Hareket edersem fark edilirdim. Bu yüzden sakın kalmak için çabaladım.

“Neyse madem konuşamıyorsun, bari ben söyleyeyim. Kuralardan üçüncüsü: Düşmanının öldüğünden emin ol.”

Kılıç Bey kanlı gömleğinin düğmelerini açtığında, göğsünü zırh gibi saran çelik yeleği gördüm. Demek ki yine ölümle burun buruna gelmişti.

Bağlı adamın iniltilerle sızlayışlarını, yalvarır gibi bakmasını umursamadan, “Köpekliğini yaptığın efendin, beni öldürmede başarısız olduğun için sinirden kuduruyordur. Kaplanım için canlı bir leşi bana hediye ettiğine göre, kaplanımın hediyesinden ne kadar memnun olduğunu göstermem gerek, öyle değil mi?” dedi ve duvarda duran kameraya baktı. O bakana kadar, odada kamera olduğunun farkında değildim.

Kameraya el sallayıp kaplana döndü. “Parçala oğlum,” dedi ve komuttan saniyeler sonra, kaplan çığlık çığlığa bağırarak adamın üstüne çullandı. Ağzımdan çıkacak her çığlığı yutmak için dudak-

larıma elimi kapadığımda, bedenim kapıdan ayrılmış ve duvara çökmüştüm.

Öylece, kaç dakika boyunca bir hayvanın hırıltılarını, bir insanın canlı canlı etinin yiyişinden çıkan acı sesi dinlemiştim, bilmiyordum ama olduğum odanın kapısı açıldığında tepki vermeyecek kadar korkmuştum.

İçeri giren kişinin Kılıç Bey olduğunu gördüğümde boynuma bir organ geçirilmiş gibi hissettim. Sanki en başından beri burada olduğumu biliyormuşçasına yüzüme baktı. Gömleğinin önü tamamıyla açıldı fakat çelik yelek yerinde yoktu.

“Bugünkü yaptığın basit tiyatrodan sonra içimden şunu söylemiştim: *Akıllı kadın, nerede salak olacağını bilen kadındır.*”

Tam önüme gelene kadar adımladı ve önüme geldiğinde başımda dikilip bana tepeden asla yüzünde görmediğim o korkunç ifadeyle baktı.

“Şimdi şu titreyen, korkudan altına yapmamak için zor dayanan haline bakınca biraz hüsrana uğradım.”

Bir an da kolumdan tutup total oluşumu umursamadan kaba yerimden kaldırdığında sadece, “Kılıç Bey!” diyebilmiş gerisini getirememiştim. Ama o beni cama kadar sürükleyip arkama geçti ve büyük, nasırlı sert eliyle çenemi tutarak camdan yansıyan dehşete bakmama neden oldu.

“Madem geldin, sonunu da görmen gerek, değil mi?” dedi ve kulağıma eğildi. “Zergül, sen uçamayan bir kuşsun. Ve uçamayan bir kuş sadece akşam yemeğidir,” dedi, boşta kalan eliyle canlı canlı vahşi bir hayvanın yemeği olan adamı işaret etti. Sanki benim o adamdan bir kalır yanımda olmadığımı göstermek istiyormuş gibiydi. Fakat ben nedenini anlamıyordum, bu nefretin rotası neden bendim?

İnfaz rıhtımıyla dolu sesinden sonra büyüyen gözlerimle aniden ona döndüm. Amacım yalvarmaktı fakat bu kadar yakınımda oluşunu hesap edemeyen beynimden dolayı, yüzlerimiz olması gerektiğinden çok fazla yakındı. İki parmaklık bir mesafe olan yüzlerimiz arasında sakın olmaya çalıştım.

“Öleceğini anlayınca yeni planın beni ayartmak mı oldu?” diyerek aklıma dahi getirmeyeceğim o soruyu sormuştu. Hemen savunmaya geçmek istesem de Kılıç Bey tarafından susturuldum. “Yoksa kısır olan karımın yerine seni hamile bırakmamı ve çocuğumu mu taşımak istiyorsun?” Her aklına gelen ihtimali söylüyordu.

“Kılıç Bey, ben asla öyle bir şey-”

“Doğru...” diyerek sözümü kesti ve kalçamı işaret etti. “Burayı Yücel’e veriyordun, sanırım.”

O an bütün dünyam durmuştu. Kafamın içindeki uğultular doğru kararlar vermeme engelliyordu. Öğrenmesini asla istemediğim tek kişi ilişkiyi yüzüme vurduğunda, başıma geleceklerin fragmanı bir süre kafamda oynadı. Tabii o arada Kılıç Bey, kelimeleriyle beni öldürme işine hız kesmeden devam ediyordu.

“Kanadı kırık bir kuş olmana rağmen gökyüzüne bakacak kadar açsın demek. Ama gökyüzünde sadece narin kuşlar barınmaz, yırtıcılar da vardır. Ve sen kanadından sonra boynunun da kırılmasını istemiyorsan, o gözlerini gökyüzünden çekeceksin.”

İçimde bir yerlerde dibe battığımı hissettim. Sanki Kılıç Bey, ölümün nefesini üstüme üfleyerek beni gelmeyecek bir gelecekte uyandırmış gibiydi. Bu gelecek, Yücel’le olan geleceğime ait bir vurgulama mıydı?

4. BÖLÜM

Bir cümle insanı nasıl incitir, demeyin. Bazen bir cümle insanı sonbaharı göremeden dalından düşen bir yaprak yapabiliyordu. Damarların ölümü yaprağın yeşilliğine toprak attığı gibi bu cümle de beni sararıp soldurmuştu.

Gözlerim, Kılıç Bey'in açık gömleğinden sızan göğüs kaslarındaydı. Fakat düşüncelerim karşımdaki bedeni sorgulamıyordu. Kılıç Bey, benden birkaç adım uzaklaştı.

"Anladığımı varsayıyorum."

Neyi anlamıştım?

Kafamı kaldırıp, hâlâ beni izleyen gözlerine gözlerimi sabitledim. Arduvaz gözleri, kahverengi gözlerimde dolanıyor ve ne yapmaya çalıştığımı çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Bu neyin cüretkârlığıydı, bilmiyordum ama aklımdaki soruyu sordum.

"Gökyüzünü arzulamadığım müddetçe, kanatlarım hep kırık kalacak," dedim ve benden uzaklaştığı o kısıcık mesafeyi kapattım. "Bir kuş gökyüzüne ait değil midir?"

Uzun boyuyla ve bana tepeden bakan gözleriyle bir süre sorumu düşünür gibi sussa da cevabı gecikmedi elbette.

"Doğuştan gelen kusurlar iyileşmez. Senin ait olduğun yer belli, sınırın belli."

Yüzümde ister istemez bir sırıtış belirdi. Gökyüzüne ait olmadığımı aşıl原因 gözlerine ve sözlerine inat, "Kusurlarla doğanların da yaşamak için kuralları vardır, Kılıç Bey," dedim. "Neymiş o kurallar?"

"Ölümlle burun buruna da gelsem, istemediğim kadere boyun eğmeyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı, sonra onaylıyormuş gibi başını hafif salladı fakat yüzündeki alaycı bakış, duygularını saydam bir şekilde önüne seriyordu. Hiç beklemediğim bir anda, eli çeneme gidip yüzümü yukarıya kaldırdı. Artık suratını net olarak görebiliyordum.

Fakat nedense hiçbir şey yapmamasına rağmen korkuyordum. Titreyen ellerimi yumruk yaptığım esnada, onun gür ve otoriter sesini duydum.

“Kendini kandırma, sen gölgelerde yaşamaya mahkûmsun. Ve her zaman başkasının gölgesinde kimsenin dikkat etmediği, görmediği biri olacaksın.”

Sakin olmalıydım. “Neden?”

“Yıkık geleceğini kader bile düzeltemez de ondan.”

Ağzımı birkaç defa açacak gibi oldum fakat her defasında susmayı tercih ettim. Konuşsam ne olacaktı ki? Yıkık olarak gördüğü geleceğimi değiştiremeden asla kuru cümlelerle inandıramazdım etrafımdaki insanları, bilhassa da Kılıç Bey’i.

Benden haz etmediğini tanıştığımız ilk günden beri biliyordum. Bana her baktığında küçümsüyormuş gibi bakıyordu, sanki istemediği bir artıkmışım gibi. O sırada bu düşüncelerimi onaylayan bir harekette bulundu. Daha demin tenime değen ellerini kanlı gömleğine sildi. Sanki üstündeki kanın benim tenimden daha temiz olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Takılmadım, zaten çoğu kişi bana onun attığı bakışların aynısını atıyordu.

“Gel gelelim şimdiki zamana,” diye tekrar söze girdi. O ara elini cebine atmış, bir şey yoklamaya başlamıştı. Tabii ben arkamdaki dehşeti beni konuşturduğu için unutsam da arkamı döndüğümde aynı hisleri tekrar ilk gördüğüm an gibi yaşayacağımın farkındaydım.

Cebinden çıkarttığı sigarayı dudağına konumlandırırdı ve paketi tekrar cebine attı. Bir yandan da *zippo*’sunu harlayıp derin nefesler eşliğinde sigarayı yaktı. Yüzünü örten dumanın ardında parlayan arduvazları, vahşi bir yırtıcının suretine büründüğünde içine çektiği dumanı burnundan vererek,

“Bodrumun kadınlara yasak olduğunu bildiğine eminim. Bu

özgüven karımın sana olan düşkünlüğünden mi geliyor yoksa?" diye sordu.

"Baş aşçı istedi, ben de geldim," diye savunmaya geçtim.

"Bana gelmek veyahut hanımına gidip durumu anlatmak yerine baş aşçıyı dinledin, öyle mi?"

Bak işte şimdi alayla sırtıma sırası bana geçmişti. "*Kimliksizler, sorgulama gerekmeksizin köle gibi her emiri yapmak zorundadır* adlı kanunu hatırlatırım, Kılıç Bey."

Sigarayı parmağının arasına alarak bana baktı. "Fakat bu evin lideri benim ve sistemin verdiği kurallar değil, benim kurallarım geçerlidir."

Tam ağzımı açıp karşılık verecekken, daha fazla bahane duymak istemiyormuş gibi eliyle dur işareti yaptı.

"Her ne olursa olsun kuralları çiğnedin ve bir ceza almak zorundasın," dedi, bir süre yere baktı ve düşündü. Bir şeyleri tartıyor gibiydi ya da aklımdaki cezaların bende bırakacağı etkilere göre mi seçim yapmaya çalışıyordu, bilemiyordum. Lakin vereceği hükmü sakince bekledim.

Açık konuşmak gerekirse kendisine beni lafa tuttuğu için teşekkür etmek istiyordum. Çünkü eğer sessiz kalsaydı, korkum mantıklı düşünmemi engellemiş olacaktı.

"İki hafta boyunca Iskarta yeraltı şehrindeki Valhalla'da çalışacaksın. Sana verdiğim ceza bu," derken kapıya doğru ilerledi. Tek elini kapı kulpuna attıktan sonra, "Sanırım sana nereden geldiğini hatırlatmanın en kolay yolu, seni çıktığın çukura geri sokmak," dedi ve gözden kayboldu.

Beni bir boşluğun içinde bırakıp gittiğinde, tüylerimin ürpermesinin nedeni ya yan odadaki kaplandan ötürüydü ya da Iskarta'ya iki haftalığına da olsa sürüleceğimi bilmenin verdiği korkudan ötürüydü. Keza Iskarta'da yaşayan her kimliksiz, yaşlanamadan genç yaşında ölümü tadardı.

Gerçekten beni oraya göndermesinin tek sebebi bu muydu? Neden bu olayın altından büyük bir şey çıkacakmış gibi hissediyordum? Kafamı onaylamaz bir şekilde salladım, şu an önceliğim

buradan çıkmaktı. Çünkü belli ki kaplanın yemek yemesi bitmişti, dikkatini çekmek ve bir sonraki avı haline gelmek istemediğinden, alelacele açık kapıdan çıkararak oradan uzaklaştım.

Bir gün sonra...

Melek Hanım, bir sağ bir sola sürekli tur atıyor ve bir yandan da konuşuyordu.

“Kılıç’ın böyle bir ceza verdiği inanamıyorum. Iskarta’nın nasıl bir yer olduğunu bildiği halde seni oraya nasıl yollar?” deyip kendi kendine sorular soruyordu.

Dilimin ucuna gelen, *Kılıç Bey siz hariç hepimizi öldürmek istiyor da ondan*, cümlesini zar zor bastırdım. Âşık Kılıç ve psikopat Kılıç arasındaki farkı, âşık bir kadına anlatamazdım.

Melek Hanım’ı sakinleştirmek için, “Bu kadar tasa etmeyin, en nihayetinde Iskarta’nın tek güvenli mekânı olan Valhalla’da hizmetkâr olacağım,” dedim. Valhalla, Iskarta gibi bir cehennemde cennet olarak adlandırılan tek yerdi. Ak kemiklerin kumar oynadıkları, fahişelerle eğlendikleri, yasak dövüşlerin yapıldığı, açık artırma olarak da kullanılan ve büyük ailelerin iş görüşmeleri için tarafsız olarak buluştukları *vip* bir mekândı. Valhalla öyle kocamandı ki Iskarta’nın yarısı Valhalla’dan oluşurdu.

Bu kadar iyi nasıl mı biliyordum? Çünkü annem Valhalla’da çalışan bir genelev kadınıydı. Fahişe diye anımsamak istemiyordum onu. Bilhassa bu lafın ağırlığı önce insanın gururunu eziyordu.

Karşı çıkmak için ağzını açıp, “Ama böy-” diye söze başlayan hanımımın omuzlarından tutarak makyaj masasının sandalyesine oturttum ve “Melek Hanım, biliyorum çok endişelisiniz fakat kendinizi yıpratmamalısınız, zaten doğuştan gelen zayıf bir vücudunuz var. Lütfen beni düşünmeyin,” dedim.

O sırada da Melek Hanım’ın atkuyruğu saçını bozup, gür saçlarının dağılmasına vesile oldum. Kalçalarına kadar inen kahverengi saçlarına dokunmadan evvel, aynalığın önündeki tırağı aldım. Hafif ve nazikçe saçlarını taramaya başladım.

“Bir şeylerden kaçmak isteyince hep bunu yapıyorsun,” diye mızımlandı.

Kocaman bir gülümseme dudaklarıma ilişti. Melek Hanım’ın bana olan sevgisi ve saygısı, hep onu ablam gibi görmeme neden olmuştu. Çocukken Müge’yle kurmak istediğim kardeş ilişkisini Melek Hanım’la kurmak, anlatılamaz bir bağ idi benim için.

“Bu evde kurallar emirdir, emir bozulursa ceza çekilmek zorundadır. Şimdi siz beni öteki hizmetçilerden ayırırsanız evin düzeni bozulur ve Kılıç Bey’i zor duruma sokmuş oluruz.”

“Öyle olsa bile bu durum beni rahatsız ediyor.”

Pamuk gibi yumuşak saçlarında olan gözlerim, Melek Hanım’ın aynadaki silüetine gitti. Bu durumun onu nasıl rahatsız ettiği anbean yüzünden anlaşılıyordu. Elinden bir şey gelemediğini de bildiğinden kendini aciz hissediyordu, biliyordum.

Bir aile liderinin karısının sadece çocuk doğurabilirse sözü geçebiliyordu, bu da Melek Hanım için bir diğer acı olan gerçektir. Hatta bir aralar diğer hane mensuplarının Kılıç Bey’e ikinci bir eş alması için baskı yaptıklarına bile şahit olmuşum. Çok şükür ki Kılıç Bey o gün hepsinin ağzının payını vermişti. Kılıç Bey’den bir erkek olarak haz etmiyordum. Çünkü bu eve geldiğimden beri bana olan küçümseyici bakışlarına şahit olmuşum. Karşısındaki insana tek kelime etmeden sadece bakışlarıyla bile aşağılayabiliyordu. Ve böyle bir adamdan başka bir kadından çocuk sahibi olmasını istemek... Melek Hanım resmen eceline susamış diyebilirdim. Asla cesaret edilecek bir şey değildi.

Kafamdaki geçmiş hayatı bir kenara bırakıp, hâlâ tedirgin olan Melek Hanım’ı neşelendirecekken yatak odasının kapısı açıldı. Kapıdan içeri giren Kılıç Bey, boğazına kadar sıkılmış kravatı tek eliyle genişletirken bir yandan da, “O piçin boynunu kırmalıydım,” diye kendi kendine söyleniyordu. Onu kimin sinirlendirdiğini bilmiyordum ama alnındaki ve şakaklarındaki damarların gerilip belirginleşmesinden, birinin çok fena eceline susamış olduğu anlaşılıyordu. Çünkü Kılıç Bey ona yapılan hatanın bedelini ödetmeden duracak bir adam değildi.

Saçlarında ve sakalında yer yer grilikler vardı. Bu onun atalarından gelen irsi bir özellikti. Kalın ve gür kaşları çatılmış, kemikli yüzü kasılmıştı. Vücudunun büyüklüğü, siyah gömleğinin altında belirgin duran şişkin göğüs kasları, poposunu saran kumaş pantolon derken adamı ne kadar süzdüğümü bilmiyordum ama benim bu utanç barındıran durumdan sıyrılmamı sağlayan, elimin altındaki saçların kayıp gitmesiydi. Gözlerimi Melek Hanım’a çevirdiğimde çoktan ayağa kalkmış kocasına doğru adımlamaya başlamıştı.

Kılıç Bey, karısını fark eder fark etmez ona yaklaşan karısının beline elini attı ve Melek Hanım’ın açıkta kalan gerdanını kokladı. Ardından dudaklarını sürtüp öpmeye başladı. Gülümsemeden edemedim, en azından aralarındaki o son gördüğüm olayın izleri geçmiş gibi görünüyordu.

Melek Hanım’ın gözleri hoşuna gittiğinden olsa gerek kısılrken kesik kesik, “Kılıç yapma, şimdi olmaz. Zergül burada,” dedi. Kılıç Bey, Melek Hanım’ın lafından sonra gözlerini etrafı taramak için hareket ettirdi. Güzergâhı rotasını bulduğunda ise göz göze geldik ve karısının gerdanından dudaklarını ayırdı.

Açık konuşmam gerekirse rahatsız olmuştum. Beni rahatsız eden şey, iki insanın birbirini arzulayıp ayaküstü ön sevişme yapmaları değildi. Başka bir gün olsa onlar rahatsız olmasın diye sessiz sessiz sıvıştırdım. Fakat dün bana yaptığı o pis imadan sonra her gördüğümde o anın aklıma gelmesi, içimde bir yerlerde sinirlenmememe sebep oluyordu.

Bu sessizlik beni daha da strese soktuğu için bana bakan ikiliye, “Müsaadenizle ben gideyim,” dedim.

Ardından aksak hareketlerimle yürümeye başlamıştım ki Kılıç Bey,

“Sana çık emri vermedim,” dedi.

Gözlerimi sakın kalmak için kapattım. İçimdeki Kılıç korkusuna inat yüzüne bakmak için arkama döndüm lakin çoktan pişman olmuştum. Kılıç Bey, Melek Hanım’ı duvarla kollarının arasına sıkıştırmıştı. Elleri duvara sabitliyen karısının kulağına

duyamadığım bir şey söyledi fakat bunu söylerken gözleri bende-
di. Cidden amacı neydi bu herifin? Yoksa gerçekten onu ayartma-
ya çalıştığını düşünüp bana asla istediğimin olmayacağını göster-
meye mi çalışıyordu. Öyle bir amacı varsa içi rahat olsundu, iki
dünya birleşse bile o ve ben asla ama asla olmazdı.

Daha ne kadar bu ikilinin yatak odasında ayaküstü sevişmesine
katlanmak zorundayım, diye düşünürken Kılıç Bey tekrar konu-
tu.

“Haluk garajda seni bekliyor, eşyalarını topla Iskarta’ya gide-
ceksin.”

Sadece kafamı salladım.

“Çıkabilirsin.”

Şükür izin vermişti. Melek Hanım’ın aklı başına yeni gelmiş
olmalıydı çünkü tam o anda karşı çıkmak için atak yapmıştı ki
Kılıç Bey’in dudakları, Melek Hanım’m dudaklarını örttü. Hatta
baya sert bir öpücük diyebilirdim.

Daha fazla karı koca arasındaki cinsel ilişkiye maruz kalmak
istemediğimden, oradan kaçarcasına sıvıştım.

Melek Hanım, Iskarta’ya gitmemi çok büyük bir ceza olarak
görse de aslında Kılıç Bey’in beni denediğinin farkında değildi.
Gerçekten kırık kanadımın iyileşip iyileşmeyeceğinin... Yoksa bu
ceza gerçekten fazla gaddar değil miydi?

Iskarta, çocukluğumun bir kısmını geçirdiğim yeraltı şehri...
Bir diğer adıyla güneşi göremeyenlerin şehri olarak da bilinirdi.
Taş ve toprağın altında, güneş nedir hiç bilmeyen insanlar yaşıyor-
du burada. Annem de güneşin ve gökyüzünün nasıl olduğunu hiç
bilmiyordu, babam telefondaki fotoğraflardan anneme yeryüzünü
gösterirdi. Valhalla’da bile yeryüzü hayatıyla alakalı kimseye bilgi
verilmezdi. Çünkü asla sahip olamayacakları bir yeri düşleyip ha-
yal kırıklığına uğramalarını istemezlerdi.

Şu an yeraltı şehrindeydim, ölmeden canlı olarak gökyüzüne

çıkabildiğim yaşayanların mezarlığına geri dönmüştüm. İçimde asla ya geri dönemezsem korkusu yoktu. Bu hayat ve gelecek benimdi. Kimsenin hayatımı ve geleceğimi eline aldığı kalemle yazmasına izin vermeyecektim. Kılıç Bey'in benimle derdi neydi bilmiyordum ama şundan emindim ki beni başından atamazdı, sonuçta beni yeryüzüne çıkaran kendisiydi.

5. BÖLÜM

Stresten kaynaklı birkaç ter damlası şakaklarımdan aşağı süzülürken bileğimdeki kol saatine zilyonuncu kez daha baktım. Bir saat kırk üç dakikadır yoldaydık. Yeraltına inişler biraz zaman alıyordu çünkü aşağı doğru uzanan bir ray sistemi vardı. Iskarta yeraltı şehrine girmek isteyen birinin arabası raylara bağlanır ve mekanizma çalıştırılarak rayların dişlerinin hareket etmesiyle araba aşağı doğru inerdi ki bu uzun bir inişti. Güvenlik nedeniyle rayların hareketi yavaştı.

Uzun süredir Iskarta'ya ayak basmamıştım. Annemle kaldığımız evin durumu ne halde onu bile kestiremiyordum. Çocukken o bir odalı küçük evde uyumakta çok zorlanırdım, rutubetten nefes alamaz yarım yamalak uykuyla günü geçirmeye çalışırdım. Genelde annemin eski bez parçalarından yaptığı oyuncak bebekle oynardım. Annem Valhalla'daki tatil günlerinde eve müşteri alacağı zaman, elime elma verir dışarıda bir süre oynamamı isterdi. Iskarta'da meyve bulmak zor olduğundan mutlulukla yer, elime aldığım dal parçasıyla toprağı eşleyip resim çizerdim.

Maziyi tam şu an hatırlıyor olmam biraz garip hissettirmişti. Fakat Iskarta'dan ne yapıp ne edip tekrar göğün üstüne çıkmalıydım, bu yüzden de Kılıç Bey'i ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Uzun ve sancılı geçen zaman akıp geçtiğinde çoktan yeraltına inivermiştik. Filmli camlar, aşına olduğum manzaranın önünü kapatırken elimi arabanın kapısına attım ve kapıyı açtım. Yavaş ama kendinden emin adımlarla yeryüzünden çok farklı olan toprak zemine ayaklarımı basıp indim. Gözlerim etrafı tararken

şoför bagajdan eşyayı çıkartmakla meşguldü. Fahişelerin yaşadığı mahallede değildik. Şu an Valhalla'nın tam önünde duruyordum. Başımı yukarı, göğe doğru kaldırdım fakat masmavi gökyüzü yerine yüksek kalite aydınlatmayla karşılaştım. Şoför, Valhalla'nın giriş kapısında duran korumaların yanına gidip kimliğini ve burada neden olduğumuzu anlatan şeyler zırvalarken, ben karşımdaki Valhalla'yı izliyordum. Devasa büyüklükte bir binaydı. Dışarıdan tıpkı bir hastaneye benziyordu, gösterişsiz ve sadeydi fakat annem bana bir keresinde Valhalla'yı anlatmıştı. Valhalla, Iskarta yeraltı şehri içinde başka bir şehir sayılan, ak kemiklerin girebildiği özel bir mülkiyetti. Bu yüzden Valhalla adı verilmişti. Ak kemiklilerin cennetiydi.

Korumalar geçiş izni verdiğinde birkaç eşyamn olduğu küçük valize elimi geçirip adımlamaya başladım. Korkmuyordum ama içim ister istemez bir tedirginlikle dolmuştu. Sanki zihnim içten içe Iskarta'da sıkışıp kalmaktan korkuyordu.

Girer girmez binanın iç tasarımı çok değişik geldi. Loş bir ışıklandırma vardı. Ak kemikli soylu aile erkekleri başka aile tarafından tanınmamak için yüzüne maske geçirirdi. Hatta maskenin içindeki mekanik sistem sayesinde sesleri bile farklı çıkardı. Kimin kim olduğu belli olmadığı için de asla yeryüzündeki magazin köşesinde Valhalla'da yakalanan soyluların isimleri olmazdı.

Buradaki sistemin işleyiş şekli tamamıyla kişinin kimliğinin saklanmasıyla yönelik kurulmuştu. Sözde babam, annemden etkilenip kimliğini ifşa edince, haliyle benim meşruluğumun duyurulması ne kadar dikkat edilse de engellenememişti. Şu an hâlâ nefes alıyorsam o da Valhalla'da fahişe olmayışımın dolayısıydı. Diğer türlü yaşayan bir ölüyü canlandırmaktan farksız olurdu. Kaderim Kılıç Bey'le değişse de artık ipin ucu benim ellerimdeydi ve ben burada kaç gün geçirirsem geçireyim asla geri adım atmayacak, yeryüzüne çıkmak için fırsat kollayacaktım.

Iskarta'ya geleli iki gün olmuştu ve ben o iki gün içerisinde doğumumdan ölümüne çizilen yolun bir kısalıp bir uzadığına şa-

hit olmuşum. İlk gün, hizmetkârlığa başladığım Valhalla'nın elit ortak salonunda, sarhoş bir ak kemik tarafından az kalsın öldürölüyordum. Bunun sebebi, fahişelerden birinin içkisine afrodizyak katmamı istemeleri ve benim bunu yapmayı reddetmemdi. Sırf eğlencesine birkaç damla limon sıktım diye silahı kafama dayadığında, sonumun geldiğini düşünmüştüm ki ucuz yırttım.

İkinci gün ise afrodizyak ilacını vermediğim fahişe tarafından zorbalığa uğramamdı. Yok efendim o adamı kullanıp yeryüzüne çıkacakmış da ben bütün planının içine etmişim falan filan... Cidden bir tane akıllı insan yoktu Iskarta'da.

Ve şimdi de üçüncü günümdeydim. Bugün de başıma ne geleceğini düşünmek yerine, kalçalarımı zar zor kapatan hizmetçi eteğini uçlarından aşağıya doğru çektişirdim fakat oluru yoktu. O kadar erkeğin yanında oturan kadınlar mı fahişeydi yoksa hizmetçiler mi belli olmayan bu ahlak dışı hizmetçi kıyafetini giyerken aşırı rahatsız olmuşum. Bacaklarımı göstermekten oldum olası nefret ederdim çünkü topallık nedeniyle yürüyüşüm hep aksaktı. Birkaç kez fahişelerin bile arkamdan kıkırdarak güldüğüne şahit olmuşum. İşin garip tarafı ben de onların böyle bir cehennemde yaşamalarına rağmen başkalarını küçümsemelerine gülüyordum.

Mutfak kısmına geçtiğimde aşçı başı hizmetçilere emir veriyor ve hangi yemeğin hangi masaya götürüleceğini söylüyordu. Tabii ben boşta olduğumdan sadece izliyordum fakat o sırada bana dönüp, "Zergül buraya gel," dedi.

Lafını ikilettirmeden yanına gittim. Elime bir tepsi ve içi boş olan içki bardaklarını uzattı.

"Vip bölümü, oda sekiz. Çabuk ol, Kılıç Bey ve *on iki* aile burada."

On iki aile? Ah doğru, haritanın batı kısmını on iki aile yönetiyordu. Doğu kısmını ise Melek Hanım'ın abisi Batur yönetiyordu.

Aşçıya başımı olumlu şekilde sallayıp hızımı artırarak, oda sekize doğru adımladım. Aklımdaki tek plan Kılıç Bey, Iskarta'dan

gitmeden evvel uygun bir an kollayıp onu ikna etmekte. Yoksa bu gidişle Iskarta'da bir mezarlığın içinde olacaktım gibi hissediyordum.

Elimdeki tepsiyle oda sekizin kapısına yaklaştım. İki koruma kapı eşiğinde duruyordu. Geldiğimi fark ettiklerinde içlerinden biri elim dolu olduğu için kapıyı açtı. Vip odalara sadece on iki aile girebiliyordu. Bu odalar özeldi, kimse kolay kolay eşiğinden bile geçemezdi. Odada ses kaydı sistemi vardı ve her birinde özel bölme bulunmaktaydı. Tam on iki oda mevcuttu. Her aile için ayrı, özel oda vardı ve bu odaların iç tasarımı odanın sahibinin isteği üzerine şekillendirilirdi. Şu anki vip oda sekiz ise Bahadır denilen bir adama aitti. On iki aile arasında en zayıf aile olarak bilinirdi.

Bu kadar bilgiyi nasıl öğrendiğime gelecek olursak, Melek Hanım'ın Iskarta'ya olan aşırı ilgisi yüzündendi. Iskarta'ya hiç gelmemesine rağmen, Kılıç Bey'in yakın adamlarından öğrenirdi bunu. Tatlı dilli ve şeytan tüyüne sahip biri olduğu için de kimse onun sorularını yanıtsız bırakamazdı.

İçeriye doğru adım attığımda eşsiz bir odayla karşılaştım. Oda da koyu kırmızı duvarlar, kahverengi deri koltuklar vardı. Sağda kalan duvarda içkiler dizilmiş vaziyetteydi. Sol kısımda ise bir kumar masası mevcuttu. Tam ortada bir dans pisti vardı. Belli ki Bahadır Bey keyfine düşkün bir adamdı. Odanın tam ortasına dans pisti koymasına bakılırsa özel bölme büyük ihtimalle yatak odası olarak kullanılıyordu. Yüzümü buruşturmamak için tüm kaslarımı sabit tutmaya zorladım.

Etrafı taramayı bıraktığımda kahverengi deri koltukta oturan Yücel'le gözlerimiz kesişti ancak onun gözleri anında göğüslerime oradan ise kalçamı zor kapatan eteğime ilişti. Yer ve mekân müsait olsa o bakışlara cilve yapmak isterdim fakat şu anki durum daha ciddiydi. Bu yüzden gözüm Kılıç Bey'deydi. Onun ise gözü beni görmüyordu, varlığımın farkındaydı ama sanki yokmuşum gibi davranıyordu. Dört büyük deri koltuktan oluşan yerde, on iki adam oturuyordu. Yücel burada ise Arat Bey burada yok demekti. Yoksa on iki ailenin sadece liderleri anca toplanıp konuşurlardı.

Birkaç kafa bana döndü ve bu kafalardan birisi de Bahadır Bey'di. Yücel gibi o da beni baştan aşağı süzdüğünde, yüzünde belirli belirsiz bir sırıtış görür gibi oldum. İlk başta anlam veremedim fakat yanlarına yaklaşıp her adamın önüne bardakları koyarken sıra Bahadır Bey'in bardağını koymama geldiğinde, kalçamda bir el hissettim. O an ne olduğunu kavrayamamıştım. Çünkü şoke olmuşum, tepki vermem bile uzun sürmüştü. Kendime geldiğimde aniden gerisin geri kaçtım. Bu olaya sadece ben, Yücel ve Bahadır denilen o it şahit olmuştu. Gözlerim aniden Yücel'e döndü. Hissettiklerim tam olarak gözlerimden anlaşır şekilde Yücel'e bakmama rağmen, o Bahadır Bey'e tepki göstermek yerine, bana buna ben izin vermişim gibi bakıyordu. Ve bu, benim için büyük bir yıkılıştı. İlk kez Yücel'in bana böyle baktığını görüyordum.

"Hizmetçi Hanım, burada sürekli olarak tükettiğimiz orkinosun kanatları adlı içki yok. Bir zahmet getiriver."

Bahadır Bey'in konuşmasından sonra tamamen kendime geldim. İlk kez o an Kılıç Bey'le göz göze gelmişim. Ne yüzünden ne de gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Bu yüzden gözlerimi ondan çekip aceleyle orayı terk ettim çünkü iyi hissetmiyordum.

Hayatım altmış iki yerinden bıçaklayıp organlarını karaborsada satmak istediğim insanlarla doluydu fakat ilk kez beynimde hayal ettiğim bu kanlı sahneyi birinin üzerinde denemek istiyordum.

Elimdeki tepsiyi öfkeyle mutfak tezgâhına atıp ellerimle yüzümü sıvazladım. Piç herif, düşündükçe sinirleniyordum. Daha demin resmen kalçama dokunmuştu.

Ama bundan daha çok kanıma dokunan Yücel'in sessizliği idi. Sanki adamın bunu yapmasına ben izin vermişim gibi olan bakışlarıydı. "Zergül, içkiler hazır."

Arkamdaki hizmetçi garip tavırlarımı görmezlikten gelip işine devam ettiğinde, bu tarz olayların normal karşılandığını daha iyi anlamıştım.

İstemeye istemeye yeni bir tepsiye doldurduğu içkileri alıp

daha demin bir hışımla çıktığım sekiz numaralı vip salona doğru ilerlemeye başladım. Her ilerleyişimde içimden bir ses oraya gitmemem konusunda itinayla beni uyarıp duruyordu.

Büyük, iki kanatlı kapının dışında duran korumalar beni görür görmez kapıyı açarlarken, tek düşündüğüm içkileri hızlı bir şekilde servis edip ortamdan uzaklaşmaktı. Fakat içeri girdiğimde ön göremediğim bir şeyle karşılaştım. Biraz önce yüzlerini ilk defa gördüğüm on iki aile reisinden sadece birisi vardı. O da az evvel kalçama dokunan şerefsiz evladiydı.

Beni görür görmez parmaklarındaki sigarayı kül tablosuna koyup, “Ben de seni bekliyordum,” dedi ve geriye yaslanıp bacaklarını biraz açarak sağ dizini işaret etti. “Gel otur şöyle.”

Limitlerim zorlanıyormuş gibi hissettiğim o anlarda, elimdeki tepsiyi paldır küldür yere attım. Kırılan içki kadehlerinin sesi bir süre ortamdaki tek ses oldu.

Yürek yediğimden olsa gerek, bana bakan it soyuna, “Bahadır Bey, ben Valhalla’da fahişelik yapmıyorum. Uçkurunuza sahip çıkmıyorsanız 146. Bloкта genelev bulunmakta. Oraya gitmenizi rica edeceğim,” dedim. Sözlerim ne kadar kibar görünse de arıza çıkartmamak için kendimi zor tutuyordum.

Yüzündeki özgüven silinmemiş, daha da gevşekçe sırtıtmıştı. “Onu dert etme, Kılıç Bey, seninle oynamama müsaade etti.”

Kafamın üzerine kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Gözbebeklerim şaşkınlık, korku, adını veremediğim bir sürü duyguyla büyürken, “Şu an saçmalıyorsunuz,” diyebildim. “Saçmalıyorsam neden sadece sen ve ben buradayız?”

Hayır, Kılıç Bey bunu yapmazdı. Yani... Yapmazdı değil mi? Benden nefret ettiğini biliyordum fakat kendimden emin bir şekilde bunu yapmaz bile diyemiyordum.

Sakin ol, Zergül diye beynime bir komut verdim. Madem iş buraya gelmişti, mevzuyu kendi yöntemlerimle çözmek zorundaydım.

“Öyle bile olsa sizin ortalık orospusu olmuş penisinize bacak açmayı hiç düşünmüyorum.”

Alnında bir damarın hareketlenişini gördüğümde sinirlendiğini anladım.

“Olduğun konumun farkında değilsin galiba kara kemikli. Ben uzan diyorsam uzanacak, aç diyorsam açacaksın. Çünkü sizin bizlere karşı gelmeye hakkınız yok!” diye bağırdı.

O konuşurken gözlerim etrafı taradı, sonra gördüğüm şeyle içimden *yapabilir miyim ki* diye düşündüm. Hayır, yapmalıydım.

Adam susmaksızın konuşmaya devam ederek ak kemik ve kara kemik arasındaki farkı anlatırken, yanına gelecek kadar yaklaştım. Şu an aramızdaki tek engel masaydı. Sol elimle Bahadır Bey’in masada sabit duran elinin parmak boğumlarına dokundum, işveli bir şekilde gözlerimi kısıp ona eğildim. Bundan hoşnut kalmış olacak ki o da yüzünü bana doğru yaklaştırdı.

“Demek sonunda yola geldin.”

Dikkati sadece bendeyken, daha demin fark ettiğim masadaki bıçağı boştaki elimin avuç içine aldım. Bakışları üzerimdeydi. “Ben hiç bir zaman o yolda değildim,” dedim ve refleks bile veremeyeceği hızla, parmak boğumlarına dokunduğum elinin üzerine bıçağı sapladım.

Tüm odada yankılanan çığlığıyla bıçak saplanmış eline elini attığında, kendimi korumak için gerisin geriye kaçtım.

“Bu kalçama dokunduğun içindi.”

Bıçağı zorla, çığlık çığlığa elinden çıkarıp yüzüme baktı.

“Seni geberteceğim.”

Bundan sonrası için planım yoktu, düşünmeye vaktim de yoktu. Ancak arkamdaki kapı aniden açıldı. Omzumun üstünden doğru arkama baktığımda Kılıç Bey’i gördüm.

Neden böyle bir şeye izin verdiğiyle ilgili hesap sormak istiyordum. “Hâlâ hayattasın.”

Kılıç Bey bu lafı bana bakarak değil, Bahadır Bey’e bakarak söylemişti.

Allah aşkına neler oluyordu?

“Kılıç Bey, bu orospu-” diye lafa girmişti ki Kılıç Bey ondan hızlı çıktı.

“Altı gün önce, batı karadenizden gelen ticaret gemisindeki mallar için gümrüğe gideceğimi bilen dört kişiden birisi sendin ve ilginçtir ki o günden sonra ben gömleğimin altına bir çelik yelek giymiş olmasaydım, çoktan tetikçinin biri tarafından öldürülmüş olacaktım.”

Ne? Ne demekti bu şimdi? Gözlerim Kılıç Bey’den Bahadır Bey’e döndü.

Bahadır Bey, daha deminki öfkesinden arınmış, mutlak bir korku barındıran gözleriyle, elini dahi umursamadan Kılıç Bey’e yaklaşmıştı.

“Kılıç Bey, yemin ederim ben bir şey yapmadım,” diye endişeden kekeleyen Bahadır’a baktım.

“Sen değil zaten, köpeği olduğun Batur yaptı. Sen sadece maşasın.”

Kılıç Bey aniden bana döndü. Önce beni baştan aşağı süzdü, sonra, “Sadece eline bıçak saplamakla kalmazsın, öldürürsün diye düşünmüştüm,” dedi.

Artık cidden dayanamıyordum. Kaşlarım çatılmış, sinirden ellerimi ayaklarımı titrememesi için zor tutuyordum. “Bu ne demek Kılıç Bey? Ne planlıyorsunuz?” derken sesim haddimden fazla yüksek çıkmıştı çünkü çok öfkeliydim. Neden böyle bir şeyin içine çekildiğimi anlamakta güçlük çekiyordum.

Kılıç Bey, öfkemi zerre umursamamış olsa da, “Bu adamı ulu orta öldüremem. Her halükârda, on iki lider toplantısına mensup olduğundan, elimde belirli bir kanıt olmadan canım alamam. Yoksa ‘suç ve yargı’ adı altında diğer on bir liderin gazabına uğrarım,” diyerek sorumu yanıtladı.

On iki aile. Haklarında çok şey bilmiyordum hatta kuralları ve işleyiş tarzlarını dahi bilmiyordum.

Fakat Batur denilen adamın kim olduğunu biliyordum. Biz kara kemiklerde bile, bu adamın ismi baya duyulmuştu. Doğu kıtasının sahibiydi ve gaddar bir adamdı. Doğu kısmındaki tüm kara kemikleri katlettiği bir olay bile vardı. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü hiç rastlamadığım konulardı.

Kılıç Bey bana yaklaşıp tam karşıma geldiğinde, kafamı kaldırdım. Gözlerinin tam merkezine baktım. Bahadır Bey, ilginç bir şekilde sessizliğini koruyordu.

“Zergül buradan çıkmak istiyor musun?”

Tam iki gündür Iskarta yeraltı şehrindeydim. İlk geldiğim gün ölümden zor dönmüş, ikinci gün bir fahişe tarafından hırpalanmıştım. Kim böyle bir yerde kalmak isterdi ki? Kalan on iki günde başıma bir şey gelmeyeceğinin garantisi bile yoktu.

Sadece, “İstiyorum,” dedim. Fakat sesim içime kaçmış gibiydi.

“O zaman...” dedi ve beni omuzlarımdan tutup yüzümü Bahadır Bey’e dönmemi sağladı.

“Onu öldürmek zorundasın.”

Duyduğum şeyle kafam bir anda Kılıç Bey’e döndü. “Kılıç Bey!”

“Yıkık geleceğini değiştireceğini söyleyen sen değil miydin?”

Sesi kadar yüzü de duygusuzdu. Gerdanımı ve boynumu kapatan saçlarımı eliyle toplayıp sol yanıma nazikçe attı. Sağ kısımdaki boynum gözlerinin önüne serilmişti. Valhalla’da hizmetçilerin giydiği dekolteli elbiseden taştan göğüslerim korkudan her nefes alıp verdikçe şişip iniyordu.

“Yıkık geleceğimi değiştirmek için elimi kana bulamam mı gerek?” derken sesim duyulamayacak kadar kısıktı.

“Zorundasın çünkü buradan çıkmanın tek yolu bu. Yoksa ömür boyu Valhalla’da yaşamak zorunda kalırsın,” dedi ve devam etti. “Neden bunu yapmak zorunda olduğunu da söyleyeyim. Bu herifi şimdi öldürürsem olacakları daha demin söyledim fakat sen öldürürsen yarı ak kemik olduğundan ve amcamın kızı da olduğunu hesaba katarsak, nefsi müdafaaya gireceğinden, on bir liderin eli kolu bağlanacak. Çünkü on iki ailenin kurallarından birisi de liderin şahsına ve ailesine ne olursa olsun dokunulmamasıdır. Anladın mı beni şimdi?”

Şeytanın dahi aklına gelmeyecek planını anlattığında, şaşkınlıktan dumura uğramıştım. Bu herif, benim üzerimden düşmanını temiz bir şekilde ortadan kaldırmayı düşünüyordu.

Hâlâ ne yapacağımı bilmez şekilde dehşetle Bahadır Bey'e baskarken avucumun içine konulan bıçakla hafifçe irkildim.

Kulağımın kenarında hissettiğim dudaklar Kılıç Bey'e aitti. Nefesinin boynuma vurduğu o esnada, iki parmağı boynumu okşadı.

"İkinci boyun omuru ile üçüncü boyun omurunu elindeki bıçakla ayırıp hızlı ve ani bir ölüm gerçekleştireceksin," diyen fısıltısı, bir şeytanın vesvesesi gibiydi. Kan dondurucu bir vesvese... Bir anda elime tutuşturulmuş bıçağı yere attım. Bedeni, bedenime değen Kılıç Bey'e yüzümü döndüğümde, gözlerim şaka yaptığını söylemesini isteyen bir umutla ona bakıyordu.

"Siz kafayı yemişsiniz."

Tek söyleyebildiğim bu kadardı çünkü benden istediği şeyi yapabileceğimi sanması bile kulağa imkânsız geliyordu. "Kılıç Bey, ben bunu yapamam. Birini yaralamakla öldürmek arasında büyük fark var."

Yaklaştı. O yaklaştıkça ben geri adım attım ama kaçışım yoktu, biliyordum. İşin sonunda sanki onun istediği olacakmış gibime geliyordu.

"Yücel'le evlenmek istiyor musun?"

Durdum, aniden odak noktam Kılıç Bey'in dudaklarından çıkanlara kilitlendi. "Siz ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer dediğimi yaparsan hem Iskarta'dan çıkarsın hem de Yücel'le olan ilişkini resmileştirmenize yardımcı olurum."

Daha demin yaşadıklarımın sonra bu teklif gözüme nedense çok anlamsız gelmişti. Hem Yücel bile çabalamaz iken neden ben çabalamak zorundaydım? Bugün o bakış ilk kez içimdeki aşkın sağlamlığını kontrol etmem gerektiğini göstermişti. "Zergül, seni adamdan sayıp peşinden gelecek tek şey gölgen," dedi ve aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. "Eğer istediğimi yaparsan sana açılmadık kapı bırakmam. Hatta güneşin yörüngesindeki bir gezegen olmana dahi izin veririm," derken sesi cezbediciydi.

Yapabilir miydim? Öldürebilir miydim? Bu hayvan değildi ki insandı... "Kılıç bey, ben yapamam. Bu, imkânsız." Evet kesinlikle imkânsızdı. Boş yere düşünüyordum.

Benden uzaklaşıp yerdeki bıçağa eğildi ve onu aldıktan sonra tekrar bana yaklaştı. Büyük iri elini benim çelimsiz elime attı. Bıçağı elime tutuşturur tutuşturmaz, elimin üstüne elini atıp bıçağı sıkıca tutmama neden oldu.

“Eğer yapmazsan buradan dışarı çıkamazsın.”

Yutkundum. Kalbim deli gibi atıyordu. Biliyordum yapmak zorundaydım ama yüreğim el vermiyordu işte. O an öyle düşüncelerle boğuşuyordum ki... Bahadır'ın varlığını yeni yeni aklına getirdiği silahı belinden çıkartıp Kılıç Bey'e doğrulttuğunda, onun kafayı yediğini düşündüm.

“Ben ölürsem sen de ölürsün,” diyordu ama sesi titriyordu. Benim onu öldürme ihtimalimden ziyade, onun asıl korktuğu kişi Kılıç Bey'di.

Kılıç Bey'in yüzünde hiçbir acıma ve korku belirtisi yoktu. “Tetiğe yüreği olan basar. Peki, senin beni vurmaya yüreğin var mı?” dedi, kafasını hafifçe yana yatırıp Bahadır'a baktı. Yüzünde alaycı bir gülüş ve gözlerinde gerçek bir katilin bakışı vardı.

Bahadır'ı sanki tetiği çekmesini istiyormuş gibi gazlıyordu ve istediği de oldu fakat silahtan kurşun çıkmadı. Bahadır'ın gözleri korkuyla büyüdü.

Kılıç Bey, boştaki elini cebine atıp geri çıkarttı. Parmaklarının arasında duran kurşunu gösterip, “Maalesef bugün burada ölecek olan ben değil, sensin,” dedi. Bahadır elindeki silahı yere düşürdüğünde, gözleri hortlak görmüş gibi açıldı. Aniden yere diz çöktü. “Kılıç, lütfen bir şans daha ver. Yemin ederim hatamı telafi edeceğim.”

Kılıç Bey'in görünmeyen yüzünü bilmiyordum ama gördüğüm yüzüyle durumu analiz etmem gerekirse, Kılıç Bey yapılan hataların bedelini ödetmeden asla duran bir adam değildi.

Kılıç Bey, Bahadır'ın yalvarışlarını boş verip, beni elimden çekiştirerek Bahadır'a yaklaştırdı. “İhanetin sadece bedeli olur ve sen bugün bu bedeli ödeyeceksin.”

Oysaki ben daha kabul etmemiştim. Hayır diyemiyordum çünkü korkuyordum. Ya bugün bu odadan çıkacak bir diğer ölü

ben olursam diye. Bu yüzden beni sürüklemesine ve istediğini yapmasına razı geldim.

Dizlerinin üstüne çökmüş Bahadır'ın tam önünde durdum. Korkuyordum çünkü şu an yapacağım şey vicdanımı sızlatıyordu.

Kılıç Bey, Bahadır'ın arkasına geçti ve saçlarından tutup kafasını kaldırdığında, Bahadır'la göz göze geldim. Ölüm korkusuyla dolup taşan bedeninin kokusu burnumun içini sızlattı fakat ya o ölecekti ya da ben olduğum bataklıkta boğulacaktım. Bazen hayat acımasız seçimlere mahkûm ettirirdi bizi.

Ve o an geldi. Kılıç Bey'in yönlendirmesiyle, kılı bile kıpırdamayan Bahadır'ın boynuna doğru bıçağı yaklaştırdım. Elimin havaya kalktığını hissettiğim an gözlerimi yumdum ve ister istemez gözümü yummadan önce birkaç damlanın gözlerimden firar edişini hissettim. Karşımdaki insana acıdığımdan değildi, sadece korkmuştum. Son hissettiğim şey, havaya kalkan elimin hızla Bahadır'ın boynuna rotalanmış oluşuydu ve ardından yüzüme sıçrayan sıcak bir sıvı hissettim. Yabancı olmayan kan kokusu burnuma dolmaya başladığında ise gözlerimi açtım. Bahadır'ın bedeni yere boydan boya yığılmıştı, son çırpınışlarla hareket ediyordu. Gözleri sonuna kadar açıktı ve Kılıç Bey'e bakıyordu. Kısık inilti bir süre daha odada duyulduktan sonra sesi kesildi, bedeni hareket etmeyi bıraktı. Bacaklarımda derman kalmamış gibi yere çömeldim. Çocukluğumdan beri çok fazla kan ve vahşet görmüştüm ama birinin ölümüne ortak olmak başka bir seviyeydi. Elimdeki bıçağı uzak bir yere fırlatırken gözlerim korkuyla açılabilirdi kadar açıldı.

“Aferin.”

Kılıç Bey sadece bunu söyledi ve sustu. Ardından kapıya doğru ilerlerken, “Takip et,” diye komut verdi.

Benim şu anki durumum onun zerre umurunda değil gibiydi. Emrine karşı gelemeyeceğimden, zoru zoruna ayağa kalktım lakin omuriliğim acıyla sızlıyor, göğüs kafesimdeki kaburgalar birbirine geçiyormuş gibi hissediyordum. Bedenimdeki bu şoku tarif etmenin başka yolu yoktu.

Ne kadar o önde ben arkada yürüdük, bilmiyordum. Kafam allak bullak olmuş, düşünme kapasitem yok olmuştu. Bir kapının önünde durduğumuzda nereye geldiğimizi fark ettim. Vip oda bir, Kılıç Bey'in kişisel odasıydı. Buraya neden beni de getirdiğini bilmiyordum ama onu odaya kadar takip ettim. Kafam hiç iyi değildi, yoğun bir baş ağrısı çekmekteydim. Görüntüm bulanık, odak noktam bozuk gibiydi. Derin nefesler çektim ve iki elimle yanaklarıma sert olacak şekilde, aynı anda tokat attım.

Kılıç Bey, yanaklarımdan gelen sesle bana döndü. Az çok ne durumda olduğumu biliyormuş gibiydi. Odaklanmaya çalıştım, Bahadır'ı unutmam lazımdı. Hem Şahbazoğlularına düşman olan bir adamı öldürmüştüm. Evet, olaya bu gözle yaklaşacaktım.

Sonunda kendime geldiğimde, Kılıç Bey'i kanla kaplanmış gömleğinin düğmelerini hızlı hareketlerle açarken buldum.

"Odaya gir, dolapta gömlek olacak. Birini al getir," diye işaret ettiği yere doğru yürüdüm.

Odaya girdiğimde daha çok ofis gibi duruyordu. Masa, kitaplar ve dosyalara ayrılmış, duvarı boydan boya kaplayan raflık vardı. Bir diğer duvarda harita vardı. Haritada işaretlenmiş birkaç yer de mevcuttu. Etrafı çok tarayacak zihinde olmadığımndan, alelacele gömleği dolaptan alıp odadan çıktım. Parmaklarım arasındaki siyah gömlekle içeri girdiğimde, Kılıç Bey'in yarı çıplak bedeninde ister istemez gözlerim gezinmişti.

Çok dikkatli şekilde bakıyordum. Kılıç Bey'in omuzlarının bu kadar geniş ve büyük olacağını tahmin etmemiştim. Omuz, omuz değil, iki kıtayı birleştiren köprü gibiydi. Tabii dört dönüm arazilik sırtını ve *sixpack* ile *bisepsi* saymazsak. Kafamdaki Bahadır'ın cesedinden ziyade Kılıç Bey'i incelemeyi ve o ölmüş gözleri unutmayı tercih etmiştim.

O kadar derinlemesine izliyordum ki Kılıç Bey'in bana bakıyor oluşunu fark etmem biraz zamanımı almıştı. Hatta biraz utanmış olabilirdim.

"Manzaranı bozmak istemem ama..." deyip elini kaldırdı. "Yetişmem gereken bir toplantı var ve gidebilmem için göğüslerine bastırдыңın gömleği giymem gerekiyor."

6. BÖLÜM

On Yıl Önce... KILIÇ'IN GÖZÜNDEN

Elimdeki dosya yığının ve fotoğrafları sertçe çalışma masamın üstüne atıp, sinir ve stresten şişmiş şah damarımı elimle ovmaya başladım. Bitmeyen sorunlarıma bir yenisini daha ekleyen adamı beklerken fazlasıyla gerilmiştim.

Kapının iki kere tıklanma sesini duyar duymaz, “Gir,” diyerek komut verdim ve ardından yüzümü kapıya dönüp çalışma masasına yaslandım. İçeri temkinli adımlarla giren amcam, bir timsahın sularına girmişçesine etrafına bakınıyordu. Her an kaçmaya hazır akşam yemeği edasıyla gözlerini bana dikti.

“Beni çağırmışsın yeğenim.”

Sesi diken üstünde gibiydi, kulağa sanki bir sırrını öğrenmemden korkuyormuş gibi geliyordu.

“Öyle, seni çağırdım.”

Kısa bir süre tepkisini gözlemlemek için sustum. Ben sustukça o gözlerini kaçırdı ve ardından, “Kötü bir şey yoktur umarım?” diye sordu. Bu adamı hâlâ ailede tutmak, formaliteden olsa bile amca demek ne kadar sinir bozucu olsa da, soy ismimizi taşımasından ve babamın emri yüzünden katlanmak zorunda kalıyordum.

Elimin birini arkamda duran çalışma masasına koyup, parmağımın rahatsız edici derecede yüksek ama yavaş bir ritimle vurarak tempo tuttum. Bu hareketim onun ellerini nereye koyacağını şaşırtmasına neden oldu. Bir süre havada sallanan ellerini ceplerine attı.

“Batının hâkimiyeti kimde amca?” diye sordum. Klasik bir sorudan doğru ilerleyecektim.

“On iki aile ve liderleri.”

Onaylarcasına başımı salladım, ardından masanın üstünde duran dosya ve fotoğrafları kavrayıp amcamla aramda duran küçük masanın üstüne fırlattım.

Önce irkildi. Yaşlılıktan içe çökmüş gözleri bir bana bir de masanın üzerindeki dosyaya kaydı.

“Bakmayacak mısın?”

Olumsuzca başım salladı. “Ne olduklarını tahmin edebiliyorum.”

Sırıttım. Nedense sırtışı onun bir adım geri kaçmasına sebep oldu. “Ha, biliyorsun yani yediğin boku?” derken dahi sesime hâkim olamıyordum, her an ama her an boynunu kırabilirdim.

Ellerini kendine siper etmek istiyormuş gibi, “Kılıç, yeğenim, yemin ederim onu öldürecektim faka-”

“Öldürmek için on altı yaşına girmesini mi bekledin?” diye tıslayarak sözünü kestim.

Sinirliydim çünkü amcamın uçkuruna sahip olamaması yüzünden gayri meşru bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. İşin kötü kısmı bu olay basma sıçramıştı.

“Bak, halledebiliriz. Gerekirse gider şimdi öldürürüm onu. Sen uğraşmak zorunda bile kalmazsın.”

Sorunun kızın ölüp yaşaması olduğunu sanacak kadar aptal bir amcam vardı. Sorun basındı, basını susturmak bana pahalıya patlayacaktı. Peki ne için? Kan bağımız bile olmayan, aileden otlanan bir soytarı için mi?

“Yeterince Şahbazoğlularını rezil ettin. Tenhalarda altına kimi alıyorsun bilmem ama o dölüne sahip çıkacaksın amca. Ben bu işi halledene kadar ortalarda dolanma.”

Aileden, soyadımızdan atmalıydım ama babam buna karşı olduğundan dişlerimi sıkmak zorunda kalıyordum. Kara kemik, bir kimliğe dahi sahip olmayan bir kadından çocuk peydahlamak, soyumuzu lekelemek demekti. Hele ki doğu kısmında bu kadar

düşmana sahipken amcamın bütün okları üstümüze çevirmesi, gelecek hakkındaki planlarımı ertelememe sebep olmuştu. Başını sallayıp çıkacağı anda, “Bir hata daha yaparsan bu sefer seni babam bile elimden alamaz. Bunu aklına kazısan iyi edersin,” derken tehdidim netti.

“Söz veriyorum, artık ne istersen o olacak. Benden istediğin bir şey olursa gözüm kapalı yaparım.”

İyilik timsali ayaklarını umursamazca, “Gölge etme, kafi,” dedim, sesim bu konuşmadan bunaldığımı belli edecek kadar sertti. O her konuştuğunda, babamın sözünü çiğneyesim geliyordu.

Ses etmedi ama karşı da gelmedi. Aile liderinin kim olduğunun o da farkındaydı. Kapı kapanır kapanmaz, bir süreliğine gözlerimi kapattım. Sakin olmam lazımdı. Elimi cebime atarak telefonu çıkarttım. Erdem’in numarasını bulup aradım.

Üçüncü çalışta açılan telefonun ardından, “Kılıç Bey?” diyen onun sesini işittim.

“Arat ve Sinan’a haber et, bu akşam saat dokuzda Valhalla’da olsunlar.”

“Nasıl isterseniz, efendim. Başka bir arzunuz var mı?”

“Şu anlık yok.”

“Anlıyorum. İyi günler, efendim.”

Telefonu kapattım ve ofisimden dışarı çıktım. Kapıda bekleyen korumalar beni görür görmez hazır ola geçerken, “Burada kalın,” diyerek onları başımdan savdım.

Bir süre uzun koridorda kendi attığım adımları dinledim, ardından adım seslerime eşlik eden bir kadın kahkahası duydum. Duyduğum kahkahanın sahibinin yanına yaklaştığımda daha deminki sinirimden ne varsa kapının arkasında bırakmıştım.

Karşılıklı koltuklarda oturmuş karım ve Yasmin’e yaklaşıırken beni fark etmeleri için boğazımı temizledim. Gülerken kısılan gözlerinin hedefi beni bulduğunda, ayağa kalkıp yanıma yaklaştı.

“Hayatım, bitti mi işlerin?” diye sordu ve ince kollarını belimin etrafına doladı. Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle, onu yanıtlamamı bekliyordu. Başparmağım ve yüzükparmağımla çenesini

elime hapsedip dudaklarına hafifçe dudaklarımı değdirdim. Geri çekildiğimde tek öpücükle bile dağılan yüzüne sırtıp, “Sayılır,” diye yanıtladım.

“Kılıç Bey, nasılsınız?”

Oturduğu yerde pozisyonunu bozmayan Yasmin’e başımla selam verirken, “İyi diyelim iyi olsun, seni sormalı? Han efendi nerede gelmedi mi?”

Han’ın ismini duymasıyla çehresi sertleşti. Belli ki kocası yine karı kız avına çıkmıştı. Yasmin, bildiği gerçekleri yalnızca susarak tolere eden bir kadındı. “Kim bilir hangi cehennemde,” diye mırıldanmıştı ama ben gayet net duymuştum onu.

“Her neyse, ben artık eve gideyim,” deyip ayağa kalktı. Melek’le sarılıp vedalaştı. Bana ise samimice gülümseyerek salon kapısından çıktığında, tekli koltuklardan birine bedenimi bıraktım. Başım ağrıyordu.

Melek fark etmiş olacak ki hemen arkama geçip ince narin parmaklarıyla şakaklarıma masaj yapmaya başladı. Bir yandan da benimle konuşuyordu. “Bir şey olmuş belli, neden bu kadar sinirlisin?”

“Aptal amcamın gayri meşru bir kızı olduğu ortaya çıktı.”

“Kızın annesi Valhalla fahişesi mi?”

“Öyle. Beni sinirlendiren kısmını soracak olursan da amcamın yediklerinin basına sızmasından ötürü. Medya Şahbazoğlu soyadı altında gayri meşru çocuk diye çalkalanıyor,” derken aklımdan amcamı öldürmenin daha iyi olacağı geçiyordu.

“Anladığım kadarıyla kız kara kemik.”

“Evet.”

“Kaç yaşında ve ismi ne?”

“İsmi Zergül, yaşı ise on altı. Annesi iki hafta önce ölmüş.” Elleri masaj yapmayı bıraktı, bir hışımla önüme gelip tek dizimin üstüne oturdu. Kolları çoktan boynuma dolanmıştı. Gözlerinde yine hınzır bir bakış vardı.

“Kılıç, o kızı benim hizmetkârım yapalım mı?” diye tatlı bir ses tonuyla sordu. “Saçmalama, kara kemik o. Yol bilmez, yordam

bilmez. Senin kişisel bakımın ve ihtiyaçlarını karşılayamaz. Ha bir köpek beslemişsin, ha o kız çocuğunu,” diye karşı çıktım. O kızın varlığı yüzünden Şahbazoğulları on iki ailenin dilinde geziniyordu.

Boynunu hafifçe sallayarak önüne gelen kahverengi saçlarını arkasına düşmesini sağladı. Sevişmeye davetiye çıkaran gözlerini dudaklarıma, boynuma ve gömlekten görülmeyen kısımlarda yavaşça dolandırdı.

“Bu eve geleli, seninle evleneli üç ay oldu. Biliyorsun hâlâ bir çocuğumuz yok. Eğer o kız çocuğunu hizmetçim yaparsan, bu gece seni şehvetin doruklarına çıkarırım.” Sonlara doğru sesi kısıldı. Ne ara elimi kalçasına atıp sıkığımı bilmiyordum ama bu kadın beni mahvediyordu.

Dudaklarımın rotası boynuna kaydı, sadece nefeslerimi üflediğim o boyundan kendimi ayırmadan konuştum. “Gece olduğunda yine mızızlanacaksın yapma etme diye.”

Gözlerini devirdi. “Ne yapayım Kılıç? İlk sevişmemizde öleceğimi sandım. O kadar büyük bir şeyin içime girmesinin verdiği acı ne kadar dayanılmazdı, biliyor musun? O gecenin ardından bir gün boyunca yataktan kalkamamıştım, unuttun mu? Bütün kemiklerim kırılmış gibi acımişti.”

“Ve biz o günden beri sevişmememize rağmen, o kızı hizmetçin yapmak uğruna altıma yatmak istiyorsun öyle mi?”

Omuzlarını silkti. “Batur’un kız kardeşi olduğum için bu evde istenmediğimi biliyorsun, sen hariç kimse beni hoş görmüyor ama o kızı ben büyüteceğim, ben yetiştireceğim. Onlardan farklı olacak. Bu yüzden karına bunu çok görme. Zaten basına sızdı, artık isterseniz de ortadan kaldıramazsınız kızı.”

Olmuyor, bu kadına karşı koyamıyordum. Hiçbir kadına hissetmediğim açlığı, gözlerimin içine şehvetle bakan bu kadına hissediyordum.

“Gece yapamıyorum gibi kelimeler duymak istemiyorum,” derken son direnişi de kaybetmiştim.

Bu kabul ettiğimin göstergesiydi. Ona olan cinsel açlığımdan

mı yoksa tatlı dilinden mi, bilmiyordum ama karşı koyamamış ve yine istediğini yapmıştım.

“Yani diyorsun ki yengemiz bu kızı hizmetçisi yapmak istiyor. Doğru mu anlamışım?” diyen Arat’ı başımla onayladım. Yarım saat öncesinde Valhalla’da buluşmuştuk ve durumları gözden geçiriyorduk. Tabii ki bu özel buluşmanın konusu küçük bir kız çocuğu değildi, sadece biraz vakit öldürmek için o kızı güncel konulara ekleme yapmıştık.

Sinan olay hakkında tek kelime etmiyordu. Niyeyse bu tavrı onun başka bir karın ağrısı varmış gibi hissettiriyordu.

Arat’ın peşinde takılan on dokuz yaşındaki Yücel, Zergül’ün fotoğrafına geldiğinden beri kilitlenmişti. Daha ne kadar alık alık bakacak diye düşünürken, “Güzel kız,” diye sayıkladığını duydum. Yaşı gereği büyük ihtimalle beyni sikiinde gezen, o ergenlik dönemindeydi.

Onun lafını boş verdim, zamane gençlerinin çoğu akıllı bir karış havada olduğundan ona ayıracak vaktim yoktu. Bu yüzden asıl konuya girmeden önce dikkatleri üstüme çekmek için cebimden telefonumu çıkartıp Arat’ın kucığına attım. Bir bana bir kucığında açık şekilde duran telefona bakar bakmaz, ekrandaki fotoğrafa odaklandı. Derinlemesine baktığı fotoğrafı incelerken kaşları çatıldı.

“Üç ay geçti ama Batur’un kuyruk acısı hâlâ dün gibi taze,” dedi ve telefonu Sinan’a verdi. O da neredeyse Arat’la aynı tepkilere sahipti. “Ortalığı boş bıraktık diye, zirvede sandı kendini pezevenk.”

“Onun tek derdi ben ve Melek. Yediremiyor başına gelenleri.”

Üç ay önce Iskarta yeraltı şehrinin asıl sahibi Batur’dur. Melek’le aramda doğan ilişki, Melek’i bir seçim yapmaya itti. O da abisine ihanet edip hem Iskarta’ya sahip olabileceğim ifşalara ulaşmama vesile oldu, hem de buna rağmen benimle evlenme kararı aldı. Melek birini sevdi mi, diğer insanları gözü görmezdi. Öz abini öldür desem, öldürecek kadar gözü kara bir kadındı. Çünkü abisi kara para

kazanan, pis işlerin adamıydı. Bazen bana olan sevgisinin nedenini abisinden ve o aileden kaçmak istemesine vursam da günün sonunda bu düşünceden vazgeçiyordum. Olan olmuş ve evlenmiştik, bu saatten sonra sorulacak sorulara yanıt bulamazdım.

“Derin sular uyur uyur selle gelir,” dedi Sinan telefona bakarken ve ardından devam etti. “Cesetin sırtında bu yazıyor.”

Arat elini havada aman dercesine salladı. “Boş tehdit.” Boş muydu dolu muydu, bilmiyordum ama Batur’u tanıyorsam kesinlikle bir haltlar yemeden durmazdı. Iskarta’yı almak için iki elmas madenini onun kucağına atmak zorunda kalmıştım. O gözü kara bir düşmandı, plansız iş yapmazdı, bilirdim.

“Kılıç abi, seni anlamıyorum. Elmas madenleri dururken Iskarta’yı niye aldın ki?” diyen Yücel’e baktım.

Yücel sonunda fotoğraftan çektiği bakışlarını bize yönlendirebildiğinde, Arat kardeşinin ensesine bir tane geçirdi. Yücel ahlayıp ensesini ovuştururken, Arat’a da çemkirmeden durmuyordu.

“Ne vuruyorsun ya? Kılıç abimin iki elmas madeni gitmiş, Iskarta’dan daha çok para kazanacağı iki maden!”

Arat tekrar vuracakken, Yücel ilk vuruşundan tecrübeli olduğundan hasar almadan kaçındı. Arat derin nefes alıp burnundan soludu. “Lan yemin ediyorum, ben seni boşuna okutuyorum. Aptal herif, maden bir yere kadar elmas çıkartır, bu yüzden elmas çok mu az mı bilemezsin. Ama Iskarta öyle değil, o nesiller boyunca var olacak bir yeraltı şehri. Madenden çıkan tek bir elmas parası kadar kodamanlar içki parası veriyor, Valhalla’da ki Batur da bunun farkında. Kılıç o iki elmas madenini ele geçirmesine vesile olduysa, sadaka niyetinedir.”

Yücel’in beyni aydınlanma yaşamış gibiydi. Gözleri farkındalıkla açıldı. “Siz vallahi çok kurnazsınız.”

“Biz kurnaz değiliz, sen fazla malsın,” diyen Arat kardeşine laf sokmadan duramıyordu. Onu eze eze, gururunu inciterek terbiye ediyordu. Tabii, Yücel asilik evresini ne zaman atlatıp abisinin onu eğitmeye çalıştığını fark ederdi, orası muammaydı. “Onu bunu geçin de bu Batur şimdi olmasa da ileride başımızı ağrıtabilecek gibi.”

Sinan sonunda sessizliğini bozmuştu. Bizim aksimize o çok konuşmaz, gerekmedikçe de olaylara dahil olmazdı. On iki aile arasındaki liderlerden biri de oydu. Arat, Sinan ve Han hariç on iki lider arasından güvendiğim başkası yoktu. On iki aile arasında, Batur'la iyi bir muhabatı olan aileler de mensuptu. Bu yüzden ne yapıyorsak, dışarıya bilgi sızdırmadan yapıyorduk.

“Onun da var planları ama bakalım çıkar kokusu,” diye yanıtladı Arat.

Bileğimdeki saate baktım, çok geç olmadan uğramam gereken son yere de uğrayıp Melek'in yanına gitmeliydim. Hâlâ Batur mevzusunu tartışan iki adama, “Çok kasmayın, güç bakımından bizden önde olsa da bazı işler zekâ işidir. Halledeceğim ben.”

Gayri ihtiyari bir şekilde yerimden kalkıp koltuğun kenarında duran ceketimi sırtıma geçirdim.

“Gidiyor musun?”

Arat'a bakmadan, “Şu kız çocuğunun yanına bir uğrayacağım, Melek'e söz verdim bugün kızı getireceğime,” dedim. “İyi git bakalım, biz de kalkarız birazdan.”

“Yarın görüşürüz beyler,” der demez vip odadan çıktım. Şu işi çabuk halletmeli ve beni evde bekleyen kadına gitmeliydim.

Iskarta'nın fahişe sokakları, ter ve kadın kokardı. Kara kemikli erkekler, ak kemiklilerin pis işleri için asker olarak eğitilirken kadınlar fahişelik yapardı. Buradaki düzen, ben aldığımdan beri hâlâ aynı kalsa da zamanla birkaç zihniyeti değiştirme fikrim vardı. Fahişeliğin bu kadar yoğun olmasından dolayı, Batur'un cebine trilyonların girdiğine emindim. Yine de bu pis sokakları temizleyip Iskarta'yı kalkındırmak istiyorsam, önceliğim iç ve dış çatışmaları bitirmektir.

Kulübeyi andıran, tek odalı evlerden oluşan bir sokak arasında yürüyordum. Yanından geçtiğim bazı evlerden inleme sesleri geliyordu, kapı eşiğinde yarı çıplak müşteri avlamaya çalışan kadınlar vardı.

“Kılıç Bey, ev şurası,” diyen korumaya döndüm ve işaret ettiği

eve baktım. Tam önünde durduğum bu evin çatısının yarısı yoktu, giriş kapısı çürük bir tahtadan oluşuyordu. Kapının kulpuna uzanıp içeri girdim. Yoğun bir rutubet ve ceset kokuyordu. Etrafı taradım, amacım cesedi görmektir fakat duvar kenarında, dizlerini kendine çekmiş şekilde oturan kız çocuğuyla göz göze geldim.

Korku, öfke? Hayır, ruhu düz bir kâğıt kadar boş gözüküyordu.

Yanına yaklaştığımda kaşlarını çattı ve yerde duran bıçağı parmaklarının arasına aldı. “Kendimi şurada öldürürüm, yine de milletin altına yatmam.”

Tek kaşımı kaldırıp arkamdaki sessiz adama sorarcasına baktım.

“Fahişelerin doğurduğu çocuk kızsız ve kadına bir şey olmuşsa onun yerini kızı alır. Annesi öldüğü için yerini doldurmaya çalışmış olabilirler, efendim.”

Kızın niye şimdi beni öldürecekmiş gibi baktığı anlaşılmıştı. Yanına yaklaştım, bedeni korkudan titrese de gözlerinde bir meydan okuma vardı. Tam dibine çömeldiğimde bıçağı kaldırır gibi oldu ama bir nedenden ötürü geri indirdi.

“Bakışlarla adam öldüremezsin.”

Bedeni çok cılızdı. Açlıktan olsa gerek yanakları içe çökmüş, kemikleri belirginleşmişti. Koyu kahverengi gözleri, benimkilerle kilitlenmişti, görüşünü engelleyen uzun sarı saçları gözünün önünde sallanıyordu. Annesi sarışın olmalıydı. Amcamdan aldığı hiçbir fiziksel özellik göremediğimi düşünmüştüm ki boynunda, kirin altında bile belirginliğini yitirmemiş bir doğum lekesi fark ettim. Amcamın da boynunda buna benzer bir leke vardı. “Gelmem. Bu evden ölürüm de çıkmam.”

Geldiğimden beri papağan gibi aynı şeyleri tekrar ediyordu. O yüzden sıkılmıştım. Daha fazla bu saçmalığa katlanmak istemiyordum. Bu yüzden gözünün önüne gelen saçlarını geriye attım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o minik, acıtmayan yumruklarını koluma vurmaya başladı.

“Dokunma,” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Onu duymazlıktan geldim. “Bak kızım bir kere konuşacağım, sen de bir kerede cevap vereceksin. Buraya seni yeraltından yerüstüne çıkartmak için geldim. Seni öz babanın yanına götüreceğim. Bu yüzden açık açık soruyorum, benim yaşadığım hayatın dikenli yolunda yürümeyi mi tercih edersin yoksa burada ölene kadar tanımadığın adamların altına girmek mi istersin?”

Sorum karşısında biraz afallamış gibiydi. Bana inanıp inanmamakta tereddüt ediyor gibiydi ama onun aptal bir kız çocuğu olduğunu düşünmüyordum. Daha demin gözümün içine bakan o gözler bir aptala ait olamazdı.

Ceketimi çekiştiren bir şey hissettiğim için ceketimin uç kısmına baktım. Çocuğun eli ceketimi tutuyordu. Gözlerim yavaşça ceketimden onun bakışlarına kaydı. “Annem gibi pişmanlıklarla ölmektense, ayaklarımı dikenli yolda kaybetmeyi tercih ederim.”

Bu kız, akıllıydı. Ve ileride bu aklını nasıl kullanacağını merak ediyordum. Ayağa kalktım ama gözlerimi gözlerinden bir kere bile çekmedim. Elimi uzattığımda gözlerime tedirginlikle baktı. Güçsüz bacaklarına rağmen elimi tutmayıp, örümcek ağı sarmış duvardan destek alarak ayağa kalktı. On altı yaşında bir kız gibi durmuyordu, daha küçük gösteriyordu. Bunun yetersiz beslenmekten kaynaklandığı aşikârdı. Bana meydan okurcasına elimi tutmayışına yan ağız sırtıp elimi cebime attım. Kapıya yürürken, “Takip et,” diye emir verdim.

Dış kapıdan çıkıp yürümeye başladığımızda, arkamdan gelen adım seslerini duyabiliyordum. Yine de dönüp bakmadım, madem bu yolu seçmişti takip de edecekti. Eve vardığımızda bahçenin demir kapısı gürültüyle açılıp arabanın içeri girişi sağlandı. Kapı arkamızdan aynı gürültüyle kapanırken evin avlusunda arabayı durduran Haluk’a ve arka koltukta oturmuş camdan eve bakan kıza bir bakış attım. Ardından Haluk’a geri döndüm.

“Kızı baş hizmetçiye götür. Yıkasınlar, saçını kessinler ve bir de şu iğrenç kokan kıyafetleri derhal yaksınlar.”

Kıza son kez baktığımda kendini kokladığını ve bir eliyle de saçını yokladığını fark ettim. Benim onu izlediğimi anlar anlamaz

elini saçından çekti. Kaşları çatıktı ama yüzüme bakmak yerine rengi solmuş uzun eteğine bakıyordu.

“Siz nasıl emrederseniz, Kılıç Bey.”

Kapımı açıp arabadan indim. O kokuya bu kadar süre dayanmak bile burun kemiğimin sızlamasına neden olmuştu. Odaya girip hemen düş almalıydım.

Evin kapısından geçtiğim anda Melek’le karşı karşıya geldim. Beni görür görmez gözlerinde bir parıltı belirdi.

“Sen burada olduğuna göre Zergül de burada değil mi?” diye soran şen şakrat sesi, yeni bir oyuncak elde etmiş bir neşeye sahipti.

“Geldi, hizmetçiler yıkasın ve karnını doyursun gelir yanma.”

Hâlâ o yabani kızı, karımın hizmetçisi yapma taraftarı değildim. Yine de karımın hevesini kırmamak için sesimi çıkarmadım. Aileden atmak için fırsat kolladığım adamın gayri meşru çocuğunu evime götürüp besleme fikri sinirlerime bir başka vurduğunda, düşünmemek için odaya çıkma kararı aldım.

O kızın burada kalıp kalmayacağını hareketleri belirleyecekti ki akli varsa uslu durur ve ona denileni yapardı. Yoksa ona vereceğim tek şey *ölüm* olurdu.

7. BÖLÜM

Günümüz... **ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN**

Bir süre beyin fonksiyonlarım devre dışı kalmışçasına cevap veremedim. Açıkçası neden o kadar derin baktığımı da anlamamıştım hatta gömleği neden kendime bastırdığımı hiç bilmiyordum. Utandığım için hızla gömleği kendimden ayırıp Kılıç Bey'e uzattım. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum. Göz ucuyla gözüm tekrar Kılıç Bey'e kaydı. Sırtına geçirdiği gömleğin düğmelerini kapatırken gözlerim parmak boğumlarında oyalandı. İlk kez Kılıç Bey'in elini elimde hissetmiştim. Eli çok sertti. Sanki kemiklerini saran et parçası yerine, beton varmış gibi bir hissiyata bile kapılmıştım. Ve bir şey daha fark etmiştim, Kılıç Bey'in eli büyüktü. Birkaç kere Melek Hanım'ın yüzünü avuçlayan ellerini görmüştüm lakin elimi saran elini gördüğümde büyüklüğünü daha iyi anlamıştım. Kafamı sağ sola hızlıca sallayıp aklımdan bu düşünceleri atmaya çalıştım.

"Valhalla'nın otoparkında Erdem var. Onunla birlikte Iskar-ta'dan çık. Melek seni bekliyor."

Düşüncelerimi yırtıp atan ses duyulduğunda kafamı onaylar-casına salladım. Kılıç Bey yüzüme baktı, ardından üstümdekileri süzdü.

"Şu sana yakışmayan kıyafetleri de çıkar üzerinden. Aksak yürüyüşlerini görmek göz zevkimi bozuyor," derken sesi nefret doluydu.

İster istemez elim eteğin uç kısmına gitti. Kaşlarım çatılmış şekilde Kılıç Bey'e baktım. "Evet, yakışmıyor. Keza siz dediğiniz

için değil, bu kıyafet demeye bin şahit isteyen paçavrayı giydiğim için kabul ediyorum,” dedim ama hıncımı alamamıştım bu yüzden devam ettim. “Ha, şuna da açıklık getireyim. Eğer aksaklığım yüzünden ak kemiklerin göz zevki bozulacaksa ne ala. Sonuçta iki dekolteye salyasını akıtan azgın köpeklerin dikkatini çekmektense kusurlu görünmeyi tercih ederim.”

Yüzüme baktı. Bakışları soğuktu ve ister istemez üşümeme sebep oluyordu. Dudağının kenarı o soğuk bakışa nazaran kıvrıldı. Laflarımdan hoşnut mu kaldı yoksa daha da mı küçümseyici buldu, bilmiyordum. Gerçi bilmek de istemiyordum.

“Çenen açılmış, güzel.”

Elini boynuna attı ve hafif bir baskı uygulayarak boynunu küttetti. O ara arduvaz gözleri bende idi, bilhassa korkmaya yer arayan kalbim hızla atmaya başladı. Yırtıcı bakışları gözlerimde gezinirken, “Ama sen yine de kullandığın kelimeleri seçerek konuş. Ne zaman birinin boğazına yapışıp ses tellerini keseceğini bilemezsin. Öyle değil mi?” dedi.

O kadar sakın bir ses tonu kullanıyordu ki tüylerim dikelmmişti. Bana, “*Ayağını denk al,*” der gibi bakıyordu. Resmen ulu orta, çeneme hâkim olmam için tehdit etmişti beni. Kılıç Bey için bir kara kemiğin ak kemiklere hakaret etmesi ön görülemezdi. O da diğer ak kemikler kadar bizden nefret ediyor, insan yerine dahi koymuyordu. Onun için bir değerimiz olsaydı, Iskarta’yı Batur Bey’den nasıl aldı ise o şekilde devam ettiriyor olmazdı. Sesli bir şekilde yutkundum. Bakışları bakışlarımdan kaybolmuyordu, belli ki cevabımı duymak istiyordu. Daha demin bir adamı beraber ortaklaşa öldürmemize rağmen o dakikalar önceki cesaret kırıntısını hissedemiyordum çünkü Kılıç Bey’den korkuyordum.

“Bunu aklımda tutacağım, Kılıç Bey,” derken sesim cılızdı. “Aferin, durumu çabuk kavriyorsun.”

Memnuniyetle dolan gözlerinden gözlerimi çekip yer döşemelerini izlemeye başladım. O sırada da Kılıç Bey’in adım seslerini işittim. Kapanan kapıyla tuttuğum nefesi dışarı saldım. Elimi kalbimin üzerine koyarak onun çıktığı kapıya bir süre baktım.

Derin derin nefesler alıp verdim. Bugün yaşadığım bütün her şeyi tozlu anıların içerisine atıp daha da hatırlamak istemiyordum. “Aklımı kaybedeceğim, aklımı kesinkes kaybedeceğim,” diye kendi kendime boş odada mırıldandım. Ardından Kılıç Bey’in çıktığı kapıya doğru ilerledim. Bugünü unutmanın en kısa yolu Iskar-ta’dan hemen ayrılmaktı.

Yeryüzüne çikalı iki saat olmuştu. Melek Hanım’ın izniyle dinlenmek için kaldığım müştemilata gelmiştim. Burada her hizmetçinin bir odası bulunmaktaydı. Ortak kullanım olan mutfağımız haricinde tuvalet ve banyo odalarımızın içindeydi.

Gelir gelmez biraz kestirmiş, ardından duş almıştım. Şimdi ise iç çamaşırlarımla dikildiğim odamda yatağın üzerindeki hizmetçi kıyafetlerinden biri olan siyah gömleği üzerime geçirdim. Ve ayak bileklerimde biten siyah eteği giyip son olarak da beyaz bel önlüğünü bağladım. Sarı saçlarımı her zamanki gibi örerek arkaya attım. Havalarda biraz ısındığı için yer yer belli olan çillerimi aynayordamıyla fark ettiğimde elim çillerime gitti. Burnumun orta kısmında ve gözaltılarımın bir tık altında olan çillerimi izlerken Melek Hanım’ın çillerimi ne kadar sevdiği aklıma geldi.

Artık ufaktan müştemilattan çıkma vaktimdi. Kılıç Bey’in ortakları Arat Bey, Han Bey ve Sinan Bey geleceklerdi. Bu yüzden hizmetçilerin yanında olmalı ve onlara hizmet etmeliydim. Son kez üstüme başıma çeki düzen verip hızla odadan ayrıldım. Müştemilattan çıkar çıkmaz geniş bahçeyi geçip ana kapıya ulaştım. Kapının kulpunu tutmuş vaziyette açmaya hazırlanırken arkamdan gelen seslerle duraksadım. Duyduğum sesler araba kapılarının açılıp kapanma sesleriydi. Ve bu ses, ana kapının yan tarafında olan garaj bölgesinden geliyordu.

Araba sesi kesilince, önce uzaktan gelen, ardından yavaş yavaş yükselen adım ve insan sesleriyle kapıdan biraz uzaklaştım. Kısa süre sonra seslerin sahibi görüş alanıma girdi. Kılıç Bey, Arat Bey, Sinan Bey ve Yücel’i görür görmez bugün yaşadığım ve asla unutmayacağım Yücel’in bakışları aklıma düştü. Beni ilk fark eden

Yücel olmuştu, gözlerini ilk kaçırana da oydu. Hatta bu tavrına aşırı anlam verememiştim. Aksine burada sinirlenmesi gereken biri varsa o da bendim, neydi şimdi bu çocukça hareketler?

Kaş çatmamak için neredeyse her kasımı zorluyordum. Beni çileden çıkartmak istiyorsa doğru yoldaydı. Madem böyle davranmak istiyordu, o bana gelene kadar ben adım atmayacaktım.

Yanımdan geçerlerken birisinin dahi gözü beni görmedi. Yokmuşum sıfatıyla yanımdan geçip evin içine girdiler. Kılıç Bey'le olan bugünkü mevzu yüzünden zaten göz göze gelmek istemiyordum. Arat Bey ve Sinan Bey'le de haşır neşirliğim yoktu. Yine Arat Bey'i arada görüyordum ama Sinan Bey kolay kolay ortalıklarda gözükmezdi.

Arkalarından ben de evin içine girdim ve ilk önce mutfığa gittim. Aşçı beni fark ettiğinde yüzündeki gerginlik gözle görülecek kadar belliydi. Yanına usulca yaklaştım, bir şey söylemek ister gibi baktı ama söylemedi.

“Bir daha böyle bir şey yaparsan, bu kadar sessiz kalmayacağımı bilsen iyi edersin,” dedim tehditkârca.

Bu ona yeterdi, evdeki hizmetkârların çoğu beni çocukluğumdan beri tanıdıkları için nasıl birisi olduğumu çok iyi biliyorlardı. Masanın üzerinde duran içecek tepsisini alıp mutfaktan çıktım. Aşçının nasıl bir tepki verdiğiyle ilgilenmemiştim.

Melek Hanım'ın misafirlerini ağırladığı salona girdiğimde çoktan herkesin toplandığını fark ettim. Han Bey ve eşi Yasmin Hanım da gelmişti. Ayrıca Müge de burada bulunmaktaydı fakat yüzünde orada oturuyor olmaktan ötürü bir memnuniyetsizlik sezmiştim.

Yavaş adımlarla yanlarına yaklaşıp ortadaki masaya içecekleri bıraktım. Müge'nin içeceğini tam önüne koyarken bana baktı. Hafif çekik gözleri, çektiği eyeliner yüzünden daha da çekik duruyordu. Siyah kalem etek ve saks mavisi, balık yaka ince bir bluz giymişti. Doğuştan kıvırcık saçlarını tepeden topuz yapmış, önüne birkaç tutam düşmesine izin vermişti. Minyon bir kadın olmasına rağmen yüz hatları sertti.

Çok fazla incelediğimi fark edince geri çekildim ve onların biraz uzağına, duvar kenarına yaklaşıp ellerimde tuttuğum tepsiyle orada dikildim. Onlar bir şey isteyen'e kadar burada dikilmek zorundaydım. O yüzden ortamda dönüp dolanan muhabbete kulak kabarttım.

Arat Bey, elini Sinan Bey'in omzuna attı. "Bugün keşke Iskar-ta'da olsaydın. Kılıç, Sarp'ın burnunu kırdı. Hem de sırf adam ona *sana ne* dediği için," deyip gür bir kahkaha attı. Bu konudan eğlenenler sadece erkeklerdi. Kadınlar ise burun kırma sahnesini hayal edip yüz ekşitmeyle meşguldüler.

"Simetri hastalığım var benim. Yamuk burunlara tahammül edemiyorum," diyen Kılıç Bey, içkisinden bir yudum aldı. Melek Hanım, tam Kılıç Bey'in yanında oturuyordu. Eli kocasının karın bölgesinde daireler çiziyor ve yüzündeki gülümsemeyle onları dinliyordu.

"Sadece kırık bir burunla atlattıysa bence şanslı olmalı," dedi Sinan Bey.

Sarışın ve yeşil gözlü bir adamdı. Omuzlarına değen uzun saçları her zaman olduğu gibi topuz şeklinde sıkı sıkıya bağlanmıştı. Her iki kulağında küpe vardı. "Benimle konuşurken kelimelerini ölçüp tartsaydı bunu yapmamış olurdum," dedi Kılıç Bey. Şiddeti savunması ayrı bir şakaydı ya, neyse. *Psikopat herif*.

Onlar muhabbeti döndürürken Müge camdan dışarı bakıyordu. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. İlginç olan ise arada sırada Arat Bey'in Müge'ye bakıyor oluşuydu. Gıybet sever yanım sağ olsun, ister istemez merak duyguma engel olamamıştım. Birkaç kere bu ikisinin konuştuğunu görmüştüm ama ilk kez birisi yok sayıyor, öteki ise *beni görsün* der gibi dik dik bakıyordu.

Müge'nin ayağa kalkmasıyla birkaç göz ona dönmüştü. Melek Hanım'ın soran bakışlarına, "Elimi yüzümü yıkayacağım," diyerek cevap vermiş ve muhabbet ederek oturan topluluğa arkasını dönmüştü. Tabii o ara benimle de göz göze gelmişti. Bana bakarak parmağıyla dışarıyı işaret etti. Şaşkınlıkla Müge'ye bakamadan edemedim. O bana sataşmazdı ama ilk kez kendi isteğiyle benimle

konuşmak istiyordu. O yüzden kendime gelmem biraz sürmüştü. Kendime geldiğimde ise hızla yanına ilerledim.

Beni neden çağırdığını merak eden beynim, kafasında kurduğu senaryoları gözden geçirirken en nihayetinde bahçeye çıktık. O önde ben arkada bir süre bahçenin ortasına kadar sessiz bir şekilde yürüdük. Ardından Müge bana döndü.

Ağzından ne çıkacağına pürdikkat kesildim. O da beni çok bekletmedi. Önce etrafa baktı, sanki söyleyeceklerini biri duysun istemiyordu.

“Biliyor muydun?”

Kaşlarım çatıldı. “Neyi?”

“Melek Hanım’ın seni Kılıç Bey’in koynuna sokmaya çalıştığını,” derkenki rahatlığına mı şaşırmalıyım yoksa ağzından çıkanlara mı?

Ağzından çıkanlar o kadar anlamsız bilhassa o kadar saçmaydı ki, “Sen ne?” diye sormuş ama gerisini getirememiştim. Hatta yanlış duyduğumu düşünmek istemiştim. Ama Müge ağzını açınca bu düşüncelerim tuzla buz olmuştu.

“Tepkine bakılırsa bilmiyordun. Ben de bilmeden öğrendim. Sen Iskarta’ya gittiğinde Kılıç Bey ve Melek Hanım bir konu yüzünden tartışıyorlardı. İlk başta duymak istemediğimden uzaklaşacaktım ki senin ismini duydum. Melek Hanım, Kılıç Bey’den senden çocuk peydahlamasını istiyordu.”

Ağzımı açıp geri kapatıyordum. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi kestiremediğim bu gerçekler beni iliklerime kadar korkutmuştu. Siniri mesken bilen yüzüm Müge’ye kaydı.

“Bu bir şaka ise hiç komik değil.” Evet, şaka olmalıydı yoksa böyle bir şeyin oluru olamazdı.

Elini beline attı. Surat ifadesi ciddiye. “Sence şaka yapar gibi bir halim mi var?”

Kafamda dolaşan asıl soruyu sorma kararı aldım. Ona inanıyordum, Müge şaka yapmıyordu. “Kılıç Bey’in tepkisi nasıldı?”

“Baya baya karısına gürlledi. Hatta ilk kez onu Melek Hanım’a karşı bu kadar sinirli gördüm. Karısının ona bir kadın ayarlamaya çalışıyor oluşu büyük ihtimalle onu hayal kırıklığına uğrattı.”

Evet, öyle olmalıydı, Kılıç Bey’in tepkisi çok doğrudu. Onunla aynı yatakta oluşumu düşünmek bile yüzümün sirke satmasına yetiyordu. Şimdi düşününce bazı taşlar kafamda yerine oturmaya başlamıştı. Ak kemiklerin onuruna bu kadar önem veren Kılıç Bey’in, Yücel’le evlenmemi sağlamak istemesi, büyük ihtimalle Melek Hanım’ın söylediklerinden dolayıldı. Genelde asla bana sözlerle saldırmayan adam şu birkaç gündür beni aşağılayıp durmuştu. Bu da öldürmek istediği kızın ben oluşumu yüzüme vurmuştu.

O cehennemle özdeşleşmiş şeytanla yatmak ve onun çocuğunu taşımak mı? Hayatımda hiç bu kadar midemin bulandığını hissetmemiştim. Elimi ağzıma attım.

“Senin bu konuda görüşün ne? Şayet ileride olur da Melek Hanım, Kılıç Bey’i ikna edebilirse böyle bir şeyi kabul eder miydin?”

Müge’ye dehşetle baktım. “Düşüncesi bile iğrenç. Kılıç Bey’in kara kemiklere olan tutumunu biliyorsun, nasıl olur da Melek Hanım böyle bir şeyi teklif eder?”

Bir şey söylemedi. Onun da benimle aynı düşüncelere sahip olduğuna emindim. Hâlâ duyduklarıma inanamıyordum. Melek Hanım’ın amacı neydi?

Bu ciddi konuları düşünürken bahçeye gelen adım sesleriyle yüzümü yarım ay arkama döndürdüm. Arat Bey ve Sinan Bey, ellerindeki sigara paketi ve çakmağa bakılırsa küçük bir sigara molası vermeye çıkmışlardı. Bizi fark eden Arat Bey, bir bana bir de yanı başımdaki Müge’ye baktı. Daha demin sırtarak girdiği bahçede Müge’nin yüzüne bakmasıyla, sırtışı suratından silinmişti.

İkisi de birbirlerine öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. Keza bakışlarla olan savaşı Müge kazanmış, Arat Bey gerisin geri çekilmişti.

“Burası dolu gibi başka yerde mi tüttürsek?”

Sinan Bey de benim kadar anlamsız bakışlar atıyordu bu ikiliye. “İki dakikalık bir sigara içeceğiz başka yere gitmeye gerek var mı?”

Kesinlikle haklıydı. Daha deminki olaydan sıyrılıp şüpheci bakışlarımı Müge'ye döndürdüm. Müge iç çekip beni de kolumdan tutarak yanında sürükledi. "Biz de zaten gidiyorduk."

Onlardan uzaklaştığımızda, "Siz ikinizin arasında bir şey mi oldu?" diye sordum şüpheyle.

Müge'nin kaşları çatılmıştı. Sessizliğini koruduğunda beni özel meseleleri paylaşacak kadar yakın görmüyor sanmıştım ki ilk kez beni şaşırtarak konuştu.

"Erkeklerle olan tavrımı biliyorsun. Çocukluğumdan beri karşı cinsten nefret ediyorum. Senin Iskarta'da olduğun ikinci gün bir erkekle olup olamayacağımı merak ettim. Bu yüzden Arat Bey'e tek gecelik bir ilişki teklif ettim. İlk başta garipsedi fakat sonra kabul etti. Gece olduğunda bir otele gittik, içkilerimizi içtik ve biraz sohbet ettik. Alkolün etkisinden midir nedir, öpüşmeye başladık. Açıkçası iğrenç hissettirmedi, hoşuma gitmişti. Sonra işler daha da ciddileşti, kıyafet üstünden birbirimize sürtünmeleri bırakıp üstümüzdekileri çıkarttık. Onun erekte olmuş penisini görünce elim ayağıma dolaştı ve ister istemez midem bulandı. Hal böyleyken de Arat Bey'in penisinin üstüne bir dolu kustum. Kendime gelince de apar topar üstümü giyip oradan tüydüm. O gün bu gündür de birbirimize öldürecek gibi bakıyoruz."

Sanki havadan sudan bahsediyormuş gibi rahatlıkla anlattığı olayı ağzım açık dinlemiştim. Müge'yle böyle samimi konuşmamıza bile şaşırمامıştım çünkü bu olay ondan daha çok şoke etmişti beni.

"Müge, alınma ama herifi bok gibi bırakıp gitmişsin," dedim tiksinererek. Şu an Arat Bey'e üzülmeydim desem yalan olurdu. Erkeklik gururunun incindiğine emindim.

"Ne yapayım, o da kabul etmeseymiş."

Cidden üste çıkma konusunda Kılıç Bey bir, Müge ikiydi. Hayır, kan bağları da yoktu, nasıl bu kadar benzer olabilirlerdi ki? Başımı onaylamaz bir şekilde sallayıp homurdandım. Sanırım artık bu olay hafızamdan asla çıkmayacaktı.

Tam bu konuyla ilgili başka bir soru sormak için ağzımı aç-

mıştım ki büyük bir gürültü geldi. Bu bir patlama sesiydi. Kulaklarımı uğuldatacak kadar çıkan o gümbürtü yüzünden korku her hücreme işlemiş, beynim mantıksal düşünmeyi durdurmuştu.

“Bu neydi?”

Aklımda dönüp duran soruyu Müge sordu. O da benim kadar şoke olmuş vaziyetteydi. Arkamızdan hızla koşarak evin ön kısmına giden Arat Bey ve Sinan Bey’in peşinden biz de koşturmaya başladık.

Biz yaklaştıkça etrafı saran duman kokusu ve alevler görünür hale gelmişti. Bu patlamanın nereden geldiğini gördüğümüzde garajdan bir arabanın patladığını fark ettik. Yangın söndürme tüpleriyle olay yerine gelen hizmetçiler ne kadar alevleri söndürmeye çalışsa da ateş harlandıkça büyüdü.

Patlayan arabanın yakınından gelen çığlık sesini duyduğumda boğazımda bir yumrunun konuşmamı zorlaştırdığını hissettim. Yasmin Hanım’ın çığlığıydı bu. Daha da yaklaştım. Gözüm artık olay yerini daha net görebiliyordu. O sırada yanan bir araba, arabaya gitmeye çalışan Kılıç Bey ve Kılıç Bey’i var gücüyle tutmaya çalışan Sinan Bey’i ve Arat Bey’i fark ettim.

Kılıç Bey’in, “Melek!” diye bağıışı tüm bahçede yankılandığında, gözlerimde birikmeye başlamış birkaç damlanın güzergâhı çenem oldu. Müge’nin eli bileğimi sardı. Birbirimize baktık. Onun da gözleri dolmuş, nutku tutulmuştu. Arabanın içinde Melek Hanım’ın olduğunu bilmek kalbimin üzerine büyük bir baskı hissettirdi. Ciğerlerime dolan duman öksürtse de olduğum yerden kopamadım.

Gözlerim Kılıç Bey’e kaydı. Arabaya yaklaşamadığından ötürü çıldırıyor, Arat Bey ve Sinan Bey’e ağza alınmayacak küfürler ediyordu. En son pes etmiş gibi, darmadağın yıkık bir enkaz olarak yere çöktü. Ağlamıyordu ama bedeni içindeki tüm duyguları dışa vuracak kadar cüretkârdı.

Kimse o günün bu şekilde biteceğini bilmiyordu. O gün orada patlamadan oluşan dumanla karışık ölüm kokusu yayıldı...

Annem ölmeden önce bana, “*İnsanlar öleceğini birkaç gün önceden anlarmış,*” demişti. Sanki Melek Hanım da anlamıştı, bu yüzden bana ne zaman baksa gözleri özlemle bakıyordu.

Dün yaşanan patlamadan ötürü bu cümle aklımda dolanıyordu. Hiç bu kadar garip bir duygu hissetmemiştim. Yangın söndürülmüş, ciddi bir kısmı yanmış Melek Hanım’ın bedeni hastaneye götürülmüştü. Onu o an gördüğümde etinden gelen yanık kokusu burnumun içine dolmuştu. Teni kömür gibi siyahlaşmıştı, bedeninden buharlar çıkıyordu. Kafasında tek bir tel kalmamış, göz kapakları erimiş gibiydi. O görüntü hiç şahit olmadığım bir görüntüydü. Kılıç Bey’in karısını o halde görüşü aklımdan çıkmıyordu. İlk kez onu bu kadar yıkılmış ve aciz görmüştüm.

Hizmetçiler hariç, ev ahalisinden kimse etrafta yoktu. Kılıç Bey karısının yanında hastanedeydi. Arat Beyler ise bu olayı araştırıyorlardı. Kimsenin dile getiremediği asıl cümle ise Melek Hanım’ın o halde sağ çıkmasının imkânsız oluşuydu.

Rengini kaybetmiş gökyüzüne kafamı kaldırdım. Bulutlar etrafı sarmıştı.

Hâlâ şaka gibi geliyordu yaşananlar. Hastaneye gitmek, Melek Hanım’m yanında olmak istiyordum ama kimliksiz oluşum buna izin vermiyordu.

“Zergül.”

Adımı zikreden kişiye baktım. Yücel, yüzünde anlaşılamaz bir ifadeyle bana yaklaştı. Benim aklımda ise tek bir soru işareti vardı.

“Ne işin var senin burada?”

“Seni görmek istedim,” dedi ama sanki başka bir şey demek istiyormuş gibiydi.

“Burada olmamalısın. Sonra konuşalım,” diyerek onu geçiştirir geçiştirmeyen yanından uzaklaşmaya çalıştım. Fakat Yücel bileğimden yakalayıp beni kendine çekti.

O an sinirden gözüm döndü ve hınçla bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama onun beni bırakmaya niyeti yok gibiydi.

Yüzüne yüzüne, “Ne istiyorsun Yücel?” diye bağırdım.

Öfkeme karşı fazla tepkisizdi. Bileğimi bırakmadan, “Zergül, seni almaya geldim,” dedi.

Alabora olmuş duygularımla ona baktım. “Ne?”

Beni kendine doğru çekip sendelememe sebep oldu. Hâlâ anlamamıştım, ne demek istiyordu?

“Benimle doğuya gel. Orada yeni bir soyadıyla evlenelim.”

Beynim algılamıyordu artık. “Yücel bizim doğuda ne işimiz var?”

Her hücrem şüphe tohumlarını saçarken Yücel’in, “Batur Bey, sen ve benim yeni bir hayat kurmamıza yardım edecek,” dediğini işittim.

O an Yücel’in dönülmez bir yolun kıyısında olduğunu anlamıştım ve bu gerçekliği kavrayan beynim yüzünden gözlerimden firar eden yaşlarla emin olmak için sordum.

“Sakın bana Melek Hanım’ı öldürenin sen olduğunu söyleme!” diye haykırdım. İnanmak istemiyordum ama aklıma başka bir seçenek gelmiyordu. Hayır, benim bu gerçeği kaldırabilecek güçlü omuzlarım yoktu.

8. BÖLÜM

Ortam birden sessizleştii, vereceğim tepkiden huzursuzmuş gibi yerinde kıpırdanıp durdu. Ardından duymak istemediğim gerçekleri dile getirdi.

“Zergül, başka çarem yoktu.” Eli bileğimden elime kaydı ve iki eliyle elimi avuçlarının arasına aldı. “Bak biliyorum, Melek’i çok seviyordun ama ayağıma kadar gelmiş bu fırsatı tepemezdim.”

Ne fırsatından bahsediyordu bu? Dilinden çıkan her kelime beni deliye döndürecek kadar sinirlendirmişti. Elimini avuç içinden kurtarıp tüm gücümle göğsünden ittirdim. “Sen ne zırvalıyorsun, Yücel? Ne bok yediğinin farkında mısın?” diye avazım çıktığı kadar bağırdığımda, Yücel etrafına tedirginlikle baktı.

“Zergül bağırma, insanlar bizi duyacak.”

“Niye, korktun mu? Oysaki Melek Hanım’ı vicdansızca ateşler içinde yakarken korkmuyordun?” O yanmış görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Tekrar bana yaklaşmaya çalıştığında gerisin geri kaçtım. “Sakın dokunma bana!”

Melek Hanım’ın o hali aklıma geldikçe kendimi çok zor tutuyordum.

“Zergül bak, çok vaktimiz yok. Gel, evet de gidelim işte. Kılıç bir saat, bilemedin birkaç saate karısını benim öldürdüğümü öğrenecektir. Sana çok iyi bir hayat sunacağım, kimse sana tepeden bakamayacak,” dedi ve tekrar etrafına bakındı. Korkuyordu. “Senin gibi bir canıyla evleneceğime ölürüm daha iyi. Cehennemin dibine kadar yolun var.” Ona olan bakışlarımda tikslenme ve nefret vardı. “Şimdi kaçsan bile, Kılıç Bey seni illa yakalayacak. O zaman

ne halt yiyeceksin? Melek Hanım'ı öldürdüğün gibi cesaretli olabilecek misin?"

"Doğuya gidince yakalayamaz çünkü orada Batur Bey var. Kılıç senin gördüğün kadar güçlü bir adam değil, Zergül. Batur Bey isteseydi Kılıç'ı çoktan öldürmüştü," dedi ve kolumu tuttu. "Zorla ya da isteyerek, benimle geleceksin." Arkasından beni sürüklemeye başladı.

Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yücel bırak. Nereye gidiyorsan, siktir git. Bu saatten sonra ne seninle gelirim ne de seninle evlenirim."

"Bak şuradan bir çikalım, eskisi gibi beni seveceksin."

Kaçık ruh hastası. Oluru yoktu, konuşarak ikna edemiyordum. Var gücümle kendimi çekmeye çalıştım. Ben çektikçe, o kolumdan daha fazla asıldı. "İstemiyorum bırak," diye tekrar bağırdım.

Neden kimse sesimi duymuyordu? Ev ne kadar büyük olursa olsun illa sesimi duyup birisinin kontrol etmesi gerekiyordu. İçimdeki korku varlığını belli ettiğinde artık titriyordum. Yücel beni alıp götürürse olacakları düşünemiyordum. Bugün olmasa bile yarın bir gün Kılıç Bey peşimize düşecek ve beni de suçlu görüp öldürecekti, emindim. Koca demir kapıya kadar arkasında beni sürüklediğinde ne yapacağımı şaşırmıştım.

Sadece herhangi birinin beni bu durumun içinden kurtarmasını istiyordum. Arkama baktım ama kimse yoktu, içimdeki son umut da yok olmaz üzereydi. Beni çekiştiren Yücel, aniden durduğunda sırtına çarptım. Neden durduğunu anlamak için önüme baktım, az kalsın küçük dilimi yutacaktım.

Kılıç Bey, arkasında tonlarca adamıyla demir kapının tam önünde duruyordu. Dünden beri uyumadığı, gözlerinde oluşan mor halkalardan belliydi. Dün giydiği kıyafetler üzerindeydi hatta fazlasıyla dağılmış haldeydi. Her zaman pantolonunun içine soktuğu gömlek uçlarından birisi dışarı çıkmıştı. Jilet kadar keskin kumaş pantolonu kırıksıklıklarla doluydu. Arkaya doğru taranmış saçları alnına dökülmüştü.

Yanı başındaki Arat Bey, birkaç adım öne çıktı. Yüzünde bir hayal kırıklığı vardı. "Bunu da yapmış olamazsın."

Hiçbir mimiğim oynamıyor, hiçbir kasımı hissetmiyordum. Yücel'in yutkunuşunu duydum. Bedeni gerilmişti, sanırım abisiyle karşı karşıya kalmaktan çekinmişti.

"Başka çarem yoktu. Senin gölgede kalmaya devam ettikçe güneşi asla göremeyecektim."

"Lan köpek, ben seni ilgisiz mi bıraktım? Yok mu saydım? Adam yerine mi koymadım? Sana ne istediysen verdim," diyen Arat Bey beni işaret etti. "O kızı sevdiğini bilmiyor muyum sanıyordun? Sen bana hiçbir şey demediğin için sesimi çıkarmadım. Ki deseydin ne yapar eder sevdiğine de kavuştururdum."

Arat Bey'in içindeki çıkmazı hissetmemek elde değildi. Bir yanda can dostu, öbür yanda etle tırnak gibi olduğu kardeşi vardı.

"Hissettirseydin belki şu an burada bu halde olmazdık abi."

Bu bir savunma mıydı gerçekten? Şımarık bir velet gibi, istediği olmayınca oyunbazlık yapma hakkını mı veriyordu bu ona? Daha ne kadar alçalacaktı? Arat Bey artık dişlerini sıkıyordu. İki eli yumruk olmuş, kendini zor tutuyordu. "Yeter bu kadar şarlatanlık," diye bir ses aradaki tartışmayı kesti.

Kılıç Bey, bize doğru yaklaşmaya başladığında, Yücel bileğimi bırakıp belindeki silahı çıkarttı ve Kılıç Bey'e doğrulttu. Savunma mekanizmam çoktan devreye girmiş olacak ki geri birkaç adım kaçtım. Kılıç Bey, kendisine doğrultan silaha bile bakmıyordu. Gözleri tek bir hedefe odaklanmıştı: Yücel.

"Daha fazla yaklaşma. Karına acımadım, sana da acımam."

Kılıç Bey durmadı hatta Yücel'in kışkırtmalarına tepki bile göstermedi. İçi boş bir kabuk gibi duruyordu.

"Bunu kendin seçtin, Kılıç. Madem buradan çıkamıyorum, yanımda seni de götürürüm," diye diklenen Yücel'e baktım. Ne yapacağını anlar anlamaz, "Yücel saçmalama, kes artık şunu. Yolun sonuna geldin, hâlâ neyi diretiyorsun?" diye bağırdım ama umursamadı. Eli tetiğe gittiğinde gözlerimi kapayıp kafamı çevirdim. Ama beklediğim olmadı, duyduğum tek ses Yücel'in iniltileriydi. Gözümü teredditle açtığımda Yücel'in elinin kanla kaplı olduğunu ve silahın da yere düştüğünü fark ettim. Birisi ateş etmişti ama

kim? Etrafı taradığımda Kılıç Bey'in sekreteri Erdem'i gördüm. Elinde tuttuğu silahla ikinci bir atış için tetikte bekliyordu.

Kılıç Bey, Yücel'e yaklaştı. Yaralı elini kavrayıp sırtına doğru büktüğünde, Yücel'in iniltisi etraftaki tek sestti. Yücel'in sırtı Kılıç Bey'in göğsüne yaslanmış vaziyetteydi. Boşta kalan eliyle Yücel'in çenesini kavradı. Gözleri hâlâ boş bakıyordu, ne nefret ne başka bir duygu vardı.

"Uzun zamandır Batur'a çalışan aramızdaki köstebeğin sen olduğunu bilmediğimizi mi sanıyordun?" diye kulağına doğru konuştu. Sesinde hayat belirtisi dahi yoktu ama korkutucu derecede farklı hissettiriyordu.

"Sırf Arat istedi diye senin ihanetini görmezlikten geldim. Ama bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim. Demek ki bu kadını bana ihanet edecek kadar çok sevdin, öyle mi?"

Kılıç Bey'le gözlerimiz buluştu. O an gözlerinin içindeki bin bir işkenceyi görür gibi oldum. Bedenim yerinden kıpırdıyamıyordu. Tek bir hareketimle beni öldürmeye hazır gibi bakan bakışlarından bakışlarımı kaçırdım.

"Seni hemen öldürmeyeceğim. Sana öyle bir acı yaşatacağım ki sağ kaldığına pişman olacak ve seni öldürmem için yalvaracaksın." Sesindeki ölüm tehdidini dışa vururken gözleri bende idi.

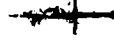
Yücel yandan doğru Kılıç Bey'e bakıyordu ve gözlerinin bende olduğunu görünce, "Sakın bana Zergül'ü öldüreceğini söyleme. Onun bunlarla hiçbir alakası yok. Bilmiyordu!" dedi hızla. Sonunda Kılıç Bey'in bakışları rota değiştirip Yücel'e döndü. "Merak etme, ölüm kadar kolay bir şey olmayacak," dedi, ardından Erdem'e baktı. Erdem ve bir adamı Yücel'i kollarından tuttular. "Bodruma götürün."

Yücel son kez bana baktı. Hiçbir şey demedi ama sanki beni bu duruma sürüklediği için pişman gibiydi. Onu sessiz sedasız bodruma götürürlerken Kılıç Bey'in sesini duydum.

"Kızı götürün, odasına kilitleyin. Ben demediğim müddetçe dışarı çıkmayacak."

Bir şey demek istedim, ağzımı açtım ama nedense her defasın-

da geri kapattım. Ne dersem diyeyim, bahane olarak görecektim ve beni dinlemeyecekti. Bu yüzden bana verdiği cezayı kabul etmek zorunda kaldım. Kendine geldiğinde illa ki yanıma uğrayacaktı, işte o zaman adam akıllı ne olduğunu anlatacaktım. Sadece şu anlık vazgeçmek zorunda kalmıştım.

Tamı tamına on birinci günü oda hapsinde geçirmeme bir saat on üç dakika kalmıştı. O saatten sonra on ikinci güne yeni bir adım atacaktım. Odamın kilidi sadece bana yemek verildiği zaman açılıyordu. Ve ben her defasında Kılıç Bey geldi sanıp heyecanla kapıya yaklaşıyordum. Ama her seferinde benim gibi bir hizmetçinin geldiğini görmemle hüsrana uğruyordum. On bir gün boyunca aklımı kaybedecek kadar çok düşünmüş ve beynim bir sürü sahneyi gözden geçirmek zorunda kalmıştı.

Bu odaya hapsedildiğim gün, beni odama götüren korumalardan duyduğuma göre Melek Hanım, Yücel beni kaçırmaya çalıştığı gün hastanede can vermişti. Bu bilginin şokuyla iki gün geçirmiştim. Ona o kadar çok sormak istediğim soru vardı ki hepsi artık tozlu bir kitap rafının arasında çürümeye itilmişlerdi.

Ne uğruna ölmüştü? Bunu çok düşündüm. Abisi Batur'la olan anlaşmazlığını biliyordum ama Batur'un kardeşini öldürtmek isteyeceğini asla tahmin etmemiştim. Bu kadar mı kinliydi öz kardeşine karşı? Melek Hanım arada ağabeyi hakkında benimle konuşurdu, onun sadist zevkleri olduğunu söylerdi. Bana ondan nasıl korktuğunu ve Batur'un karısının onunla konuşurken dahi gözlerinin içine nasıl bakmadığını anlatmıştı. Karısıyla sevişirken karısını bağladığını söylediğinde ağzım açık kalmış hatta çok ürkmüştüm. Cinsel açlığı bile şiddet ve saçma fantezilerden oluşuyordu. Ama nedense, Melek Hanım başına gelecek şeyi biliyor-muş gibi bana bunları anlattığı gün, ölümünün abisi tarafından olacağını söylemişti. Ve ben abarttığını, ona asla kıyamayacağını söyleyerek bunları düşünmemesini sağlamıştım. Şimdi bu olanlar ise ne kadar aptalca davrandığımı yüzüme vuruyordu.

Kapının kilidinin sesini duyar duymaz kasvetli düşüncelerime

ara verdim. Büyük ihtimalle yine hizmetçi gelmişti. Bu yüzden üzerimdeki geceliği düzeltmeden yatağımın köşesinde, camın kenarında oturmaya devam ettim.

Adım sesi içeri girdi ama sadece bu kadardı. Merak edip hizmetçinin yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda, gördüğüm yüzle dumura uğradım ve hızla yerimden kalktım. Az kalsın düşmeme rağmen umursamadan ellerimi önümde birleştirip, “Kılıç Bey?” dedim sorarcasına. Sesim bir mırıltıdan ibaretti.

O gün gördüğüme kıyasla, şu an daha iyi duruyordu. Melek Hanım’ın ölümü onu o kadar çok sarsmıştı ki bir daha toparlanamayacak diye çok korkmuştum. Ama şu an karşımdaki tam olarak eski Kılıç Bey’di. Ne dağınık saç, ne ütüsüz kıyafetleri, ne de dar-madağın bir yüz ifadesi vardı.

Gözleri baştan aşağı beni süzdüğünde ister istemez utandım. Geceliğim bileklerime kadar uzundu ama hafiften iç gösteriyordu. Bu yüzden bu şekilde karşısında dikilmek, çıplak hissettiriyordu.

“Sana bir şans vereceğim.”

Kaşlarım sorarcasına kalktı. “Ne şans?”

“Benimle evlenme şans.”

Dur, dur bir saniye... Ne demek *evlenme şans*? Aklımdan geçenleri dilime doladım. “Ne demek istiyorsunuz, Kılıç Bey? Ne evlenmesinden bahsediyorsunuz?”

“Ne duyduysan o. Ne eksik, ne de fazla.”

Benimle dalga mı geçiyordu? “Açık konuşun, lütfen.”

Bıkkınlıkla yüzüme baktı. Sabrını sınıyormuşum gibi olan tavırlarıyla konuştu. “Karımın isteği seni yatağıma alıp senden çocuk yapmamdı. Açık konuşacağım, sen hâlâ benim için başı ezilmesi gereken bir kara kemiksin. Bu evliliği şu an kabul ettiysem, bunun nedeni Yücel’e vereceğim ilk bıçak yarası olacağından ötürü.”

Sinirlendim. Gözlerimi nefretle kısıtım. “Ben kimsenin intikamına güzergâh olacak değilim. Sizin çocuğunuzu içimde taşımaya da hiç meyilli değilim,” derken sesim çok yüksek çıkmıştı. Kalbim hızla atıyordu ama bu sefer sinirlendiğim içindi. *Anlıyorum*, der gibi kafasını salladı. Bakışları yer döşemelerindeydi. Ellerini

önünde birleştirip kütletmeye başladı. Her parmağına baskı uyguladığında çıkan ses beni irkiltiyordu. “Madem karım olmayı istemiyorsun, Iskarta fahişesi ol o zaman. Benim dölümden değil de başkasının dölünden çocuk peydahla. Tıpkı annenin yaptığı gibi. Bakalım Iskarta’da ne idüğü belirsiz bir adamdan doğacak çocuk, senin kadar şanslı olabilecek mi?”

Arkasına dönüp gitmeye hazırlanmışken son kez konuştu. “Sana sabaha kadar mühlet. İyi düşün, terazide kim ağır basıyor, iyi tart. Ona göre de cevabını hazırla.”

Kapanan kapının ardından gelen kilit sesiyle anca kendime gelebilmişim. Ne ara başparmağımı ağzıma götürüp tırnağımın yanlarındaki etleri kopardığımı bilmiyordum ama *Iskarta fahişesi ol*, dediği o cümleden beri kendime gelemiyordum. Iskarta’da beni almaya geldiği gün, ona söylediğim şey birden aklıma düştü. *Annem gibi pişmanlıklarla ölmektense, ayaklarımı dikenli yolda kaybetmeyi tercih ederim*. Evet, böyle söylemişim. Peki, şimdi ne halt yiyecektim? Bu zor seçimi nasıl verecektim? Bu nasıl bir istekti?

Sabah olmuştu, gözlerim uykusuzluktan şişmiş, başım çok düşünmekten ağrımaya başlamıştı. Ama en sonunda kararı tam olarak verebilmişim. Çok fazla düşünmüş, çok fazla şeyi gözden çıkarmışım. Şimdi ise oturduğum yatağın ucunda, Kılıç Bey’in gelmesini bekliyordum. Beni öyle bir arafta bırakmıştı ki her iki seçenek de cehennemim olacaktı. Ama en çok hangisinde yancağımı tahmin edecek olursam Iskarta derdim. Oraya düştüğüm an geri dönüşü yoktu. Bir sürü adamın bedenimi otel odası gibi kullanıp işini gördükten sonra çekip gitmesine rıza gösterebilirdim miydi? Bacaklarımı çekinmeden açabilir miydim? Düşüncesi bile beni tir tir titretirken nasıl bunu yapabilirirdim ki?

Kılıç Bey, benimle sırf Melek Hanım istedi diye evlenmiyordu. O intikamın peşindeydi. Karısını öldüren Yücel’i beni kullanarak sarsmak istiyordu.

Kapının kilit sesi geldiğinde, yatağın üstündeki şalı alarak üze-rime örttüm. Çok geçmeden kapı açılmıştı ve karşımda Kılıç Bey duruyordu. “Cevabını bekliyorum.”

Bu acele tavırları beni daha da strese soktu. Beni gram umursa-mıyor, ilgi dahi göstermiyordu. Sırf acelesi olduğundan normalde asla adım atmayacağı müstemilata gelmişti.

Çok zordu karar vermesi ama kendim için doğru seçeneği sa-baha kadar gözden geçirmiştim. Kendimden emin bakışlarımla Kılıç Bey’e, “Sizinle evlenmeyi kabul ediyorum,” dedim.

Cevabımın bu olacağını bekliyormuş gibi yüzüme baktı. Ar-kasındaki kapıya kısa bir süreliğine göz attı ve bir kadın hizmetçi elinde taşıdığı kutuyla içeri girdi. Bir hizmetçiye bir de tuttuğu kutuya göz gezdirip açıklama bekler gibi Kılıç Bey’e döndüm. “Üstüne bunu giy ve dışarı gel. Bekliyor olacağım.”

Cevabımı beklemeden çekip gitti. Hizmetçi bana bakarak, “Ben dışarıda olacağım sen giyin,” dedi, ardından o da çıktı. Aya-ğa kalkıp kutuyu açtım. İçinde elbise ve topuklu ayakkabılar var-dı. Elbiseyi çıkartıp şöyle boydan baktım. Bilekte biten, ten rengi uzun bir saten elbiseydi. İnce askıları ve dekolteli açık bir yakası vardı. Baldır kısmında derin bir yırtmaç bulunmaktaydı. Bunu giyip giymemek konusunda kararsız kalsam da en nihayetinde giyme kararı aldım.

Tamamıyla soyunup elbiseyi üstüme geçirdiğimde, aynadan yansıyan bedenime baktım. Bana yakışmayan pahalı bir elbiseydi. Sadece beni daha kötü göstermekten başka bir şeye yaramamış-tı. Fiziğime tam oturmasına rağmen göğüs dekoltesi aşırı rahatsız ediciydi, azıcık eğilsem göğüs çatalımdan fazlasının görünmesine müsait bir yaka bölümü vardı. Dar kesim elbise kalçalarımı sıkı sıkıya sarmış, saten olduğu için tüm hatlarımı göz önüne sermişti. Kutudan çıkan aynı renk ince topukluları da ayağıma geçirir ge-çirmez odadan çıkacaktım ki durdum ve tekrar odanın içine iler-leyerek dolabımdan uzun örgü hırkamı çıkarıp üstüme giydim. Elbise beni aşırı rahatsız etmişti, eğer üstüme bir şey almazsam bu gidişle yürümek zor olacaktı.

Huzursuz adımlarla müstemilatın dış kapısının eşiğinde bekleyen Kılıç Bey'e yaklaştım ve boğazımı temizleyerek dikkatini çektim. Bedenime bir kere olsun değmeyen gözleri sadece yüzüme odaklıydı. Bir kere bile kontrol etmediği elbiseyi bana neden giydirmişti, bilmiyordum.

“Gidelim.”

Sadece emrivaki yaptığı komuta uydum ve onu takip ettim.

İşte şimdi olduğumdan daha rahatsız hissediyordum. Beni böyle giydirdiğinde planının ne olduğunu anlamamıştım. Ama bodruma geldiğimizi görünce beynimde yer edinen şeyi yapacağını anladım. Aptal değildim, beni mutlu gösterecekti. Bu elbisenin neden bu kadar rahatsız bir hissiyata sahip olduğunu şimdi anlıyordum. Bodrumda bir kapının ağzında durduk, bana baktı. “Ne yaparsam yapayım, ‘Hayır, olmaz’ kelimeleri ağzından çıkmayacak ve bana içeri girince Kılıç Bey demeyeceksin. Sadece Kılıç dediğinden emin ol.”

Başımınla onayladım. Ne düşünüyor, ne planlıyor kestiremiyordum ama gözleri çok farklı bakıyordu. Sanki bir şeyleri bekliyormuş gibiydi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan eli belimi sardı ve bedenlerimizin kıyafet üstünden birbirine sürtmesine vesile oldu. Bu yakınlaşma hiç hoşuma gitmedi hatta içime bir taş oturmuştu. Belimden tutarak beni içeri yönlendirdiğinde, bir sandalyenin üzerinde oturan, üstü başı kan revan vaziyette olup arkadan elleri bağlanmış Yücel'i gördüm. O anda bir duygu seline kapılmadan edemedim. Evet, son zamanlarda çok sarsıntılı bir ilişkimiz olmuştu hatta nefret etme durumuna kadar gelmiştim ama asla onu bu şekilde görmeyi beklemiyordum. Elim kalbimin üzerine gitti, bu acı bambaşkaydı. Kaşı yarılmış, burnu kırılmıştı. Gömleğinin yakaları tamamen kanla kaplanmış ve yarı baygın, yarı bilinçli şekilde kafası yere eğikti.

Kapıdan gelen ayak seslerine tepkisel olarak kafasını kaldırıp bize baktı. Gözü ilk Kılıç Bey'e ilişti, ardından beni buldu. O gözlerde

kendi yansımanımı görür gibi hissettim. Gözleri belimdeki ele uzun süre baktı. Gülmeye çalıştı ama öksürükten gülemedi, onun yerine “Ne bu şimdi?” diye yarı sinirli yarı anlamaz bir şekilde sordu.

Kılıç Bey elini belimden çekip odanın bir kenarında duran sandalyeyi Yücel’in karşısına gelecek şekilde konumlandırdı ve sonra bedenini sandalyeye bırakıp bana baktı. “Buraya gel,” deyip dizini işaret etti. Artık amacını anlamıştım, onun derdi Yücel’i psikolojik olarak çökertmekti.

Karşı gelemedim, artık bu iş Yücel’den çıkmıştı. Benim hayatımın zarları Kılıç Bey’in avucunun içinde bulunmaktaydı. İstemem de kalbime işkence yapıldığını bile bile Kılıç Bey’in dizinin üzerine oturdum. Yücel’e bakamıyordum, gözlerim yere bakıyordu. Bu utanç verici bir durumdu.

“Yüzünü Yücel’e dön.”

Bilerek yapıyordu, bilerek ikimize birden acı çekertmek istiyordu. Ama karşı gelemedim. Yüzümü Yücel’e döndüm. Gözleri açılabilirdi kadar açılmıştı. Rüya ve gerçeklik arasında sıkışmış gibi, “Zergül, o adamın kucığında ne işin var senin?” dedi. Anlamlandıramıyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu, böyle bir şey yapmayacağımı biliyordu. Bu yüzden konduramıyormuş gibiydi.

Yutkundum. Dilim damağım yanıyor, konuşmak istemiyordum fakat Kılıç Bey konuşmamı istiyormuş gibi beni rahat bırakmadı. “Hadi ona söyle.”

Bu işkence sadece Yücel’e değil bana da yapılıyordu. Ben evlilik hayallerini hep karşımdaki Yücel’le kurmuştum. Şimdi o gözle bakmayacağım bir adamın kucığında oturuyordum. Bu, benim için büyük bir aşağılamaydı. “Biz, Kılıç’la evleniyoruz,” dedim ama sesim acı çekiyormuş gibi çok hassas ve güçsüz çıktı.

Yücel, Kılıç’a döndü. “Bunu yapamazsın. Sen karının üstüne başka bir kadın alacak biri değilsin.” Sanki daha çok kendini buna inandırmaya çalışıyordu. “Neden yapmayayım? İnanmıyor musun?” Kılıç Bey bile isteye Yücel’i kışkırtmaya çalışıyordu.

Ve bu kışkırtmaya kanan Yücel, “İnanmıyorum... Zergül beni seviyor, bana yapmaz!” diye bağırdı öfkeyle.

Sanırım Kılıç Bey'in beklediği an tam olarak buydu. Çünkü aniden elini boynuma attı ve kafamı ona doğru çevirip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, neye uğradığımı şaşırdım. Hareket edemiyordum, bu çok başkaydı. Hayır, onu öpmek istemiyordum. Bir eli enseme tutuyor, öteki eliyle kalçamı sıkıyordu. Altdudağımı sertçe dişleyip ağzımı zorla açtırdığında, dili dilimi kovalamaya ve ağzımın içini yalayıp yutmaya başladı. Ellerimi göğsüne koyup onu itmek istedim ama kapı eşiğinde söyledikleri aklıma gelince cesaret edemedim.

“Kes şunu siktiğimin piç kurusu,” diye yeri göğü inletecek kadar bağırarak Yücel’le birlikte Kılıç Bey de dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Zoru zoruna birkaç nefes alabilmişim.

“Haklısın,” dedi kendi kendine konuşur gibi ve bana bakıp, “Kalk,” emri verdi. İki letmeden kalktığımda ise o da benle beraber kalktı. Yüzünde gram mimik oynamadığı gibi sesi soğuk çıkıyordu. Öpüşmek onun için bir şey ifade etmiyormuş gibiydi.

“Sesini kesmem gerek, evet. Çok haklısın,” diye mırıldanarak Yücel’e yaklaştı. Odanın başka bir kapısından çıkan Erdem, elindeki bazı şeyleri Kılıç Bey’e uzattı. Kılıç Bey, Erdem’den önce eldivenleri alıp eline geçirdi, farklı bir eldivendi ve nereden, ne için kullanıldıklarını kestiremiyordum. Sonrasında maskeyi ve korunma gözlüklerini taktı. Erdem yanıma gelip, “Zergül Hanım, biraz uzaklaşsak iyi olacak,” diyerek beni çıkışa yakın olacak şekilde yönlendirdi ancak benim gözüm Kılıç Bey’deydi. Ne yapmaya çalışıyordu?

Yerde küçük bir bidon vardı, içinde ne olduğunu bilmiyordum. Sağ eliyle bidonu alıp kapağını açtı. Sol eliyle de Yücel’in çenesini kavradı. “Sesini kesmeden önce, Zergül’ü artık düşünmene gerek yok. O benim yanımda, benim soyadımı alarak çocuklarımı taşıyacak. Ama istersen alınma diye ilk doğan erkek çocuğumuzun ismini Yücel koyabilirim, ne dersin?”

“Şerefini sikeyim senin. Benim sevdiğim kadına da mı göz koydun?”

“Koymamıştım, ta ki sen yerini bilmeyip haddini aşana kadar.

Merak etme Zergül'ü altımda zevkten kıvrandıracağım hatta öylesine delirecek ki boşaldığında gözleri arkaya doğru kayacak. Bana durmamam, birkaç tur daha devam etmem için yalvaracak.”

Her şeyi net duyuyor ama kolumu kıpırdatamıyordum. Utancımdan şurada ölsem yeri ydi. Yücel'in farkındalıkla açılan gözleri beni buldu. O an ikimizin gözleri aynı anda dolmuştu. Şu an hislerim garip bir hal alsa da ben bu adamı sevmiştim ve biliyordum o beni belki benden daha çok seviyordu.

“Bunu bana yapamazsınız,” dedi Yücel sesi çok kırılgan hatta çok güçsüzdü.

“Sen açgözlülüğünle kendi ölüm fermanını kendin imzaladın.”

Kılıç Bey'in son sözü bu oldu, ben daha ne olduğunu kavrayamadan Yücel'in ağzını zorla açıp elindeki bidonda olan sıvıyı ağzından içeri dökmeye başladı.

Yücel acıyla bağırırken sesi tüm odada yankılanıyordu, o anda ellerim kulaklarıma gitmiş, gözlerimdeki yaşlar çoktan yanaklarımı ıslatmıştı. Boğazından aşağı döktüğü şeyin artık ne olduğuna emindim. Hidroflorik asit, insanın etini eriten ve yakan zehirli bir maddeydi.

Boğazından inen asit, gırtlak kısmını kısa sürede siyahlaştırmış ve o kısım ocaktaki bir su gibi fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Konuşamıyor, hareket edemiyor ve bedenimin titreyişini durduramıyordum. Kılıç Bey'in psikopatlığına bir kere daha şahit oluyor ve sadece izliyordum...

9. BÖLÜM

Yüzüme bir avuç daha su döktüm. Islak ellerimle saçlarımı ve enseme ıslattım. Lavabonun aynasında kendime bakarken bedenimin korkudan hâlâ titrediğini fark ettim. Ne yaparsam yapayım, titremem bir türlü durmuyordu. Daha yarım saat önce şahit olduğum o görüntü aklımda asla küflenmeyecek, kâbuslarımın başı olacaktı. Yücel, gözümün önünde o kadar acımasız şekilde ölmüştü ki bu olayı yaşlansam dahi unutamayacaktım.

Kılıç Bey'in her zaman sadist bir adam olduğunun farkındaydım. Lakin ilk kez o sadistliğin bu seviyesine şahit olmuştum. Karısının ölümünün onu ne denli sarstığını, Yücel'e hem psikolojik hem de bedensel olarak acı çektirışinden anlamıştım.

Lavabonun kapısı açıldığında dikkatimi aynadan yansıyan kapıya verdim. Müge usulca sızdığı lavaboya adımlayıp aynadan yansıyan yüzüme baktı. Yüzüme bakar bakmaz suratı ciddileşti.

"Bu halin ne?" İlk sorduğu soru buydu. Ne vardı halimde, hiç bilmiyordum. Ama konuşmam gerektiğini biliyordum, daha fazla kendi kendime konuşup delirmek istemiyordum.

"Kılıç Bey, gözümün önünde Yücel'in boğazından aşağı hid-roflorik asit döktü. O anları izlediğimde çılgılığımı bile yutmak zorunda kaldım. Yücel'in gözleri açık, nefesi kesilmiş hali her aklıma geldiğinde ise..." Elimi ona doğru kaldırdım. "Ellerim titriyor ve durduramıyorum."

Bunları anlatmak bile o anları tekrar tekrar yaşamama sebep olmuştu. Büyük ihtimalle Müge olan biteni öğrenmişti, Yücel'in hain oluşunu da. Elinde tuttuğu poşeti lavabonun üstüne koyup yüzüme baktı. "Buna alışmak zorundasın, Zergül. Madem Kılıç

Şahbazoğlu'nun karısı olacaksın, Kılıç Bey'i kanlar içinde görsen dahi tepkisiz kalmak zorundasın."

Kaşlarını çatıldı. "Sen nerden bi-" diyordum ki Müge benden hızlı çıktı.

"Beni buraya Kılıç Bey yolladı. Sana kıyafet getirmemi istedi ve seni eve götürmemi söyledi."

"Yani Kılıç Bey evleneceğimizi sana söyledi."

Olumsuzca başını salladı. "O söylemedi, ben anladım. Çünkü şu an evin içi ak kemik aileleriyle dolu. Hepsi aç bir kurt gibi ya kız kardeşini ya da kızını getirmiş ve Kılıç Bey'in içlerinden bir tanesini kendisine karısı olarak alması için kadınlarını övüyorlar. Sanki mal satıyormuş gibiler."

Yüzü buruştu ve bir süre konuşmadı, ardından kaşları çatıldı. Bir şeyi hatırlamış gibiydi.

"Babam... O da beni Kılıç Bey'e yamamaya çalıştı. Bugün geldi, bana rahibe gibi giyinmememi ve Kılıç Bey'in gözünün önünden ayrılmamamı tembihledi."

Baba olarak görmediğim o adam... Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Bana asla kızı gibi davranmamış, bu evin hizmetçisi gibi davranmıştı. Bu yüzden onunla ilgili hiçbir hissiyata sahip değildim hatta karşımda ölse tepkisiz kalırdım. Hiçbir şey söyleyemedim o adamla ilgili. Zaten yüzümden de tahminen bir şeyler anladığını düşünüyordum.

"Hadi şu üstünü değiştirelim. Eve gitmemiz lazım, herkes Kılıç Bey'in kimi seçtiğini merak ediyor. Bu yüzden ortam gerginlikten kınıyor."

"Müge," dedim ve boğazıma ateş değmişçesine konuşamadım.

"Evet?"

"Bu evliliği istemiyorum. Ben onunla yapamam, Melek Hanım'ı seviyordu ama beni sevmiyor. Bu yüzden Melek Hanım'a göstermediği tüm o sadist, psikopat tarafını bana yansıtacak." Sesim gerçeklerin dehşetiyle titriyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Müge kendisinden beklemeyeceğim bir hareket yaptı. Ensemde tutup beni kendine çekti ve kafamı göğsüne yasla-

dı. O an ağlamaya başladım. Gerçekten birisine sarılıp ağlamaya ihtiyacım vardı ve Müge bunu anlamış gibi bedenimi kollarıyla sarmıştı. “Karşı gelemezsin. Kendin şahit oldun nasıl bir adam olduğuna. Biz kadınların bu evrende söz hakkı yok, Zergül. Bu yüzden Kılıç Bey’in senden memnun kalmasını sağlamalısın.”

Gözlerimi kapattım. Haklıydı. Burada bir kadının değeri, erkeği ne kadar memnun edebildiğine göre tartılırdı. Bu yüzden ilişkilerinde bile kadınlarına karşı hırçındılar. Kılıç Bey’in de o şekilde olacağına emindim. Hatta kalıbımı bile basabilirdim. Onunla yüz yüze gelirsem nasıl davranacaktım? Kalbimin üstüne bir hançer yerleştirmişti.

Iskarta’ya geri dönme düşüncesi aklımın bir köşesine iliştiğinde gözlerimi açtım ve kafamı Müge’nin göğsünden kaldırdım. Yaşlarla ıslanmış yüzümde gezindi bakışları. “Makyaj da yapalım, yüzünün hali çok kötü durumda.”

Sadece başımı salladım, konuşmaya mecalim yoktu. Üzerimi değiştirmesine izin verdim. Onun bedenimdeki kıyafeti sıyıran ellerinden ziyade gözlerim tavanda, ışığa çekilen sinekteydi.

Üzerimde koyu kırmızı ve ayak bileklerimde biten, hiçbir dekolte barındırmayan ama bedenimi sarıp sarmalayan bir elbise vardı. Saçlarım sıkı bir topuzun esiri, yüzüm ise içimdeki o korkuya rağmen bu evliliği kabul eden bir makyaja sahipti. Yürüdüğüm topuklular her an düşecekmişim gibi hissettirse de ben ecelim olacak o konuşmanın yapılacağı salona doğru adımlıyordum. Yanı başımda Müge vardı. Salona her adımında sesler daha da belirginleşti. Ardından gözümün önünde beliren koltuklar ve o koltukları ısıtan bedenlerin sahiplerini gördüm. Hiç tanımadığım bir sürü aile ve podyuma çıkar gibi hazırlanmış bir sürü kız topluluğu vardı. Hepsi birbirinden güzel, birbirinden alımlılardı.

Burada bedenlen tek kusurlu insan bendim. Mutsuzluğum yüzümdeki tek bir mimiğin oynamamasından bile o kadar belliydi ki.

Salonun daha derinlerine adımladığımda uğultu olarak gelen sesler artık kulaklarımda netlik kazanmaya başlamıştı.

“Anlamıyorum Kılıç Bey, burada bu kadar aile size kızlarını, kardeşlerini sunmasına rağmen her birini reddettiniz. Kim bu seçtiğiniz kadın?”

Valhalla’da gördüğüm adamlardan birisiydi konuşan kişi. On iki aile liderinden biri olmalıydı ve yanlış hatırlamıyorsam yanı başında oturan, yarı giyinmiş olarak adlandırabileceğim kadın kız kardeşiydi.

Gülmek ve ağlamak arasında gidip gelen beynim cidden bu olanlara anlam veremiyordu. Hepsi karşısında oturan Kılıç Bey’i etkilemek için ultra açık giyinmişti. Bazılarının mükemmel kalçaları, bazılarının ise bakmaya değer dolgun göğüsleri vardı. Ve hepsi sahip olduğu silahları Kılıç Bey’e göstermek için kıyafet diyemeyeceğim o şeyleri giyiyorlardı. Sadece yatağa atılmayı bekleyen bir avuç fahişe gibi duruyorlardı gözümde.

Kılıç Bey cevap vermek yerine bana baktı. Sanki orada dikildiğimin uzun zamandır farkındaydı. Tekli koltuğa oturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı. Asla çıkartmadığı alyansı artık parmaklarının arasında değildi ama izi hâlâ orada yerini koruyordu. Arduvaz gözleri gözlerimde oyalanırken koltuğun başlığına yaslanmış elinden bir parmağını havaya kaldırıp gel işareti yaptı.

Göğsüme baskı yapan bu his neydi? Ah evet, korku. Ona yaklaşmaktan, yanında olmaktan ölesiye korkuyordum. Yine de emri ni ikiletmedim ve ilerlemeye koyuldum. Ayak seslerim tüm odada yankılanırken birçok gözün hedefi ben olmuştum. Yürüyüşümden tut bakışlarıma kadar beni inceleyen tonca kirli gözün gazabına uğraya uğraya Kılıç Bey’in oturduğu koltuğun yanına doğru ilerledim. Koltuğunun arkasına geçip bedenimin bir kısmını görünmez kılar kılmaz iki elimi de koltuğun başına koydum.

“Kılıç Bey, bu hanımefendi hangi aileden geliyor?” dedi, yüzünü hatırlamadığım başka bir adam.

“Amcamın kızı olur kendisi.”

“Amcanızın bir kızı var diye hatırlıyorum onu da zaten tanıyo-

ruz,” dedi ve durdu aniden. Gözleri açılabilirdi kadar açıldı. “Kılıç Bey yoksa o gayri meşru kız çocuğu mu?” diyerek parmağıyla beni işaret etti.

Başka bir adam, “Kılıç Bey bu ne demek oluyor? O bir kara kemik!” dedi.

Ver bir başkası daha konuşmaya atıldı. “Koskoca Şahbazoğlu soyadına ne idüğü belirsiz bir kadının kanını mı karıştıracaksınız?”

“Ne zamandan beri Şahbazoğullarının yerine hüküm verir oldunuz?” diyen Kılıç Bey’in sesiyle tüm yargılayan diller kesilmişti. Bana bakan kadınların ise yüzündeki nefreti görebiliyordum. Burada olmamam gerektiğini, onu hak etmediğimi söyleyen cinsten bakışlardı bunlar.

“Yatağıma kimi alacağıma, kanımı kiminle paylaşacağıma ben karar veririm. Haddinizi bilin, limitleri zorlamayı aklınızdan dahi geçirmeyin.”

Her kelimesinin üstüne basarak konuşuyordu. Sesi, “*Cinayet işlemeye hazırım, bana karşı gelin,*” der gibiydi.

Bütün sesler kesildi. Herkes sanki bu cümleden sonra kuracakları kelimeler anlamlarını yitirmiş gibi onaylamak zorunda kalmışlardı. Kılıç Bey, bana gözünün ucuyla dahi bakmıyordu, varlığım onun için bir hiçmiş gibiydi. Sadece orada bir süs objesi gibi durmamı istiyordu.

Bugün çok şey yaşamıştım, bu yüzden ak kemiklerle dolu olan bu yerden kaçmak ve yorganımın içine girip uyumak istiyordum. Tabii kâbuslardan uyuyabilirsem... Bedenim zoru zoruna ayakta duruyordu, şimdi bile kaçmamak için bedenimi zor zapt ediyordum.

O kadar düşüncelerde dalmıştım ki Kılıç Bey’in eli benimki- ne değdiğinde anlık irkildim ve refleksle elimi çektim. Gözlerim korkudan açılmıştı. Onun yüzüne bakınca ne yaptığımın farkına vardım. “Müge, Zergül yorgun görünüyor, ona odasına kadar eşlik et,” diye tok sesiyle konuştu.

Hâlâ bıraktığım yerde dikilen Müge, yanıma gelip koluma girdi. Kimse fark etmeden kulağıma fısıldadı. “Yüz ifadeni değiştir. Bu gidişle herkes zorla evlendiğini anlayacak.”

O söyleyene kadar yüz ifademin ne halde olduğunu bilmiyordum. Zoru zoruna dudaklarımı oynatıp gülümsedim. Ve yalandan, “Akşam odama bekliyorum sizi,” dedim Kılıç Bey’e doğru. Sesim titremesin diye çok çabalamıştım.

“Geleceğim.”

Gelmezdi değil mi? Gelmemesi için dua edecektim.

Dün odama gider gitmez üstümü değiştirmeden yatmış ve o kâbuslar eşliğinde uyumuştum. Çok şükür ki Kılıç Bey yanıma uğramamıştı ama gece odamın kilidinin döndüğünü duymuştum. Belli ki beni odaya kilitlemişlerdi. Sanırım gördüklerimden sonra kaçacağımı düşünmüştü. Gerçi kaçsam bile beni bulurdu, bu yüzden aklımdan buradan kaçmayı düşünmek hiç gelmemişti.

Sabahın köründe, kapı kilidi açılır açılmaz uyandırılıp giydirilmiştim ki zaten sabaha karşı anca dalmıştım. Şimdi ise önümdeki evraklarla bakışıyordum. Elimde tuttuğum kalem eşliğinde, evrak bana ben evraka bakıyordum. Eğer bunu imzalarsam resmi olarak evli bir kadın olacaktım. Karşımda masanın ucuna kalçasını yaslayıp ellerini cebine atan Kılıç Bey vardı.

“Oyalanma da imzala şunu artık.”

Kendisi çoktan imzayı atmış ve dakikalardır benim imza atmamı bekliyordu. Düğün yapmıyorduk, sadece nikâhımızı kıyıyorduk. Büyük ihtimalle bir kara kemiğe düğün yapıp gelinlik giydirmeyi asla planlamıyordu. Zaten ben de istemiyordum, gelinlik mutlu insanların giyebileceği bir şeydi ve ben mutlu değildim. Her kadının sahip olmak istediği soyadına sahip olmak ve geceyi bu adamla geçirmek istemiyordum.

Artık iş çığırından çıkmıştı, kaçışım yoktu. Bu yüzden imzayı attım ve yeni hayatıma ilk adımını da atmış bulundum. İkimizin imzasına kaydı bakışlarım. O kadar cıfcaflı bir imzası vardı ki ucu keskin bir bıçağı andırıyordu. Ben ise imza olarak sadece belli belirsiz bir karalama yapmıştım. Tabii buna imza denilirse. Evra-

kı önümden alan adam, benim orada oluşumu yok sayarak Kılıç Bey'e baktı. "Birazdan kimlik hazır olur, sizi biraz bekleteceğim. O sırada bir şeyler ısmarlayayım. Kahvenizi nasıl içersiniz?"

"Sade."

Adam bana baktı. "Siz?"

"Orta şekerli."

Masanın üzerindeki telefonda aradığı hizmetçiye siparişleri verdi. Ardından Kılıç Bey'le anlamadığım iş konularını konuşmaya başladılar.

Kahveler içildi, iş konuşuldu. Bir adamın içeri girmesiyle kimliğim elime tutuşturulmuştu. Şimdi ise yan yana oturduğumuz arabada şoförün yardımıyla eve doğru gidiyorduk. Zergül Şahbazoglu, adımın yanındaki soyadın verdiği garip his bambaşkaydı.

Elimdeki kimliği evirip çeviriyor, bir mana yüklemeye çalışıyordum. Onun soyadına sahiptim. Asla hayalini kurmadığım bir soyada..."Artık diğer yarımısın. Adının yanında yazan soyadına layık olmaya çalışacaksın."

Sesindeki emrivakiden çok dikkatimi başka bir şey çekmişti. "Yarım da ne demek oluyor?" diye mırıldandım. Aslında kendi kendime konuşuyordum o sıra ama Kılıç Bey ona soru sorduğumu sanmış olacak ki tok sesinden işitmeyi beklemediğim cümleler duydum. "Yarım, benim diğer yarım. Bana sahip olabileceğin diğer yarın. Sana hükmedeceğim tek yarın."

Bu cümleler bir âşığa söylenecek şeylerdi. Nitekim bizim birbirimize olan bakışlarımızda hiçbir duygu kırıntısı yoktu.

"Benden nefret ettiğinizi, tepenizi attığınızı sanıyordum. Benimle evlenmek isteyebileceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Onu dert etme. Hâlâ tepemi attırıyorsun. Ve evlensek dahi senden nefret etmeye devam ediyor olacağım. Bu evlilik sadece çocuk için."

Beni sadece doğurganlığım için kullanacağını yüzüme vuran sözleri acımasızdı. Neyse ki ona ne âşıktım ne de sevgi besliyordum. Şayet öyle olmasaydım şu an canımın ne kadar yanacağını tahmin edebiliyordum.

Eskiden uçamayan bir kuştum, şimdi ise kafesin içine kilitlenmiş, kanatları asla iyileşmeyecek uçamayan bir kuş...

Stresli geçen zamanlardan birindeydim. Yatağın ucunda oturmuştum. Üzerimde çıplaklığımı kapatmayan bir gecelik vardı. Elim ister istemez sabahlıkla kapattığım geceliğe gitti. Nikâhın ardından eve gelmiştim, Kılıç Bey beni villasının kapısında bırakmış ve kendisi başka bir yere gitmişti. Eve geldiğimde sanki hizmetçiler beni bekliyordu, kolumdan tuttukları gibi önce beni yıkamışlardı. İlk kez bedenimi birine göstermek, utanmama neden olmuştu. O beni yıkayan gözler, beni yargılabilecek bedenimde dolaşmış ve Kılıç Bey'in ilgisini çekenin ne olduğunu merak edermişçesine her zerremi incelemişlerdi.

Banyodan sonra kokulu kremler sürülmüş, beni yüzüstü yatırıp tenime masaj yapılmıştı. Sonra geceliği üstüme geçirerek bu odadan adım atmamamı tembihlemişlerdi. Odada sıradan şekilde düzenlenmiş geniş bir yatak vardı. Boydan boya camdan oluşan bir duvarı olmakla birlikte gömme dolaba sahipti. Beyaz ve krem arasında sıkışmış renk tonlarına bürünmüş odada vakit geçirirken başıma gelecekleri bekliyordum. İşte bu anın gelmesinden ölesiye korkmuştum. En azından bana bir süre dokunmaz diye düşünmüştüm.

Melek Hanım'ı her giydirdiğimde Kılıç Bey'in şeyinin büyük olmasına çemkirir ve her defasında o gecenin sabahında ne kadar canı yandığını söyleyip dururdu. Her seviştiklerinin sabahında Melek Hanım'ın yanına geldiğimde bedeninde ısırik ve emme izlerini görürdüm. Bu izlerin yoğun olduğu yerler bacağının baldır kısmı, boynu ve göğüsleriydi.

Şimdi dinlediğim o şeylerden sonra nasıl korkmadan durabildim ki? Daha önce hiç birlikteliğim olmamıştı. Birkaç kere Yücel'le yakın temasta bulunmuştum fakat ikimiz de sınırı aşmamıştık. Çünkü ben annemin kaderini yaşamak istemediğim için evlenmeden böyle bir olayın yaşanmasına izin vermemiştim.

Gözlerim duvar saatine kaydı, 21.45'i gösteriyordu. İşkence

gibi geçen dakikalar silsilesinden sonra kapı aralandı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Heyecanım yoktu, arzulamıyordum ama öyle bir his vardı ki adını dahi koyamıyordum. Oyuncak bebek gibi oturduğum yatağın ucundan öylece kapıya bakıyordum.

Burnuma gelen alkol kokusu çok yoğundu. İçeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Koltuk altına sıkıştırdığı ceketini, boydan boya camla kaplı duvarın ortasındaki karşılıklı koltuklardan birine atar atmaz kendini de koltuğa bıraktı. Gözleri bana değmeden evvel, boynunu sıkıan kravatı parmaklarıyla gevşetti.

Kemikli yüz hattı loş ışık altında gölgelenirken gözleri gözlerimi buldu. Bakışlarının rotası vücuduma kaydı. “ıkar şu sabahlığı.”

Alkol kokusu keskindi ama zihni hiç sarhoş değildi. Gerçi Melek Hanım, Kılıç Bey’in ne kadar içerse içsin asla sarhoş olmadığını söylerdi.

Ellerim titreyerek sabahlığın kuşağını çözdüm ve hiç vakit kaybetmeden sabahlığı üzerimden çıkardım. Kılıç Bey’e bakamıyordum çünkü şu an ölesiye utanıyor ve yer döşemelerini izliyordum.

“Ayağa kalk.”

Sadece oturduğu yerden komut vermeye devam etti. Ayağa kalktığımda bacaklarım yeni doğmuş ceylan gibi sarsılıyordu. Her an düşecekmiş gibi hissediyordum.

Üstümde gecelik olduğunu biliyordum ama yine ellerimle kendimi kapatmak istiyordum. Onun bakışları bedenimi süzüyor ve beni ıplakmışım gibi hissettiriyordu.

“Arkanı dön.”

Yutkundum. Dudağımı ısırıp arkamı döndüm. Ne yapmaya çalıştığına anlam verememiştim ve bu beni ürpertiordu.

Kısa bir dakikadan sonra, “Yatağa uzan,” dedi. Sesi alkolden ötürü aşırı boğuk ve olması gerektiğinden daha kalındı.

Yavaş hareketlerle yatağın üzerine çıkarak sırtüstü yattım. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki göğsüm bir şişip bir iniyordu. Keskin virajlı düşüncelerim bu gecenin zor olacağı hakkında beni uyarıyordu.

Yatakta bir hareketlenmeler hissettiimde çoktan yatağa tırmanmış ve iki bacağımın üzerinde, dizlerinin üstünde dikilerek bana bakıyordu. Sağ eli kalçamı zoru zoruna kapatan dantelli geceliğin etek ucunun tam altına gitti. Baldırımda hissettiğim soğuk el yüzünden dudağımı çok sert dişlemiştım. Ben... buna hazır değildim. Yüzüne bile bakamıyordum.

Üzerime doğru eğildi. Yüzlerimiz arasındaki mesafe çok azdı. Gözleri dudaklarıma kaydı. Puslu gözleri avını kapana kısırmış bir avcıydı. Her an pençelerini etime saplamak için fırsat kolluyormuş gibiydi.

Baldırımdaki eli daha da yukarısına kaydı. Geceliği veren hizmetçiler altıma külot giymeme izin vermediklerinden ötürü elini tam olarak kasıklarımın hissediyordum. Bir süre parmakları orada sabit kalırken diğer boştaki eli geceliğin askısına gitti. İşaretparmağı arasına aldığı geceliğimin askısını omuzlarımdan aşağı yavaşça indirdi. Sadece nefes alış verişlerimiz duyuluyordu. Kelimeler bir yerlerde kullanılmayı beklerken gözlerimiz sessiz serzenişlerin esiri olmuştu.

Kasığımdaki eli kadınlığıma gittiğinde ister istemez derin bir nefes aldım, bu çok farklı hissettirmişti. Başkasının elini oramda hissetmek... Başparmağı klitorisime dokundu, masaj yapar gibi gezindirdikten sonra biraz daha aşağı, vajinaya kaydı.

“Kuru,” diye mırıldanıp geceliğin eteğini belime kadar yukarı kıvrıdı. Bel altım gözlerinin önüne serilmişti.

“Bacaklarını aç.”

Utançtan öleceğim kısımlardaydım artık. Ama yine de karşı koymadım. Bacaklarımı istediği gibi iki yana açıp görmek istediği gibi gözünün önüne serdim. Kafasını benden çekerek aşağı doğru eğildi ve vajinamın üzerine tükürdü. Ardından parmağıyla tükürüğünü dağıtır dağıtmaz klitorisimi okşamaya başladı. Bir süreden sonra çok tuhaf bir elektrik akımı hissetmişim.

Çok farklı bir histi bu. Bedenim resmen uyarılmış, tüm uzuvlarım titremeye başlamıştı ve bunun korkudan mı yoksa zevkten mi oluşuna karar veremiyordum. Ama ağzım istekli bir şekilde açılmıştı.

Elini vajinamdan çekmeden üzerime tekrar eğilip dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Çok hırçın olan öpüşleri ara ara canımı yakıyordu. Dili ağzımın içindeki her yeri talan ediyordu, izini bırakmadığı tek kısım dahi yoktu. Nefes almama bile izin vermiyor, inleyişlerim ağzımdan onunkine karışıyordu. Dudaklarını dudaklarıma o kadar sert bastırıyordu ki çenemi kıracağı düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Çok geçmeden dudağını benimkinden ayırdı ve dudağının etrafında biriken sıvıyı yaladı.

“Şimdi...” dedi, elini klitorisimin üzerinden çekip tek parmağını vajinanın içerisine ittiğinde çok hafif bir sızı hissettim. “İkinci aşamaya geçelim.” Bir süre sadece o parmağıyla git gel yaptı, sesi mi içimde tutamıyor, ister istemez inliyordum. Ve her inleyişimde utanmadan edemiyordum.

O ise hiçbir tepkide bulunmuyordu. Yüzünde her zamanki ciddi surat ifadesi vardı. İkinci bir parmağın daha girişimi zorladığını hissettiğimde bu sefer acıyı hissetmeye başlamış ve “Acıyor,” diye mırıldanmıştım.

“Sabret biraz.”

Güç almak istercesine ellerim omuzlarına gitti. O kadar sert tutuyordum ki... Eğer birkaç parmakta bu kadar acı çekiyorsam, onunkini sokarsa nasıl dayanacaktım?

Acılı dakikalar sonrasında parmaklarını içimden çıkarttı. Yatağın üzerinde doğruldu ve önce kravatını çıkartıp attı. Ardından gömleğinin düğmelerini hızlı hareketlerle çözüp sırtından çıkardı ve yere attı. Şu an altında yattığım için mi gözüme olduğundan daha büyük gözüküyordu, bilmiyordum ama aklımı yarı kaybetmiş gibi hissediyordum.

Arduvazları, kahverengilerime dokundu. Tek eli göbek deliğimin biraz üstündeydi. “Birazdan içine girdiğimde tam burada hissedeceksin,” dedi. Ağzından çıkan ahlaksız kelimeler iğrenç gelmeliydi ama gelmedi. Tuhaf hissediyordum, alt tarafımdaki karıncalanma hiç tatmadığım hisler yaşamama sebep oluyordu. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyordum.

“Sadece yap,” diyebilmişim. Şu an aklımın çoğu devre dışıydı.

Yarım ağız sırttı. Ellerini iki bacağıma atıp kendi bedenini sokabilecek kadar yer açtı. Pantolonunu çıkarmak yerine kemerini çözüp fermuarını indirdi ve sertleşmiş penisini ortaya çıkardı. Gördüğüm şey karşısında yutkundum. Büyüktü ve benim bunu almamın imkânı yoktu. Hayır, başını bile alamazdım.

“Bu benim içime girmez.”

“Deneyip göreceğiz.”

Olumsuzca başımı sallamama rağmen o beni umursamadı. Penisinin üzerine tükürüp eliyle sıvazladı, ardından sağ eli baldırımı tuttu. Vajinamın girişine penisinin başını sürttüğünde ister istemez tekrardan inledim. Yavaşça sokmaya çalıştı, yüzü kasılmıştı ve çenesini sıkıyordu.

“Bu kadar dar olmanı beklemiyordum, hele ki parmaklarımla içini genişlettikten sonra bu hızda darlaşacağını tahmin etmemiştim.”

Sadece başının bir kısmının girdiğini hissettiğimde savunma mekanizmalarım devreye girdi ve ellerim göğüs kısmına giderek onu üzerimden itmeye çalıştım.

“Acıyor. Kılıç Bey, acıyor!”

Canımın hiç böylesine yandığını hatırlamıyordum. Sadece ufacık bir kısmı girmişti ama ben çoktan bedenim yarılıp iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordum.

“Yırtılacak, dur!” Bu sefer acının etkisiyle sesim yüksek çıkmıştı.

Ağladığımı gören Kılıç Bey, kendini içimden çıkartır çıkartmaz üzerimden kalktı ve yatağın ucuna oturarak ayaklarını yere değdirdi. Eli şakaklarını ovarken benim gözümünden birkaç damla hızla çenemden aşağı süzüldü. Bu, benim için başka bir seviyeydi. Hayır, bunu yapamazdım.

“Zergül, buna alışmak zorundasın. Her seviştiğimizde *dur istemiyorum* demen için seninle evlenmedim.”

Biliyorum! Benimle ne için evlendiğinin zaten farkındaydım. “Sadece ağırdan alalım, ben alışana kadar... Lütfen. Söz veriyorum alışacağım.”

Göz ucuyla bana baktı, gözlerini kapatıp eliyle saçlarını karıştırdı. Ardından tekrar gözlerini açtı ve bir süre duvara baktı.

“Ayağa kalk.”

Bacak aramdaki acı kendini hissettirse de dayanılmaz değildi. Kalçamı sürükleyerek yanına kadar gelip ayağa kalktım. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken tekrar konuştu.

“İki elini duvara sabitle.”

Korkuyordum tekrardan içime sokacak diye, bu yüzden vücudumun titremesine müdahale edemiyordum. Yine de istediğini yapıp iki elimi avuçlarım değecek şekilde duvara dayadım. Yüzünü görmüyordum lakin ayağa kalktığını yataktan gelen hışırtı ve adım seslerinden anlamıştım. Tam arkama geldiğinde iki eli belime gitti.

“Kalçanı dışarı çıkar ve sırtını eğ.”

Biliyordum! Tekrar girmeye çalışacaktı. Benim acım onun umurunda değildi.

Sırtımı eğip kalçamı dışarı çıkardığımda, penisinin değdiğini hissettim. Gözlerimi kapatarak dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Ama beklediğim olmadı çünkü beni daha şoke eden bir şey olmuştu. Penisi vajinamın altında, bacak aramdaydı.

“Bacaklarını birleştir ve asla gevşetme.”

Dediğini yaptığım anda bacaklarımın arasında git gel yapmaya başladı, her defasında vajinama sürtünen penisıyla neye uğradığımı şaşırdım. Aldığım zevk gitgide artıyordu.

“Ah.”

Gittikçe hızlanan penisi yüzünden inlemelerimin desibeli yükseliyordu. Tenlerimizin birbirimize değmesiyle çıkan o sesin şu an içimi kıpır kıpır etmesi hiç normal değildi. Eli dantelli geceliğin arkasında gizlenen göğsüme gitti. Bir eli göğsümü sıkıyor, ötekiyle ise belimi kavriyordu. Bedenlerimizin birbirine değişinden çıkan ses odada yankılanırken, kulağımın dibinde günaha davetiye çıkaran Kılıç Bey’in nefeslerini duyuyordum.

“Bu güzel kalçalarını, Yücel’e böyle açıp gösterdin mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır,” diyebilirdim. Şu an

aklımı kaybetmiş gibiydim. Bana aktarılan zevkin dorukları bam-başkaydı. Gözlerimin ferri sönüyordu.

“Hah,” diye bir ses geldi arkadan. Göğsümü sıkmayı bırakıp saçlarımı önüme atarak, ensemin ve sırtımı gözleri önüne serdi. Burnu ensemden sırtıma doğru kaydı ve ardından dilinin açıkta kalan sırtımda gezindiğini hissettim. Malını sahiplenmek istiyor-muş gibi diliyle iz bırakıyordu. Omzumda dişlerini hissettiğimde canım acıdı. Klitorisimde hissettiğim patlama hissiyle vajinam ıslandı ve ardından bir titremeyle içimden akan sıvıyı hissettim. Nefes nefeseydim. Garip bir zevk yaşamıştım ve bu aşırı hoşuma gitmişti. O geldiğim an hissettiğim mutluluk... Aklımı yitirmeme sebep olacak kadar iyi olabilirdi. Elleri duvara dayalı halde ellerimin üstüne kapaklandı ve ardından çok sert bir şekilde git gel yapmaya başladı. Hızlandı, hızlandı ve penisindeki damarlarının hareket edişini hissetmemle bacaklarımdan akan sıvıyı fark ederek gözlerimi kapadım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum. Bacaklarımdan iç kısmı sürtünmekten ötürü acımaya başlamıştı.

Penisini bacak aramdan çekip kolumdan tutarak, beni kendine çevirdi. Şu an nasıl dağılmış bir görüntüm vardı bilmiyordum ama dudakları dudaklarıma yapışmadan evvel tek söylediği şey şu oldu: “Yarın gece içine gireceğim, istediğin kadar ağlasan da istemiyo-rum desen de durmayacağım.”

10. BÖLÜM

Yutkundum, bacaklarımdan aşağı doğru inen sıvının ne olduğunu bilmek Kılıç Bey'e yüzümü dönemeyeceğim, dönersem pancar gibi kızaracağım anlamına geliyordu. Kendini benden uzaklaştırdığında, yeni doğmuş, ayakta duramayan bir ceylan gibi dizlerimin üstüne çöktüm.

Son söylediği o ahlaksız cümleden ziyade daha demin yaptıklarımızın şoku üstüme yeni oturmuştu. Birbirimizin en mahrem yerlerini görmüştük ve karşımdaki kişi asla bu tarz şeyleri yapmayı hayal etmeyeceğim bir adamdı.

Çekilen fermuar sesinin ardından gelen onun sesini işittim.

"Beni istemediğini biliyorum ama biz evlendik. Bu ne anlama geliyor biliyorsun, değil mi?"

"Doğru, biz evlendik. Siz bana tehditvari bir şekilde iki seçenek sundunuz, ben de sizinle evlenmeyi seçtim." Yutkundum hâlâ yüzüne bakamıyor, gözlerim yerde dolanırken konuşuyordum. "Beni bir çocuk doğurmak için seçtiğinizi söylemeniz de tek derdiniz Yücel'in canını yakmaktır. Yoksa etrafınızda size bacak açacak onca kadın arasından size göre kanı kirli bir kadını seçmeniz olur iş değil."

"O da bir etken elbet. Ama asıl sebep Melek'in seni istemesiydi. Ben sadece Melek'in istediğine uyuyorum. Senin paşa gönlünün beni sevip sevmemesi umurumda değil, sana geldiğimde evliliğimizin görevlerine uyman kâfi. Bunu yaptığın müddetçe, bu evde hanımcılık oynamaya devam edebilirsin."

Bildiğim gerçeklerin yüzüme vurulması beni pek etkilememişti. Fakat çok iyi anladığım bir şey vardı, ben artık Şahbazoğ-

lu'ydum. Piramidin en alt tabakasında olan benim, piramidin en üstüne sadece bir günde çıkışımı göze alırsak vermem gereken önemli kararlar vardı. Bunlardan biri de önümde duran adamı bedensel olarak memnun etmekti. "Yarın gece istediğinizi vereceğim," derken kendime artık yavaş yavaş gelebilmiştim.

"Göreceğim," dedi, adım sesleri ve ardından kapının açılma sesiyle odada bir boşluk oluştu.

Onun gidişinden sonra ayağa kalktım. Üstümdeki yarı açık geceliği düzeltmeden odanın banyosuna girdim. Suyu ılık bir ısıda ayarlar ayarlamaz üstümdeki geceliği çıkartıp suyun içine girdim. Bacağımın iç kısımları su yüzünden sızlamaya başladığında sürüşmeden ötürü kızardığını fark ettim.

Bu geceyi ucuz hasarla atlatmanın verdiği rahatlamayla düş alırken, yarın neler olacağını kestirmeye çalışıp beynimi yormak yerine sadece duştan sonra yatıp uyumayı hayal ettim.

Oturduğum masada kahvaltı ediyordum. Yattığım oda, üstüme giydiğim lüks kıyafetler ve birisinin bana hizmet edip 'Zergül Hanım' diye seslenmesi garip hissettiriyordu. Her an mutfağa giderek işlere karışma dürtüm bir yana, sanki birisine hizmet etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Kılıç Bey'i bu sabah görmemiştim, hizmetçilere sorduğumda gecenin bir vakti evden ayrıldığına dair duyumlar almıştım. Ona direkt ismiyle hitap edemiyordum çünkü hâlâ kendi olduğum konum çok farklı ve sıradışı hissettiriyordu. Ancak konumumu korumak istiyorsam ona ismiyle hitap etmeli ve *Bey*'i çıkartmalıydım. Çayımı koyan hizmetçi, ona baktığımda işini yapıyor ama ben gözlerimi çevirir çevirmez bana bakmaya başlıyordu. Hizmetçilerin gözünde gördüğüm şey hasetlik, kıskançlık ve asla yerinde dahi olamayacakları bir konumda olduğum için beni yadırgayan bakışlardı. Fakat hiçbirisi bu hissettiklerini cümlelere dökemiyor, sadece bakışlarla ifade edip duruyorlardı.

Zoru zoruna yediğim peynirin ardından çayına uzandım. O sırada içeriye giren hizmetçi ellerini önünde birleştirip, “Zergül Hanım, Müge Hanım geldi. Buraya mı davet edeyim yoksa oturma odasına mı götürmemi istersiniz?” diye sordu.

“Buraya gönderebilirsin.” Sesim çok tiz çıkıyordu. İlk kez hanımcılık kavramını içimde sorguluyordum.

Başını sallayıp göz önünden yok olan hizmetçinin ardından birkaç dakika sonra kapıda Müge görüldü. Onunla selamlaşmak için ayağa kalkmışım ki eliyle oturmam gerektiğini işaret etti. Yanı başımdaki sandalyeyi biraz geri çekti, çantasını yemek masasının üstüne koyarak eteğini düzeltti ve sandalyeye oturdu.

“Hoş geldin, kahvaltı yaptın mı? Yapmadıysan hizmetçilere söyleyeyim, sana da servis açsınlar.”

“Yiyip geldim.” Gözleri beni bir süzdükten sonra, “Dün gece nasıl geçti?” diye sordu.

Boğazımdan aşağı doğru inen çayı az kalsın dün geceyi hatırlamakla geri püskürtecektim ki zoru zoruna yuttum.

“Yapamadık, canım çok acıdığı için durmak zorunda kaldı.” Evet, sadece bunu bilmesi yeterdi. Mümkünse duvar meselesini duymasını istemiyordum.

Eli çenesine gitti, bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. “Zergül, konumun için gece ilişkisi senin adına önemli. Kılıç Bey’i ne kadar memnun edersen, statün o kadar artar.”

Tam olarak içimden geçenleri dışarıya vuruyordu. Eğer Kılıç Bey, beni on iki ailenin yaptığı özel partilere getirmezse, kimse onun karısı konumunda olmadığını, sadece gece yatağını ısıtmaya yarayan bir fahişe olduğumu düşünecekti.

Bu tarz konular bana yeniydi, statü falan. Eskiden sadece hizmetçilikle ilgili konularla uğraşırdım fakat şimdi Şahbazoğlu ailesinin yeni gelini olmuştum. Ve bu konumu koruyabilmek için Kılıç Bey’i memnun etmek zorundaydım.

“Elimden geleni yapacağım. Bakalım işler benim aleyhime mi gidecek?”

“Kahvaltını çabuk yapmanı öneririm ve mümkünse çok fazla şey yeme, sonradan hazımsızlık çekebilirsin.”

Kaşlarım havalandı. “Neden?”

“Sen yeni gelinsin. On iki aileden olan kadınlar büyük ihtimalle bugün seni görmeye gelecektir. Dost, düşman hepsinin yargılayıcı gözleriyle ve seni ölçüp tartacak cümleleriyle karşı karşıya geleceksin. Melek, bu eve ilk geldiğinde de aynısını yaptılar. Melek çok fazla savunmasız olduğundan onların gazabına uğramış ve kimseyle arasını iyi tutamamıştı. Bu yüzden hep ben ve Yasmin’le zamanını geçirirdi. Onun haricinde hiçbir ak kemikli kadının onayını alamadı, bilhassa on iki aile partilerinde dışlandı.” Doğru, Melek Hanım her daim yalnızdı. Bu yüzden Yasmin’e fazla düşkündü. Her geldiğinde onu hediyelere boğar ve onu kendi yanında tutmaya çalışırdı. On iki ailenin hepsi onu düşman olarak görürdü. Şimdi ise suç ve ceza adı altındaki gözler bir mahkûm-muşum gibi beni yargılayacaktı ama ben Melek Hanım değildim. Onların zehirleri benim nazarımda tatlı bir şerbetten başka hiçbir şey değildi.

Çayımdan bir yudum alırken kendimden emin şekilde sııttım. “İş oyun çevirmekse, ne denli iyi bir aktör oluşumu biliyorsun.”

Memnuniyetle dudakları kıvrıldı. “Bilmem mi hiç, Çağla konusundaki performansın alkışlanacak bir tiyatro karesiydi.” Masanın üzerine koyduğu çantanın fermuarını açıp küçük bir dosya çıkardı. Meraklı bakışlarım dosyaya kayarken o da hemen dosyanın içinden çıkanları önüme koymakla meşguldü. Birkaç kadının fotoğrafı vardı ve birisini gözüm çok ısırmıştı. *Nerede gördüm* diye düşünürken gözlerimin önüne gelen sahnelerle hatırladım. Kılıç Bey’in beni karısı olarak ilan ettiği zaman sadece bana bakıp sessiz sessiz oturan bir kadın vardı. İlginç bir şekilde düşmanca hiçbir şey sezememiştim ama aşırı derece rahatsız hissedici bir auraya sahipti.

Önce orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm bir kadın fotoğrafını parmağıyla gösterdi. “Münevver Hanım, Zergül bu kadını ne yapıp ne edip tavlamaaya bak. Bu kadının kocası on iki ailenin en

güçlü erkeklerinden birisi. Eğer bu kadınla bağıni kuvvetlendirirsen, bu, erkeklerin de arasında bağ yaratmasına neden olacak ve yüksek sosyetedeki kadınların birkaçının sana çekilmesine neden olacaktır,” dedi ve başka bir fotoğrafa geçti. “Candan Hanım... Bu kadın, giyimi ve kuşamıyla ak kemik kadınları arasında baya popülerdir. Asıl işi şarap üretimi ama ‘Onunla bağ kurmam bana ne fayda sağlayacak,’ dersen onun giyindiği ve sponsorluğunu yaptığı bir giyim mağazası var. Kolay kolay kimsenin giyemeyeceği, kopyasının dahi çıkarılırsa ölümle sonuçlanacağı bir marka. Bu kadını yanına çekersen, kesinlikle senin markasından kıyafetlerle donatılmanı sağlayacaktır. Bu olursa ileride kendi işinin patronu olma hayalin bile olabilir. Ve bu kadını sponsorun yapabilirsen mükemmel bir şekilde para kaynağı elde edersin.”

Ağzım açık Müge’yi dinliyordum. Bu kadar iyi planlar yapıp geleceğe dair adımlar atışı beni şoke etmişti ama kafamda sürekli dönen soruyu sormadan edemedim. “Senin benden nefret ettiğini sanıyordum?”

Odaklandığı işinden gözlerini alıp bana baktı. Müge zeki bir kadındı. Her zaman bunun farkındaydım ancak o başkalarının yanında görünmez olmayı tercih ederdi.

“Sana senden nefret ediyorum dedim mi?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “O zaman nefret etmiyorum demektir.”

Bazen şifresini çözemediğim tavırlarına anlam veremesem de Müge her zaman gözümde net bir kadın olmuştu. Benim asla fiziksel görüntümle dalga geçmeyen biri varsa o da Müge’ydi. Bu yüzden ne yaparsa yapsın ona kızamıyordum. Kardeş ilişkimiz yoktu ama açık konuşayım, kan çekiyor olayı gerçek bir şeydi.

Gerçekten bazen Müge’ye bakarken tam karşımda oturan bir Kılıç Şahbazoğlu’nun kız versiyonunu görüyormuş gibi hissediyordum. Bu ikisi cidden benzer karakterlere sahipti, hele ki gözüne batan şeyleri ortadan kaldırma konusunda.

“Aklında soru işareti kalmadıysa devam ediyorum?”

Başımı olumlu anlamda salladım. Bu tavrı bile direkt Kılıç

Bey'di. Lafı bitmeden başka bir konu açılmasına tahammülü yoktu. Ve son olarak o gün gördüğüm kadının fotoğrafına parmağını koydu. "Zergül, asıl seni sıkıntıya sokacak kadın bu."

"Neden?" diye sorarken sesimdeki merak yüzüme yansımıştı.

"İşıl, yüksek sosyeteyi elinde tutan asıl kişi bu. Tek bir lafiyla tüm kadınları sana düşman edecek kapasitede bir şeytan tüyü var. Ama asıl sıkıntı olan şey, onun Kılıç Bey'e karşı takıntısı. Melek'i dibe çeken bu kadın oldu. Onu her yerde rezil etti, buna dayanamayan Melek bir süre sonra on iki aile partilerine katılmamaya ve evden dışarı çıkmamaya başladı. Kılıç Bey'i elde etme takıntısı yüzünden büyük ihtimalle Melek'e yaptığı gibi seni de zorbalayacaktır ve kabuğuna çekilmene yol açacaktır." Bana bir bakış attıktan sonra tekrar fotoğrafa döndü. "Tabii senin kaç yıllık zorbalarla mücadele edişini görmediği için korkak bir kedi olduğunu varsayacağı kesin," dedi ve alay edercesine güldü.

Şimdi ilgimi çekmişti işte. Kılıç Bey'e olan takıntısı zerre kadar ilgileneceğim bir konu değildi ama oturduğum postu da bu kadına kaptırırsam gideceğim yer Iskarta olacaktı. Bu yüzden onun güzel bir tiyatro sahnesine uygun figüran olacağı kesindi.

"Bakalım kimin dişleri daha keskinmiş, göreceğiz." Nedense çok eğlenecemmiş gibi hissediyordum. Bu kadın konusunda gram korkum yoktu fakat ilk saydığı iki kadını yanıma çekmek çok zor olacaktı. Hele ki onların yaşadığı hayata bu kadar yabancıyken çok tökezleyeceğime emindim.

Hizmetçi içeri girip, "Zergül Hanım, on iki aile üyesine mensup hanımefendiler geldi," dedi, o sırada Müge çoktan fotoğrafları çantasına koymuştu. "Oturma odasına kadar eşlik et, ben de birazdan yanlarına geleceğim."

Müge'yle aynı anda kalktık ve hizmetçinin gidişinden emin olduktan sonra bana baktı. "İşıl'ı tanıyorsam bir şeyler öğrenebilmek için kesinlikle kendi adamını villaya sokmuştur. Yani gecenin bir yarısı Kılıç Bey'in evden çıktığını çoktan öğrenmiş ve sizin o işi yapamadığınızı düşünmüştür."

Her şey kılıf bulabilen benim, bu konu için de elbette bir yo-

lum vardı. Boğazıma kadar düğümlediğim gömleği çıkarıp, kare yakalı beyaz atletin uçlarını kalem eteğimin içine sokuşturarak düzelttim. O işi yapamasak da Kılıç Bey gözle görülecek birkaç yerime iz bıraktığı için şanslıydım. Havalarda artık soğumaya başlamıştı ancak villanın içi sıcak olduğundan kimse atlede oluşumu garipsemeyecekti.

Müge'nin gözleri önce omzumdaki ısırik izine, ardından boynumda emmekten ziyade daha çok sert tuttuğu için oluşmuş morluk izine kaydı. Dudaklarım ise dün fazla sömürdüğünden dolayı hâlâ şişti. "İş görür," deyip göz kırptı. Ben ise o an pis pis sırtımla meşguldüm.

Hiç zaman kaybetmeden olduğumuz yerden ayrılıp büyük salona doğru ilerledik. Kapıdan içeri girdiğimde beni karşılayan şey, karşılıklı oturan beş kadındı. On bir ailenin sadece yarısı geldiğine göre diğer yarısı başka bir zaman gelecekti. Beni fark eden bu beş kadının ilk işi beni tepeden tırnağa süzmek oldu. Ayak bileklerime kadar inen balköpüğü rengindeki kalem eteğim, kare yakalı, kalm askılı beyaz atletim ve onu sabit tutan kahverengi kemer vardı. Kare atletin açıkta bıraktığı gerdanımı yükselten büyük göğüslerim dolgunluklarını belli ediyordu. Saçlarım geriye doğru taranıp açık bırakılmıştı ve incilerle döşenmiş bir taç takmıştım. Daha hiçbir takıya sahip olamadığımdan ötürü gerdanım ve bileklerim boş kalsa da annemden yadigâr inci küpelerimle gayet şık durduğumun bilincindeydim.

Müge'nin gösterdiğim üç kadından sadece ikisi buradaydı. Işıl ve Candan. Münevver Hanım'm burada olmaması beni rahatlatmıştı çünkü onun konumu Kılıç Bey ve benim için önemli bir mertebeydi.

Yüzüme ilıştirdiğim samimiyetsiz gülüşle onlara doğru yaklaştım ve her birinin gözüne bakarak, "Evime hoş geldiniz," dedim. Hiçbir tereddüte sahip olmayan sesim onlara koz vermeye niyetli değildi. Kara kemik olduğum için, beni ezilmesi gereken bir böcek olarak gördüklerine emindim.

Boş kalan iki kişilik koltuğa Müge'yle birlikte otururken onun

da, “Hoş geldiniz,” dediğini işittim. Masaların üstünde gördüğüm kahvelere bakılırsa çoktan ev sahibesini beklemeden siparişler verilmişti.

“Hoş gördük,” diye konuşan ilk kişi Candan Hanım oldu. Yüzünde ister istemez bir yargılama vardı, belli ki kara kemik oluşum onu rahatsız ediyordu.

Fakat beni sarsmadı. Yargılaması işime gelirdi, eğer o yargıları ileride tek tek kırabilirsem bu benim ihtilalim olacaktı. Hem de Candan Hanım bana tamamıyla kol kanat gerecekti.

“Belli ki geceniz zorlu geçmiş ama sizi pek neşeli gördüm. Şaşırdım doğrusu,” diye konuşan kişi Işıl’dı. Omzunda biten kısa saçları, kavisli kaşları ve mavi gözleri vardı. Muntazam bir elbiseyle tam karşımda oturuyor ve gözleri beni yakıp kül etmek istercesine boynum ve omzum arasında oyalanıyordu. Daha çok öfkesini harlamak istercesine, “Biraz öyle oldu ama ne yaparsın, Kılıç kolay tatmin olabilen bir adam değil fakat karısına karşı da aşırı derecede cinsel tansiyonu yükselten cümlelerde bulunduğundan ötürü her gecemizi iple çekmekten kendimi alamıyorum. Bu neşemin sebebi de tam olarak buradan gelmekte,” dedim. Evet, yalanın topuğuna biraz sıkılmış olabilirdim. Kılıç Bey ve cinsel tansiyonu çıkartan cümleler mi... Bu kelimeleri kurarken bile gülesim geliyordu. İşaretparmağının olduğu tırnağıyla başparmağının tırnak bölgesindeki eti koparmaya çalıştığını fark ettiğimi gördüğünde buna son verdi. Daha demin beni öldürmek istiyormuş gibi bakan suratı hızla değişmiş, samimiyet kazanmıştı.

“Anlıyorum. Umarım birlikteliğiniz kalıcı olur.”

Olmayacağını mı söylemek istiyordu? Kullanılıp atılacak bir şey olduğumu mu sanıyordu? Konuşmak için ağzımı açtığımda ise o benden hızlı davrandı. “Ama ne yazık, görüyorum ki Kılıç sana bir alyans dahi almamış.” Yüzü endişeli gibiydi ama içten içe yaptığı imaları anlıyordum. Bu yüzden bacak bacak üzerine atıp bir elimi utanmışçasına yanağımın üzerine koydum ve yalandan bakışlarımı kaçırdım.

“Kılıç, bana özel bir alyans yaptırmak istediğini söyledi. O

yüzden bir süre parmaklarım boş kalacak. O kadar ona hazır bir alyansı alalım dememe rağmen dinlemedi.”

Bir yalan daha sıktım. Tabii bu yalanın kötü kısmı öyle bir şeyin olmayışından ötürüydü. Gerçekten Kılıç Bey’in bana bir alyans yaptırmasını sağlamalıyım. Acaba bu akşam o geldiğinde biraz cilveleşmeli miydim? Bu kadına karşı kaybetmek istemiyordum.

Dudaklarını yaladı, sakın kalmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. “O zaman, üç gün sonra düzenlenecek on iki aile partisinde o yüzüğü görmeyi çok isteriz. Bakalım Kılıç karısına ne kadar önem veriyormuş.”

Şimdi şişenin üzerine oturdun, Zergül. Üç gün kısa bir zamandı, Kılıç Bey’i nasıl ikna edecektim ki? Neyse bu sonraki iş olduğundan çok da kasmadım. Elbet bir yolunu bulacaktım.

Neyse ki o Işıl denilen sıfatını klozete bastığımın kadını susmuştu. Bu yüzden onunla çok uğraşmak zorunda kalmamıştım. Ya diğer kadınların yanında dikkat çekmek istemiyordu ya da aklında başka planlar vardı. Kestiremiyordum.

Candan Hanım’la biraz konuşmuş fakat kadının ilgisini üstümde tutamamıştım çünkü Işıl buna müsaade etmemiş ve kadınla anlamadığım moda olaylarından konuşmuştu.

Belli ki etrafımda Işıl olduğu müddetçe, Münevver’le de Canan’la da konuşmam zorlaşacaktı. Bu yüzden Işıl’ın gözünün değmediği bir günde hünerlerimi ortaya çıkaracaktım, şu an aptal bir âşık gibi davranmak en iyisiydi. En azından düşmanlarımın ne derece ileri seviye zorbalıkları olduğunu görebilir ve adımımı ona göre atabilirdim.

İki saat süren gelin ziyaretinin ardından beş kadın da evlerine doğru yol aldığında Müge’yle birbirimize baktık.

“Nasıldım? İdare edebildim mi?”

“İlk güne nazaran iyiydin ama şu attığın yalanları gerçekleştirmezsen halin duman.”

Evet, en önemli şey tam olarak buydu.

Hizmetçi yanımıza yaklaşıp, “Hediyeleri odanıza mı götürelim

yoksa önce açmak mı istersiniz?” diye sorduğunda, hiç düşünmeden, “Açacağım. Çekilebilirsin,” diye komut verdim.

Hizmetçi hızla yanımdan ayrıldı, yeni geline verilen hediyeleri tek tek açtım. Hangi aileden oldukları üzerlerinde yazıyordu ama ben sadece Işıl’ın verdiği hediyeyle ilgilendiğimden büyük kutuyu elime alıp Müge’nin yanına oturdum ve kutuyu kucağıma koydum.

Fiyongunu çözerken onun gibi bir kadının bana nasıl bir hediye vereceğini düşünmeden edemiyordum.

“Kesin hizmetçi elbisesi falan vermiştir,” dedi Müge.

“Beklerim ondan öyle bir seviyesizlik.”

Kutunun kapağını açtığımda ise burnuma dolan koku ve gördüğüm şey yüzünden kutuyu refleks olarak yere attım. Kafası olmayan ölü bir kedi vardı, bacağı da kırılmıştı. Kedinin yanında saydam bir poşette duran bir not da vardı. Burnumun direğini umursamadan onu elime aldım, kandan zoru zoruna okunsa da yazan şuydu: “Ben, çözemediğim düğümleri keserim.”

Notta bu yazıyordu. Bozuntuya vermeyerek Müge’ye notu uzattım. Elimden alıp kendisi de okuduğunda, dehşetle baktı. “Senin kuyunu kazacak gibi.”

“O kazdığı kuyuya onu gömerim,” dedim, artık sinirlenmiştim. Zevk yerine hayvan katletmesi bir yana, kimi tehdit ettiğini sanıyordu?

Madem hiç elde etmek istemediğim bu soyadı almıştım. O zaman Kılıç Bey’in karısı olmaya yaraşır bir sadist olacaktım.

11. BÖLÜM

Gözlerim yerdeki kutudaki kedi cesedindeyken düşünmeden edemedim. İşte bu sosyetenin karanlık yüzüydü. İnsanların birbirinin yüzüne hoş kelimeler söyledikleri amma velakin arkadan zehirledikleri, gerçek palyaçoların olduğu bir bataklık.

Şimdi ise bu sözde sosyete camiasında yeni hedef bendim. İster istemez korkuyordum çünkü bu evin içinde çok şeye göğüs germiş olsam da daha kötülerini göreceğimin düşüncesi beni geriyordu. Yanı başımdaki Müge, elindeki kahve fincanıyla karşısındaki hayvan cesedini umursamayarak kahvesini içiyordu.

“Pek şaşırmış gibi durmuyorsun?”

Bir yudum daha alıp bana baktı. “Çocukluğumdan beri bu evde çok fazla kan dondurucu olaya şahit olmuş biri olarak söylemeliyim ki Işıl’ın yaptığı, yaramaz bir çocuğun eşek şakası gibi geliyor gözüme.”

Farklı bir bakış açısydı. Mantıklı düşününce şaşırmaması çok normaldi. Keza Şahbazoğulları sadece Kılıç Bey’in psikopatlıklarıyla sınırlı bir aile değildi. Babam olacak Vural’ın da birçok kirli işe parmak bastığına emindim. Artık Kılıç’la evlendiğimi de bildiğine göre çok yakın zamanda, *aman kızım, canım kızımlara* başlamak için yanıma geleceğine de emindim. Müge’yi kakalayamamıştı ama gayri meşru da olsam beni Kılıç Bey’le evli görmek onu memnun etmiştir.

Ayağa kalktı, bir köşede duran çantasını bileğine takıp bana döndü. “Şimdilik gitmem lazım, başka bir zaman konuşuruz,” dedi ve gitmeden ekledi. “Yüzük konusunda Kılıç Bey’i bugün

ikna etmeye bak. Üç gün sonra seni parmağında yüzüksüz görürlerse hem yalancı konumuna düşersin hem de bu olay dilden dile yayılıp senin daha yükselmemiş statüüne büyük bir darbe indirir.”

Onaylarcasına başımı salladım ve kapıya kadar ona eşlik ettim. Müge evden çıkar çıkmaz da düşüncelerimle baş başa kaldım. Gözlerim salondaki saate kaydı, 15.42’yi gösteriyordu. Akşama daha çok vardı ve Kılıç Bey büyük ihtimalle erken gelmezdi. Onu evin içinde beklemek yerine biraz dışarı çıkmak iyi gelir diye düşündüm.

Odama çıkıp vitrindeki çantalardan krem rengi olanını aldım. Gömme dolabın olduğu yöne bakarken bu eşyaların hiçbirini kendim almadığımı bilmek garip hissettiriyordu, sanki başkalarınınmış gibiydi. Kılıç Bey kafasına göre bana bir sürü eşya aldırmişti.

Küçük çantanın içine ne koyabilirim diye bakınırken Kılıç Bey’in bana aldığı o telefon aklıma geldi ve iki koltuğun arasındaki küçük masanın üzerinde duran dokunmatik telefonu elime aldım. Yücel bana nasıl telefon kullanılacağını öğretmişti ama hiçbir zaman bir telefona sahip olamamıştım. Çünkü bir kimliğim yoktu ve numara almam imkânsızdı. Bu yüzden o sırada bana telefon kullanmayı öğretmesi lüzumsuz gelmişti. Gömme dolabın içinden yuvarlak yakalı, ten rengi, ince bir bluz çıkarttım. Üstümdeki atleti yatağın üzerine atıp bluzu kafamdan aşağı geçirdim, ardından bluzun eteklerini kemerle tutturduğum eteğin içine düzgünce soktum.

Islak mendil ve birkaç ıvır zıvırı çantanın içine attım. Bir kafeye mi gitsem diye içimden geçirirken bir şeyi fark ettim. Benim param yoktu. Elimdeki telefona bakarken acaba Kılıç Bey’i para için arasam mı diye düşünüp duruyor ve her seferinde vazgeçiyordum. Altdudağıma dişlerimi geçirdim, ben onun karısıydım. Para istemem kadar normal bir şey olamazdı, değil mi?

Tüm cesaretimi toplayarak, tek kayıtlı numara olan Kılıç Bey’in numarasını kaydırıp arama yerine bastım. Telefon çalarken stresten dolayı ayağımla ritim tutmaya başladım. Dördüncü çalıştan sonra açılan telefonda gelen ilk ses,

“Zergül?” oldu. Sorar gibiydi sesi.

“Ben şey diyecektim...” diye cümlelerimi toparlamaya çalışıyordum ama oluru yok gibiydi.

“Ne diyecektin?”

Derin derin nefes aldım ve tek cümlede söyledim. “Dışarı çıkacağım ama param yok.”

Bir süre ses gelmedi. Acaba kızmış mıydı? Ya da dışarı çıkmak istemem onu rahatsız mı etmişti?

“Odama gir, komodinin ikinci çekmecesinde mavi bir banka kartı olacak, şifresi 3374.”

“Tamam,” diyebilirdim sadece.

“Eve çok geç kalma. Ceyhun’a söyle seni istediğin yere bıraksın.”

“Peki.” Diyebilecek başka bir şeyim yoktu, şu anki durumumuz garip geldiğinden konuşmak da bir hayli zorlaşıyordu. O da bunu fark etmiş olacak ki, “Kapatıyorum,” dedi ve kapattı.

Telefonu çantama geri koyup Kılıç Bey’in odasına gitmek için kendi odamdan çıktım. Villa üç kattan oluşuyordu. İlk kat, genellikle misafirler için kullanılırdı çünkü çoğu duvarı camdandı ve bu yüzden ferah bir havası vardı. İkinci katta yatak odaları, büyük bir kütüphane ve müzik odası vardı. Üçüncü katta ise ne olduğunu bilmiyordum. Kılıç Bey oraya kimseyi sokmuyordu, sadece belirli kişiler odayı temizlemek için giriyordu. Kendi odamdan çıktım ve koridorun solunda kalan Kılıç Bey’in odasına doğru ilerledim. Nedense o odaya hiç giresim yoktu, orası Kılıç Bey ve Melek Hanım’ın odasıydı. Gergin adımlarımla Kılıç Bey’in odasının önüne geldim, elim kapı kulpunda bir süre kalsa da artık gerçekliğin bilincinde olan beynimin verdiği sinyallerle kapıyı açtım.

Odanın merkezine doğru yürüdüm. Melek Hanım’ın makyaj masası olduğu gibi duruyordu ve kullandığı bütün malzemeler üstündeydi. Resim yapmayı severdi, bu yüzden camın kenarında bir tuval ve arkada sıralanmış bir sürü resim vardı. Komodinin üzerinde ise hâlâ evlendikleri gün çekilmiş, gelinlik ve damatlık içindeki fotoğrafları çerçevelenmiş halde duruyordu. İçimdeki vicdan muhakemesi içten içe beni kemiriyordu. Eskiden olduğu

pozisyonda olmak, sanki bu pozisyonda olmamam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu.

Kılıç Bey'le ayrı odalarda ayrı yataklarda yatıyorduk. Büyük ihtimalle sadece cinsel birliktelikler için odama gelmeyi düşünüyordu. Zaten benimle aynı odayı paylaşmasını katiyen istemiyordum. Varlığına zor alışmışken, uyurken ensemde onun nefeslerini hissetmek istemiyordum.

Bu odada dikilmek beni garip hissettirdiğinden ötürü hızlı olup komodinin ikinci çekmecesini açtım. Biraz karıştırdıktan sonra mavi banka kartımı bulup elimle tuttum. Odadan hızla çıkarken son kez odanın içine göz attım. Kılıç Bey'in karısını unutmadığımı, tam olarak bu odanın aynı kalmasından anlayabiliyordum. Bana gelince ağzından zehir kusan adamın, eski karısına karşı olan tavırları zihnimde bir bir yer edinince durumu daha iyi anladım. Bu adam sadece benden bir çocuk istiyordu.

Kapıyı ardımdan kapatarak uzaklaştım oradan. Geçmişî değişimin lüzumu yoktu. Ne eski hayatım geri gelecekti ne de ben bu dikenli yolda geri adım atmaya cesaret edebilecektim.

Keskin virajlı düşüncelerde kaza yaptığım bir zaman dilimindeydim. Bir elim önümde duran kahve fincanını tutuyor, öteki elim ise çeneme yaslanmış şekilde camdan dışarıyı izliyordum. Ceyhun beni kafeye bırakıp gitmişti. Geri dönmek istediğimde onu aramamı söylediği için numarasını almıştım. Eğer şu an dışarı çıkan kişi Melek Hanım olsaydı, yanında bir şoför ve üç koruma birden olurdu. Beni ise kimse tehdit olarak görmüyor olmalıydı ki Kılıç Bey peşime adam takmamıştı. Büyük ihtimalle çoğu kişi, beni gelip geçici bir zevk için kullanılan kadın olarak görüyordu. Hatta kısa sürede Kılıç Bey'in beni boşayacağına dair bile iddiaya girmiş olabiliyorlardı.

Kafede tam olarak olduğum duruma uygun bir müzik çalıyor ve bir kulağım müzikte öylece dışarıyı seyreliyordum.

Kafamda ve susmaz asla. Beni bırak!

*Bağırısam, duyulmam.
Bana kurulan bir tuzak mı bu?
Kafamın içinde yoksa tam dibimde misin?
Çıldırarak üzereyim, sanki bir kafesteyim.
Bana yardım edecek misin?*

Her nakaratta Kılıç Bey'le olan ilginç ilişkimizi sorgulayıp durdum. Nasıl bu hale gelmiştik, hâlâ aklım almıyordu. O bana nefretle bakan gözler, bana neden soyadını verecek kadar ileri gitmişti? Amacı neydi? *Seviyor muydu yoksa?*

İster istemez sıırıttım. Fakat bu sıırıtışım cümlemle alay eder bir sıırıtıştı. Çünkü insanın gözleri yalan söylemezdi. O gözler beni hor görüyordu. Ama... Dilimle dudaklarımı ıslattım. Ya bedenim içinse? Olumsuzca başımı salladım. Hayır, bu da olamazdı çünkü o sürekli benim topallığımı yüzüme vurup duruyordu, yani bedeni arzulaması imkânsız bir seçenektir.

Düşüncelerim içinde bir mahkeme kurmuş, tonca olayı yargılamış ve çoğunluğunu hapse atmıştım. Çünkü hiçbirisi artık mantıklı gelmiyordu ve ben artık daha fazla kurcalamak istemiyordum. Yarısını içtiğim soğumuş kahveme baktım, ardından telefonda saati kontrol ettim. 18.11'i gösteriyordu ve artık eve dönme vaktimdi. Kılıç Bey her zaman akşam yemeğini evde yedi. Bu yüzden evde olmalıydım.

Gitmek için hazırlanarak ayağa kalktım. Çantamdan kredi kartını çıkartıp kasaya ilerlediğimde, dalgın düşüncelerimi bölen bir sahneyle karşılaştım. Bir kadın kasiyerle hararetli bir şeyler konuşuyordu ve ortada dönüp dolaşan mevzu kadının adres sorunuyla ilgiliydi.

Adımlayarak kadına yaklaştım, ardından beni fark etmeyen kadını boş verip önce, "Bakar mısınız? Ödeme yapacağım," diye ilgiyi üzerime çektim. Kadın ve kasiyer bana döndü.

"Elbette, hanımefendi. Kaç numaralı masa?"

"Yedinci."

Önündeki bilgisayardan kahvenin ücretine bakıp söylediğinde,

ben de alelacele kartla ödeyip kadına döndüm. “Şoförüm birazdan beni almaya gelecek, isterseniz sizi de bırakalım?”

Ürkek bakışları bana bakıyordu. Garip bir kadındı. Her şeyden korkma potansiyeli varmış gibi bir havaya sahipti. Kocaman gözleri vardı, saçları tepeden bir topuzla sıkı sıkıya bağlanmış, kıyafeti teninin her yerini kapatmaktaydı. Elllerine giydiği siyah dantel eldivenlere anlam verememiştim. Hele boğazına kadar boğazlık giymesi garibime gitmişti. Gözaltılarını makyajla kapatmaya çalışsa da uykusuzluktan mı bilemiyordum ama mor duruyorlardı. Gözaltılarındaki şişlik de bu teorimi kanıtlıyordu.

“Eğer sizin için de uygunsa.” dedi ve bileğindeki saati kontrol etti.

Ceyhun’u kalkmadan evvel aramış ve beni almasını istemiştim. Kısa sürede buraya geleceğine emindim. Samimiyetle gülümseyip, “Elbette uygun, hal ve hareketlerinize bakılırsa bir yere acele yetişmeniz gerekiyor sanırım?”

Ben soru sorarken çoktan yan yana kafeden çıkmıştık ve kafenin bir kenarında Ceyhun’u beklemeye koyulmuştuk.

“Buralara aşına değilim. Kocamla birlikte buraya geleli iki gün oldu. Otelde kalmaktan biraz sıkılmış ve nefes almak istemiştim lakin telefonumu odada unuttuğumdan ötürü kocama ulaşamadım. Daha fazla geç kalıp onu endişelendirmek istemiyorum,” diyen sesi biraz tedirgindi. Ve bu tedirginliği belli eden en büyük etken, elini ensesine atıp hafifçe masaj yapmasıydı. Neden bu kadar sorguladığımı bilmediğim kadına daha fazla soru sorup rahatsız etmek istemediğim için, “Sizi anlıyorum,” dedim. Sonuçta onu ilk ve son kez görecektim, kadının garip tavırlarını bilmek bana bir şey kazandırmayacaktı.

Ceyhun gelene kadar sessiz bir şekilde gelen geçen insanları izledik. Ve çok geçmeden siyah *jeep* tam önümde durduğunda şoför kapısından çıkan Ceyhun yanıma yaklaştı. Önce bana ardından yanımdaki kadına baktı. “Hanımefendi buranın yabancısıymış, önce onu otele bırakalım, ardından eve gideriz,” dediğimde sorgulamadan başını salladı ve o önde biz arkada arabaya doğru

ilerledik. Ceyhun arka kapıyı açıp girmemiz için bir süre kapıyı tuttu. Elimle yanımdaki kadının geçmesi için bir el hareketinde bulundum ve kadın bana gülümseyip arabaya biner binmez ben de arkasından bindim.

Yolculuk ilginç bir şekilde sessizdi. Kadın hangi otelde kaldıklarını söylemiş ve sonrasında dudaklarını mühürlemiş gibi daha fazla konuşmamıştı. Tabii bende üstelemedim, sadece insaniyetimle onu otele bırakacak ve birkaç saatin ardından yüzünü dahi unutacaktım.

Dakikalar birbirini kovalamış ve araba durmuştu. Arabanın camından otele bakındım. Görünüşü bile ben pahalıyım diyen büyük bir oteldi. Normal insanların adımını bile atamayacağı türden.

“Beni buraya kadar getirdiğiniz için çok minnettarım.”

Yanı başımdan gelen sesle ona döndüm. Yine saatine bakıyordu. “Ben sadece insanlık görevimi yaptım.”

Gülümseyip, “İyi akşamlar,” dedi ve aceleyle arabadan indi. Zarif yürüyüşlerden ziyade yetişmek istiyormuş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Tam Ceyhun’a devam et demek için ağzımı açacakken, kadının çantasını arabada unuttuğunu gördüm.

“Ceyhun, az bekle beni burada. Kadın çantasını unutmuş, verip geleceğim,” diyerek elime aldığım çantayla kapıdan çıktım.

Ceyhun’nun ben veririm diyen cümlelerini görmezlikten gelip hızlı adımlarla otelin içine doğru adımladım. Buram buram para kokan otelin kapısından içeri girdiğimde etrafımı taramaya başladım. Lobide bakışlarım bir oraya bir buraya kayıyordu. Kapı kenarında bekleyen güvenliğe yaklaşıp, “Affedersiniz, acaba daha demin giren hanımefendi nereye doğru gitti, gördünüz mü?” diye sordum. Adam ağzını açmıştı ki o kadının sesini işittim. Ve sesin geldiği yöne doğru baktım. Tenha bir boşluktu. Güvenliğe dönerek, “Tamam, buldum ben onu,” deyip yanından uzaklaşırken lobinin kör noktasında kalan تنها boşluğa doğru ilerledim. Ben ilerledikçe sesler netleşti.

“Sana benim emrim olmadan bu otelden çıkılmayacak dediğimi hatırlıyorum!”

“Hayatım, ben sadece çok sıkılmıştım o yüzden biraz hava almak istedim,” diye o kadının sesini duydum, ardından bir inleme sesi geldi ama bu bildiğimiz acıdan dolayı çıkan bir inleme sesiydi.

“Benim kurallarım ve emirlerim sana çocuk oynacağı gibi mi görünüyor? Bana itaat etmen gerektiğini hâlâ anlayamadın mı? İlla seni tekrar eğitmem mi lazım?”

Kalın bir erkek sesiydi ve nedense çok korkutucu derecede ağır bir dil kullanıyordu.

“Özür dilerim. Yemin ederim bir daha yapmayacağım. Sen iste odadan dahi dışarı çıkmayacağım, nefes seslerimi bile duymayacaksın.”

Görüş alanıma tamamıyla girmiş görüntüyü görünce, zıvandan çıkan sinirlerim yüzünden kaşlarım çatıldı. Kadının elini sıkıca tutmuştu, önünde diz çöken kadının yalvarışlarına vicdansızca ve hiç acımadan tepkisiz bir şekilde bakıyordu.

Ne ara onların yanına gittiğimi bilmiyordum ama sinirden gözüm hiçbir şey görmüyordu. Kadınla adamın arasına girdim ve kadının elini tuttuğu bileği kavradım. “Utanmıyor musun bir kadını ulu orta taciz etmeye?”

O an kendimi kaybetmiş gibiydim çünkü demin gördüğüm o görüntü, aklıma on beş yaşındayken annemin bir adamla aynı şekilde durup dayak yemesini getirmişti. Bir anda beni önünde görmek adamı bir süre dumura uğratmış gibiydi. Kalın kaşları kalkmış, sert çehresi daha da tehlikeli bir hal almıştı. Bana cevap vermeden evvel kadını tutan elini gevşetip onun elinin yere düşmesine vesile oldu. Fakat aniden elini büküp bileğini tutan elimi kavradı ve beni kendine çekti. Gözlerim ani hareketle açılmış ve bedenim adamın göğsüne değmişti. Gözlerimi ondan bir gram dahi ayırmazken, bileğimi tutan eli fena halde canımı yakıyordu.

“Gençliğinle oynama istersen? Tabii yaşlanacak kadar yaşamayı arzuluyorsan?”

Katran karası gözlerinin menzili benim kahverengi gözlerimdeydi. Her an öldürmeye hazırmış gibi bakıyor ve dudaklarımdan dökülecekleri bekliyordu. “Senin gibi karakteri bok çukuru olan bir adamın elinde ölecek kadar güçsüz değilim.”

“Kusura bakma küçük kız ama benim vicdanımın son kullanma tarihi biteli çok oldu,” dedi ve beni bedenine daha fazla yapıştırdı. O arada da bileğimi öyle sert tutuyordu ki kemiğim kırılacakmış gibi hissediyordum. “Yani şansını zorlama da ben o güzel boynunu kırmadan uzaklaş.” Sesi ölüm kokuyordu. Boş tehditlerle kalmayacağını belli eden gözleri daha da ateşi harladı.

Tam cevap vermek üzereydim ki kadın, adamın koluna yapıştı. “Hayatım, lütfen yapma. Büyük ihtimalle hanımefendi bizim kavga ettiğimizi sanmış olmalı,” diye korkakça konuştu. Cidden, sesi titrerken bu yalanı mı sıkıyordu?

Adam bileğimi serbest bırakır bırakmaz kendimi ondan uzaklaştırmıştım. Ben sağlam elimle bileğimi ovarken o daha demin geri adım attığım bacağıma baktı. Ardından beni baştan aşağı süzdü.

Gözlerimiz tekrar kesiştiğinde hiçbir korku ifadesi barındırmayan harelerimle ona meydan okuyordum.

Çok fazla gözlerine dik dik bakmak yerine, yere düşen çantayı almak için eğildim. O ara gözlerimi tekrar karşımda duran ikiliye bakmak için kaldırmıştım ki pislik herifin gözlerinin rotasının göğüslerim olduğunu fark ettim. Hemen doğruldum ve elimdeki çantayı kadına uzatıp, “Arabamda düşürmüşsünüz,” dedim.

Kadın elimdeki çantayı alarak, “Teşekkür ederim,” dedi ama sesinde hiçbir samimiyet yoktu, daha çok olacakların fragmanını düşünüyormuş gibiydi. O gözleri nerede görsem tanırdım, bir zamanlar annemin başka adamların önündeki tavırları gibiydi hal ve hareketleri.

“Hayatım, artık odamıza dönsek mi? Çok acıktım.”

Yanı başındaki adam son bir bakış attı ve kadını bileğinden tutarak bana sırtını döndü. Ardından birlikte uzaklaştılar. Bir ara kadının arkasına dönüp bana baktığını gördüm. Yüzünde bir mahcubiyet var gibiydi, sanki içten içe benden özür diliyordu.

Vücudum titriyordu fakat bunun nedeni sinirdendi. Hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Sakinleşmek için bir süre olduğum yerde nefeslendim ve otelden çıkarak oradan uzaklaştım.

Eve geldiğimde saat 19.57'yi gösteriyordu. İçeri girer girmez hizmetçilere Kılıç Bey'in gelip gelmediğini sormuştum, onlar ise olumsuzca baş salladıklarında rahatlamıştım. Daha evliliğin ilk gününde adamın gözüne batmak istemiyordum.

Odama gidip yatağa yüzüstü yattım. Olanlar hâlâ aklımdan gitmiyor ve o harlanmış öfkemin közlerini içimde bir yerlerde hissediyordum. Bugün olay üzerine olay yaşamıştım ve şimdiden kendimi yorgun hissediyordum, tamamıyla çökmüş gibiydim.

Gözlerimi kapayıp bir süre kestirmeyi düşündüm hatta birkaç dakikadır kestirdiğimi hissediyordum ki odamın kapısı aniden açıldı. Hizmetçiler kapıyı tıklamadan girmeyeceklerinden gele-nin kim olduğunu anlamam zor olmadı. Zaten parfümünden bile onun geldiğini anlayabiliyordum.

Yatağımın uç kısmına oturdu. Yüzüm diğer tarafa dönük olduğundan onu görmüyordum. Sadece mırıldanarak, "Hoş geldin," diyebildim.

"Kocanı artık böyle mi karşılayacaksın?"

Yatakta yatar şekilde yüzümü ona döndüm. Yorgun görünüyordu. Dün gece hiç uyumuş gibi değildi, göz torbaları belirginleşmiş ve saçları dağınıktı. Yatağımın ucunda, onun yanı başında duran paketi gördüğümde içinde ne olduğunu merak etsem de sormadım. Şu an onunla başka konularda konuşmam gerekiyordu. O yüzden hemen yattığım yatakta doğrulup, "Kılıç Bey, sizinle bir şey hakkında konuşmam lazım," dedim. "Dinliyorum."

Nasıl söylemeliydim şimdi? Önce bu sabah olanlardan mı başlasaydım? Zaten eninde sonunda hizmetçilerden olan biteni öğreneceği için sonsuza kadar saklayamazdım.

"Sizden, bana bir evlilik yüzüğü yaptırmanızı rica edecektim."

Yüzünü bana döndü lakin yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Benden, senin için evlilik yüzüğü yaptırmamı istiyorsun ama hâlâ adımın yanına 'Bey' koyarak sesleniyorsun?"

Yani haklıydı. Bu sanki onun kulağına karısı olmayı reddediyormuşum gibi geliyordu. "Bazı alışkanlıklar kolay kolay düzelmiyor."

“O zaman alışkanlığını düzelttikten sonra bir yüzük iste. Başkalarının yanında bana *Bey* diye seslenmeye devam edersen, herkese Kılıç’ın fahişesi olduğunu kanıtlamış olursun.”

En nefret ettiğim o kelimeyi benim üzerimde kullanması yer yer közü kalmış sinirimi tutuştursa da artık dilime hâkim olmalıydım. Bu yüzden tatlı olduğunu var saydığım bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladım. “Kılıç, ne istersen yaparım. Rica ediyorum benim için bir yüzük yaptır.”

İsminin başına *Bey* koymadan hitap etmek kulağıma çok garip gelse de buna alışmak zorundaydım, bir nevi Kılıç haklıydı çünkü. Eğer başkalarının yanında da bu alışkanlığı devam ettirirsem, beni Kılıç’ın karısı olarak görmeyeceklerdi.

“Demek her istediğimi yapacaksın. Doğru mu anladım?”

Sesindeki gizem hafiften beni irkiltse de çaktırmadım. Bu yüzüğe şu an çok ihtiyacım vardı. “Yapacağım, her ne istersen.”

Yatağın içine girdi, bu ani hareketi beni korkuttuğu için geri geri kaçmayı düşünüyordum ancak onun kolları tarafından yakalandım. Kaçacağımı anlamış gibiydi. İstemsizce yutkundum.

Bir gözlerime bir de bedenime baktı. “Üstündekileri çıkart.”

İlk kez karşısında soyunacağımın verdiği tedirginlik bir yana, inanılmaz derecede utanıyordum. Çünkü o gözler aç bir kurt gibi her hareketimi izliyordu. O izlerken nasıl soyunabilirdim ki! Tabii içimden söylediklerimi dışa vurmak yerine, onunla göz temasından kaçınıp önce bluzu eteğin içinden çıkarttım. Ardından eteklerinden tuttuğum bluzu ters çıkacak şekilde kafamdan yukarı doğru çektim. Ondan kurtulur kurtulmaz elim eteğin kemerine gitmişti ki Kılıç aniden elimi yakalayıp morarma izi kalmış bileğime baktı.

“Bu nasıl oldu?” Bakışlarında bile bir soru vardı. Ben de onun gibi morluğu yeni fark etmiştim ama, “Kol saatinin kemerini çok sıkıtiğımdan ötürü iz yapmış,” diyerek durumu toparladım.

Bakışları keskin bir bıçak gibi yüzümü süzüyor ve çuvallamamı bekliyormuşçasma beni inceliyordu. Bileğimi bıraktı, sorgulamak yerine “Soyunmaya devam et,” dedi.

Üstünde durmaması işime gelirdi, bu olayı anlatırsam dışarı çıkmamı yasaklamasından korkuyordum. Bu yüzden elimi serbest bırakınca tekrar kemere odaklanıp onu çözdüm. Hiç ayağa kalkmadan kıcımlı hafifçe kaldırdım ve eteği bir hışımla çıkarıp bluzun olduğu yere attım. Ellerim külotun kenarlarında oyalanırken de, “Bunu çıkartmasam olmuyor mu?” diye sordum.

“Neyden utanıyorsun? Dün gece fazlasıyla bedenini gördüm zaten.”

O da doğrudu. Ama ben hâlâ ilk seferimmiş gibi onun yanında çıplak kalmaktan çekiniyordum. İstemeye istemeye külotu çıkarttım. Sutyen hariç bedenime değen hiçbir kumaş parçası kalmamıştı. Peki, şimdi ne olacaktı?

Eliyle kolumu tuttu ve kendine çekti. Olacaklardan bihaber yapacağı şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yatağın kenarında duran lüks poşetin içinden bir kutu çıkarttı. Ve kutuyu gözümün önünde açarken bakışlarım kutudaydı.

İçinden küçük bir şey çıktı. Hafif yuvarlak ve başparmağım boyutunda, gümüşü renkte bir şeydi. “Bu ne?” dedim ama içten içe huzursuz olmuştum. O sırada Kılıç telefonunu çıkartmış, kutuda yazan bir şeyi telefonuna giriyormuş gibiydi. Bu daha da şüphelendirmişti beni.

“Küçük bir vibratör. Madem her istediğimi yapacaksın, bu şeyi içine sokmama da müsaade etmek zorundasın. Tabii yüzüğü bu kadar istiyorsan.”

Ah cidden, onun bir şeytan oluşunu nasıl göz ardı etmiş olabilirdim. O şeye ve Kılıç’a iğreniyormuş gibi baktım. “Bunu asla yapmam.”

“O zaman yüzüğü unut ve üç gün sonrası için olacaklara kendini hazırla,” dediğinde çoktan her şeyi hizmetçilerden duyduğunu anlamıştım. Bu herif yüzük isteyeceğimi tahmin etmiş olmalıydı ki bile bile elinde tuttuğu o şeyi şartlardan biri haline getirmişti. *İblis herif!*

Biliyordum, başka çarem yoktu. Gururum el vermese de, “Tamam, ne yaparsan kabul edeceğim,” dedim teslim olurcasına.

Delirmiş olmalıydım!

Kaçıncı yutkunuşu daha mideme indirdim, bilmiyordum. Şu an o kadar gergindim ki bacak arama ilişen Kılıç'ın koluna tırnak izleri geçirmeden duramıyordum. Tam arkamda oturuyordu, ben ise onun bacak arasında, sırtımı göğsüne yaslamış bir pozisyondaydım.

“Sen cidden aklımı yitirmişsin!”

Yüzünü göremiyordum ama nefes alış verişi eğleniyor gibiydi.

“Sana yüzük yaptırmamı isterken, her istediğimi yapacağını söyleyen sendin. Eğer kızacaksan kendine kızmalısın.”

Böyle bir şeytanın ağına takılacak kadar aklımı yitirdiğime inanamıyordum.

Elinde tuttuğu o küçük şey... Vibratör müdür nedir, onu içime sokup iki saat boyunca odamda onu beklememi istiyordu. Eğer bu oyuncacı çıkartmadan durabilirsem bana yüzük yaptıracığını söylediğinde kabul etmemeliydim!

“Ahlaksız fantezileri olan bir adam olduğunuzu bilmiyordum.”

“Korkma, küçük bir şey bu. Canını yakmayacaktır. Ben gelene kadar genişlesin yeter. Yoksa dün geceki gibi ağlayarak yapmamam için direteceksin.”

Dudaklarım sıkı sıkıya mühürlenmiş gibi konuşamıyordum. Bunu fırsat bilip içime yavaşça soktu. Soğuk ve yumuşak hissiyatı olan oyuncak irkilmeme neden oldu. İlk başta hissettiğim acı büyük olmasına rağmen, yavaştan acının yok olmasıyla dişlerimi sıktım.

Kıçıma değen onun sertliği, bu görüntüden hoşnut olduğunu belli ediyordu.

“Sevmedim bunu, çıkar,” diye mırıldandım.

Tek elini çıplak göbeğime attı. Öteki eliyle de telefonu tutup birkaç tuşa bastı. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım o esnada, oyuncanın içinden bir sıvının içime doğru aktığını hissettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve korkuyla yüzümü arkamda duran Kılıç'a döndüm.

Bunu bekliyormuşçasına bedenimi kendine daha da bastırdı. Açıkta kalan boynumda gezinen dudaklarından birkaç cümle döküldü.

“Oyuncağın içinde afrodizyak vardı. Telefonla *bluetooth* bağlantılı oyuncağın afrodizyak sıvısını içine akıtmasını sağladım.”

İçim kıpır kıpır olmaya başlamıştı. Alt bölgemdeki karınca lanma yüzünden kafamı geriye attım. O anda da Kılıç’la göz göze geldim. Ağzım istekli bir şekilde yarı açıktı. Ne istediğim ortada olmasına rağmen, eli göbeğimden gerdanıma çıkarak çeneme kadar hafifçe yol aldı. En sonunda büyük eli tüm çenemi kavradı.

“Bu gece ben değil, sen beni isteyeceksin.”

Son sözlerinden sonra dudaklarını dudaklarımda hissetmiştim. Vücudumuz birbirine değdiğinde alev alıyormuş gibiydi. Dili, dilimi kavradı ve ağzının içine bir inlemeyi bırakıverdim. Şu an kafam çok başkaydı. Tek eli çenemi tutuyor, diğer eli de sutyenin içine girip sol göğsümü avuçluyordu. Göğsümün ucuna baskı yapan parmağı son kalan akli dengemi de silip süpürdüğünde, dili daha derinime işlemiş ve ağzımın içinde gezmedik tek kısım bırakmamıştı. Elim çenemi tutan elinin kol kısmına gitmiş ve orayı sıkıca kavramıştım. Bana verdiği öpücüğü kestiğinde daha fazlasını istiyormuş gibi yüzüne bakıyordum. Cidden şu an kafayı yemiş gibi hissetmem normal miydi? Bedenini bedenimden ayırıp gitmek için hamle yaptığı sırada, onu kolundan tuttum. Bana baktı, bedenimi bir kere daha süzdü. Tamamıyla dağılmış gibiydim ve yüz ifadem nasıl bir haldeydi fikrim dahi yoktu.

“Gitme, lütfen. Ben bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum,” diye bir şeyler sıraladım. İşaretparmağı çenemin altına konumlandı, başparmağı ise altdudağımın üstünde gezinmeye başladığında bana tepeden bakıyordu. Yüzünde milim oynama yoktu.

“Kocandan bir şey isterken daha açık olmalısın.”

Bilerek yapıyordu. Bile isteye beni sözleriyle kamçılıyordu. Ama şu an gurur yapacak bir durumda değildim çünkü alt kısmım için ona ihtiyacım vardı.

“Ben... Benimle sevişmeni istiyorum,” derken sesim sonlara doğru kısılmıştı.

O ise istediğimi net bir şekilde duymuş olacak ki bütün ağırlığını üstüme verip benim sırtüstü yatağa uzanmamı sağladı.

Alt bölgeme bir bakış atıp kendi kendine, “Afrodizyak bedenine işlediğinden büyük ihtimalle acıyı çok duyumsamayacaksın,” diye mırıldandı. Hiç beklemediğim anda ise oyuncağı içimden çıkarttı. O an ağzımdan sesli bir inleme kaçtı. Bakışları beni buldu. Gözlerim zevkten kısılmış, hafiften bedenim ısınmaya başlamıştı.

“Bana o yavru köpek bakışlarıyla baksan dahi hemen sokamayacağımı bilmelisin.”

Cidden yüzüne öyle mi bakıyordum?

Tek eli ıslanmış vajinama gitti. Bir diğer eli de yüzümün tam yanı başında yataktan destek almakla meşguldü.

Önce bir parmağını ve ardından hız kaybetmeden ikinci parmağını içime soktu, vajinanın iç kısmına sürtünen parmaklarının verdiği hazzı tarif edemezdim. İlk kez böyle bir şey yaşıyordum ve bu yaşadığım şu ana kadar tattığım en seksi şey olabilirdi.

Uzun süre parmakları içimde yavaşça git gel yaptı ve o parmaklara üçüncü bir parmak daha eşlik etti. İki parmaktan ziyade üçüncüsünde biraz acı hissetmiştim. Büyük ihtimalle şu an *hayır, dur, yapma* diyeceğim dozda acıdığına emindim ama afrodizyak hem kafamı hem de belimin altını çok fena uyuşturmuş durumdaydı.

“Oyalanma artık,” diye mızızlanıyor ve yarı açık ağzımdan akan salyanın çenemden doğru çarşafın üstüne damladığını hissedebiliyordum.

Tüm parmaklarını içimden çekip dizinin üstünde doğruldu. Üstündeki gömleği çıkardı ve vakit kaybetmeden pantolonunun kemerini çözerek fermuarını indirdi. Dünkü gibi pantolonu çıkartmaz diye beklediğim o anda pantolonun kalçalarından ayak bileklerine kadar inişini, oradan ise yere savruluşunu izledim.

Boxer’ı da aynı hareketle çıkarttığı anda sertleşmiş organı tam olarak gözümün önündeydi. Dünkü korkum yoktu, şu an bu şeye velinimetimmiş gibi bakmam garip gelse de elimi sertleşmiş organına uzatıp parmak uçlarımı baş kısmına değdirdim. Sağ elimin

parmak uçları onun organındayken sol elimle klitorisime dokundum. “Yap artık şunu. Ben tuhaf hissediyorum.”

Aletindeki elimin üzerine elini attı ve bana yön verip onu okşamamı sağladı.

“Bakıyorum dilin açılmış. Dün geceki ağlayarak durmamı isteyen kızla bu geceki kızın aynı kişi olması ne kadar garip, öyle değil mi?”

Sesi bu durumdan aşırı haz alıyormuş gibi derinden geliyordu. Sınırında olduğunu belli eden tonuyla nedense daha da yükseldiğimi hissettim. Onu cevaplamadım, sadece ne istediğimi belli etmek için yüzüne baktım. Eğer afrodisyak etkisi altında olmasaydım, şu an deve kuşu gibi kafamı kumun içine gömüp utanmakla meşgul olurdum.

Daha fazla zaman kaybetmedi. Elimi aletinden çekip vajinanın girişine başını dayadı. Çok ağırdan kendini içeriye iterken acı anbean kendini hissettirmeye başlamıştı ama ben acıdan ziyade afrodisyak etkisinin yaydığı o karıncalanmayı daha çok hissediyordum. Kılıç’ın aleti kalındı, bu yüzden benim el değmemiş vajinam onu içine almakta zorlanıyordu. Fakat emindim, birkaç sevişmeden sonra artık onu acımadan içime alabilecektim. Tabii, bu geceyi sağlam şekilde kafayı oynatmadan atlatabilirim...En nihayetinde tamamı içime girdiğinde gözlerimin feri gitmişti. İçimdeki doluluk hissi, nasıl bir duyguydu böyle. İçimin her bölgesi acıdan sızlıyordu. Elim karnıma gitti. O doluluk hissini hissedip hissetmeyeceğimi anlamaya çalışırken Kılıç’ın çatılan kaşlarını, derin derin nefes alışlarını ve dişlerini ne denli sert sıkışına şahit oldum.

Yavaşça aletini yarısı içimde olacak kadar çıkarttı ve aniden kökleyip geri soktuğunda ikimizin aynı anda inleme sesi kulaklarıma doldu. Acıdığını hissediyordum ama ağlayasım yoktu ve bu gecenin bedelini yarın sabah çekeceğimi çok iyi biliyordum.

Tekrar çıkardı. Sokacağını düşünmüştüm ki bir anda durdu ve bana baktı.

“Senin bakire olmadığını sanıyordum. Bekaretini Yücel’e verdiğini düşünmüştüm?” diyen ses tonu sorgular gibiydi.

“Ne sanıyorsun sen beni?” Sesim güçsüzdü, kafam sadece seksle doluydu fakat yine de sivri dilim yerli yerindeydi. “Evlenmediğim adamla ilişki yaşayıp annemin kaderini miras alacak kadar aptal değilim.”

Üstüme eğildi. Elleri iki bacağıma baldırlarından tutuyordu. Ardından kulağıma beni tahrik eden o derinden gelen sesiyle fısıldadı. “Sen, beni kabul ettin. Ben avının kaçmasına izin verecek bir adam değilim,” dediğinde onu sevmediğimi, onun da beni sevmediğini çok iyi biliyordum ama zevkten aklımın gittiği uç noktalardaydım.

Ellerimi sırtına attım ve burunlarımızın birbirine değecek, nefeslerimizin ise karışmasına neden olacak şekilde ona yaklaştım. “Peki, o zaman ne duruyorsun? Girsene.”

Sırıttı ama öyle böyle bir sırıtış değildi bu. İşkence masasına oturtmuş bir insanı nasıl mahvedeceğini düşündüğü zamanlarda takınacağı bir sırıtıştı.

“Ben, senin en derin noktana kadar gideceğim. Tıpkı toprağını zehirleyen bir ceviz ağacı gibi,” dedi, saltanatını ilan eden sesi.

Bu gecenin bir başlangıç olduğunu hissettiren cümlelerinin sonunda tekrar içime girdi. Hızı arttı, o hızlandıkça inlemelerimiz iki renk gibi birbirine karışıp başka bir tona büründü.

Tek bacağıma bırakıp elini sutyenimi yukarı kaydırmak için çekti ve görmek istediği o dolgun göğsüme bakarak dudaklarını göğsümün tepeciğine sürttü. İç gıdıklayan bir his yaratır yaratmaz diliyle önce yalayıp ardından ağzına alıp emdi. İki bacağıma beline dolayarak onu daha da bütün olmak istiyormuş gibi kendime çektiğimde, ağzından göğsüme doğru uğultu gibi çıkan bir hırıltı duydum. Sert vuruşları o kadar derindi ki iç organlarım hasar alacakmış gibi hissediyordum. Şayet afrodisyak etkisi altında olmasaydım, şu an hem acıdan hem de utançtan ağlıyor olurdum.

İçimde bir sıvı hissettim.

Sanırım boşalmıştı.

Dudaklarını göğsümden ayırdı ve boynumu öptü. Köprücük kemiğimden başlayıp, çene hattıma kadar uzun bir yol çizerek ya-

ladı. Dudakları bir süre boynumu emse de en nihayetinde üstüme bindirdiği bedenini benden ayırdı.

“İlk gecen olduğu için kendini şanslı say. Yoksa bu yatakta sabahı görene kadar benimle farklı pozisyonlarda seks yapmak zorunda kalırdın.”

Gözlerimi zar zor açıyor, sesini ise güçlükle işitiyordum. Biliyordum... On altı yaşında tanıştığım bu adamın hayatımda depresyon etkisi yaratacağını ta en başından sezmiştim fakat asla ikimizin bir yatakta bu halde tenlerimizi paylaşacağımızı düşünmemiştim.

Kılıç Şahbazoğlu'yla tanışmak, tesadüf ve kader arasında bir yerdeydi.

12. BÖLÜM

KILÇ'IN GÖZÜNDEN

Geçmiş ve gelecek arasında sıkışıp kalmış bir nefretim vardı. Karımı kaybedeli on sekiz gün olmuştu. Kimin yaptığını bildiğim halde elimin dahi kalkamamasının verdiği acı bambaşkaydı. Batur'u öldürmek, içimde süregelen intikam ateşini soğutmayacaktı. Onu tamamıyla dibe batışını görmeden öldürmek iyilik yapmakla aynı hesaptı. Bu yüzden yavaş yavaş bir örümcek gibi planlı ve düzenli şekilde ölüm ağını hazırlayacaktım.

Yatağımın ucunda, sabahın ilk ışıklarında oturuyordum. Rahat uyuyamıyor, en fazla birkaç saatliğine gözlerimi dinlendirebiliyordum. İki elimle yüzümü ovup kendime gelmeye çalıştım. O ara kapı hafifçe tıklatılmıştı.

“Gir.”

İçeri giren hizmetçi, “Kılıç Bey, istediğiniz gibi kahvaltınızı hazırladık. Zergül Hanım'ı uyandırmamızı ister misiniz?” diye sordu.

Dün gece aklıma düştü. “Kaldırma, bırak uyusun. Uyanınca aile doktoruna haber ver, Zergül'ü kontrol etsin.”

Başıyla onaylayıp odadan çıktı. Afrodisyak etkisi çoktan geçmiş olmalıydı. Uyurken hissetmese de bugün zorlanacağını biliyordum. Ayağa kalktım, ceketimin kollarını son kez düzelterip yemek salonuna inmek için odadan çıktım.

Zergül'ün kapısının önünden geçerken gözüm kapıya kaysa da saniyesinde bakışlarımı çektim ve ilk kata inen merdivenlerden hızlıca inmeye başladım. Merdivenin sonunda ayakta bekleyen Erdem'i gördüğümde, “Günaydın,” diye ilk selamı ben verdim.

Her zamanki soğuk bakışlarıyla kafasını hafif eğip, “Günaydın Kılıç Bey,” diye yanıtladı.

Ben önden giderken o da hemen arkamdan geldi ve yemek salonuna girip bize hazırlanan kahvaltı masasına oturduk. Hizmetçi hemen çayları koymaya başladı, o sırada Erdem’e baktım. “Bugünkü programda ne var?”

“On buçukta gümrüğe gidip tahsilatın onaylanması ve öğlen Iskarta’yı kalkındırma projesi için mimarla görüşmeleriniz var. Gündüz üçte ise on iki liderin toplantısı olacak.”

Bir süre dursa da aklına yeni bir şey düşmüş gibi tekrar konuştu. “Almanlarla olan randevunuzu ne zamana almamızı istersiniz?”

Ağzımdaki zeytinin çekirdeğine boş kaba atarken Erdem’e baktım. Gözleri yanıt vermemi istiyor gibiydi. “Pazartesi’ye ayarla. Pazar günü on iki liderlerin buluşma günü, o yüzden onca telaşın içine Almanları sokmak istemiyorum.”

Başıyla onayladı, ardından yanı başına koyduğu tableten günlük program dosyasını açtığını gördüm. “Akşam yedide Murat’ı ofisime gönder.”

“Bir şey mi sipariş edeceksiniz?”

“Karıma yüzük yaptıracağım.”

Yüzü garip bir hal aldı. Sanırım benden böyle bir şey beklemiyordu. Gerçi umursamamam gerekirdi fakat Zergül’le evlenmeme rağmen diğer liderlerin onu kara kemikli oluşundan ötürü onaylamaması ve hâlâ bana kadın ayarlamaya çalışmaları baş ağrıtmaya başlamıştı. Zergül’ün benden yüzük yaptırmamı istemesi bir nevi işime gelmişti. O yüksek sosyete, kadınlara onun için yaptırdığım yüzüğü gösterecek ve ardından kadınlar bunu tüm camiaya duyuracaklardı. Kılıç Şahbazoğlu’nun, karısına özel yüzük yaptırdığı haberi duyulması dahi susmak bilmeyen çenelerin kapanmasına yetecekti.

Ses etmedi ama istediğimi yapacağını biliyordum. Bu yüzden yanı başımızda duran hizmetçiye bakıp, “Zergül uyanınca yüzük-

parmağının ölçüsünü alın. Ceyhun'a söyleyin akşam altı ve yedi arası ölçüleri bana atsın," dedim, uzun bir sessizlikle kahvaltılarımızı yapmaya devam ettik.

Saat 15.00, bir kara kemikle evlendiğim için yargılayıcı gözlerin olduğu büyük ihtişamlı bir masa. Bugünkü toplantının ana nedenini bilmiyordum. Melek'in ölümünden sonra işlerim çok aksadığı için anca toparlanabilmişim. Lakin içimden bir ses fena katakulli döndüğünü söylüyordu. Bu bakışlar sadece kara kemikli bir kadınla evlenişimi yargılayan değil, bir yandan da olacıklara olan tepkimi sorgulayan bakışlar gibiydi.

Kaşlarım çatıldıkça çatıldı. Beni burada ağaç eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum ama hiçbiri konuşmaya meyilli değilmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Sizin bir karın ağrınız var belli," dedim tehditkâr bir şekilde. "Konuşacak mısınız yoksa zorla mı konuşturayım?"

Sonunda on iki ailenin en yaşlı lideri olan Ata Bey, boğazını temizledi. Gözleri tedirgindi. "Kılıç, biz bir karar aldık."

"Ne gibi bir karar?"

"Biliyorsun, on iki aile içinden olan Bahadır öldürüldü. Senin yeni karın yüzünden, bu sebeple on iki ailede bir boşluk oluştu ve biz o boşluğa senin çok iyi tanıdığın bir adamı oy birliğiyle on iki ailenin içine katma kararı aldık."

Merak ettim ve oturduğum yerde hafifçe doğrulup altdudağımı yaladım. "Kimmiş peki bu yeni lider?"

Tekrar birbirlerine baktılar, kapının eşiğinde duran korumalardan birine kaş göz hareketi yaptılar. Koruma dışarı çıktı ve ardından geri geldiğinde onunla birlikte içeri giren kişiyi gördüğüm an, bütün kanımın gerisin geri hareket ettiğini hissettim. Batur, tam karşımdaydı. Yüzüme baktı, alaycı bir gülümsemeyle masaya yaklaştığında çenemin kasıldığını hissettim. "Adam diye önüme bu karaktersiz piç kurusunu mu getirdiniz? Hem de lider vasfında öyle mi?" Yer yer belli olan sinirime ne kadar sahip çıkmaya çalışsam da şu an zaten kavga çıkaramayacağımın farkındaydım.

“Hadi ama Kılıç, seninle sonsuz bir barış için ayaklarına kadar geldim. Böyle konuşma.”

Siktir oradan, o iyilik timsali sözlerinle buradaki kuzuları kandırırısın, demek istiyor fakat susuyordum. Şimdi kavga çıkarmanın hiç yeri değildi. Eğer şu an olayı büyütürsem, on iki liderliğindeki çoğu ailenin desteğini kaybederdim çünkü kişisel duygularla hareket etmemek aile içindeki katı kurallardan biriydi. Dişlerimi sıktım, sakın olmalıydım. Bu itin benim için hazırladığı kumpasa yakalanacak kadar aptal değildim.

“Oy birliğiyle onu aileye kattık dediniz ama nedense benim oyum sorulmadı,” dedi Sinan Bey.

“Sekiz aile Batur Bey’i onayladı, öyle olunca da size sormamıza gerek yok diye düşündük,” diye karşılık verdi Ata Bey. Yalancığı kim sikmiş... Cidden buna inanmamızı mı bekliyordu? Batur belli ki kesenin ağzını açmış, bir kaç koyunun çoktan aklını çelmişti. Sinan’ın bakışları da bu durumu yemediğini belli eden cinstendi.

“Bu köpek soyu yüzünden, Kılıç benim kardeşimi öldürdü,” diyerek masadan kalkıp, Batur’un yakasına yapışan Arat’ı birkaç aile lideri tutarak geri çekmeye çalıştı. Arat’la aramız kardeşini öldürdüğüm günden beri bozuktı. O gün bugündür benimle bağlantılarını koparmış ve Iskarta’dan hisselerini çekmişti.

Onu anlıyordum. Yücel onun canıydı, kötülük yapsa da sakınacağı bir parçasıydı ve ben onu vahşice katletmiştim. Belki kafasına tek kurşun sıkıp öldürseydim bu kadar canı yanmazdı ama pişman değildim. Yine olsa yine yapar hatta daha beterini planlardım.

“Ne demek benim yüzümden, kanıtınız var mı Arat Bey?”

Batur... Bu herif şeytanın ta kendisiydi. Başkalarının etrafında centilmen ve herkesin güvendiği, sadakatli, yiğit bir adam rolü oynardı. Ama esasındaki karakteri çöplükten başka bir şey değildi. Doğuda katlettiği kara kemikleri dahi yeni çıkan bir virüs sebebiyle öldüklerine inandırmış, basına öyle lanse ettirmişti.

“Kanıtı mı ihtiyacım mı var lan? Senden başka kim Melek’i öldürmek ister?”

Batur, Arat'ın elinin üzerine elini koyup yakasına yapışan elleri ani bir güç uygulayarak geri itti. Arat bile bu ani güce şaşırması olacak ki gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arat Bey, Kılıç Bey'in tonca düşmanının olduğunu farkında mısınız acaba?" Kırışmış yakasını düzeltti. "Evet, kız kardeşim yüzünden sürtüşme yaşadığımız oldu. Ama on yıl boyunca bir köşede hiçbir şey yapmamışken, şimdi kız kardeşimi öldürmek istemem sizce kulağa mantıklı geliyor mu?"

Sinsi piç. İnsanı nasıl kandıracağını biliyordu. Arat öfkesine yenilip onun tuzağına bile bile çekilmişti. Salak herif, Batur'u diğer düşmanlarla karıştırmaması için o kadar uyarmıştı.

Arat daha da aptalca bir şey yapıp belindeki silaha elini attığında, aniden ayaklanarak kolunu tuttu. "Sok lan şunu geri yerine. Bile bile oyununa geliyorsun," diye fısıldadım. Sonra bize bakan diğer ailelere döndüm. "Madem oy birliği olarak Batur Bey aileye katıldı, o zaman boynumuz kıldan ince. Topluluğa uymak gerek."

Batur'un yüzü anlık düşmüş ama ona baktığımı görünce kendini toparlayıp o soktuğumun maskesini geri yüzüne yerleştirmişti. "Kılıç Bey'in beni onaylaması masumiyetimi kanıtlıyordur, öyle değil mi?"

Liderlere doğru konuşuyordu ancak asıl muhatabı ben gibiydim. Fırsat ayağıma gelmişken, tepmenin âlemi yoktu. Babamın her zaman bir sözü vardı. Keskin bıçak önce sahibini keser.

Bu yüzden sakın olacaktım. Onu öldürmekten ziyade, kendi elleriyle canına dişine kattığı servetinin üstüne konmak ve donuna kadar her şeyini almak daha cazip geliyordu.

"Masum olup olmadığınızı garantileyemem ama daha demin dediğiniz gibi kanıtların olmadığı bir kavga boş."

Ne yapmak istediğimi merak ediyormuş gibi kaşlarını çatıyordu ki son anda kendini sabit tuttu. Bu tavrım onu köpek gibi tedirgin ediyordu. Melek'in ölümünün beni çok sarsacağına inanmıştı ve ilk anda kafasına silah dayayacağımı sanmıştı. Fakat bu işler ince işti.

“Kılıç, sen kafayı mı yedin lan? Bu soysuzun içimize sızmasına izin mi vereceksin? Bu mu senin adamlığın?”

“Senin için adamlık efelik taslamaksa evet, benim adamlığım bu.” Aptal herif konuştuğu dibe batıyordu. Bu kadar izleyicinin içinde bu lafları ederek insanların onu yargılamasına neden oluyordu.

“Belli ki hâlâ Yücel’in acısını atlatamadın, bu yüzden olup olmadık şeyler söylüyor asla sana uymayacak hareketler yapıyorsun,” derken liderleri etkilemekti amacım. Onları Arat’ın psikolojisinin bu aralar iyi olmadığına inandırmalıydım. Yoksa ileride tek bir pürüzde her suç Arat’ın üstüne atılacaktı, burada işler böyle giderdi. Biri bir hata yapar ve ötekilerinin zorbalamalarına maruz kalırdı, ta ki yeni bir hedef tahtasına kadar.

“Kılıç Bey haklı, Arat Bey şu an duygusal anlamda çökmüş gibi. Bu yüzden bu toplantıyı herkesin sinirinin yatıştığı bir zamana ertelemek daha iyi olacaktır,” diyen Batur’a baktım.

Neyin peşinde lan bu?

“Hatta bu toplantıyı pazartesi yapılacak on iki aile partisine saklasak nasıl olur? Hem resmi olarak ailelerin akranları da benim on iki aile içine girişimi onaylamış olur hem de basın tarafından medyaya da duyurmuş oluruz.”

Sırıttım. Sinsi köpek. Amacı basındı. Yerini garantilemenin en iyi yolu basına bunu sızdırmaktı.

Onaylayan mırıltılardan sonra herkes işleri olduğu için dağılmış, koca toplantı odasında ben, Arat, Batur, Sinan, Han, Erdem ve Sefa kalmıştık.

Batur liderlerin gidişinden emin olduğu anda, o aptal gülümsemeyi yüzünden silip Arat’a tiksindir gibi baktı. “Görüyorum ki hâlâ malsın. Kardeşinin kime çektiği şimdi belli oldu.”

Arat tam atak yapacakken, Sefa kendini öne atıp Arat’ı iriyarı bedeniyle durdurdu. Han bir köşede sessizce olan biteni izliyor, Sinan ise oturduğu sandalyesinde kalkmadan içkisini yudumluyordu. Herkes sakindi, Arat hariç.

“Bıraksana lan. Geberteceğim bu piçi,” diyerek Sefa’nın elinden kurtulmaya çalışan Arat’ı umursamayan Batur bana yaklaştı.

“Sana on yıl önce bir mesaj yollamıştım. Derin sular uyur uyur selle gelir diye. Hatırladın mı?”

“On yıl boyunca Melek’i öldürmek için mi bekledin yani?” Ardından elim düşünür gibi çeneme gitti ve yüzümde alaycı bir sırıtışla, “Hayır, senin derdin Melek’i öldürmek değildi. Sen on iki aileye sızmak istediğin için önce Bahadır’ı saf dışı bıraktın ki koltuklardan biri boşalsın. Büyük ihtimalle Yücel sana kendi ayağıyla gelmiştir.”

“Ah Kılıç, sen ve senin şu bayıldığım zekân... Geçmişte beni dinleseydin şu an ikimiz doğu, batı, kuzey ve güneye tamamıyla hâkim olabilirdik. Ama sen ne yaptın? Aptal kardeşimle bir olup kuyumu kazdın.”

“Senin işleri halletme yönteminin bana ters olduğunu sana çok önceden söylediğimi hatırlıyorum.” Bakışlarımız birbirimize sabitlenmişti. “Sen Melek’i o aralar dayakla taciz ettiğinde sana bunu devam ettirmemeni söylemiştim ama inatla beni dinlemedin. Bitmek tükenmek bilmeyen öfke kontrolün daha da zıvanadan çıktı. Önce Melek’e vurmaya başladın, ardından karına işkence etmeye. Hastasın oğlum sen. Senin gibi ruh hastasıyla ortak iş yapacak kadar akli dengemi kaybettim mi sanıyorsun?”

Gözleri kısıldı, ellerini cebine attı. Yüzü bildiği gerçeklerle karşı karşıya gelmiş gibiydi. Geçmişte Batur, benim en iyi dostumdu. Babası normal bir adam değildi, şiddet yanlısıydı. Bu şiddete dayanamayan Batur, babasını uykusunda her yerinden bıçaklayıp, tek tek bütün uzuvlarını keserek aile bireylerine zorla yedirmişti. Melek o günden beri kandan aşırı korkardı, bu yüzden kirli işlerimi ona yansıtmadan yapardım. Batur, ne kadar kabul etmek istemese de babasının başka bir kopyasıydı sadece.

“Ben arkamda çok ceset bıraktım, Kılıç. Seni de onların içine katmamı istemiyorsan sesini kes.”

Sinirlenmişti. Gözleri açılmış, gözbebekleri büyümüştü. Ama onun siniri beni ısıramayacak kadar küçük dişlere sahipti.

“Bendeki taşak sende yok. Bu yüzden ben hep önde yürürken, sen arkamdan emekleyerek yetişmeye çalıştın. Sen babanın

hayaletiyle yaşıyorsun, Batur. Babanla aynı kadere sahipsin. İleride oğlun büyüdüğünde de babana yaptığını sana yapacak.”

Batur’un en derin yarası babasıydı. Bilerek asla kapanmayan yaranın üzerine tuz basıyordum. Onu bile isteye kıskırtmamın en büyük nedeni, planlarında tökezlemesini sağlamaktı.

Boynunda, şakaklarında damarlar belirginleşmiş, bedeni titremeye başlamıştı. Şu an çok ama çok sinirliydi, bana istediğimi vermesini çok istedim fakat vermedi. Bunun yerine zoru zoruna gülüp, “Her neyse onu boş ver, bil bakalım geçen otelde kimin yeni karısıyla karşılaştım,” dedi. Kaşlarım gerildi. Konuşmasını bekledim.

“Eğer onu karımın izlediği magazin haberlerinde görmüş olmasaydım emin ol tanımazdım. Bir kara kemik demek...”

Gözleri düşünür gibi tavana kaydı ve tekrar beni buldu. “Yeni karın da güzelmiş, arka kasa fena. Yatakta işini iyi görüyordur.”

Bir an sadece bir an için beynime kan gitmediğini hissettim, ardından sakın olmaya çalışarak mimiklerimi kontrol altına aldım. “Yann bir gün, ben mezarını kazdığımda da bu kadar kıskırtıcı konuşabilecek misin, merak ediyorum.”

Yaklaştım. Elimi omzuna koyup sıvazladım. “Su uyur, düşman uyumaz. Sen bunu aklından çıkarma ve o diline sahip çık, Batur. Bir dahaki sefer susmam, o dile delik açarım.” Sesim sakindi. Boş lakırdılara dayılanıp kavga çıkaracak durumda değildim. On iki liderler burada olmasa bile, şu an onlarla ortak kullandığımız bir mekândaydık. Ve burada yaşanacak tek bir pürüz onların kulağına gidecekti.

“Hadi sen ufaktan uza artık,” diye son kez konuştum.

“Öyle olsun bakalım. Bugünlük bırakalım ve rövanşı başka güne kalsın,” deyip odadan çıktı Batur.

Hemen arkasından,

“Onu böyle salacak mısın gerçekten? Kardeşimin intikamı ne olacak?” diye bağırdı Arat. Ona öyle bir bakış attım ki susmak zorunda kaldı.

“Ben burada karımın bedeni hakkında konuşulduğunda nasıl

sustuysam, sen de o sikik çenene sahip çıkacaksın, Arat. Senin yüzünden tek bir planım aksarsa ilk hedefim Batur'dan evvel sen olursun.”

Sefa'nın kollarından en sonunda kurtulup bana öldüresiye baktı. “Bunu unutmayacağım,” dedi, odadan çıkmadan önce.

“Valla seni Batur değil ama Arat patlatır gibi,” diye ilk konuşan Sinan oldu. Konuşma bitene kadar araya girmemiş, sadece dinleyerek göz gezdirmişti. Han ise tamamıyla sessiz kalmıştı.

“Şu salağın arkasından git. Saçma sapan işlere kalkışıp on iki aile arasındaki saygınlığını düşürmesin,” diye konuşurken Han'a bakıyordum.

“Bende o iş,” deyip ardından yetişmek için çıktı.

Sefa, gerilen ortamı umursamadan, “Başın bittin, götün sikten kurtulmasın inşallah, Batur yollusu,” diye arkasından bağırdığında, Sinan gözlerini kıstı.

“Vizyonsuz.”

“Sen küfür etmeyi bilmiyorsun diye, küfür edene vizyonsuz diyemezsin kardeşim.”

“Küfür etmeyi bilmiyor muyum?”

Ah, yine başlamışlardı. Daha deminki ölüm gerginliğini bir toz bulutu gibi dağıtan bu ikiliyi dinlerken yorulmuş hissediyordum.

“Evet bilmiyorsun. O antin kuntin kitapları okuyup edebiyat peşinde koşuyorsun.”

Sinan boş ver anlamında elini havada salladı. “Seninle laf dalaşına her girişimde beynim yoruluyor çünkü cahil cühelanın teki-sin. Bedeni fazla gelişmiş gorilden fazlası değilsin.”

Sefa, Sinan'ın oturduğu sandalyenin önündeki masanın ucuna kırım yaslayıp hınzırca Sinan'a baktı.

“Beğeniyorsun değil mi benim iriyarılığımı, seksi bedenimi ve olmazsa olmaz yıkıcı gücümü?” dedi ve Sinan'a öpücük attı. “Hadi, hadi âşıksın bana, o yüzden bu tavırların.”

Sinan, “Sana yanlayacağıma, sol elimle ilişkiye girerim daha iyi.” diyerek yüzünü ekşitti.

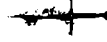
Midem bu ikilinin alt seviye konuşmasına daha fazla taham-

mül edemediğinden ceketimi düzeltip kapının kulpuna elimi attım.

“Gidiyor musun?”

Sinan’ın sorusunu kısaca cevapladım. “İşlerim var.”

Daha doğrusu uyarmam gereken bir kadın vardı.

Cumartesi... Dün Zergül’le konuşamamıştım. Aile doktorumuz rahim ağzında hafif zedelenme olduğunu söylemişti. Bu yüzden o günkü konuyu konuşmak yerine, dinlenmesine izin vermiştim. Şimdi ise elimde bir günde yapılması tamamlanmış o evlilik yüzüğünün kutusu vardı. Elimdeki kutuyu evirip çeviriyordum.

İçeriye giren topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesleri duymama rağmen, oturduğum yerden başımı kaldırmak yerine yüzük kutusunda olan gözlerimle sadece onun bana doğru adımlayışlarını dinledim. Kesilen adımlardan sonra, “Beni çağırtmışsınız,” dedi.

Kafamı kaldırdım. Bedeni yine ister istemez göz menzilime yakalandı. Dar kesim giydiği kalem etek, kalçalarına olan iştahımı harlıyordu. Ona tensel bir çekim hissettiğim an ne zamandı, bilmiyordum ama bunu fark ettiğimde parmağımda Melek’le olan evlilik yüzüğünü taşıyordum. Melek’in sürekli olarak Zergül’le olmamı istemesi, kadın olarak görmediğim Zergül’ü süzmeme yol açmıştı. Melek’in böyle bir kızda ne bulduğunu anlamamıştım, aslında cinsel arzularıma uyan bir bedeninin oluşunu ilk fark edişim bodrumdu. Zergül ne zaman korksa iri göğüsleri korkudan inip şişerdi. Bakışlarım anlık o göğüslere kayar ve ardından ateşe dokunmuşçasına geri çekilirdim. O zamanlar, bunu uzun zamandır cinsel birliktelik yaşamamış olmama bağlardım. Fakat şimdi daha iyi anlıyordum. Zergül’le bütünleştiğimde beni doruklara çıkaran, ilk seferi olmasa onu yatakta ağlayacak kadar becermek istememe neden olan kadınlığı; geniş, dolgun ve yuvarlak kalçaları, iri göğüsleri ve mermer kadar beyaz teni, cinsel arzularımı tetikleyen asıl etken olmuştu. Zergül’ü sevmiyordum. Ona kalbim atmamasına rağmen tenini bu kadar arzulamamın benim açımdan iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyordum.

“Nasıl oldun?”

Hâlâ alışamadığını belli eden şey, yerli yersiz utanmalarıydı. “İyiyim, dün yatakta dinlenmek ağırlarıma iyi geldi.”

“Güzel,” dedim ve gayri ihtiyari koltuktan kalktım. İrkildi ve benden birkaç adım geri kaçtı. Yanı başında duran masaya yüzük kutusunu koyduğumda, gözleri benden yüzüğe gitti.

“İstediğin yüzük hazır.”

“Yetişmez zannediyordum. Teşekkür ederim, Kılıç Be... Şey, Kılıç.” Hâlâ *Bey* dememek için zor tutuyordu kendini. Tensel olarak Zergül’ün bedenime ilgi duyduğunu fark ettiğimde aynı zamanda bana karşı bir duygusunun olmadığını da net bir şekilde anlamıştım. Bu ikimiz için de en iyisiydi. Yüzük kutusunun kapağını açtım. Yüzüklere ilgiyle bakıyordu hatta harelerinde hayranlık vardı bile diyebilirdim.

Sağ elini, elimin arasına aldığımda irkildi. Kahverengi gözlerini kaçırdı ve gözlerini ezberlediğine emin olduğum odanın içinde gezdirdi.

Bakışlarım boştu. Şu an bu yaptığım şeyde mantık aramam bir yana, on yıl sonra başka kadının elini tutmak yabancı hissettirmişti. Yine de görev olarak nitelendirdiğim şeyi yapmak adına, elimin içine aldığım elinin yüzükparmağını, parmağımdan aldığım kısa bir destekle kaldırdım. Yanı başımda kapağı açık duran yüzük kutusundan önce ilk yüzüğü çıkarttım.

“Evlilik yüzüğünün neden yüzükparmağına takıldığına dair bir şehir efsanesi var, biliyor musun?”

Olumsuz anlamda başını salladı. Bana değmeyen gözleri yüzümü yokladı. Suratının aldığı ifadede merak vardı.

Yüzüklerin ilkini yavaşça parmağına geçirdim ve konuşmanın devamını bekleyen karımın gözlerinin içine baktım, ardından diğer taşlı yüzüğü ellerimin arasına aldım.

“Çünkü yüzükparmağında kalbe giden bir damarın olduğuna inanılır. Bu yüzden evlilik yüzüğü bu parmağa takılır.”

Sözüm bittiğinde tektaşı çoktan parmağına geçirmiştım. Tepkisini ölçmek için ona baktım. Parmağına geçirdiğim yüzüğe bakıyor ve derin bir şekilde düşünüyordu.

Sol göğsünü parmağımla işaret ettim. Bana baktı. “Burada bana yer yok.”

Parmağımın yeni rotası kendi göğsümü buldu. “Burada sana yer yok,” derken devam ettim. “Parmağına geçirdiğim bu yüzük, ikimizin dile dökmediği bir sözleşmeden ibaret.”

Gözleri, gözlerimde gezindi, derince baktı. Aradığı şey neydi, bilmiyordum.

“Duygularımız karşılıklı. Benim sizden tek istediğim sadakat, bundan başka bir şeye ihtiyacım yok,” diyen sözleri kendinden emin çıkıyordu.

“Seni aldatmayacağım, Zergül. Aynı şekilde sen de beni aldatamazsın.”

“Öyle bir şey asla olmayacak. Buna sizi temin ederim.”

Evet, bu anlaşmalı evlilik sadakatle birbirine bağlıydı. Duygularla bezenmemize gerek yoktu. Bana bir çocuk doğurduğu gün, asıl bu evliliğin amacına ulaşacağımız gün olacaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

13. BÖLÜM

Zergül ve Kılıç'ın ilk gecesinin devamı.

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Gözlerim artık kapandı kapanacak bir vaziyetteydim. Bugün olanların baskısının üzerine bir de gecemin bu adamla sert geçmesi beni bir hayli yorgun düşürmüştü. Bir elini belime attı ve diğerini diz altımda hissetmemle beni kucağına alışı aynı hızda gerçekleşti. Gözlerim yaptığı bu hareketle açılmış ve refleks gereği ellerimi boynuna dolamıştım. Daha demin yaptıklarımız bir yana, bu sevgililere özgü olan yakın temas benim gerilmeme neden olmuştu.

“Kılıç, indir beni,” derken sesim utancımı saklayamayan cins-tendi.

“İndireyim, öyle mi? O zaman banyoya sürünerek mi gitmek istersin? Çünkü yürüyebileceğini hatta adım atabileceğini düşünmüyorum.”

Gerçi haklıydı. Yataktan kalktığımda anda yere düşermişim gibi hissediyordum. O yüzden beni banyoya taşımasına izin verdim. Ayağıyla odanın içindeki aralıklı banyo kapısını ittirip beni küvetin içine usulca bıraktı. İkimizin çıplak oluşu garip hissettiriyordu. Ben artık bedenimin onun yanında çıplak oluşuna bir tık alışmış olabilirdim ama Kılıç'ın bedenini ilk kez çıplak görmek, yanaklarımdaki ateşi harlamıştı.

Melül melül ona bakışım, afrodizyağın etkisinden mi yoksa ilk kez bir erkeğin çıplak bedenini görüşümden mi kaynaklanıyordu kestiremediğim o anda, Kılıç'ın yüzünü bana çevirmesiyle sanki

gizli bir şey yapıyormuşum da yakalanmışım gibi gözlerimi hızla aşağı, kendi bedenime indirdim.

“Suyu ayarladım. Ben üstümü giyinip odama döneceğim. Sen rahatça banyonu yap, hizmetçilerden birisini odana gönderir yatak çarşaflarını temizlemesini söylerim,” diye acelesi varmış gibi tek çırpıda söyledi. Ben ise sadece başımı sallamış ve onun banyodan çıkışını izlemiştim. Kaçar gibiydi sanki, mümkün oldukça bana dokunmaktan kaçınmış ve yüzüm hariç gözleri hiçbir yere odaklanmamıştı. Afrodisyazın etkisini az da olsa hâlâ hissediyordum ve sevişmeden önce Kılıç’a yalvardığım o sahne beynimin içinde bir tur döndüğünde, kafamı suyun içine daldırıp çıkarmama isteğime karşı koyamıyordum. İster istemez ellerim yüzüme gitti.

“Cidden, Kılıç durmak yerine devam etseydi...” derken yutkunmuş, ardından önüme gelen ahlaksız sahnelerle dudağımı dişlemiştim. “Zergül, sen delirdin mi!” diye kendi kendime konuşup bir de kendimi azarlıyordum. Ama bunun tek nedeni, Kılıç’ın bedenine dudaklarımla iz bırakma isteğimin beynimin içinde dönüp durmasından dolayıydı. Eğer Kılıç ilişkide durup bir turla yetinmeseydi, yarın öleceğimi dahi bilsem o bedenin morartmadık yerini bırakmazdım.

“Ben bu kadar azgın mıydım ya?” dedim sesli bir şekilde ve kendi kendime konuşmaya devam ettim. “Azgın demeyelim de şehvet düşkününü mü desek?”

Başımı onaylamaz bir şekilde sallayıp iki elimin içiyle yanaklarıma sertçe vurdum. Bunların hepsi afrodisyazın etkisiydi ve ben bu saçma şeyin bir kere daha üzerimde denenmesine izin vermiyecektim. “Ah Kılıç... Hepsi senin yüzünden.”

Oturduğum yerden her kalkışımda gelen bel ağrısı, tahmin edilemez derecede şiddetliydi. Sabah gözlerimi açtığımda saat 11.20’yi gösteriyordu. Benim uyandığımı gören hizmetçi kalkmama izin vermemiş, kahvaltımı yatağıma getirmişti. Yarım saat sonrasında ise bir kadın doktor gelip beni muayene etmişti. Onun dediğine göre vajina bölgem biraz hırpalanmıştı. Fakat bir gün

dinlenirsem ağrısı ve sızısının çok uzun sürmeyeceğini söylemişti. Ağrı kesici iğne yapıp reçete ve krem yazdı. Cidden dün gece o şeyi nasıl içime almıştım, bilmiyordum ama ayık kafayla yapıyor olsaydık kesin iş sırasında topuklardım. Kılıç'ın şeyinin şakası yoktu. Uzunluğunu hiç bilmiyordum, yani o cm mevzuları falan pek ilgi alakama girmediğinden anlamıyordum ancak benim canımı acıtan asıl şey kalın oluşuydu.

Bahçeye çıkıp biraz yürüyüş yapmak için ayaklandım ama adımlarım eskisine nazaran daha yavaştı ve her adımında kasıklarımın çevresinde bir sızı hissediyordum. Tabii bu sızı sabahkine kıyasla bir hiç olduğundan, yürüyemeyecek durumda değildim.

Bahçe kapısından çıkabilmenin verdiği gururla sırtıttığım esnada, Müge'nin çardakta oturduğunu fark ettim. Yavaş yavaş adımlarla ona yaklaşırken beni fark etmesi çok uzun sürmedi.

Bir şey söyleyecek gibi oldu, ağzını açtı ama hemen geri kapayıp bir bana bir de garip olan yürüyüşüme baktı. Aramızdaki mesafe kapandığında, "Sen niye penguen gibi yürüyorsun?" diye sordu.

"Dün gece üstümden buldozer geçti de ondan."

Müge'nin köşeleri olayı kavradığında gülmek ve gülmemek arasında gidip gelirken, "Markası ne buldozerin?" diye sordu.

"Kılıç Şahbazoğlu," dedim. O sustu, ben sustum ve bir anda ikimiz birden kahkahayı kopardık. Tabii ben kahkahanın dozunu kaçıınca, acıdan az kalsın yeri boyluyordum ki Müge imdadıma yetişti.

"Seni bitirmiş herif."

Hem acıdan hem de gülmekten biriken gözyaşlarını elimin tersiyle silip, "Valla açık konuşmak gerekirse sabah uyandığımda o acıyı bir hissedişim var... Yani beni şurada bıçakla, emin ol o kadar acı çekmem."

Yüzü buruştu. "O kadar acıyor mu ya?" dedi. Ardından "Arat'la sevişmemem iyi olmuş," diye mırıldandı.

Sahi... "Arat Bey nasıl? Bir haber var mı?"

Yüzü ciddileşti. Önce beni nazikçe çardağa oturttu, sonra ken-

disi de yanıma geçti. “Duyumlarıma göre Kılıç Bey’le araları açılmış, Yücel olayından dolayı. Herkesin dilinde Kılıç Bey’in Yücel’i nasıl katlettiği konuşuluyor. Arat büyük ihtimalle bu olanları sindiremiyor, o yüzden de öfkesi on iki aile arasında sorunlar yaratmaya başlamış. Yani şu an on iki ailenin gözüne batmaya devam ederse atılması an meselesi. Keskin sirke küpüne zarar.”

“Kendim, ağzından şahit olmasaydım Yücel’in böyle bir şey yiyeceğini asla düşünmezdim, Müge. Ne zaman aklıma Yücel düşse ölmeden evvelki bana o son bakışı aklıma geliyor. Evet, korkaktı ve ilk kez cesaretini toplayıp bir canı öldürdü. Akıttığı kanın ayak izleriyle yürürken de Kılıç gibi bir mayının üzerine bastı.”

“Hayat bir seçimler dizisidir, Zergül. Hayat seçenekleri sunar, sen ise aklına yatanı seçersin, gerek duygularla gerek mantıkla,” diye konuştuğunda onu onayladım.

Kaşları çatıldı. “Bileğine ne oldu senin?” deyip aniden ayağa kalktı. “Kılıç Bey mi yaptı yoksa?”

Telaşlanmıştım çünkü şu an çok farklı bakıyordu. “Hayır, hayır. Yanlış anladın. Bu dün oldu, kafeye gitmiştim bir kadınla karşılaştım acilen otele gitmesi gerekiyordu, ben de Ceyhun’la onu otelin önüne kadar bıraktım. Sonra kadın çantasını düşürünce vermek için otelin içine girdim. Baktım ki kocası olacak it kadını taciz ediyor, onu durdurayım derken bileğimi kavradı, baya da sert tutunca tabii morardı,” derken sesimi ona duyurmak için hızlı konuşmuştum.

“Kılıç Bey’e söyledin mi?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Elini alnına koyup ovmaya başladı. “Zergül, Kılıç Bey mayın gibi sessizdir. O patlarsa dağılan parçalarını toplayamazsın. Ki Kılıç Bey’in en çok aile içi sırlara tahammülü yoktur. Ne yap et, o mevzuyu başka yerden işitmeden ona söyle.”

“Ya önemli bir şey değildi, sadece bir zorba.”

“Önemli olan o değil. Kılıç Bey kuralcı bir adam, Melek Hanım bile o çizgiyi aşmazdı, bir kere aştı ve hakkını aldı. O günden sonra da Kılıç Bey’den habersiz nefes bile almadı.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Boş ver, uzun konular bunlar. Sen sadece dediğimi yap ve gün bitmeden söyle ne olduysa.”

Haklılık payı vardı. Daha evleneli çok olmamasına rağmen, ben şimdiden bir şeyler saklıyordum. Ama umursayacağını düşünmemiştim. Sonuçta bu normal bir evlilik değildi lakin Müge söyleyince bir şeyler kafamda dank etmeye başlamıştı.

Kılıç, akşam eve gelir gelmez bu konuya noktayı koyma kararı aldım.

Yatağımın kenarında oturmuş, kukumav kuşu gibi düşünüp duruyordum. Dün gece Kılıç eve gelmemişti. Ancak gelmediği gibi haber de yollamamıştı. Haliyle de ben o konuyu açamamıştım.

Müge'nin sözlerinden sonra içimi bir huzursuzluk kapladı. Çünkü Kılıç'ın kuralları ailenin tüm üyeleri için geçerliydi, birisinin dahi o kuralın dışına çıkma gibi lüksü yoktu.

Ayağa kalktım. Ağrılarımı artık önemsemeyeceğim kadar iyileşmiş olduğundan, odamın camına doğru adımladım. Amacım boydan boya olan camı açıp temiz hava almaktı fakat odamın kapısını çalan hizmetçinin sesini duydum.

“Zergül Hanım girebilir miyim?”

“Gir.”

İçeri giren kadın önce bana selam verdi. “Kılıç Bey, aşağıdaki büyük salonda sizi bekliyor.”

“Geliyorum.”

Sakin adımlarla hizmetçinin peşinden odadan çıktım. Merdivenlerden inip büyük salona doğru yol aldım. Görüş alanıma giren Kılıç'la adımlarımı hızlandırdım.

Koltukta oturuyordu. Kafası aşağıya eğikti ve elinde tuttuğu kadife kutuyu parmakları arasında çevirip duruyordu. Dikkatini çekmek istediğimden, “Beni çağırtmışsınız,” dedim.

Yüzünü kaldırdı ve direkt göz kontağı kurdu. “Nasıl oldun?”

“İyiym, dün yatakta dinlenmek ağrılarıma iyi geldi.”

“Güzel,” dedi ama yüzündeki ifadenin nasıl olduğunun farkında mıydı bu adam? Bir anda ayağa kalktığında bedenim kendiliğinden geri adım atmış, savunma mekanizmalarını çalıştırmıştı. Yüzü hâlâ aynı şekilde yaptığım harekete baktı.

“İstediğin yüzük hazır.”

“Yetişmez zannediyordum. Teşekkür ederim, Kılıç Be... Şey, Kılıç.” Anlık irkildiğimden dolayı az kalsın *Bey* diyecektim.

Yüzük kutusunun kapağını açtı. İki çift yüzük gördüm. Bu tarz bir şey ömrüm boyunca takmadığım için ilgim yokmuş gibi davranamıyordum keza ilgimi çekmişti. Çok nahif bir yüzüktü. Gösterişsiz gibi görünse de en pahalı elmasları taşıyordu.

Sağ elimi, elinin arasına aldığı anda irkildim. Yüzüğe o kadar dalmıştım ki onun dokunması beni transtan çıkartmıştı. Gözlerimi ondan kaçırıp o hariç her yere baktım. Görmemiş biri gibi yüzüğe baktığımdan utanmıştım.

Bana hiçbir şey demedi. Yanı başımda kapağı açık duran yüzük kutusundan önce ilk yüzüğü çıkarttı.

“Evlilik yüzüğünün neden yüzükparmağına takıldığına dair bir şehir efsanesi var, biliyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Bilmiyordum, öyle şeylere hiç ilgi de duymamıştım ama onun bakışları, yüzümü yokluyordu. Nedense merak uyandırmıştı. Yüzüklerin ilkinin yavaşça parmağıma geçirip diğer taşlı yüzüğü ellerinin arasına aldı.

“Çünkü yüzükparmağında kalbe giden bir damarın olduğuna inanılır. Bu yüzden evlilik yüzüğü bu parmağa takılır.”

Sözü bittiğinde tektası çoktan parmağıma geçirmişti. Bakışlarını üzerimde hissediyordum lakin ben sadece yüzüklere odaklanmaya devam ettim. Sol göğsümü parmağıyla işaret etti. Ne yapmaya çalıştığını anlamayarak ona baktım.

“Burada bana yer yok.”

Parmağının yeni rotası kendi göğsünü buldu. “Burada sana yer yok.”

Biliyordum, ikimizin kalpleri birbirlerine ne kiracı olabilirdi ne de sahibi.

“Parmağına geçirdiğim bu yüzük, ikimizin dile dökmediği bir sözleşmeden ibaret.”

Birbirimize bakıyorduk. Benden bir cevap beklediğine emindim.

“Duygularımız karşılıklı. Benim sizden tek istediğim sadakat, bundan başka bir şeye ihtiyacım yok.”

Evet, öyleydi. Boş duygularla zaman harcayamazdım.

“Seni aldatmayacağım, Zergül. Aynı şekilde sen de beni aldatamazsın.”

“Öyle bir şey asla olmayacak. Buna sizi temin ederim.”

Sözlerimden kendimden olduğu kadar emindim. Bu evliliği kabul ettiğimde kalbime başkasını almayacağıma da yemin etmiştim. O ara benden uzaklaşıp birkaç adım geri gitti. “Sefa gelecek birazdan. Sen, Müge ve Sefa dışarı çıkacaksınız. Yarın için bir şeyler alın kendinize. Kartım sende zaten ne istiyorsan al oradan, parasını düşünme.”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Sen ne yapacaksın?”

“İskarta’da bir süreliğine işim var. Sefa gelince ben de sizle beraber evden çıkacağım.”

Başımınla onayladım. Nedense konuşma konusunda çok iyi değildik. Birbirimize karşı kuracağımız diyaloglar bir elin beş parmağını geçmiyordu.

Sanırım ikimiz de birbirimizi tanımadığımızdan dolayı fazla konuşma gereği duymuyorduk fakat böyle giderse asla Kılıç bana bağlanmazdı. Tabii sevgi falan beklemiyordum ama bir eş olarak beni görmeliydi. Sonuçta eşler akşam olunca geçirdikleri gün hakkında birbirleriyle konuşurdu, öyle değil mi? Biz ise sanki silah zoruyla kem küm ediyorduk.

Kılıç tam gitmeye hazırlanmışken koluna elimi attım. Bir bana bir de tuttuğum kolundaki elime boş boş baktı. “Seninle biraz konuşabilir miyiz?” Çok geç olmadan Müge’nin söylediğini yapmalıydım.

“Konuşalım bakalım.”

Bana mı öyle geliyordu yoksa her zamankinden daha mı soğuk

ve mesafeliydi? Elimi kolundan çektim. “Tamam... Oturalım o zaman,” diyerek koltukları işaret ettim.

Sessiz ve sakince koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Bakışları bendeydi, pek de ne diyeceğimi merak ediyormuş gibi durmayan suratı daha çok *çabuk ol da bitsin* bakışlarına sahipti.

Huzursuzca kıpırdandım. “Ben, sana bileğim hakkında yalan söyledim.”

“Hımm... Nasıl bir yalan mesela?”

Şu an tam olarak kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynadığını hissediyordum. Ağzımı açıp başımdan gelen her şeyi bir bir anlattım. Hiçbir detayı atlamadım. Ben konuşmayı bitirdiğimde pek şaşırılmış gibi durmuyordu.

“Anladım,” dedi ve ayağa kalktı. “Bu yalan ilk ve son yalanın olacak, Zergül. İkinci bir yalanda taşıdığın soyadı almakla kalmam, seni direkt güneye yollarım.”

Güneyi duyduğum anda, betin benzim atmış gibi hissetmeye başlamıştım. Güneyde hastalıklı kara kemik insanlar yaşıyordu. İlaçlar, zehirler bu insanların üzerinde denenir ve karşılığında deney oldukları için yiyecek ve giyecek verilirdi. Iskarta’dan daha beter bir yer varsa orası da güneydi.

“Söz veriyorum, bu ilk ve son olacak.” Zorlanarak çıkan cümlelerim ardından yutkundum.

“Anladığına göre üzerini değiştirmeye gitsen iyi olur. Yarın önemli bir gün, bedenine uygun kıyafet bakmalısın.”

Sözlerini ikiletmeden ayağa kalkıp salondan ayrıldım. Kulağımda bir şey uğultu ediyordu ama neydi, bilmiyordum. Odama girer girmez sırtımı kapıya yasladım. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak anlamıştım. Korku, evet. Güney mevzusu beni korkutmuştu.

Sakin olmaya çalıştım. Hâlâ Kılıç’ın karısıydım ve güneye gidecek hiçbir olayda imzam bulunmamaktaydı. Kapıdan kendimi ayırıp üstümdeki bluzu, altımdaki eteği çıkarttım. Uzun, sıradan ve sade duran, ayak bileklerimde biten gri elbiseyi askılıktan alıp üzerime geçirdim. Ak kemik ve kara kemik kadınların pantolon

giymesine izin verilmezdi çünkü pantolon erkeklere özgü bir kıyafet olarak görülürdü. Açıkçası pantolon giymeyi isterdim, bir etekten ziyade pantolonla oturup kalkması daha kolaymış gibi geliyordu.

Saçlarımı bileğimdeki lastikle atkuyruğu yapıp çantam ve telefonu alarak odadan çıktım. Merdivenlerden aşağı inerken giriş kapısından giren Müge'yle göz göze geldim.

"Kapı komşusu olmamızın iyi yanı her an dip dibe olmamız sanırım," diye konuya ilk ben girdim.

"Hayat sürprizlerle dolu. Daha birkaç gün önce bu evde gördüğüm yüz başkayken, şimdi ise gördüğüm yüz üvey kız kardeşime ait."

"Gerçekten," derken düşünceliydi aklımın içi. Uygun bir zaman bulup Müge'yle bu olanları konuşmak istiyordum. Şu an bana sosyete ve ev içinde Müge'den daha çok yardım edebilecek birisi yoktu.

Müge bana doğru tam yaklaşacakken arkasındaki kapının aniden açılmasıyla ileriye doğru sendeledi. Kapıdan içeri giren iri bedeni gördüğümde hiç görmediğim bir sima oluşunu fark ettim. Ve iki metrelik kapıya değen kafasını eğerek girdikten sonra, üstündeki takım elbiseyi düzeltti. O an ya bizi görmüyordu gözü ya da pek umursamamıştı.

"Höst lan, höst. Ahır kapısı mı bu, sığır herif!" diye kıyameti koparan Müge'ye ağzım açık bakıyordum. Kendime geldiğimde alelacele yanına gittim ve "İyi misin?" diye sordum.

Beni başıyla onayladı, ardından bizi fark eden adama öldürücü bakışlar atmaya başladı. Kavruk esmer teni, kalın kaşları, siyah gözleri ve cidden gövdesi büyük iri bedeniyle bir bana bir de yanı başımdaki Müge'ye bakıyordu. Müge'yi ve sinirini yok sayıp bana yaklaştı.

"Sen yengemiz olmalısın. Ben Sefa, Iskarta'da görevli Kılıç Bey'in korumalarından birisiyim," derken çok tatlı bir dil kullansa da ses tonu kalın olduğundan, tatlı değil de korkutucu çıktığının farkında değildi sanırım.

“Evet, öyle. Zergül ben de, memnun oldum.”

Kılıç'ın beklediği adamın bu olduğunu yeni yeni analiz eden beynimle samimice gülümsemeye çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü Müge, heriften gözlerini çekmeden dik dik bakıyordu.

“Ne bok yemeye geldin sen buraya?”

Müge gittikçe beni şaşırtıyordu. Ve ilk kez onun küfür edişini duymak, ağzımın bir karış açılmasına neden olmuştu.

“Senin gudubet yüzünü görmeye gelmedim. Kılıç Bey emretti, öyle geldik. Şimdi hırlaman bittiyse ikile.”

Anladığım kadarıyla bu ikisi uzun zamandır tanışıyorlardı. Müge'yi Arat Bey'le de kavga ederken görmüştüm ama ilk kez bu kadar hırçın oluşuna şahit oluyordum.

Müge tam öne atılacakken önünü kesip Sefa'ya, “Kılıç büyük salonda, sen geç yanına istersen,” dedim. “Sağol yenge, valla yanındaki şivavaya dikkat et ısırır seni,” der demez yürümeye başladı.

“Seni bir ısırırım, görürsün o zaman şivavayı,” diye arkasından bağırان Müge'yi iplemeden giden Sefa'ya bakmayı kestim ve beni şoke eden Müge'ye döndüm. “Bu neydi?”

Kaşları hâlâ çatıktı. “Ne neydi?”

“Bu işte, hareketlerin. Ben seni ilk kez bu kadar sinirli ve hırçın gördüm şahsen.”

Üzerini düzeltti, önüne düşen kıvrıkcık saçı üfleyip geri savurdu. “Bir şey olduğu yok. Şu giden, yürüyen cinselliği gördükçe sinirlerim arş-ı alaya çıkıyor olan bu.”

“Sırf bunun için mi bu kadar kavga ettiniz cidden? Hem Sefa'dan anladığım kadarıyla bu ilk kavganız gibi de durmuyor?”

“Ay üstüme gelme, zaten o goblını görünce delirdim. Bir de sen darlama istersen?” derken eliyle yüzünü yelliyordu.

Yok, yok bunların arasında kesin bir şey vardı. Yirmi altı yıllık hayatım boyunca, Müge'yi bu kadar çirkef görmemiştim. Neyse, şu anlık üstüne gitmeyecektim.

“Eee, bu Sefa'yı ben ilk kez görüyorum ki kaç yıldır bu evdeyim.”

“Görmemen normal, Iskarta'dan yukarısına gerek duyulmadıkça çıkmaz o.”

“Niye ki?”

“O da senin gibi kara kemik de ondan.”

Gözlerim daha da açıldı. Ak kemikli aileler, asla yakın korumaları kara kemik erkeklerden seçmezlerdi.

“Neyse ya, gel gidelim Kılıç Bey’in yanına,” diyen Müge’yle kendime gelip onu takip ettim.

Büyük salondan içeri girdiğimizde fark ettim ki Kılıç ve Sefa karşılıklı koltuklarda oturmuş muhabbet ediyorlardı. Ve bu beni daha da şoke etmişti. Kılıç’ın ilk kez bir kara kemiğe saygı duyduğunu görüyordum. Bizi fark eden Kılıç ve Sefa ayaklandı.

“Sefa, konuştuğumuz gibi hanımlar sana emanet.”

“Merak etme patron, yengem bana emanet.”

“Yöngöm bönö ömönöt,” diye taklidini yapan Müge’ye gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kılıç boğazını temizleyip ters ters Müge’ye baktı. Müge ise bakışlarını kaçırıp etrafı izliyordu.

“Ben gidiyorum o zaman, siz de çok oyalanmadan çıkın,” deyip büyük salondan önce çıkan kişi Kılıç oldu.

Üçümüz birbirimize bakıp duruyorduk. Derin bir nefes aldım. Cidden bu ikisiyle iyi olacak mıydım?

Kaç kere göz devirdiğimi saymayı bırakalı tam on dakika olmuştu. Ne giyersem giyeyim, Müge beğenmiyor ve değiştirmemi istiyordu. Ben de her defasında çemkiriyoordum ama Müge oralı bile olmuyor, gerek tehditlerle gerek tatlı dille başka bir elbise denememi istiyordu. Bu esnada ise Sefa, her girdiğimiz mağazada ona asılan kızlarla flört ediyordu. Şu an bile kasiyer kızın bir tutam saçını parmağının arasına dolamış, flörtöz bir şekilde bakıp fındırdeşiyordu. Tabii bu arada da Müge ona destansı küfürler savuruyordu.

“Yavşak puşt.”

Bıkkınlıkla, “Sal artık şu herifi ya. Sendeki de deve kını mübarek,” dedim.

Bana cevap vermek yerine üzerimdeki kıyafete baktı. Bunu da

beğenmezse ümüğüne yapışmama az kalmıştı. Eli çenesine gitti. “Bu iyi. İlk çıkışında asla açık saçık bir şey giymemelisin. Oturaklı ve edepli gözükmek, her daim bir sıfır önde olmanı sağlar.”

Şükür bitmişti. “Sen seçtin mi bir şey?”

Müge ağzını tam açmıştı ki yanımıza doğru gelen Sefa, Müge’den hızlı çıktı. “Yenge bu gudubet giyinse ne giyinmese ne sanki. Bu kalas bir bakışıyla tüm erkekleri etrafından uzaklaştırıyor. Yani don atletle gitse bile yadırganmaz o toplulukta.”

Müge koltukta tam yanma oturan ve kolunu Müge’nin arkasına atmış Sefa’ya sırtıttığında, ne geleceğini az çok tahmin edebiliyordum. “Hadi benim kalaslığım iki cilveyle düzelir, geçer,” deyip damağını şaklattı. Sefa’nın gözleri Müge’deydi. “Peki, senin tıbben çözümü olmayan karaktersizliğini ne yapacağız he, yavşak?”

Ağzım açık alırken bedenim istemsizce alkış tuttu. O ara Sefa’nın gözleri beni buldu. “Vay, kardeş dayanışması bir de.”

O diyene kadar alkış tuttuğumu fark etmemiştim. Alkışı kesip kafamı kaşıdım. “Pardon ya, bir an kaptırdım da kendimi,” dedim mahcup bir şekilde. “Hanımlar, işimiz bittiyse gidelim mi artık?”

Benim işim bittiğinden başımı salladım, Müge’ye baktığımda o da bakışıyla beni onayladı. Sürekli elbise değiştirip durmak ciddi anlamda beni yorduğu için, mümkün oldukça hemen eve gitmek istiyordum.

Alacaklar alınmış bir şekilde mağazadan çıkmıştık. Eve geldiğimde hissettiğim yorgunluk psikolojik miydi yoksa bedensel mi bilemiyordum. En sevdiğim müziklerden birini açtım ve elbiseyi bir kere daha deneyip ayna karşısına geçtim. Müge’nin de dediği gibi bu elbise uygundu. Ne çok açık ne de çok kapalıydı. Uzun kolları sayesinde de bileğimdeki morluk gözükmüyordu. Siyah elbisenin derin bir yırtmacı vardı, ayrıca V şeklinde giden derin bir yakası. Göğüslerim dolgun olduğundan taşıyor, dekoltemi biraz derinden belli ediyordu. Ancak göğüs haricinde her yerim neredeyse kapalıydı. Belden siyah bir kuşağı olduğu için elbisenin etekleri dökümlüydü. Haliyle bu da yırtmacı varla yok arası yapıyordu.

Sırtımdaki fermuarı indirmeye çalışırken elimin üstünde bir el hissettim, o korkuyla aniden çılgık atacaktım ki Kılıç'ın, "Benim," diyen sesini duydum. Son zamanlarda hiç benlik olmayan hareketler yaparken buluyordum kendimi.

"Yarın giyeceğin elbise bu mu?" diye sorduğunda, çoktan kalçalarım bedenine sürtünmeye başlamıştı. Tabii, bu benim isteğim üzerine gelişen bir durum değildi. Kılıç'ın bana yaklaşmasının etkisiydi. "Evet, son kez deniyordum bir sıkıntısı var mı diye."

Aynanın karşısındaydık. Gözleri aynada direkt gözlerimin içine bakıyordu. Sağ eli gerdanlığımdan aşağıya doğru bir yol çizdi ve son durağı elbisenin açıkta bıraktığı göğüslerim oldu. "Burası fazla açık değil mi?"

"Bilmem, kıyafeti mağazada denerken o kadar derin gelmemişti."

"Yoksa kendini göstermek istediğin biri mi var?"

Bu sorunun saçmalığına güldüm. Fakat onun yüzünde mimik oynamıyordu. "Sizi aldatmayacağımı söylemiştim," dedim ve elinin üzerine elimi koyup başımı geri attım. Artık ona aynadan değil, kafamı arkaya eğmiş ve yatakta yatıyormuş da tavana bakıyormuşum gibi aşağıdan bakıyordum.

"Bu beden size ait."

Göğsümde olan eli boynumu kavradı. Boştaki eli ise belimi sar-
dığında ben ne olduğunu idrak edemedi kafaşını yüzüme eğdi ve dudakları dudaklarımı buldu. Saniyeler ve dakikalar birbiri ardına sobeleme oynarken dilimi ısırarak dişlerini hissetmemle, boşuk bir inleme ilmek ilmek ördüğüm ar damarıma ilk darbeyi indirmişti.

Bedenimi ezici gücüyle esir alıyor, boynumu avını boğan bir yırtıcı gibi sertçe tutuyordu. Ağzımın içinde dolanan vurdum-duymaz dili, dilimi sarmaladığında bir inlemeyi daha bırakmama vesile oldu.

Dudakları benimkilerin üzerindeyken güçlükle çıkan sesim, "Kılıç, nefes almama izin vermelisin," diyerek yırtındı.

Son anda dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde nefes alabilmişim. Bileğimi tutup tekli koltuklardan birine oturmadan

evvel, arkasından beni de sürükledi. Ve kucığına oturmam için beni kendine çektiğinde itaatkâr bir şekilde üzerine çıktım. İki bacağım tekli koltuğun kenarlarında sarkar şekilde oturdum. O sırada Kılıç'ın eli boş durmayıp elbiseyi omuzlarıma kadar indirdi ve göğüslerimi tamamıyla önüne serdi. Dudakları boynuma gidecekken elimle dudaklarını kapadım. Kaşları çatıldı. "Kılıç, olmaz. Yarın önemli bir gün, bedenimde iz bırakamazsın. Seninle sevişirsem yarın kesinlikle bu yataktan çıkıp da gidemem."

Elimi itti ve kalçalarımın tutar tutmaz kasıklarına bastırdı. "Peki, bunu nasıl indirmeyi düşünüyorsun?"

Acemice, "Elimle yapsam?" diye sordum.

"Sakso çekmeyi bilmiyorsun, değil mi?"

Utancımın kulaklarım kızarıırken olumsuz anlamında başımı salladım. Benim gördüğüm tek haşmetli... diyemiyordum ama eminim o surat ifademden gayet net bir şekilde neyin ne olduğunun farkındaydı.

"Ağzını aç."

Dediğini yaptığım anda iki elini ağzımın içine soktu. Parmakları dilimin arka kısmına dokunduğunda öğüreceğ gibi hissettim ve kendimi sıktım.

"Arka kısmı çok geriyorsun, bu yüzden miden bulanıyor. İlk yapışında tamamıyla boğazına kadar alman imkânsız olacaktır. Bu yüzden önce bu kısımda onun varlığını hissetmeye alıştıracacağım seni," derken dilime parmaklarını bastırıp ileri ve geri yavaşça hareket ediyordu.

"Damaklarını değiştirerek emersen, beni memnun etmeyi başarabilirsin." Eliyle böyle bir şeyi denemek ne kadar garip olsa da parmaklarını emmeye ve dediği gibi damaklarıma değiştirmeye çalıştım. "İdare edersin fakat bugün bu işi yapman imkânsız. Sana yavaştan öğreteceğim."

Parmaklarını ağzımdan çıkardığında boşluk hissi garip hissettirdiğinden dudaklarımı bir tur yaladım. O ara Kılıç beni izliyordu. Üzerindeki siyah gömleğin dört düğmesini hızlıca açtığında göğsü tamamıyla önüme serilmişti. Kirli düşüncelerimin fink attı-

ğı bir esnada aklımı kaybetmiş olmalıydım ki dudaklarım boynuna değdi. Ateşe değmiş gibi hissetmeme rağmen öpme ve ısırma isteğimi zoru zoruna dizginliyordum.

“Bedeninde iz bırakmama izin vermemene rağmen benim boynumda iz bırakmak istiyorsun, öyle mi?”

Güler gibi bir ses çıkardı ama tam gülme de diyemezdim. Ensem-den tutup boynuna dudaklarımı bastırdı. “Yap bakalım istediğini.”

“Canınız acırsa?”

“Ciddi misin?” diye sordu. Gerçekten ağzımdan çıkan bu soru da neydi böyle? İstedini yaptım. Kirli düşüncelerimde dolanan boynuna önce öpücükler kondurdum, sanki hissetmek istiyormuş gibi. Ben boynuyla uğraşırken onun eli göğsümün üzerindeki tepciğe işkence edip duruyordu. Dişlerimi boynuna geçirip emdim. Boğazından çıkan hırıltılı bir nefes, hoşuna gittiğinin belirtisi miydi?

Fermuar sesini duyduğumda elbisenin eteklerinin belime kadar yukarı kıvrıldığını hissettim. “Senin istediğini yerine getirdiğime göre artık benim istediğimi yapmalısın,” deyip elimi aletine götürdü. Yüzüm onun boynundan ayrılmıştı. İşte şimdi ikimizin gözleri arzusunun kırmızı rengine boyanmıştı. Boynundaki eserime baktım. Dişlerimin izi gözle görülür şekilde çıkmıştı ve hafif bir kızarıklık vardı.

Onun istediğini yapıp diğer elimi de aletine attım. Tepesi hafif ıslaktı, oraya başparmağımla baskı yaptığımda yüz ifadesi değişti ve sırıttı. “Adamı nasıl delirteceğini biliyorsun.”

Sıvazlamaya başladığımda elini saçlarım arasına atıp beni kendine yaklaştırdı. Öpüşmüyorduk, bir parmak mesafesinde birbirimizin dudaklarını izliyorduk. Nefeslerimiz birbirine karışırken elimi hızlandırdım. Gözleri kapandı, kaşları çatıldı. Boştaki elini kalçama attı ve acımasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı. Elimin üzerinde akan sıvı benim de ıslanmama neden olmuştu. Sadece böyle anlarda onunla arsızlaşabiliyor, yapmam dediğim şeyleri yaparken buluyordum kendimi. Bu herif bana kafayı yedirecekti...

Arabadan inerken Kılıç tam yanı başıma geldi. Eli belimdeydi, ben ise o bele odaklanamıyordum çünkü şu an karşısında dikildiğim otel, o şerefsiz adamla karşılaştığım yerd. Bu otel Müge'den duyduğuma göre on iki aileden birisine aitti. "Zergül, içeri girdiğinde hal ve hareketlerine dikkat etmelisin. Bilmediğin şeyler için biliyormuş numarası yapmadan insanlarla konuşmalısın, mümkünse cümleleri kısa ama sık tut."

"Öyle yapacağım," dedim.

Yani yapmaya çalışacağım demek daha mantıklı olurdu çünkü biraz zorlanacaktım gibi hissediyordum.

Elini belimden çekip ellerimizi birleştirdiğinde, garip hissetmiştim. O buz gibi soğuk ve sert ellerin içinde elim üşüyordu. Hareket etmeye başladığında ben de hareket ettim. Dağınık bıraktığım saçlarım, ılık rüzgârla bir vals içindeymiş gibi dalgalanıyordu. Kapıda bekleyen görevli, Kılıç'ı tanımış olacak ki kafasını selam verircesine eğip, "Hoş geldiniz, Kılıç Bey," dedi.

Kılıç sadece başıyla selam vermekle yetindi. Hızlıca içeri girdiğimizde locadan adımlayarak başka bir kapının önünde durduk. "Bu kapıdan girdiğinde yalnızsın. Kadınlarla kendin baş etmek zorundasın, anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum."

"Güzel."

İçeriye doğru yürümeye başladığımızda normalde asla görme-yeceğim bir mekâna adım atmıştım. Gözlerim ihtişamlı salonda birkaç tur dolaşırken gözüme en çok ilişen, denizanası görüntüsüne sahip parlak tavan ve avizeydi. Masalar ardı ardına sıralanmış, tonca insan kadehleri eşliğinde birbiriyle konuşuyor, bazı insanlar pistte dans ediyordu. Hayatımda görmediğim kıyafetleri giyen, lüks kadın topluluğunun bize baktığını hissettiğimde ben de onlara baktım. O kadınların içlerinden birisi Işıl'dı. Anlaşılan o kadın topluluğunun başı Işıl'dı. Kaşlarımı çatmadan ve ortamın büyü-üne kapılmadan evvel sakinleştirdim, etrafımı beğeniyle süzmeye bir son verdim. O sırada yanımıza yaklaşan bir ses duydum.

"Hiç gelmeyeceksiniz sandım, Kılıç Bey?" diyen sesi bir yerden

çıkarmak gibiydim. Sesin sahibine döndüğümde ise o adamı gördüm. Bu otelde kavga ettiğim ve bileğimi morartan piçti. Yanında ise adını bilmediğim karısı vardı. Bu sefer elbisesi fazla iddialı ve açıktı. Transparan bir elbise giyyordu. Saçları alttan toplanmış, birkaç küçük değerli taşlarla süslenmişti. O zamanki yüzüne nazaran yüzü daha canlı ve bakımlı duruyordu.

Beni fark edip gülümsedi ve kafasıyla selam verdi. Aynı şekilde ben de karşılık verdim. “Gelmez olur muyum hiç, Batur Bey.”

Bir an ne işittiğimi sestem anlamadığımı düşünmüştüm ki şaşkınlıktan açılan gözlerimle bir Kılıç’a bir de isminin Batur olduğunu öğrendiğim adama baktım.

Koyu lacivert takım elbise giyyordu. Sol elini bana uzatıp, “Bu güzel hanımefendi sizin yeni karınız demek,” dedi. Eline dokunmak bile istemiyordum ama Müge’den öğrendiğim kadarıyla bir erkek elini isteyip öpmek isterse karşı gelmemem gerekiyordu. Yoksa saygısızlık olarak görülecekti, bu yüzden mecburen elinin üzerine elimi koydum. Gözlerini asla gözlerimden ayırmadan elimi uzunca öptü. Tiksintimi belli etmemek için yüz ifademi güçlkle sabit tutabiliyordum. Kılıç’a baktığımda gözleri beni tarıyordu. Bakışlarından hiçbir şey anlamıyordum.

“Karıcığım, Müge’nin yanına gitmek ister misin? Sanırım sana bakıyor,” dedi. Bakışlarıyla işaret ettiği yere bakıp ardından önümdeki çiftte döndüm.

“Memnun oldum, Batur Bey lakin gitmem lazım,” diyerek yanlarından sıvışırken bir yandan da elimin üzerini silmek için masalarda peçete bakıyordum. Müge’nin yanına yaklaştığımda yüzüm kireç gibiydi. O da fark etmiş olacak ki, “Ne oldu kızım sana?” diye sordu.

Kulağına eğilip, “Müge, bileğimi morartan şerefsiz var ya, Melek Hanım’ın abisi Batur’muş,” dediğimde ağzı benim gibi şoktan açılmıştı.

Fakat etrafına bakıp bana döndü. “Bu konuyu sonra konuşalım, burası çok kalabalık.”

“Kimleri görüyorum,” diyerek bize yaklaşan Işıl ve anne ördeği

takip eden yavru ördekler gibi onun arkasından gelen topluluğa baktım.

Koyu kırmızı puantiyeli, uzun dar kesim elbisesi ve kırmızı rujla gözler önüne gelen Işıl tekrar konuştu. “Nasılsınız, Zergül Hanım ve Müge Hanım?”

“İyiyiz. Sizi sormalı, Işıl Hanım?” derken ortamdan ötürü aşırı tedirgindim, bu yüzden adapte olamıyordum.

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedi ve arkasındaki kadınlara dönüp beni işaret etti. “Hanımlar, bu kişi Kılıç’ın yeni karısı, Zergül,” diye beni tanıttı. Bir kere daha Kılıç’a sadece ismiyle hitap edişine takıldım. Müge bile kuzen olmalarına rağmen bey derken, bu kadının demeyişi beni aşırı iškillendiriyordu. Kılıç’la onun arasında bir samimiyet olup olmadığı konusunda düşünmeden duramıyordum.

Kadınların hepsi tek tek selamlaşıp kendilerini tanıttığında Işıl, “Sahi, sizin yüzük yapıldı mı?” diye sordu.

Yüzümdeki sakın ve emin bakışlarla sağ elimi kadınlara kaldırdım. Ve kadınlar bir süre yüzüğe bakarken Işıl ise yüzünde tiksintisini belli eden bir sırıtışla, “Zergül Hanım, ne yapmaya çalışıyorsunuz bilmiyorum ama bu yaptığınız hiç hoş değil,” diye yargıladı.

Anlamamıştım, kaşlarım çatıldı. “Ne demek istiyorsunuz, ben bir şey yapma-”

“Taktığınız yüzük sahte,” diye sözümü kesti Işıl.

O an içimdeki huzursuzlukla Müge’ye döndüm, onun da kafası karışmış gibiydi. “Işıl Hanım, şu an büyük bir terbiyesizlik yapıyorsunuz. Bu yüzüğü bana kocam yaptırdı, kendi elleriyle parmağıma taktı. Bu ne hadsizlik!”

Sesim ister istemez yüksek çıkmıştı. Lakin Işıl’da yaprak kımıldamamıştı. “O zaman yanınızdaki Müge Hanım da baksın, gerçek mi yoksa sahte mi diye.”

Müge’ye döndüm. Dün Müge de görmüştü yüzüğü. Elim tutup dikkatlice yüzüğe baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. “Zergül bu nasıl olur? Gerçekten sahte ama dün baktığımda bu yüzük gerçektir.”

Hatta yüzüğün altında bir mühür olduğunu ve o mühürle sahte veya gerçek oluşunun belli olduğunu söylemişti.

Yüreğime oturan korkuyla yutkundum. Kadınlar aralarında fısıldaşıyordu. Işıl ise krizi fırsata çevirmekten geri durmuyordu. “Kara kemikli bir kadından beklendiği gibi.”

Işıl’ı umursamak yerine gözlerim etrafı taradı. Kılıç’ı bulmalıydım, evet, bana sadece Kılıç yardım edebilirdi. Kılıç görüş alanıma girdiğinde Sinan Bey’le konuştuğunu gördüm. Orada hakkımda konuşan kadınları umursamadım ve arkamdan, “Zergül,” diyen Müge’ye dahi cevap vermeyip Kılıç’a doğru hızlı adımlarla yaklaştım.

Kılıç ve Sinan Bey beni fark ettiklerinde yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama Sinan Bey, bana ve Kılıç’a bakıp, “Ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek yanımdan ayrıldı.

O gider gitmez direkt parmağımdaki yüzüğü çıkardım. “Bu yüzük sahte mi?” diye sordum. Ama sesim çok kırılmış çıkıyordu. Aptal gibi hissediyordum. Millete yalan söylemişim derdinden falan değildi, daha çok kandırılmak gururumu incitmişti. Bunu açık açık suçlarcasına Kılıç’a sormamın sebebi de onun evinde kimse-nin buna cesaret edemeyeceğinden ötürüydü.

“Evet, sahte.”

Güldüm ama sinirden. Gözlerim bile dolmaya başlamıştı. “Ya sen bunu bana niye yapıyorsun? Sen benden ne istiyorsun, Kılıç?”

Eli boynuma gitti. Başparmağıyla çenemi ovarak, “Her hatanın bedeli vardır. Sen bugün ilk hatanın bedelini ödemiş oldun,” dedi. Anlayamıyordum. “Ne hata... yoksa söylediğim yalandan dolayı mı? Kılıç ama ben sana söylemiştim onu, neden böyle bir şey yaptın?”

“Benim kurallarım mutlaklıdır. Kural bozulursa bedel ödenir. Ve sen bugünkü bedeli bensiz ödemek zorundasın, niye biliyor musun, Zergül?”

Ne diyeceğimi bilemiyor sadece yüzüne bakıyordum.

Gözleri, sözleri ve her şeyiyle bana acımasızca bakıyordu. Çenemi okşayan elinde dahi vicdanın v’si bulunmamaktaydı. “Ben yoksam, sen bir hiçsin. Benim varlığım sayesinde varsın. Bakalım bu olayı nasıl çözeceksin, Zergül Şahbazoğlu.”

14. BÖLÜM

Son cümlesi bütün hücrelerimde tek tek dolandı. Kafamın içinde sürekli olarak yankılanan sesi içimde bir yerlerde ne olduğunu bilmediğim bir hisle dolup taşıtı.

“Benden nefret ettiğinizi biliyordum ama en azından karınız olduğum için bu kadar ileri gidebileceğinizi hiç düşünmemiştim,” dedim ve yutkundum. Etraftaki gözlerin çoğu kendi işindeydi ama meraklı gözler bizim üzerimizdeydi. “Sizden tek istediğim yüzüktü, sadece bir yüzük!”

Sesim sonlara doğru kısılmıştı. Gözlerimi bana susup bakan Kılıç’tan çevirdiğimde Batur’la göz göze geldim. Saniyesinde gözlerimi ondan çekip gitmek için atakta bulunmuştum ama Kılıç bileğimden tutup gitmeme müsaade etmedi.

“Bırak kolumu!”

Tam yanı başındaydım, yüzü yüzüme eğildi. “Gitmek istediğine emin misin? Buradaki insanların kafasında soru işaretleri bırakarak hem de?” derken etrafına bakıp bana döndü.

Daha fazla dayanamadım, kolumu sertçe çekerek bileğimi elinden kurtardım. İşin özü o kurtulmama izin verdi.

Gözlerimdeki nefreti saklamadan, “Kocam olacak adam burada beni rezil ederken, bir de kalkmış millete kendimi inandırma mı mı bekliyorsun?” diye sordum.

“Kendimi daha fazla küçük düşürmeyeceğim. Kim ne düşünüyorsa düşünsün. Kendimi savunacağım, sonra sen de yalanlayacaksın... Ben başıma gelecekleri bildiğim için gidiyorum.”

Beni zorla burada tutacağını düşünmüştüm fakat Kılıç beklediğimi yapmadı. “Git o zaman.”

Anlam veremediğim yüz ifadesine bir süre baksam da en nihayetinde oradan ayrılma kararı aldım. Ne planladığını bilmiyordum fakat daha fazla onun planına alet olmayacak, kendimi rezil etmeyecektim. *Kılıç Bey'in karısı kaçtı gitti*, deseler dahi umurumda değildi.

Salondan dışarı adım attığım an nefes aldığımı hissettim. İnsanların bana olan bakışları gözümün önüne gelip duruyordu. Işılmış, statüymüş soyadmış... hiçbirini istemiyordum. Ben eski yaşamımdaki huzuru istiyordum. "Bu evlilik hataydı," diye mırıldandım. Bir el omzuma dokunduğunda irkilip geri kaçtım.

"Sakin ol yenge, benim Sefa."

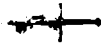
Sefa'nın sesi ve görüntüsü bulanık gözlerimde netleşmeye başladığında hiç zaman kaybetmeden, "Beni eve bırakır mısın?" diye sordum.

Salon kapısına bakıyordu. "Kılıç'ın haberi var," diyerek aklındaki soruyu netleştirdim.

Yüzümü yokladı, ardından, "Yenge, sen hiç iyi gözüküyorsun," dedi. "Biraz başım dönüyor sadece. Daha fazla burada kalmak istemiyorum. Lütfen, beni eve bırak."

"Tamam çıkalım. Valeden arabayı getirmesini isteyeceğim. Sen bir süre burada bekle beni," deyip hızla dış kapıya adımladı.

Sadece arkasından bakmak ve bu günü tekrar tekrar gözümün önünde oynatmakla yetindim. Hak etmediğim halde böyle muamele görmek cidden acıtmıştı.

Şakaklarımdan aşağı inen buz gibi teri hissedebiliyordum. Kalbim kafeslendiği göğüs kafesimde patlamak üzereydi. Hâlâ ellerim titriyor ve sinirden bağırarak için dişlerimle dudağımı ısırıyordum. Yatağımda sırtüstü uzanmış vaziyetteydim. Bir kolum gözlerimi kapatıyordu.

Hayatımda çok zorluğa göğüs germiş bir kadındım fakat bu olaya kadar ayağıma atılan çelmeyi bu kadar hissetmemiştim. Kılıç'ı orada bırakıp Sefa'nın beni eve bırakmasını sağlamıştım. Birbirimizi sevmesek bile birbirimize değer verebiliriz diye düşündüğüm için cidden kendimi aptal hissediyordum.

"Bedelmiş," diye mırıldandım.

Bu bedel değil, direkt yoluma koyulan bir taşı.

Kapının açıldığını hissettiğimde sakın olmaya çalışıp, “Bir şey istemiyorum, çık dışarı,” dedim. Gelenin hizmetçi olduğunu düşünmüştüm fakat onun sesini duydum.

“Sen böyle her zorlukla karşılaştığında kaçacak mısın?”

Zorluk mu? Cidden, bu sözüne gülmek istedim ama gülemedim. Onun yerine sadece, “Ne için geldiniz, Kılıç Bey? Yoksa kaçtığım için bir bedel daha mı ödemem lazım?” diye sordum.

Yatağında bir ağırlık hissettim. Gözlerimi açmak ve ne yapmaya çalıştığını görmek istiyordum ama inada bindirmiştım. Yüzünü görmek, hele de bu şekilde bir surat ifadem varken yüzüne bakmak istemiyordum.

“Bey’e geri döndük demek.”

Eli bileğimi tutup gözlerimin üzerindeki kolumu çekti. Sınirden dolayı gözlerim dolmuş, akıtamadığım için de kirpiklerim birbirine girmişti. Görüntüm biraz bulanık olsa da onun yüzümü süzen bakışlarını görebiliyordum.

“Ne istiyorsunuz benden?”

“Bir kara kemik olarak kendini kanıtlamanı. Olur da bu işin içinden sıyrılırsan...” dedi ve bana doğru eğildi. Gözleri daha demin sertçe dişlediğim dudaklarımda gezinirken o konuşmaya devam etti. “Sana hayal edemeyeceğin bir servet sunacağım. İşte o zaman, Kılıç Şahbazoğlu’nun karısı olarak tanınacaksın.”

Başparmağı altdudağımın üstünde usulca gezinirken dikkatimi toplayamıyordum. “Ya başaramazsam? Beni yine güneğe göndermekle mi tehdit edeceksiniz?”

Belirsiz akıbetim onun iki dudağının arasındaydı ve bu beni bir ip gibi geriyordu.

“Başaramazsan bu evden benden habersiz tek adım atamazsın,” dedi sertçe. Gözleri sanki başarmamı istemiyormuş gibi bakıyordu. Ya da inancı yokmuş gibi mi demeliydim.

Eli dudağımdan açıkta kalan köprücük kemiğimi bulduğunda, “Sana önceden de söylemiştim, kanadı kırık bir kuş sadece akşam yemeğidir,” diye mırıldandı. Bu sözleri söylerken bedenimi süzüyordu. Lakin ben onun yemeği olmaya hiç niyetli değildim. Nasıl

yapacağımı bilmiyordum ama bu evde tıkalıp Melek Hanım'ın kaderini yaşamayacaktım.

“Yapacağım.” Açık ve net bir cevap verdim. Gerçekten bu adamın aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama her yaptığı olayın arkasından illaki geleceğe dair bir plan çıkıyordu.

“Yap bakalım. Kaderin benim elimde tutsakken ne kadar ileri gidebileceksin, görelim.”

Anlayamıyordum, neden böyle yapıyordu? “Kılıç Bey, beni neden eve hapsedmek istiyorsunuz?”

“Nefret ettiğim birisinin ilgisini çektin,” dedi dümdüz fakat bu üstü kapalı bir cevaptı.

“Tam olarak kimin?”

“Bileğini o hale getiren adam kim ise onun.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Batur’un mu?”

“Bakıyorum ismine hemen adapte olmuşsun,” diyen alaycı sesi ne kadar sakın çıksa da bakışları tam tersini söylüyordu. Biliyordum... Çoktan her şeyi öğrendiğinin farkındaydım.

“Kılıç Bey, ben o adamın kim olduğunu davette görene kadar bilmiyordum.”

“Bunu zaman gösterecek, Zergül Hanım,” dediğinde savunmaya geçmek için ağzımı açmıştım ki ayağa kalkıp, “Sana iki gün mühlet, yüzük işini çözersen bu otel meselesini unutacağım. Ve bu iki gün boyunca basına sahte yüzük konusunda bir şey yazılmasına müsaade etmeyeceğim fakat...” dedi ve gerisini getirmeden evvel gözlerimin içine baktı. “Fakat olur da yüzük işini çözemezsen bu ev senin hapishanen olur.”

Sadece başımı salladım. O ise başka bir diyeceğinin olmadığını belli eden bedeniyle odamdan usulca çekip gitti. İki elimi başımın arasına alıp, dizlerimi göğsüme çekerek yatakta oturur pozisyona geçtim. “Ben ne halt yiyeceğim?”

Bir elimle şakaklarımı ovuyor, diğer elimle kahveyi tutuyordum. Başım çatlayacak gibiydi. Sabaha kadar uyumamış, türlü türlü planlar yapmıştım fakat içimde süregelen bu tedirginlik,

beni bitiren tek şeydi. Sanki kurguladığım her plan elimde patlayacakmış gibi hissettiren o his yüzünden planlarımın dahi mükemmel oluşunu kabullenemiyor, hep bir kusur görüyordum.

Sabah ilk iş Müge'yi arayıp buraya gelmesini istemiştim. Dün gece telefonda birkaç ayrıntı konuşmuştuk ancak yüz yüze karar vermeyi düşündüğümüzden şu an onu bekliyordum.

"Günaydın, Kılıç Bey," dedi hizmetçi. Kafamı kahvemden kaldırıp olduğum kahvaltı masasına gelen Kılıç'a baktım. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Uykusunu iyi almış duran dinç gözleri benimkine nazaran fazla parlaktı ve bu ciddi anlamda sinirimi bozmuştu.

Arkaya yatırdığı saçları, siyah takım elbisesi ve kül grisi gömleği ve siyah deri ayakkabılarıyla tam bir beyefendi imajı çizmesine rağmen sadist ruh hastası kişiliğini bilen birisi olarak bu görünüşe aldanamıyordum bile.

"Erkencisin?" dedi sorarcasına ve suratı aslında bu sorunun cevabını bildiğini anbean gösteriyordu.

Benimle dalga geçtiğini hissettiğimden midir nedir, kaşlarım çatıldı. Dünkü yaşanan rezilliği hâlâ unutmamıştım ve Kılıç'ı her görüşüm bana dün geceyi hatırlatıyordu. Yine de içimdekileri dışa dökemeyeceğim için, "Uyku tutmadı," diyerek kahvemden bir yudum aldım.

Tam karşıma oturdu. Hizmetçi çayı koyup ortadan yok olana kadar ikimiz de sessizce birbirimize baktık. Bu sefer konuşmanın ipini ben çektim. "Kılıç Bey, rica etsem bugün Erdem'i ödünç alabilir miyim?"

"Ne için?"

"Benden bu durumu çözmemi istediniz lakin bunun için bana bu işleri bilen biri lazım. Bunu da bana çok görmezsiniz umarım?"

Elindeki çatalı tabağın kenarına koyup ağzındaki lokmayı yuttu. "Erdem'den plan istemeyeceğini düşünüyorum. Umarım haklıyım mı?"

"Erdem sadece bana planımda yardımcı olacak, Kılıç Bey, kesinlikle ondan fikir almayacağım keza almak istesem de sonuçta

sizin adamınız, günün sonunda olanları elbet size söyleyecektir,” dedim.

“Güzel, izin veriyorum. Erdem’i öğlen yanına yollarım.”

Bu konuşmadan sonra sessizce kahvaltılarımızı yapmaya başlamıştık. Normal bir çift olmadığımız için birbirimize sunacağımız kelime haznelerimiz kısıtlıydı. Evliydik ama daha çok iki yabancı-nın rahatsızlığına sahiptik diyebilirdim.

Kılıç masadan kalktığı anda ben de arkasından kalkmıştım. Anlam veremeyerek yüzüme baktı. Dün gece uyumayıp sabaha kadar düşünmüştüm ve ilk evlendiğimiz gün Müge’yle konuştuğum bir diyalog aklıma gelmişti. Kılıç’ı memnun etmek zorundaydım ve bu eş görevlerimi de kapsadığından kocamı kapıya kadar geçirmeliydim, öyle değil mi? Kararımı vermiştim, madem istemediğim bir evlilik ve soyad aldım, o zaman en tepeyi hedefleyecektim.

Yanına yaklaştım ve parmak uçlarımda yükselip yanağına kısa bir öpücük bıraktım. Ardından yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, “Hayırlı işler,” dedim.

Bunu beklemediği, yüzünden apaçık okunuyordu. Ancak bunu bana yansıtmak yerine tek söylediği, “Akşam görüşürüz,” oldu.

O tam kapıdan çıkarken Müge içeri giriyordu. “Günaydın, Kılıç Bey.”

“Günaydın, Müge.”

Kılıç selamlamasını alıp ortadan hızla kayboldu. Müge’yle de neredeyse aynı soyadı paylaşmalarına rağmen fazlasıyla mesafeliydi.

Kılıç gider gitmez Müge bana döndü. “Günaydın.”

“Valla günüm hiç aymadı.”

“Suratından belli oluyor.”

Puflayarak yemek masasına geri oturduğumda yanı başımdaki sandalyeyi çekti ve yerleşti. Dün gece Kılıç’la aramızda geçen diyalogu telefonda Müge’ye anlatmıştım. O da dinlenmemi ve bu konuyu sabaha konuşacağımızı, anlatması gereken başka bir şeylerin de olduğunu söylemişti.

“Eee, anlat bakalım dün ben gittikten sonra davette tam olarak ne oldu?”

“Dün sen gittikten sonra bütün gözler Kılıç Bey’e döndü. Kılıç bey ise, ‘Karım biraz rahatsız, bu yüzden eve benden önce gitti,’ diyerek tüm o soru soran bakışların önünü kesti. İnsanlara öyle bir ifadeyle baktı ki kimse cesaret edip bu konu hakkında soru sormadı ve gıybetini bile döndüremediler,” dedi. Yanına gelen bir hizmetçi getirdiği boş fincana kahve servisi yaparken onun gitmesini bekledim. Ardından hizmetçi gider gitmez de, “Hayret,” diyebildim.

Sırf kendi saygınlığını korumak için böyle yaptığını tahmin edebiliyordum. “Ama asıl mevzu bundan sonra oldu.”

Kaşlarım merakla yukarı kalktı. “Ne oldu?”

Tüm dikkatini bana veren Müge, “Batur, on iki aileye katılmış,” dedi.

“Nasıl? Kılıç Bey buna nasıl izin verir, o Melek Hanım’ı öldürttü?” derken yüzüm de sesim kadar dehşete kapılmıştı.

“Oylamayla onaylanmış, Zergül. Kılıç Bey’in elinden bir şey gelmez. İşin kötü tarafı da şu, artık Batur’a bir şey yapamaz çünkü on iki aile kuralına göre aile mensubu sana veyahut aileden birine bir şey yapmadığı müddetçe elini dahi süremezsın,” diye tek nefeste konuştu. “Ve bir mevzu daha var,” dedi ama biraz te-
dirgindi sanki.

“Anlat.”

“Bunu Sefa’dan öğrendim. Sen aniden gidince, seni Sefa’ya sordum ve ardından Batur’un ne işi olduğunu sorduğumda bana kendilerinin de on iki aile toplantısında öğrendiklerini, tamamıyla sürpriz olduğunu söyledi. Bir de bu Batur’a otelde rastladım demiştin ya hani, bu herif Kılıç Bey’e senin hakkında ileri geri konuşmuş, yok arka kasası çok fena, yatakta işine yarıyordur falan demiş.”

İşte bu her şeyi açıklıyordu. En azından Kılıç’ın anlamsız tavırlarını. “Kılıç iki gündür bana dokundurmalarda bulunup duruyordu. İlk başta neyden bahsettiğini anlamamıştım ama şimdi her şey anlaşıldı.”

“Zergül, işin içine Batur girdiyse Kılıç Bey ister istemez senden şüphe duymaya başlamıştır. Bir şekilde ona Batur’la bir alakan olmadığını kanıtlaman gerek.”

Omuzlarıma bir yükün bindiğini hissettim. Başımın ağrısı daha da şiddetlenmişti. “Onu sonra düşünelim, şu an için bu yüzük olayı en önemli konu.”

“Doğru. Aklında ne var?”

“Çok fazla plan düşünüp çoğunu eledim ve birinde fikrim netleşti. Planım tam olarak şu: Öncelikle bu Işıl’ın evdeki hizmetçisi hangisi onu bulmam lazım. Bunun için de bir haftanın bütün kamera kayıtlarını detaylıca izlememiz lazım. En çok da bakmamız gereken saatler benimle konuştuğun veya Kılıç’ın olduğu kamera kayıtları. İlla ki hizmetçi kendini belli edecektir,” dedim.

“Hadi hizmetçiye bulduk diyelim, sonra ne yapacağız? Suçu ona mı atacaksın?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, o kadar kolay kaçamayacağım. Işıl’ı hizmetçiyle tehdit edeceğim.”

Müge bir anda ayağa kalktı. Eli ağzına gitti, nedensizce sıırıyordu. “Bir dakika sen yani diyorsun ki Işıl’ın sosyetedeki konumunu kullanıp yüzüğün sahte olmasının senin hatan olmadığını ispatlattıracaksın, öyle mi?”

Başımla onayladım ve ekledim. “Senin dediğin gibi Işıl sosyete de en tepede. Ben bir hizmetçiyle ortaya çıkıp suçu Işıl’a atsam, bir kara kemiğe asla inanmazlar ama Işıl beni aklarsa kimse buna karşı çıkamayacaktır.”

“Mantıklı bir plan ve en önemlisi o hizmetçi büyük ihtimalle Kılıç Bey’le ilgili de haber uçuruyordur ve Işıl böyle bir durumu asla riske atamayacağından, tehdidini kabul etmek zorunda kalacak. Kılıç Bey’in gözünden düşmektense, seni sosyete ye kabul ettirmeyi tercih edebilecek saplantıda bir kadın.”

Valla istediği kadar saplantılı olsun, ne Kılıç ne de Işıl zerre umurumda değildi. Kılıç’ın istediği tek şey bedenimdi ve o bedene nime ilgi duyduğu müddetçe, Işıl avucunu yalamaya devam edecekti.

Tabii, şu konuda da emindim, her şeyden haberi olan Kılıç'ın kesinlikle bu hizmetçi olayından da haberi vardır. Ama merak ettiğim şey onu neden evde tutuyordu? Cidden o adamın beyni beni ürkütüyordu... “Neyse, şu kamera kayıtlarını halledelim,” deyip ayaklandığımda Müge'yle kamera odasına doğru yol aldık. Madem Kılıç benim zekâmı tartıyordu, o zaman ona kanıtlamak zorundaydım.

Öğleye doğru anca kayıtlardan bulduğumuz kadını bir kez daha kontrol ettiğimizde emin olduk. Gözlerimi yorgunluktan ve uykusuzluktan güçlükle açık bırakabiliyordum. Uyumamak için kaçınıcı kahveyi bitirdiğimi bile unutmuştum.

Müge kafasını masaya dayadı. “Yemin ederim, nefret ediyorum böyle işlerden.”

Bıkkınlıkla cevapladım onu. “Bir de bana sor. Hem uykusuzum hem de kaç saattir ekran başında her hizmetçiği izlemek zorunda kaldım.”

“Valla, Kılıç Bey sana mı bedel ödetiyor bana mı, belli değil. Kendimi hiç bu kadar stres ve gerilimde olduğum bir gün daha hatırlamıyorum.”

Gerçekten, Müge evlendiğimden beri her konuda bana yardımcı olmuştu. Gariptir ki eskiden yanında bulunduğumda rahatsız olduğum bu kadın, şimdi yanında en rahat hissettiğim kişi haline gelmişti. Yüzümde samimi bir gülümsemeyle ona baktım. “Müge, sen olmasan ben bunların hiçbirini başaramazdım.”

Elini boş ver dercesine salladı. “Sadece günahsız olan sana ödettiğimiz bedellerin kefareti olarak düşün.”

Müge'den çok bir şey görmesem de annesi Hayat Hanım her ortamda bana zulmetmeyi becerebilmiş bir kadındı. Kocasıyla birlikte çıktığı batı turu nedeniyle bir süre ortalıklarda olmayacaktı, hoş olsa da beni büyük ihtimalle görmezlikten gelirdi.

Hizmetçilerden biri içeri girdi ve bana hitaben, “Zergül Hanım, müsaitseniz Erdem Bey geldi,” dedi. Oturduğum sandalyede sırtımı dikleştirip oturuşumu düzelttim. “İçeri al.”

Müge oralı bile değilmış gibi başı hâlâ masadaydı. Bu kızdaki rahatlık seviyesi keşke bende olsa diye içimden geçirmediğim değil... Erdem içeri girdiğinde önce beni, ardından Müge'yi süzdü. Bu herif niyeyse hiç samimi gelmiyordu bana, aşırı duygusuzdu. Yüz hatları, mimikleri... Hep bir soğuk bakışı vardı. "Benimle bir işiniz varmış, Zergül Hanım?" Sesi dahi bitse de gitsem havasındaydı.

"Evet, senden bu kadını yarına kadar araştırmanı isteyeceğim. Işıl'ın eski hizmetçilerinden birisi ve bana onun hakkında bilgi sağlayacak tek kişi de o. Bu kadın Işıl'a hangi haberleri uçurmuş, hepsini bilmek istiyorum. Tabii, kanıtlarıyla."

Bu evde on yıldır hizmetkârlık yapmıştım. Bu yüzden Erdem'i biraz tanıyordum. Kesinlikle çok zeki ve işinde ehli bir sekreterdi. Bildiğim kadarıyla şirket işleri dışında, Kılıç'ın pis işlerine de el atardı. Bu da onu bilgi kaynağının merkezi ve bir kundakçı yapmaya yetiyordu. Yardım alabileceğim en iyi adam Erdem'di. Kılıç'ın Erdem'i almama müsaade etmesine bile şaşırıyıştım. Büyük ihtimalle aklımda ne olduğunu merak ediyordu.

Erdem ilgiyle yanıma yaklaşıp ekranda duran farklı bir dosyaya kaydettiğimiz videolara bakmak için neredeyse dibime girdi. Sandalyenin başlığına yaslanarak ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım. Sefa gibi fazla iri bir bedeni yoktu, Kılıç gibi uzun boylu ve yapılı da değildi. Normal, fit bir vücuda sahipti. Fakat onun kafasının cidden zehir zemberek olduğunu çok iyi biliyordum.

Gözleri ekranda ilgiyle kaydettiğimiz videolara baktı. Göz teması kurmuyor, bizle muhatap olmuyordu. Hatta Müge onun bu sessiz ve ıssız hallerinden ötürü gözlerini kapamış, uyku haline geçiş yapmıştı.

Ceketinin cebinden çıkarttığı bir USB'yi bilgisayara takıp videoları aktardı, ardından benden uzaklaştı. Kısa bir baş selamı vererek hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Tamam, çok konuşkan olmadığını biliyordum ancak bu da fazla yok saymak değil miydi? İnsan giderken bir görüşürüz falan derdi. "Adama bak ya, iplemedi bizi," deyip Müge'ye döndüm. Uyuyordu... Cidden uyuyordu. Parmağımla Müge'yi dürttüğümde tek gözünü açtı.

Gözlerimi kısıtım. “Bu durumda uyumayı başardın ya, ne diyeyim ben sana.”

“Sabahın köründe aradın beni. Nasıl uyumayayım?” Sesi aksi çıkıyordu. Doğru, Müge uykuya çok düşkündü, bu yüzden erken uyandığında genellikle çok sevilesi bir tip olmuyordu. Ayıplarçasına dilimi şaklattım ama başka bir şey demedim. Bu işi sağ salım hallettikten sonraki rotam, Batur meselesinde Kılıç’ı aydınlatmak olacaktı. Onun aklındaki şüpheleri gideremezsem bu evde hep diken üstünde yaşamak zorunda kalacaktım.

Şu an üç olayı birden yaşıyordum. Solunum bozukluğu, terleme ve kalp çarpıntısı. Bu üç şeyi yaşamama neden olan, bodrumun تنها koridorlarında yankılanan ayak seslerimle yanan ampullerin cızırtısıydı. Akşam yemeğine birkaç saat kala hizmetçilerden birisi yanıma gelip Kılıç’ın bodruma gelmemi emrettiğini söylemişti. Kadınlara yasak olan bodruma üçüncü gelişimdi ve niyeysen bu beni daha da ürkütüyordu.

Belki buralar bu kadar تنها olmasa içimde yeşeren bu korkuyu hissetmezdim. Bir de o kaplanla tekrar karşılaşma riskimin olup olmadığını da bilmediğimden ürküyordum. Her adım atışımda, etrafıma bir şey geliyor mu diye bakmam bile psikolojimin nasıl olduğunu kanıtlamaya yetiyordu. Burada, her odanın kapısında başlıklar vardı. Genelde A’dan başlayıp sıralanan kapılar vardı ancak benim aradığım kapısında ofis yazandı. Sonunda bulduğum kapıya birkaç kere tıkladım. O ara tedirginlikle etrafıma bakınıyordum ki kapının ardından Kılıç’ın, “Gir.” sesini işittim. Elim hemen kapı kulpuna gitti. Yavaşça kapıyı aralayıp bedenimi içeriye soktum. Gözlerimi zeminden ayırmadan odanın merkezine adımladığımda görmeyi beklemediğim bir şeyi fark ettim.

Gözlerimin gördüğü o görüntü... Asla şahit olmak istemediğim bir manzaraydı. Yerde boylu boyunca yatan bir ceset vardı. Açık ağzından akan kan, zemini kırmızıya boyarken ağzının birkaç santim uzağında kesilmiş bir dil bulunmaktaydı.

“Yaşadığımız bu hayatta iyi dünya insanı diye bir kavram yoktur,” diyen Kılıç’ın sesiyle girdiğim transtan çıkmıştım. Gözlerim Kılıç’a iliştiğinde cesedin ayakucunda duran sandalyede oturu-

yordu. Beyaz gömleği kan tarafından lekelenmiş, çenesi ve boynu kanla kaplanmıştı. Elindeki siyah eldivenleri çıkarttı.

Gözleri bana dokunmuyordu. Daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Ağzımı açıp ne söylemem gerektiğini bilmiyordum lakin onun gözleri, gözlerime vurduğunda irkilmiştim.

“Buraya gel.”

Sesi itiraz kabul etmeyen bir tınıdaydı. Bu yüzden ikilettirmeden cesedin etrafından dolanmaya girişmişim ki aniden elini kaldırdı ve ben durmak zorunda kaldım.

Havaya kalkan elinin işaretparmağıyla cesedi işaret etti. “Kenardan değil, üzerine basarak yanıma geleceksin.”

Daha fazla dayanamadım. “Kılıç Bey, bunu yapamam. O bir insan, paspas değil.”

“Bana itaat etmek zorundasın, Zergül. Sorgulayamazsın, karşı çıkamazsın ve savunamazsın.”

Sesinden çıkan her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti. Tehditkârdı, laf ebeliği yapmaya hiç meyilli olmayan bakışları istediğini yaptırmakta kararlıydı.

Göğüs kafesim yükselip iniyor ve ben vebalı bir hasta gibi güçlükle nefes alıp veriyordum. *Yapma*, der gibi ona bakmama rağmen Kılıç'ta mimik oynamıyordu.

En sonunda vazgeçtim. Gerisin geri adım atıp cesedin kafasının olduğu başlangıç yerine geldim. Sağ ayağımı cesedin sırtına bastırdığımda çoktan lekenmiş vicdanımı hissediyordum. Sol ayağımı da cesedin üstüne atarak titreyen adımlarımla altımdaki eti ezmeye başladım. Sadece birkaç saniyelik yürüyüştü ama bana asır gibi hissettirmişti.

Sonunda zemine varan ayaklarımla birlikte nefeslerimin ritmi normale dönmüştü. Kılıç gayri ihtiyari ayağa kalktı. Tam karşımdaydı, bedenlerimiz birbirine o kadar yakındı ki erkeksi kokusunu solumaya başlamıştım. Kafamı kaldırıp bana tepeden bakan gözlerini karşıladım. Aramızda duvar ören bir gerilim vardı. En azından ben, bana bakan bakışlardan bunu çıkartmıştım.

Parmakları ince askılı elbisemin sağ askısına dolandı ve ben

hiçbir şeyi kavrayamadan askı omzumdan aşağı yavaşça inmeye başladı.

“Şahbazoğlu soyadının sana bahşedeceği tek şey arkada yatan cesetler olacak, bunu asla kafandan çıkartma. Lüks ve şöhret içinde yaşamak, sana bir peri masalı gibi hissettirmeyecek,” dedi.

“Neden biliyor musun?”

Boğazımda biriken yumruyu yok sayıp, “Bilmiyorum,” dedim.

Bedeni, bedenime daha da yaklaştı. Belimden tutup bedenlerimizi birleştirdi. Nefeslerini şakağımda hissediyor ve olabildiğince sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

“Çünkü yeryüzü insan görünümlü şeytanların evi,” diyen fısıltılı sesi, içimdeki gerilimi bir kademe daha yükseltmişti. Yaptığı uyarıyı dikkate aldığımı belirtmek adına ilk hamleyi ben yaptım. Yüzümü kaldırıp parmak uçlarımda yükseldim ve kan kokan yüzüne rağmen dudaklarına hafifçe dudaklarımı kondurup geri çektim.

“Bunu aklımda tutacağım.”

“Hayır, aklımda tutmayacaksın. Kazıyacaksın,” der demez ağırlığını üzerime verip dudaklarını benimkilere sürttü. Niyeyse ona hayır demek istiyordum çünkü dün yaptığını affedemiyordum lakin hayır deme hakkım yoktu. Bunu bildiğimden ötürü onun bedenini kabul ettim.

Dudakları dudaklarıma sürtünmeyi bırakıp sertçe baskı uygulamaya başlamıştı. Kollarım kendiliğinden boynuna dolandığı esnada, Kılıç beni sürükleyerek birkaç geri adım attı. Ofis masasının ucuna yaslandı ve oradan destek alarak boyunu biraz olsun benimkiyle eşitlemeyi başardı. Ayaktayken öpüşmek zordu çünkü boyu boyumla denk olamayacak kadar uzundu. Altdudağımyı yabani bir hayvan gibi çekiştirip emiyordu. Bu hareketi içimde bir şeyleri çalkalandırdığında boynundaki elimin birisi saçlarına gitti. Avucumun içine aldığım saçları çekiştiriyor ve onun dudaklarıma daha fazla işkence etmesine sebep oluyordum.

Tek eli bacaklarıma gitti ve elbiseyi sıyırıp kalçalarımı çıplak bıraktı. O ara dudaklarımızı ayırdığımızda derinlemesine solu-

dum. Ecelim olacakmış gibi bakan arduvaz gözlerine gözlerimi dikip, “Burada yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?” dedim, nefes nefese kalmıştım.

“Neden? Rahatsız mı hissettin?”

Huzursuzca arkamdaki cesede göz ucuyla baktım. “Ben bir cesedin yanında sevişmek istemiyorum...”

Eli askılarımdan birini tamamıyla indirmişti ve göğüslerimden birinin çıplak kalmasına neden olmuştu. “Seni rahatsız eden ölü olması mı yoksa bir erkek olması mı?”

“Her ikisi de.”

Dudaklarının kenarları cevabımla iki yana kıvrıldı. Bir eli hâlâ kalçamda sabit dururken öteki eli çenemi buldu ve kafamı hafif yukarı kaldırdı. “Dediğin gibi olsun.”

İçimdeki arsız kısım burada durmak istemiyor olsa da hâlâ edebiyatla kalmak isteyen yanıma dinleyip elimi omzumdan düşmüş askıma atmıştım ki kapı gürültüsüyle aniden açıldı. Ben daha ne olduğunu kavramadan Kılıç’ın refleksleri benden hızlı çıktı. Kalçamdaki eli yok olmuş ve yüzüm ona dönecek şekilde ellerini sırtıma atıp vücudumu gizlemişti.

“Kılıç seninle konuşmalıyım,” diyerek destursuz giren Arat Bey’in sesiyle, utancım gizlendiği yerden çıkageldi. Şu an göğsümün biri dışarıdaydı ve şayet Kılıç benden daha iyi reflekslere sahip olmasaydı, Arat Bey bedenimi görmüş olacaktı. Bunu düşünmek bile beni korkutmaya yetmişti.

“Arat... Senin evinde kapılar böyle mi açılıyor?” Kılıç’ın sesi o kadar soğuktu ki. Sinirlendiği şey benim vücudumun yarı çıplak oluşu muydu yoksa Arat Bey’in densizliği miydi, anlam veremiyordum.

Arat Bey’i göremediğim için onun da tepkisini ölçemiyordum. “Zergül kusura bakma, ben... senin burada olacağını düşünmemiştim,” diyen sesindeki mahcubiyeti hissediyordum.

Kılıç, “Arkanı dön. Göz ucuyla dahi arkaya baktığını görmeyeyim,” dediğinde sesindeki tehditkâr tını çok belliydi. Sinirle solunan bir nefes veriş duydum ve ardından hışırtılar geldi. “Kardeş

dediğimizin karısına göz dikecek değiliz. Gavat mıyım ben?” diye söylendi Arat Bey.

“Şu işi halledeyim, kıracağım o kafanı senin,” diye homurdanan Kılıç Bey’in gözleri beni buldu. Kıyafetimin askısını omzuma geri yerleştirip göğüslerimi görünmeyecek şekilde kapattı. Dudaklarıma kayan bakışları bir süre kaş çatmasına vesile oldu. Dudaklarımın sızım sızım sızladığını hissediyordum, şişmesi mi onu rahatsız etmişti.

Gözleri tekrar Arat Bey’e kaydı. “Zergül odadan çıkana kadar o gözlerini kapatacaksın. Açarsan buradan anca cesedin çıkar.”

“Tamam lan arıza çıkartma, kapadık.”

Tekrar bana baktı. Başıyla kapıyı işaret etti. “Çık.”

Tek kelimeden oluşan emrine uyup hızlı adımlarla cesedin yanından geçtim, ardından Arat Bey’in yanına vardığımda gözlerinin kapalı oluşu içime su serpmişti. Tam böyle bir zamanda yüzüne nasıl bakacağımı bilemezdim yoksa. Hızla kapıdan çıkıp ikisinin görüş alanından ayrıldım. Biraz kapıdan ve olduğum yerden uzaklaşmak için adımladığımda tek elimle duvardan destek aldım.

Korku, heyecan, şehvet... içimde bir sürü duygu barındırıyordum. Ama en çok Kılıç’ın bu yaptığı harekete takılmıştım. “Bu neydi şimdi?” diye cevabını bilmediğim bir soruyla yalnız kaldım.

15. BÖLÜM

İçimden saymaya başladım. Sakinleşmek için kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. Omzuma konan elin sahibi olan Müge'ye yandan bir bakış attığımda bakışlarıyla beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibiydi.

Evet, sakinleşmeliydim. Bugün Kılıç'm bana tanıdığı sürenin son günüydü. Dünkü tuhaf davranışından sonra yüz yüze gelmemiştik. Hatta eve gecenin bir yarısı geldiğini hizmetçilerden öğrenmiştim. Sabahında ise erkenden kalkıp gitmişti. Aynı evin içinde mi yaşıyorduk yoksa bir otelde farklı misafirler olarak mı bulunuyorduk, bilmiyordum. Gerçi şu an en son düşüneceğim şey, aramızdaki tuhaf ilişkiydi.

"Zergül Hanım, Işıl Hanım geldi," diyerek içeri giren hizmetçiyle gerilimi tüm beyin hücrelerimde hissettim.

"Buraya yönlendir."

Hizmetçi geri çıktığında oturma odasında Müge'yle birbirimize baktık. Yan yana aynı koltukta oturuyorduk. Sabah, Erdem yanıma uğramış, bütün bulduğu şeyleri önüme sermişti. Ve açık konuşmak gerekirse çok titiz çalışmıştı. Hatta bu kadar uğraşacağım düşünmemiştim. Lakin asıl iş bundan sonrasında benim Işıl'la yapacağım görüşmeydi. Sonuçta Işıl'ı ikna etmeliydim.

Müge sadece yanımda var olarak duracak, hiçbir olaya müdahale etmeyecekti. Çünkü olur da Müge'nin yardımı dokunursa Kılıç'ın istediğini yapmamış sayılacaktım.

Işıl her zamanki gibi yargılayıcı gözlerle girdiği salonda bir bana bir de yanımdaki Müge'ye baktı. "Beni eve davet etmene açıkçası çok şaşırdım," diyerek karşımdaki koltuğa yerleşti. Küçük

çantasını koltuğun sağ tarafına koyduğunda Şahbazoğlu olmadan evvelki Zergül halime geçtim. Şu an gerildiğimi göstermemem lazımdı.

Yüzümde tatlı bir gülümseme vardı. “Seninle hasbihal etmem gereken bir konu var ama ondan önce bir şey içmek ister misin?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Üzgünüm ama benimle aynı ortamda oturmayı geçtim, hizmetçim dahi olamayacak bir kara kemiğe ayıracak çok vaktim yok,” diyen sesi tehditkâr çıkıyordu. “Ne söyleyeceksen çabuk söyle.”

Bu Işıl’ın gerçek karakteriydi. Davette ve diğer kadınlarla geldiği ziyarette aşırı kibar ve nazik tavırları vardı fakat şu an yüzüme bir haşereye bakışıyormuş gibi bakıyordu. Bak bu iyiydi işte, bu benim alışık olduğum yüz ifadesiydi. Şimdi yapacağım hiçbir şey için vicdan duymama gerek kalmamıştı.

Çok rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attım. “Duygularımız karşılıklı. O zaman neden seninle görüşmek istediğim konusuna dosdoğru geçebilirim.”

Sadece dinliyor ve ne diyeceğimi bekliyordu. Yüzündeki aşağılama sanki eline koz vermemi istiyormuş gibiydi ama benim planlarım maalesef onun düşündüğü kadar masum değildi. İki koltuğun ortasında duran dosyayı gözlerimle işaret ettim. “Önce şu dosyayı alıp içine bakar mısın, rica etsem?”

Tek kaşı havalanmış ve yer yer nefesleri düzensizleşmişti. Anca bir haltlar yiyen bir insan bu gibi durumlarda hemen renk verirdi. Tereddütle eline aldığı dosyanın ilk sayfasını açtığında salona girerkenki kendinden emin tavırları bir anda tuzla buz olmuştu.

Dosya hâlâ elinin altındayken bana bakmadan, “Amacın ne senin?” diye sordu.

“Anlaşma diyelim.”

Bakışları bana kaydı. Yüzü gerilmişti ve dişlerini sıkıldığını gördüm. Dosyadakiler belli ki onu can evinden vurmuştu. “Ne gibi bir anlaşma, yoksa para mı isteyeceksin?”

Güldüm. Böyle işlerde anca bir aptal para isterdi. Kılıç, ben hizmetçiyken bir keresinde Arat Bey’e paradan daha değerli bir şey

varsa o da bilgidir demişti. Gerçekten çok haklı olduğunu şu an daha iyi anlıyordum. Bir insana elindeki bilgiyle yaptıramayacağı şey yoktu.

“Para değil de iki gün önce düştüğüm şu sahte yüzük durumunu düzeltmeni istiyorum. Keza sen yüksek sosyetenin çiçeğisin. Senin bir lafın beni ak çıkartmaya yetip artacaktır.”

Sustu. Düşünüyordu belli ki. Bana yardım etme düşüncesinin bile gözlerinde nasıl bir iğrenti yarattığını görmüştüm.

“Ya reddedersem? Beni bunlarla mı korkutacaksın? Hadi bunları yaydın diyelim. Sen kendi ağzınla söyledin, ben yüksek sosyetenin çiçeğiyim. Sana kim inanır?”

Hemen kabul etmeyeceğinin farkındaydım, zaten ona göre önlemimi almıştım. Yanımda duran bir diğer dosyayı ona uzattım. Bu dosya Erdem’in getirdiği dosyaydı. Masanın üzerine koyduğum dosyada sadece ifşalanmış hizmetçisi hakkındaki bilgiler vardı.

Elimden hışımla aldığı dosyayı açtı. Yüzü okudukça sinirden renkten renge girdi. “Sen?” diye bağırdı ayağa kalkarak. Yumruğunu sıktağı için dosya elinde kıvrılmıştı fakat ben gayet rahat bir şekilde, “Hizmetçinin yardımı sayesinde Iskarta’dan babanın zimmetine para geçirdiğini kocam duysa, acaba ne olur?” diye masumca sordum. Gerçi Kılıç’ın bunu bildiğine emindim ama niye izin verdiğine anlam veremiyordum. Onun beyin yapısı cidden beni aşüyordu.

Biliyordu ne olacağını çünkü bu büyük bir olaydı. Kılıç böyle bir olayın üstünü kapatacak bir adam değildi. Üstelik hayatı bu aileye dar ederek öldürmekten beter ederdi.

“Tek yapman gereken, yüzük meselesinin tamamıyla bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek. Sosyetedeki kadınlardan biri kara kemik olduğumdan beni kabul etmediğı için evimdeki gerçek yüzikle sahte yüzüğün yerini değıştirdiğini söyleyeceksin. Arkamda sen olduğun için kimse bu durumu sorgulamayacaktır. “ derken zevkten dört köşeydim. Partideki o halleri beni çok sinirlendirmişti, şu an çaresizliğini görmek iyi hissettirmişti.

Burnundan seslice soluyordu. Çok pis kumpasa geldiğinden ötürü ne diyeceğini bilemeyişi izlemek, aşırı keyifli hissettirdi. Köşeye sıkıştığı için kabul edecekti, biliyordum çünkü bu mesele aile saygınlığı açısından çok önemliydi. Eğer babası batarsa Işıl da sosyete de bir daha yüz gösteremez hale gelir ve bir nevi Melek Hanım'ı düşürdüğü konuma gelirdi.

“İyi tamam,” dedi fakat devamı da geldi. “Bu bilgilere senin gibi bir kara kemiğin ulaşması imkânsız, Kılıç mı yardım etti?”

“Sekreteri Erdem'den aldım lakin kocamın da bu işten haberi olduğuna bilhassa eminim. Sonuçta Erdem böyle bir kalleşliği gizli tutmayacaktır. Ama sen içini ferah tut, Kılıç'la bu konuyu özel olarak konuşacak, olayın üstünü kapatacağım,” derken bu yürek nerden geliyor bilemesem de şu an tek derdim yüzük olayını kökünden çözmekti.

Birkaç adım yanıma yaklaştı ve yüzüme eğildi. “Umarım sözünde durursun. Eğer ben senin arkanı toparladığımda benim aileme bir zarar gelirse bunu ödetirim haberin olsun.”

“Herkesi kendin gibi mi sandın. Ha, bu arada bedel ödetme şeklin hayvan cesetleri falansa vazgeçmeni öneririm, bu evde gördüklerime nazaran senin kıskançlık oyunların çocuk şakası gibi geliyor,” diye yüzüne fısıldadım. Beni asla tek lokmalık görmemeliydi ki bu saatten sonra da ayağını denk almak zorunda kalacağına emindim.

“Olur da anlaşmamıza uymazsan, hayvan cesedi mi gönderirim yoksa seni mi ceset yaparım görürüz,” deyip arkasına bakmadan iki dosyayı da alıp çıktı.

Sadece güldüm ve gidişini tatlı bir gülümsemeyle izledim.

“Umalım da hakkıyla şu işi yapabilsin,” diyerek sessizleşen ortamda konuşmayı ilk Müge başlattı.

“İsterse yapmasın, götü fena tutuştu. Kellesi düştü düşecekken yanlış yapmaz bence.”

Asıl beni rahatsız eden Kılıç'tı. Tahmin edilemez davranışları sağ olsun aşırı derecede güvensizlik aşıliyordu bana. Yine beni bir şeylerde umutlandırıp sonra dımdızlak arkasında bırakmasından

çok korkuyordum. Bir kere acı balı tatmıştım ve bu tat bir ömür boyu dilimin ucunda yerli yerinde kendini belli edecekti.

KILIÇ'IN GÖZÜNDEN

Ofis kapısı tıklatıldığında bakışlarımı masadaki dosyalardan ayırmadan, “Gir,” komutu verdim. İçeriye giren adım sesleriyle ofis odasına göz attım. Gelenlerin Erdem ve Sefa oluşunu görünce, kafamı dosyalardan kaldırıp koltukta geriye yaslandım.

“İşıl Hanım, malikâneden ayrıldı.”

Sefa'nın başlattığı konuşmayı, Erdem devam ettirdi. “Kılıç Bey, hizmetçiyi dediğiniz gibi öldürdük. Fakat iyi mi yaptık bilemiyorum.”

Bunu neden sorguladığını anlayabiliyordum çünkü Zergül'ün planı yüzünden çift ajanlık yapan bir hizmetçiyi öldürmek zorunda kalmıştık ve en önemlisi bilgi kaynağımın yolunu kesmişti. “Yenisini ayarlarız artık, çok da mühim değil. Zaten çok şey bildiğinden, zamanı gelince öldürecektik. Bir nevi Zergül'ün yardımını dokunmadı değil.”

Erdem dün yanıma gelip Zergül'ün planını söylediğinde yüzümdeki deli işi sırtıta mani olamamıştım. Tam olarak beklediğim performans buydu. Onu karım olarak seçmemin çok fazla nedeni vardı ama bir neden vardı ki diğer nedenlerin hepsini gölgeliyordu. Bu yüzden Zergül'ü olabildiğince sıkıştırmalıyım, ne kadar çaresizleşirse aklı o kadar çalışacaktı. Ona altın bir tepside sunduğum fırsatı değerlendirdiği müddetçe benden alacağı sadece bir soyad değil, mevki de olurdu.

Tabii, bunların daha zamanı vardı, asıl meselem Batur'a son yaptığı şerefsizliği ödetmekti. Dirseklerimi masaya yaslayıp, ellerimi birleştirerek çenemle buluşturdum.

“Sana verdiğim görev ne âlemde?”

Sorumun muhatabı olan Erdem, “Dediğiniz gibi kuzeyde ne kadar Batur düşmanı kara kemik varsa hepsini araştırdım. Birkaçı sağlam ayakkabı olsa da hepsine güvenmek zor maalesef,” diye

yanıtladı. Kuzey bölgesi, kara kemik erkeklerin eğitildiği ve zor aşamalardan geçtiği bölgeydi. Fakat buradaki kara kemikler zamanla bağımsızlık kazanmış, taraf tutmaksızın parayı kim verirse onun işini görür olmuşlardı. Sefa da kuzeyden gelme olduğu için oradaki şartları çok iyi biliyordu.

Benim kuzeylilerle işbirliği yapma niyetime gelecek olursak da Batur'un para kasasını patlatmaktı. Eğer bunu yaparsam bir süre de olsa on iki aileye para desteğinde bulunamayacak, büyük bir darbe almış olacaktı. Ve patlattığım kasanın tüm parasını kuzeylilere vermemle arkama sağlam bir zırh çekmiş olacaktım.

“Planı iki gün sonra yapacağız.”

“Neden, Kılıç Bey?”

“İki gün sonra yapılacak on iki aile toplantısında, yeni satın aldığım adanın açılışını yapmak için Batur ve diğer aileleri oraya davet edeceğim. Biz orada açılış ve eğlence derken rahat iki gün geçiririz. Tabii, bu iki günde kuzeyli kara kemikler Batur'un kasayı patlatmış olacaktır. Ben ve adamlarım adada olacağı için, Batur benden şüphe etse de kanıtlayamayacak ama anlayacak ve ucu açık uyarımı dikkate alacaktır.”

İş gövde gösterisi ise biz konuşmalarla birbirimizi tehdit etmek yerine, uygulamalı çalışan adamlardık. Batur adaya geldiğinde tüm ulaşım hatlarını kesecektik, biz geri dönene kadar başına gelenlerden asla haberdar olamayacaktı.

“Bakalım böyle bir şey başına geldikten sonra, bir daha önümde arsız arsız konuşabilecek mi?”

“İşin içine kişisel kin girdi mi vallahi şam şeytanına dönüyorsunuz, Kılıç Bey,” diyen şaşkın Sefa'ya sııttım.

“Babadan ne gördüysek, onu uyguluyoruz. Tabii babamla aramda tek bir fark var. O sinirini bozan birinin işini yarına bırakmaz, biletini orada keser ama ben öyle değilim. Her zaman intikamdan evvel karşımdaki insandan alacaklarımı hesap ederim. Çünkü şeytan öldürmekle ilgilenmez, ölerek kurtulamayacağı ıstırap dolu bir hayat bahşeder.”

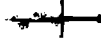
“Sizin için ne uygun ise biz ona uyarız,” diyen Erdem'le zihinlerimiz çok benzerdi. Ben olayı anlatmadan anlar, planları benim-

le birlikte gözden geçirirdi. Bu yüzden Iskarta'dan değerli başka bir şey var ise o Erdem'di.

Müge'yle onu evlendirip ailemize katmayı planlasam da bu biraz uzak gelecekte olduğundan, şu anlık kafamın içinde bir yerde durmaktaydı. Erdem'in konumunu sağlama almak ve boğazına geçirdiğim tasmanın ipi ellerimin arasında olsun istiyorsam, anlaşmalı bir evlilik işimi görecekti.

"Artık dinlenebilirsiniz. Bugünlük işiniz bu kadar."

İkisi de beni başlarıyla onaylayıp ofisimden çıktıklarında, ben de gayri ihtiyari yerimden kalkarak ceketimi üzerime geçirdim. Dün yarıda bıraktığım işi tamamlamanın tam fırsatıydı. Hele ki planlarım bu kadar tıklarında işlerken, keyfini sürmek gerekti.

Eve girer girmez kapıda beni karşılayan hizmetçiye döndüm. "Zergül nerede?"

"Zergül Hanım odasına çekildi."

Ağırdan, acele etmeden merdivenlerden yukarı çıktım. Boynumdaki kravatu genişlettiğim esnada, Zergül'ün odasının kapısının önüne gelmişim. Elim kapının kulpuna gittiği gibi kapıyı açtım. Adımlarım içeri girerken gözlerim etrafı tarıyordu fakat onu görememişim.

Bir süre sonra kulağıma ilişen su sesiyle, ceketimi çıkarıp yatağın üstüne attım. Zergül şu an duş alıyor olmalıydı.

Yatağın ayak kısmı banyonun kapısına bakıyordu. Banyonun kapısına yürüyüp kapıyı sonuna kadar açtığımda, suyun sesinin daha da şiddetlenmesi bir yana onun bedeni gözümün önüne sergilenmişti. Tamamıyla çıplak bir şekilde, köpüklü bedeniyle karşımda dikiliyordu. Suyun sesinden olsa gerek, beni fark etmesi uzun sürmüş olsa da fark ettiğinde gözleri kocaman açılmıştı.

"Kılıç Bey?"

Sesi şaşkınlığını saklayamıyordu. Adımlarımı geri attım ve banyonun kapısını açık bırakarak yatağın ayak kısmına oturdum. Gözleri gözlerimde, ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

“Banyona devam et.”

“Kapı,” deyip sustu. Dudaklarını dişlediğinde dün yaşanan olay aklıma gelmişti. Arat piçi yüzünden yemeğim yarıda kalmış, yetmezmiş gibi az kalsın bana ait olanı görmek üzereydi. Karşımda banyo yapan kadını sevmiyorum demek, onu diğer erkeklerden sakınmayacağım anlamına geliyor demek değildi.

Yüzünde utanırcasına bir ifadeyle yıkanan karımı izlerken vücudunu da inceliyordum. Kalçalarındaki köpük su yardımıyla aşağı iniyor ve ben o yolu ayak bileklerine gidene kadar dikkatle izliyordum.

Karım bir şey demek istiyormuş gibi bakıyor fakat diyemiyordu.

“Kendini tatmin et,” diye çıkan emrivaki sesimi duyduğunda kaşları çatıldı.

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

Parmağımla kadınlığını işaret ettim. “Dokun ve parmaklarını içine sok.”

Yutkundu. Dudaklarını öyle sert bastırıyordu ki ister istemez gözlerim oraya kayıyordu. Bana itaatsizlik edemeyeceğinden dolayı, eli vajinasına kaydı. Sırtını banyo duvarına yaslayıp yüzü bana dönük şekilde konumlandı. Dudaklarını bir tur diliyle ıslatır ıslatmaz bacaklarını biraz açarak ilk parmağını vajinasından içeri soktu. Suyun sesinden gelen boğuk inlemesi, alt bölgemde küçük bir hareketlenmeye sebep oldu. Pantolonumun fermuarını indirip penisimi dışarı çıkarttım. Avucumun içinde ağır ağır okşuyor, kesik nefeslerimle karşımdaki görüntüyü izliyordum. Her an içine sokmam için bekleyen penisimle sabretmek biraz zordu. O kalçaları tokatlamak, kıpkırmızı olana kadar kasıklarımı vurmak istiyordum.

Göğüslerinde diş izi bırakma düşüncesi, aklımdan çıkmıyordu. Canını yakma isteğimin sebebinin onu tek lokmada yutmak isteyen cinsel açlığım olduğuna emindim. Elimin içinde taş gibi olmuş penisimle ona baktım. Gözleri bendeydi, ağzı açık ve istekle aralanmıştı. Tek eli göğsündeyken, diğer eliyle kendini parmaklamasına daha fazla dayanamayacağımı fark ettim.

Yataktan kalkıp banyoya girdiğimde üstümün ıslanması çok da sikişimde değildi. Şu an yemem gereken bir öğün vardı önümde.

Üstüne abanmamla, bu anı kolluyormuş gibi elini vajinasından çekip kollarını boynuma doladı.

Dudaklarıyla dudaklarım birleşti. Dilime dolanmaya çalışan diliyle yarım yamalak, “Kılıç,” diyerek ağzımın içine inlediğinde artık duramayacağımı anladım. Kalçalarından tutup onu kucağıma aldığımda, suyun altında ıslanıyorduk. Bacakları hemen belime dolanmıştı.

Tenini parçalamak, içinde geçmeyecek yaralar oluşturmak isteyen sadist tarafımı güçlkle sakınleştirip vajinasının girişine penisimi dayadım. Yavaş yavaş içeri ittirirken gözleri kısılmış şekilde bana bakıyordu. Dudaklarımızı ayırdığımda memnuniyetsiz bir inilti çıkarttı.

Yüzü ben içeri ittirdikçe buruşuyordu. Acıdığıнын farkında olmak, duracağım anlamına gelmiyordu. O da durmamı isteyen bir cümle kurmadığından tek seferde hepsini kökledim, acıyla inleyip alnını omzuma yasladı.

“Sadece bir süre içimde hareket etme, lütfen.”

Bir süre o alışana kadar bekledim, ardından nefes alış verişini düzene girdiğinde yavaşça ritim tuttum. Ağırdan alıyordum.

Düşmemek için kollarını sıkı sıkıya boynuma sarmıştı, dudaklarım onun gerdanına gitti. Süt beyaz teninde gözle görülecek bir kısım seçip dişlerimi geçirdiğimde, acısını saklamadı.

Elleri saçlarımı çekiştiriyor ve ben saçlarımın arasında gezinen elin verdiği hisle daha da azıyordum. Kulağına ilişen dudaklarım-la, “Latince vajinaya kılıç kını deniyor, biliyor musun? Ve sen şu an benim küçük kılıçı için en derinlerine alıp darlığıyla sıkıştırıyorsun,” dedim.

Yanakları al al oldu. “Sadece sessizce yapsak?” diye mırıldandı. Elimi attığım vajinasındaki yapışkan sıvı bunun hoşuna gittiğinin kanıtı olmak bir yana dursun, onu becerme isteğimi daha da körüklemişti. Fakat bugün ileri gitmeyecektim. Yarın için bana lazım olduğundan, tek tur boşalmayla yetinecek ve ada gezisinde onu

mahvedecektim. Morarmamış tek bir yanını bırakmaya niyetim yoktu.

Onu öyle mahvedecektim ki ağı ve sızidan odadan dışarı çıkamayacaktı.

Dilimi dışarı çıkarıp gözlerinin içine baktım. Ne yapmasını istediğimi anlayınca dudaklarını aralayıp tekrar dilini ağzımın içinde gezdirmeye başladı.

Elleri boynumdan ayrılıp göğsüme indi, uslu durmuyordu. Islanmış gömleğim üzerinden göğsümün ve kaslarımın üzerinde elini gezdiriyordu. Dilimi ısıyor, emiyor ve dilime gelgit yapıyordu.

Sınıırımdaydım, gelmek üzere olduğum için hızımı arttırdım. Kucağımda hopladıkça, iri göğüslerinin hareketi artmıştı. Tek avucuma alıp sıktım.

“Çok hızlı, yavaşla,” diye yalvardı. Hızımı değiştirdiğimden dolayı dilimi emmeyi bırakmış, ellerini omzuma sabitlemişti.

Son kez sert bir darbe vurduğumda göz yuvalarının nasıl geri gittiğini görmüştüm. Boynundaki ısırık izini yaladım. Aynı anda gelmiştik. Nefes alış verişimiz suyun altında can çekişiyordu.

Bu kadın benim siyahıma karışmak isteyen bir beyazdı. Ama siyaha karışan beyazın akıbetinde sadece siyah olmak vardı.

16. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Şu iki gündür bozuk bir pusulanın yol göstermesiyle ilerlediğim hayatımı sorgularken buluyordum kendimi. Kalbimin tam üstünde hissettiğim bir hançer ve o hançeri tutan elin sahibi Kılıç... Evet, bu hayatta bana iki seçim hakkı verilmiş ve ben en az zararla sağ çıkacağım şıkkı seçmiştim ya da öyle sanmıştım. Keza seçtiğim şık, beni uçurumun kenarına iten ve kırık kanadıyla uçurumdan aşağı atlamamı isteyen bir kumpastı.

Oturduğum yerde seçtiğim şıkkın bana getirdiği zararları ve yararları düşünüyordum. İki gündür Kılıç'ı ortalıklarda görmemişim. En son onu yatak odamda birbirimizin nefesleriyle hayat bulduğumuz, tenimizin renkler yordamıyla karışması gibi birbirine çekildiği o akşam görmüştüm. Dudaklarıma giden parmağımla aklımda dolanıp duran Kılıç'ın yüzünü hatırladım. İlk kez onu o kadar şehvetli görmüştüm ve beni aşırı derece utandırmıştı. Saçlarının ıslanıp alnına düşüşünü, kartal kadar keskin gözlerinin bedenimi ahlaksızca süzüşünü görmek beni fena etkilemişti.

Bu duygu neydi? Hissettiğim bu şey... Kesinlikle aşk değildi ama ikimizin arasında anlam veremediğim bir çekim vardı. Birbirimize hayır diyemediğimiz, birbirimizin teninde can bulduğumuz bir çekim...O kadar dalmıştım ki sanki uzaklardan bir ses duyuyor ama itinayla kulak vermeyi reddediyordum. Gözümün önünde sallanan bir elle irkilip düşüncelerimden arındığımda, Müge'nin beni izlediğini fark ettim. Kaşları çatılmış ve yüzü sorgular gibi bana bakıyordu.

“Çok merak ediyorum, bu kadar transa girecek ne yaşadın?”

Göz devirip kucağımda sözde okumak için aldığım ama okumaktan ziyade Kılıç'ı düşünmekten yüzüne bakmadığım kitabı koltuğun boş yanına koyarak ayağa kalktım.

“Hoş geldin. Dalmışım ya, fark etmedim seni.”

Sarılmama karşılık verirken yüz ifadesi gram değişmeden konuştu. “Onu anladım zaten.”

Sarılmamız bittiğinde daha demin koyduğum kitabı alıp kitabın doldurduğu yere oturdu. Kitabı da koltuğun başına koyar koymaz ayakta dikilen bana baktı.

“Neyin var senin?”

“Bir şeyim yok. Arada dalıyorum işte,” dedim ve yanı başına oturdum. O sırada hizmetçilerden birisi salona girip çalan telefonumu bana uzattı. “Zergül Hanım, Kılıç Bey arıyor,” dediğinde dudaklarımı ıslatıp hizmetçinin bana gelmesini beklemeden, ben ona doğru ilerledim. Sanki iki gündür değil de bir haftadır evde yokmuş gibi bir hissiyatla telefonu alıp yeşile kaydardım.

“Kılıç?”

“İyi misin?”

Kılıç'ın adını zikrettiğimde ilk söylediği şey bu soru oldu. “İyiyim, sen?”

Eğer normal bir çift olmuş olsaydık, çoktan eve neden gelmeyişiyle ilgili sorular sormaya başladım lakin olduğumuz durum onu sorgulayacak bir vaziyette olmayışımı yüzüme vurduğundan ses etmedim.

“İyi. Sana bir şey söylemek için aradım.” Sesi her zamanki gibiydi. Net ve dobra.

“Dinliyorum,” derken gözüm Müge'ye kaydı. Bacak bacak üstüne atmış ve kollarını göğüs altında bağlayarak pürdikkat bana bakıyordu.

“Bir saate hazır ol. Müge'ye de söyle, o da hazır olsun. Şoförlerden birisi almaya gelecek sizi.”

Aklım karışmıştı. “Bir dakika, Kılıç ne oluyor? Nereye gidiyoruz?”

Derin bir nefes verdi telefonun ardında. Sanki bir şeyleri an-

latmak, ona bıkkınlık getiriyormuş gibi davranıyordu ve bu beni aşırı gıcık etmişti.

“Satın aldığım bir ada var, açılış için on iki aileyle birlikte adaya gideceğiz. O yüzden yanınıza gidecek bir şeyler alın. İki, üç günlük bir gezi olacak.”

Yüzüme kapatılan telefonla şoku atlatamayıp bir telefona bir Müge’ye bakarak, “Yemin ediyorum dağ ayısı ya, çat diye kapadı telefonu yüzüme,” diye kendi kendime konuştuğumda Müge’nin sesini işittim.

“Ne diyor?”

“Önceden aldığı bir ada varmış ve açılış için on iki aileyi davet etmiş. İki, üç günlüğüne kalmalı bir ada gezintisi olacağından senin ve benim bir saate hazırlanmamızı söyledi.”

Müge gözlerini yumup bir süre sessiz kaldı, ardından tekrar gözlerini açıp bana baktı. Yüzündeki ciddiyetle, “Şaka mı bu? Ada gezisine gideceğiz ve bir saat kala mı söylüyor?” dedi, sesi inanamadığını belli ederken sadece kafamla onayladım.

Ayağa kalkıp salonun dış kapısına doğru adımladığında, “Gel de şimdi alelacele hazırlan,” diyerek ilerlemeye başlamıştı ki durdu ve bana döndü. Gözlerini kısıp, “Senin bu kocan cidden garip herifin teki,” diyerek salondan çıktı. Gözlerimi ardı ardına kırpıp gözden kaybolan Müge’yi bir süre izlesem de en nihayetinde hazırlanmak için salondan çıkarak merdivenlere adımladım.

“Asıl tüm Şahbazoğlu ailesi olarak sizler garipsiniz,” diye mırıldanmadan da edemedim...

Bilmem kaçınıcı mide bulantısından sonra yapılan iğneler ve ilaçların yordamıyla yatakta uzanıyordum. Bundan tam iki saat önce, hayatımda ilk kez canlı gözlerle deniz görüşümün verdiği heyecanla kıpır kıpır olan kalbim, gemiye binmemle alabora olmuştu. Keza yeni bir yanıma fark etmeme vesile olan denizi daha fazla düşünmek istemiyordum. Gemiye biner binmez sallantılardan ötürü midem bulanmış ve hareket halindeki denize bakmak midemdeki çalkantıları başka bir boyuta eriştirmişti.

Beni deniz tuttuğunu gören kocam ise yanımda getirdiği aile doktorunun benimle ilgilenmesini sağlamıştı. Doktorun ilaç vermesiyle dinlenmiştim. Açık konuşmak gerekirse, odadan dışarı çıkmak istemiyordum. Denizi düşünmek bile yüzümü buruşturmaya yeterken bir kere daha mide bulantısı çekip kusmak istemiyordum. İçim dışıma çıktığından, boğazımdaki o iğrenç tadın varlığı hâlâ yerini korumaktaydı.

Kapı açıldığında içeriye giren Kılıç'la ayağa kalkmak istemiştim fakat o tek hareketiyle beni durdurup, "Kalkma, yat," dedi. Onu ikiletmedim ve geri yattım. Ayakucuma oturup bana baktı.

"Daha iyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum."

Elini yanağıma attığında soğuk elinden ötürü irkildim. Gözleri gözlerimde bir süre dolandı. Konuşmuyordu ama gözlerinin içinde bin bir kelimenin takla attığına emindim.

"Biraz daha dinlen, yemeğini odana göndereceğim," deyip ayaklandığında, elinin yanağımdan kaybolmasıyla bıraktığı soğukluk hissi garip gelmişti.

"Tamam," diyebilirdim sadece, o da onaylayıp odadan çıktı.

Az da olsa ilgisini belli eden bir kocaydı. Bu bile bir lütuf diyebilirdim, Kılıç'ın ilgisi bittiği an yaşanacakları hayal edebiliyordum.

Birkaç dakika sonra kapım çalındı ve ben gelenin yemek getiren bir hizmetçi olduğunu düşünüp, "Gir," dedim. Ancak gelen kişiler on iki aile kadınlarındandı ve ben onları görür görmez aniden yattığım yerden doğruldum. Yüzümdeki şaşkınlıkla ortamı kavramaya çalışırken kadınlardan tanıdığım bir sima olan Münevver Hanım öne çıkıp bana samimi bir şekilde gülümsedi.

Bu simayı Müge'nin gösterdiği fotoğraflardan hatırlıyordum. "Geçmiş olsun, Zergül Hanım. Rahatsız etmemişsinizdir umarım?" diye sordu.

Hızlıca, "Hayır, tabii ki. Hoş geldiniz. Sadece biraz şaşırdım," deyip mahcup bir edayla gülümsedim.

Diğer kadınlar konuşmak yerine Münevver Hanım'ın arkasın-

da duruyorlardı, sanki rehberleri oymuş gibi bir halleri vardı. Ki hepsinin Münevver Hanım'ın ağzından çıkan sözlere dikkat kesildiğine bizzat şahit oluyordum. Işıl sosyetenin kraliçesi olmasına rağmen ona bu kadar saygı duyulduğuna emin değildim ama bu kadın sadece varlığıyla etrafındaki insanları büyüleyebilecek bir karaktere sahipti. “En son sizi on iki aile davetinde görmüş, velhasıl kelam tatsız bir söylenti yüzünden tanışma şerefine nail olamamıştım,” diyerek söze başladığında sesinin tonundaki yumuşaklığı beni benden almıştı. O kadar nahif ve sakın bir ton kullanıyordu ki ister istemez sularına çekiliyordunuz.

Kendime gelip, “Maalesef öyle bir tatsızlık oldu. En nihayetinde gerçekler ortaya çıktı da bu kötü olayı kazasız atlatabildim,” dedim.

İki elini zarifçe bel hizasında birleştirirken parmakları kıvrıldı. Duruşu, bakışı, giyimi bile asilzadelik göstergesiydi. Otuzlu yaşlarının sonunda bir kadındı fakat bakımlı oluşu onu o yaşlarda gibi göstermiyordu.

“Sizi böyle rahatsızken çok yormak istemiyorum, o yüzden direkt konuya gireceğim,” dediği an biraz gerildim. Nahif bir kadın oluşu, yelkenleri suya indirmem için bir neden değildi. Keza sosyete-
tedeki her insan maske takıyordu. “Sizin hakkınızda ister istemez kötü söylentilere kulak asıp yargısız infaz yapma gibi bir duruma düştük. Ben ve yanı başımdaki hanımlar bu konu için sizden içten özürlerimizi diliyoruz. Kılıç Bey'in karısını bu kadar ön yargıyla karşılamak ve durumun bizim düşündüğümüz gibi çıkmayışı bize büyük bir ders oldu diyebilirim. Bu yüzden özrümüzü kabul etmenizi ve bu günden sonra güzel muhabbetler eşliğinde birlik ve beraberlik içinde olmamızı arz ediyorum.”

Ne diyeceğimi ve nasıl tepki vereceğimi bilemez halde öylece kalmıştım, ilk kez birisi benimle bu kadar resmi konuşup bu kadar içten oluyordu. Yine de yüzümdeki şaşkınlığı gizleyerek, “Özrünüzü kabul ediyorum. Hepimiz bazen ön yargılarımızın peşine gideriz. Dilerim bundan sonraki ilişkilerimiz sağlam olur,” dedim, içimde süregelen düşünceyi yansıtmamak için olabildiğince gülümsedim.

Yüzüme gülümseyen gözler kısılmıştı. Bu kadının ne düşündüğünü kestiremesem de dikkati elden bırakmamak gerekti. Sonuçta bir ak kemiğe asla güvenmeye niyetim yoktu. Kocam dahi olsa güvenmemem gerektiğini en acı şekilde öğrenmiştim...“Madem bu sorunu çözdük. Siz istirahat etmeye devam edin. Biz, sizi daha fazla hasta halinizle yormayalım. Birkaç gün zaten beraber olacağız, birbirimizi tanımak için çok fırsatımız olacaktır,” diyerek başıyla selam verdiğinde ben de aynı şekilde selam verdim. Ardından geldikleri kapıdan geri çıktılar, kaşlarım çatıldı. O gözler beni sınıyordu, buna emindim. Nazik ve samimiymiş gibi görünse de aslında tepkimi merak ediyormuş gibiydi. Ve ben asla bu kadına karşı kötü bir eylemde bulunmamalıydım, bu kadın yükselişim için bir anahtardı...

Sonunda devasa gemiden inebilmişim. Tuzlu denizin kokusundan arınmak isteyen ciğerlerimi geldiğim adanın toprak kokusuna boğarken en nihayetinde nefes alabildiğimi fark ettim. Müge'nin eli sırtımı sıvazladığında yandan ona baktım.

“Bir iki kere daha seyahatten sonra alışırsın deniz yolculuğuna.”

“Umarım. Yoksa bu gidişle denizle arama mesafe koymak zorunda kalabilirim.”

Kıkırdadı. “Valla Kılıç Bey'i tanıyorsam, seni bayıltır yine de o deniz yolculuğuna çıkartır,” dedi, sırtıttım ama gram komik bulduğumdan değildi. Tam tersi o psikopatlığa sahip olduğundan, bunu yapmama ihtimali yoktu.

Bir süre ortam sessizleşince, on iki aileyi süzmeye başladım. Gördüğüm ve görmediğim yüzler olarak çok fazla kişi vardı. Hepsi aklımda tutmalı ve fırsat bulabilirsem on iki aileye mensup tüm hanımlarla etkileşim kurmalıydım. Etraftaki insanları tararken göz göze geldiğim Batur denilen adam yüzünden bakışlarım anında ciddileşmiş, kaşlarım yersiz yere çatılmıştı. Bu adamdan haz etmiyordum. Melek Hanım'ın ölümüne sebep olduğu yetmezmiş gibi, rezil bir kocaydı. Yanı başında etrafı izleyen karısıyla

ilgilenmek yerine, arsızca beni baştan aşağı süzdü. Yüzünde mimik oynamıyor, boş boş bakıyordu ama nedense rahatsız olmuştum. Gözlerimi ondan çektiğimde Kılıç'la göz göze geldim. Sadece saniyelik gözlerimiz birbirine değmiş ve o anında gözlerini benden çekmişti. "Öncelikle hepiniz adaya hoş geldiniz," dedi ve sağ elini cebinden çıkarıp kolundaki saate baktı. "Şu anlık dinlenin, hizmetkârlarım size odalarınıza kadar eşlik edecek. Akşam yemeğinde hep beraber yemek için toplanırız."

Sefa, Kılıç'ın solundayken, Erdem sağında duruyordu. Arat Bey, Han Bey ve Sinan Bey ise topluluğun ön saflarındaydı ve dikkatleri Kılıç'ın üzerindeydi. Bunların haricinde tanıdığım başka on iki aileden kimse yoktu. Kılıç evine asla yakın olmadığı insanları sokmazdı, genelde ya otelde ya da Iskarta'da buluşurdu.

Aileler hizmetçilerin eşyalarını almasıyla beraber yürümeye başladıklarında ben daha yeni yeni adayı görür olmuştum ve gördüğüm yer taştan oluşma, büyük bir malikâneydi. Tam olarak iç bölümü göremiyordum çünkü malikâne ağaçların arasında gizlenmiş vaziyetteydi. Toprak araziye uygun, üstü açık jeep tarzı arabalar ak kemiklerin binmesi için sırasıyla dizilmiş vaziyette duruyordu. Kılıç yanıma gelip elini belime attığında ona daha fazla sokuldum. Bizi izleyen gözler vardı ve şu an ikimizin de mutlu, evli çift rolü yapmamız gerektiğinin farkındaydım.

Bir ip gibi sıralanmış on arabadan fazla araba ilerlemeye başladığında son kalan arabaya ben, Kılıç ve Müge binmiştik. Şoför koltuğuna yerleşen Sefa'yla araba harekete geçince, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. İlk kez doğayla iç içe gelmiştim. Bu yüzden gözlerimdeki merakla her ayrıntıyı detayına kadar inceliyordum. On altı yaşına kadar yeraltında kalmış, on altı yaşından sonrasında bir evin içinde sadece hizmetçilik yaparak geçirmiştik. Bu tarz yerleri Melek Hanım bana bilgisayardan açar gösterirdi ve ben okuduğum kitaplardaki evrenleri Melek Hanım'm bana gösterdikleri gibi hayal ederdim.

Yüzümde oluşan mutluluğu ve gözlerimdeki ışıltıyı saklayamıyor, etrafımı büyük bir ilgiyle izliyordum ki Kılıç Bey'in bana

baktığını fark edip gözlerimi kaçırdım. İster istemez utanmıştım. Olduğum durumu unutup, bir an içimdeki heyecana kapılarak göstermemem gereken bir yanımı göstermiştim fakat o hiçbir şekilde ses etmemişti. Hatta umursamayıp önüne döndü.

Arabalar dört metreye yakın olduğunu düşündüğüm duvarlarla çevrili malikânenin etrafında durduğunda vakit kaybetmeden arabadan indim. Ben ve Müge, bilmem kaç kattan oluşan malikâneye bakarken ağzımız açıldı.

“Cidden bunu basına sızdırmadan nasıl yaptı, hâlâ anlamıyorum,” diye mırıldandı Müge.

Haklıydı, basının kolay kolay duymayacağı bir olay yoktu fakat Kılıç Bey bir ada aldığını ve açılışın olacağını söyleyene kadar kimsenin bundan haberi olmamıştı. Adam gerçekten sırlarla doluydu ve kimseye sezdirmeden böyle devasa bir malikâne yaptırması da ayrı bir olaydı. Dışı bile bu kadar etkilerken içini merak etmeden duramıyordum.

“Kılıç Bey siz geçin, ben eşyaları hizmetkârla odanıza göndereceğim,” dedi Sefa. Kılıç başıyla onayladıktan sonra Müge ve bana baktı. Sinyali almıştık, bu ilerlememiz gerektiğini söyleyen bir bakıştı. Kılıç önde biz arkada malikânenin bahçe duvarından içeri girdik. Ve o an ağzımın kocaman açılmasına sebep olacak bir manzarayla karşılaştım. Malikâne *U* şeklinde yapılmıştı. Boşluk kalan kısımda yılanı andıran kıvrımlı bir havuz vardı. Malikânenin ön kısımları sütunlardan oluşmaydı ve bana Antik Mısır saraylarını anımsatıyordu. Modernden ziyade tamamıyla tarihsel bir yapı gibiydi. Her köşede tropik ağaçlar bulunmaktaydı. Malikânenin giriş kısmındaki kapının her iki yanında birer aslan heykeli vardı. Yerler altıgen olarak kesilmiş, taşlarla döşenmişti.

“Hayatımda böyle bir şey görmedim,” dedi Müge, aklımdan geçenleri dile getirerek.

“Ben de hiç böyle bir şeye şahit olacağımı düşünmezdim. Resmen Babil’in Asma Bahçeleri’nde gibi hissediyorum,” diye cevap verdim.

Çocukluğumda sadece bir tane kitabım olmuştu, okuma yaz-

mayı bile zoru zoruna annem öğretmişti. Babil'in Asma Bahçeleri okuduğum tek kitap olmakla birlikte hayal gücümü çalıştıran da tek kitaptı. Yeryüzüne çıktığımda ise Melek Hanım sayesinde okuma ve yazmam düzelmişti. Asla ulaşamayacağım kitaplara ulaşabilmiş ve sahip olamayacağım şeylere kitaplar yordamıyla hayal gücümde sahip olabilmıştım.

Hayat gerçekten sürprizlerle doluydu. Hayalden öteye gidemeyeceğini düşündüğüm sahneler şu an tam karşıdaydı ve bir hizmetçi olarak değil, sahibi olarak buradaydım. Işıl'ın Kılıç'a şimdi neden bu kadar taktığını anlayabiliyordum. Statü dediğimiz şey o kadar tatlıydı ki bir kere tadını aldınız mı açgözlülükle dolup taşıyordunuz. Fakat ben o balı tatmaya niyetli değildim. Kılıç'a ancak bir çocuk verebilirim balın tadını alabilecektim. Şu an soyadım sallantıdaydı ve bunun için yüksek sosyete ilk hedefim olmalıydı. Peri masallarına dalacak bir konumda olmadığımın, yüzümdeki heves saniye içerisinde kırıldı.

Kılıç'la malikânenin biraz dışında kalan, büyük bir kayanın gövdesine yapılmış bir odada kalacağımızı öğrendiğimde yutkundum. Odayı düşünmekten ziyade, asıl garip duygulara sürüklenmemi sağlayan şey Kılıç'la aynı yatakta yatacak oluşumdu ve bu beni biraz geriyordu. Sinirli Kılıç, psikopat Kılıç ve tutkulu Kılıç'ı tadan gözlerim şimdi de uyuyan Kılıç'ı mı görecekti? Kalacağım odaya girdiğimde taş duvarlardan oluşma fantezi ve fantastik arasında sıkışmış bir yerle karşılaştım. Yer göbeği oyulmuş ve içine tatlı su konulmuş küçük bir havuz vardı. Yatak çift kişilik olmayacak şekilde fazla büyüktü ve taş duvardaki bir oyukta içki şişeleri bir yana kadehler de bulunmaktaydı. Birkaç minik oyukta ise büyük, yanan mumlar ve tütsüler vardı. Elektrikten ziyade tavanda devasa bir avize ve avizenin etrafı büyük mumlardan oluşmaktaydı. Çok nostaljik bir havası olsa da bana daha çok bin bir gece masallarındaymış gibi hissettirdi. Yerlere serilmiş eski usul kilimlerin karmaşık desenleri ve odanın küçük bir kısmında kapısız olan bir delik vardı. Orada ne olduğunu merak edip adımladığım-

da gördüğüm şey deniz manzarasıydı. Taş zemine yer minderleri koyulmuş ve küçük bir sehpanın üzerinde altın renginde, işlemeli ve otantik duran bir tepside meyveler bulunmaktaydı. Odanın büyüüne o kadar kapılmıştım ki Kılıç'ın da şu an odanın içerisinde oluşunu unutmuştum. Arkamı döndüğümde Kılıç'ı gömleğini çıkartırken gördüm. Gömleğinin önünü tamamen açmış vaziyette ayakta dikiliyordu. Kolundaki saati çıkarıp yatağın üstüne atar atamaz gözlerini kapadı ve sol elini boynuna atıp kütletti.

Birkaç yaraya ev sahipliği yapan bedenine şu anki bakışım aç bir kurdun bakışına benziyordu. Kollarındaki belirgin damarları her hareket ettiğinde daha da belirginleşirken o, elini pantolonun kemerine attı ve göz ucuyla bana baktı.

Gözlerimi çevirmek istememe rağmen bu dürtüme direndim. Yavaş ama aksak adımla ona yaklaştım. Gözleri bir an topal ayağıma kaysa da bakışları tekrar gözlerimi buldu. Bugün niyeyse çok sinirli, kasvetli bir havası vardı. Dibine kadar geldiğimde artık yüzünü göremiyor, göğüs kaslarıyla bakışıyordum. Ama onun bakışlarının benim üzerimde oluşuna emindim. Elimi açık olan göğsünde gezdirirken dokunduğum her yer kasılmaya başladı. Kaya kadar sert bedenini izliyor ve ellerim bilinmeyen bir haritanın üzerinde geziniyormuş gibi keşfe çıkıyordu.

Parmaklarını çenemde hissettim, başımı yukarı kaldırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu lakin bu sorunun cevabını ben dahi bilmediğimden, parmak uçlarımda doğrulup dudaklarımı dudaklarına kısa süreliğine değdirdim.

Sadece bu yaptığım hareket bile kirpiklerimi titretirken onda yaprak bile kımıldamamıştı.

“Kendi isteğinle bana dokunduğun ilk sefer. Bu hareketlerini neye borçluyuz, Zergül Hanım?”

Yutkundum, ne demem gerektiğini bilmediğimden, “Kocam değil misin? İlla kocama dokunmak için nedene mi ihtiyacım var?” dedim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme yer edindi. “Bazen dilini bilmediğim bir ülke gibi oluyorsun, Zergül.”

“O ülkeyi fethedeli çok olmasına rağmen dilini hâlâ öğrenemedin demek...”

Eli saçlarımın arasından girip enseme gitti. Akrebin kiskacına alır gibi ensem ellerinin arasına girdiğinde arsızca bedenimi süzdü. “Dil öğrenmek kolay, asıl iş coğrafyada,” diye fısıldadığında bedenimi baştan aşağı arsızca süzdü.

Bedenimi kıyafetlerimin içinden öyle bir süzüyordu ki en son seviştiğimiz gece aklıma düşmüştü. Sanki o geceyi tekrar yaşamak istiyormuşum gibi bir hissiyata kapılmıştım. Elim benim itaatim olmadan aklıma uyup, çoktan Kılıç’ın kemerini açtığı pantolonun kasık bölgesine giderek gezinmeye başladı.

Kılıç’ın sert çehresi kasılmış ve gözlerini kapamıştı. Ensemdeki eli daha da sıkılaştığında, “Yapma, eğer başlarsam bu akşam yemeğe katılamayacak hale sokarım seni,” dedi tehditkâr bir sesle.

Bunun sözde kalmayacağını ve kesinlikle yapacağına emindim. Bu yüzden elimi çektim ama gözlerimdeki işveyi yok etmeden önce, “Yemekten sonra kılıcı kınına soksan iyi edersin,” diye fısıldadım, asla benden beklenmeyecek bir tonla. Gözlerindeki yoğun ifade arduvazlarını daha da koyulaştırmıştı. Ensemden tutarak beni kendisine yaklaştırdığında boştaki eli çoktan belime dolanmıştı. “O kılıç kınına girerse, canını yakmadan durmaz. O yüzden daha fazla ateşimi harlama.”

Sırıttım, dudaklarımı bir tur yalayıp, “Öyle olsun,” dediğimde dudaklarıma bakıyordu. Yaklaşacak gibi oldu fakat bir anda kendini frenleyip benden uzaklaştı ve ellerini bedenimden çekti. Bavullara doğru gittiği esnada sırtı bana dönüktü, yüzünü görmüyordum.

Neden bilmiyordum ama aşırı derecede hoşuma gitmişti. Kendini zor zapt eden halleri... Bir kadın olarak gururumun okşandığını söylemeliydim.

MÜGE’NİN GÖZÜNDEN

Hızlıca yürüdüğüm malikânede hizmetçiler haricinde hiçbir on iki aile ortalıklarda gözükmemekteydi. Akşama kadar uyumak

istemiş fakat yatağımyı yadırgadığımdan ötürü bir türlü uykuya dalamamıştım. En son pes ederek gezintiye çıkma kararı almıştım lakin tam iki yıldır peşimde sülük gibi dolaşan on iki aile bireylerinden birisi olan Fırat yüzünden rahat bir nefes alamamıştım.

“Şerefsiz köpek, bok var peşimde zaten. Bari burada sal beni,” diye kendi kendime konuşuyor ve etrafıma bakınıyordum. Malikânenin ön bahçesine çıkmıştım. Etrafta kimseyi görmemenin verdiği rahatlıkla da sandaletlerimi çıkarıp, çiçekli elbisemi baldırlarıma kadar sıyrarak taşın üstüne oturdum ve bacaklarımı suyun içine soktum. Ekvatora yakın bir ada oluşundan ötürü havası sıcaktı. Allah’tan akıl edip yazlık kıyafetler getirmiştim.

Ayaklarımı suyun içinde oynatıyor, ellerimi destek almak için taş a yaslıyordum. Güzel ve huşu barındıran, sessizlik edasında dinlenirken yine nefret ettiğim o ses kulaklarımın dibinde bitti. *Sana iletişim izni veren ses tellerinin...* diye iç sesimde giriştiğim küfürümü bile tamamlaya fırsat vermeyen Fırat dibimdeydi. “Müge, benden ne kadar süre daha kaçabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu, onu görmezlikten gelip bacaklarımı sudan çıkarttım. İşte şimdi havam kaçmıştı.

Elbisemi düzeltip ayaklandığım esnada bana yaklaştı. Onu görmezlikten gelerek sandaletlerimi giymeye koyuldum.

“Müge!” dedi uyarır gibi. Yine de oralı olmayıp gözlerimi bile değdirmediğim adamdan kaçarcasına uzaklaşmak istemişim fakat bileğimi tutarak kendine doğru çektiğinde, olan şalterlerim de atmıştı.

“O elini bileğimden çek,” dedim uyarırcasına. Beni altına aldığı o kızlarla karıştırmamalıydı. “Sana yeterince nazik davrandım. Daha fazla sınırlarımı zorlama da benim ol.”

Allah’ın barzосу! Ona bu hadsizliği veren kişinin babam oluşunu bilmek, beni daha da delirtiyordu. Babam olacak herif, on iki liderden birisi olan Fırat’ın babası Haluk Bey’le ortak işe girdiklerinden dolayı, benim şerefsiz babam işini sağlama alabilmek için bu kadın düşkününe beni yamalamak istiyordu. Benim bu piçe verecek ne bir imzam ne de bedenim vardı! Bunun gibi bir itle evlenmek, annemin kaderini yaşamak demekti.

“Sana mı kaldım lan ben, dal yaprak! Hem benim zaten sevgilim var, sen kimsin onun yanında?” diye öfkeyle yüzüne tısladığımda gözleri nefrete bulandı.

Daha da bileğimi sıktı, dişlerimi gıcırdatırcasına birbirine sürttü.

“Kim lan o köpek?”

“Sensin lan köpek! Sana ne kimse kim? Hesap mı vereceğim?” diye artık bağırmaya başlamıştım. Yok statüymüş, yok soyadmış hiçbirisi umurumda değildi.

“Bağırma bana, yakmayayım o canını!” diye karşılık verdi. Eli çeneme gitti ve çenemi kavradığında gözlerinde sadece küçümser bir bakış vardı.

“Sırf Şahbazoğlu soyadına sahipsın diye götün kalkmasın. Siz kadınlar sadece bebek doğurmak için yaratılmış canlılardan başka bir şey değilsiniz. Tek işiniz erkeğinizi memnun etmek, bunu ben değil yaşadığımız ülkenin kanunları söylüyor,” deyip bedenimi bedenine yapıştırdı. “Senin erkeğin de ben olduğuma göre, o çeneni kapayıp itaat etmesini bileceksin,” dedi ve bedenimi süzdü. “Vurdurttun mu lan o ite?”

Gözlerim dehşet ve öfkeyle açıldı. Midemin bulantısı işittiğim sorunun tiksintisiyle bulandığında öfkem ağır bastı. “Vurdurttum lan. Duydun mu? Vur-durt-tum,” diye yüzüne yüzüne bağırıp devam ettim. “Ne oldu, ikinci el mi oldum, miden mi bulandı?”

Nefretle dolan yüzü kızarıp bozarırken çenemdeki eli daha da sertleştirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan çeneme uyguladığı güçle arkamda kalan duvara sırtımı sertçe çarptı. Acıdan çıkan iniltilim boş bahçede yankılandığında gözleri acımı görür gibi değildi. Tamamıyla delirmiş gibi bakıyordu yüzüme.

“Şahbazoğluların orospusu, bir bacak arana sahip çıkamadın mı lan? Iskarta’daki fahişeler gibi verdin mi hemen?” diye yüzüme bağırırken, ağzından çıkan tükürüklerin yüzüme gelişiyle tiksindim.

Fakat ona rağmen sırtıp, sırtımdaki acıyı yok sayarak, “Verdiysem, sevgilime verdim. Senin gibi siki her deliğe giren yarak

kafalının tekine vereceğime, gider ona verir, hamile kalıp gayri meşru çocuk doğururum daha iyi,” diye sııttım. Söylediğim sözler erkekliğine indirdiğim son darbe olmuş olacak ki bir iblisin gözlerine sahip gibi bakıyordu yüzüme.

Bileğimi bırakıp elini havaya kaldırdı, tam vuracakken gözlerimi kapattım lakin o tokat yüzüme inmemişti çünkü Sefa'nın gür ve kalın sesi duyulmuştu.

“O elini keserim senin.”

Gözlerimi açtığımda Sefa, Fırat'ın bileğine elini sarmıştı. Aniden boşta kalan elini yumruk yapıp Fırat'ın yüzüne indirdiğinde ne tepki vereceğimi bilmeksizin şaşkınlıkla izliyordum. Gözlerim Sefa'ya kaydı. Her zaman yüzündeki o alaycı ifade gitmişti, sanki önümde bambaşka bir adam vardı.

Yere yüzüstü düşen Fırat'ın ensesinden tutup zorla ayağa kaldırdı. Fırat'ın ağzından sızan kanı gördüğümde Sefa'nın ne kadar sert vurduğunu anca o zaman idrak edebilmişim.

Fırat, Sefa'nın elinden kurtulup gerisin geri birkaç adım attı. Ağzında biriken kanı yere tükürerek bir bana bir de Sefa'ya baktı.

“Buna mı siktirdin lan kendini? Bir kara kemikliye mi?”

Beni aşağılamasından çok Sefa'yı bu işi karıştırmasına sinirlenmişim, tam ağzımı açacaktım ki Sefa benden hızlı çıktı.

“Babasının ismi ve gölgesinin altında gezen sen, beni mi eleştiriyorsun, soyunu siktiğim?” dedi.

“Bu kimden doğduğu belli olmayan kara kemik mi sevgilin? Bu kadar mı düştün, Müge, bir kara kemiğe kendini siktirtecek kadar?” Bilerek Sefa'yı görmezlikten geliyor, muhataba beni alıyordu. Fakat ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Keza bir sevgilim yoktu. Sadece ensemden ellerini çeksın diye öyle demiştim. Sefa bana baktı. Sanki bir şey yapmaya meyilliydi bakışları ama onay istiyormuş gibi yüzüme bakıyordu. Sadece gözlerimi bir kere kırptım.

“Benim, bana veriyor oldu mu? Şimdi sen karşıdaki kadının kim olduğunu unuttuysan, sana öyle bir hatırlatırım ki beynin unutsa bedenini unutmaz.”

Sefa aniden bileğime yapışıp bedenimi, bedenine doğru çekti-

ğinde kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Nefret ettiğim iki adam tam olarak benim yüzümden kavga ediyordu ama işin kötü kısmı Sefa'nın ortaya attığı bu mevzu akşama kalmadan tüm on iki aile tarafından dedikodu malzemesi olacak bir vurgundu.

“Bunun hesabını fena soracağım, Müge. Senden de yanındaki kara kemikten de,” deyip gözden hızlıca kayboldu. Bedenim Sefa'nın bedenine o kadar yakındı ki takım elbisesinin altından dahi teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Şuna bak, evlat olsa sevilmez, otuz bir olsa çekilmez hâlâ gelmiş adam tehdit ediyor,” diye kendi kendine konuşan Sefa'yla düşüncelerimden arınıp aniden bedenimi bedeninden ayırdım. Kaşları havalandığında rahatsızlığımı saklamadan ellerimle bedenimi sarmaladım. “Bana bir daha dokunma,” derken sesim bıçak kadar keskindi.

Kaşları çatıldı. “Ben de bayılmıyorum senin gibi boy fukarası biriyle sarmaş dolaş olmaya.”

Burnumdan soludum. “Belli oluyor, ellerin belimi sahiplenir gibi sarmalarken hiç de meraklısı değilmişsin gibi durmuyordu ama!” diye resmen bağırıyordum.

Sefa ise yüzünü buruşturup, “Bağır, bağır, yedi düvele duyur sesini. Az oldu, bir de ulu orta ırzıma geçti falan diye devam et,” dedi ve elini yazıklar olsun dercesine salladı. “Seni kurtaran kafama sıçayım zaten.”

Dudaklarımı birbiri ardına bastırıp konuşmamak ve susmak için direttim ama geçmiş kâbus gibi gözlerimin önünde belirdiğinde çenemi tutamadım. “Doğru sen alışıksın gitmelere, keşke kurtarmasaydın. Yakıp yıktıktan sonra harabe olan beni, bir başkası kül edecekken kurtarmanın âlemi yoktu zaten.”

Yüzünde gafil avlanmış surat ifadesi vardı. Gözlerim dolu dolu ona bakarken gözleri benimkileri buldu. “Onca yıl geçti ama senin aklında hâlâ beni nereden vuracağın kalmış.”

“Onca yıl geçti ama ben bana yaptıklarını unutmadım. Beni sevdiğini söyleyip annemle yattığını unutmadım!”

Sefa, benim gönül keşiğimdi. Ruhumdaki her yaranın altında imzası olan bir adamdı.

Bana baktı yüzünde artık öfkeye dair hiçbir kırıntı bulunmuyordu. Beni orada geçmişı eşılediğim zaman diliminde bırakmadan evvel dilinden dökülen tek bir cümle oldu.

“Yalnız olmak, yanlış bir kalpte olmaktan iyidir, demiş Charles Bukowski. Bizden olmazdı, Müge.”

Ruhumdaki kabuklardan birinin koparıldığını hissettiğimde çoktan gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı.

17. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Diken üstünde olduğum bir zaman diliminde daha olmanın verdiği lanet bir ruh halindeydim. Otelin en tepesinde bulunan bir ofisteydim ve tek de sayılmazdım. Burnundan soluyan, her an şeytan boynuzlarını karşısında duran ikiliye geçirmek için an kollayan bir Kılıç ve iki büklüm olmuş vaziyette Kılıç'a bakmakta zorlanan Müge ile Sefa ikilisinin yanında, bir de sırtını duvara yaslayıp kollarını önünde birleştirmiş, yüzünde her zamanki soğuk bakışlarıyla Erdem vardı.

"Doğru anladım, değil mi?" diye sordu ve parmağıyla ikisini işaret etti. "Siz iki yarım akıllı, Haluk'un oğluyla kavgaya tutuştunuz?"

Şu an gözümde çocuklarına azar çeken bir babayı anımsatsa da bunun azarla son bulmayacağını bildiğimden, bu düşünceden gerisin geri kaçtım.

"Kılıç Bey, tüm hata bana ait. Ben ileri gitmiş olmasaydım olaylar bu kadar alevlenmeyecekti," diyerek tüm yükü sırtlanan Sefa'yla ağzım bir karış açılrsa da asıl ağzımı geri kapatan şey, Müge'nin Sefa'ya olan ölümcül bakışlarıydı. Sanki her an üstüne atlayıp gırtlığını kesebilirmiş gibi bakıyordu.

"Doğru, sen gelmeseydin paşa paşa iki tokat yiyip o itin donuna kadar alabilirdim," diye çıkışan Müge'ye baktım. Sanki geçen seferkinden daha kinle, daha öldürme güdüsüyle bakıyordu Sefa'ya. Ne kadar zorlasam da söylememeye meyilli olacağından aralarında geçeni onun anlatmasını beklemekten başka çarem yoktu.

Sefa ağzını açacak gibi oldu ama son dakikada kapatıp ses et-

medi. O sırada Kılıç'ın delici bakışları da ikisinin arasında geçen soğuk savaşa beyaz bayrak sallatmaya yetmişti. Kılıç önünde birleştirdiği ellerinin her parmağını tek tek kütürdetmeye başladığında çıkan ses odadaki tek sestti. Şu an kimsenin o kütlemlerden sonra ağzını açmaya cesareti yoktu, buna emindim. Duvara yaslanmış, ikiliye bakan Erdem'e döndü. "Sanırım başka çarem yok," diyerek kendi kendine mırıldanmasıyla tüm ilgi alaka ona kaymıştı. "Erdem ve Müge," diyerek başladığı cümlesiyle ikili esas duruşa geçer gibi dikleşmişti. Kılıç bir Erdem'e bir de Müge'ye bakıp en son rotasını tekrar Müge'ye döndürdü. "Uzun zamandır seninle alakalı anlaşmalı bir evlilik düşünmekteyim," diyerek başladığı cümleyle Müge'nin kirpikleri anlamsızca titredi. Yine de sesini çıkarmayıp sadece Kılıç'ın lafının sonlanmasını bekledi.

"Müge, seni Erdem'le evlendirmek istiyorum," diye bodoslama söylediği cümleyle ortam bir an da sessizleşti.

Ve ben inanamayarak öne atılıp, "Kılıç bu da ne demek oluyor? İkisinden habersiz, rızaları dahi olmadan cidden evlendirmeyi mi düşündün?" dedim, sesimde şaşkınlığın bir tınısı vardı.

Bana baktı, hiçbir kelimam kulağına ilişiyormuş gibi değildi. "Eninde sonunda evlenecek. Madem evlenecek, en azından yüzü gözü, karakteri düzgün bir adam olmalı, öyle değil mi?" derken bile aslında asıl içinde yatanları söylemeye yanaşmıyor gibiydi. Kılıç Şahbazoğlu asla başkalarını düşünecek bir adam değildi. Kesinlikle bu işten büyük bir çıkarı vardı. Müge'ye baktım. Yer döşemelerine bakıyordu ve sanki bir şeyleri tartıyormuş gibiydi kendi içinde. Yanındaki Sefa da ondan farksız durmuyordu fakat ilk kez kaşlarını itinaayla düz tutmaya çalıştığını fark etmişim. Ve elleri yumruk olmuştu. Bu sefer gözlerimi Erdem'e çevirdim. Daha de-min nasılsa yüz ifadesi aynı şekildeydi ancak bu sefer pürdikkat Müge'ye bakıyordu. Asla çözemediğim suratıyla, bir çizgi kadar dümdüz şekilde somurtan dudakları milim oynamıyordu.

"Şimdi ikinize de açık açık soruyorum, evlenmeyi kabul ediyormusunuz?" diyerek yine kısa ve öz bir soru sordu. Asla neden böyle bir şeyi yaptığını açıklamamıştı, direkt olayın ortasından girip

sonunu hedefleyen bir adamdı. Ve açık konuşayım, bu bana korkutucu geliyordu.

Müge'ye geri döndüm. Benim tanıdığım Müge hır gür çıkartır, bu işi bozardı. Çünkü bana kıyasla Müge, özgürlüğüne çok daha düşkün bir kadındı. Asla ama asla ayaklarına bir pranga geçirilmesine izin verecek türden biri değildi.

Kılıç ilk cevabı Müge'den bekliyormuş gibi yüzüne bakıyordu. Ortamdaki gerilim hattı beni görünmez bir iple boğmaya başladığı esnada, Müge bakışlarını kaldırıp direkt Kılıç'ın gözlerinin içine baktı. "Sizin dediğiniz gibi olacak, Kılıç Bey. Erdem'le evlenmeyi kabul ediyorum. Tabii, o da istiyorsa," dediğinde sesi Müge'ye ait değilmişçesine ıssızdı. Gözleri bu evliliği istemediğini bağırırsa da dili farklı şeyler söylüyordu. Müge gözlerini Erdem'e döndürdüğünde Erdem de ona bakıyordu. Kaşları havalanmış bir vaziyette, baştan aşağı Müge'yi süzdü. Bakışlarında hiçbir beğeni ve alaka belli olmuyordu. "Müge Hanım için sıkıntı teşkil etmiyorsa benim için de bu evlilik uygun."

Anladığım kadarıyla Erdem zaten bu mevzunun varlığından çok önceden bilgilendirilmişti, tepkisi bile sıradandı. Gerçi nasıl olmasın, Kılıç'ın sağ koluydu ve Kılıç illa ki ona bu konuyu çılatmış olmalıydı.

Kılıç yerinden kalktı ve tüm bakışlar yine onu buldu. "Güzel... O vakit bu akşamki yemeğe kol kola geleceksiniz. Ve ben de sizin nişanınızı an itibariyle duyurmuş olacağım." Ağzından çıkan cümleler Müge ve Erdem'e hitabendi. Ellerini cebine atmadan evvel Erdem'e başıyla kapıyı işaret etmişti. Erdem kendini duvardan ayırıp ofis kapısını hızla açtı ve Kılıç'ın geçebileceği bir boşluk bıraktı.

"Şu anlık konuşacaklarımız bitmiştir. Akşama kadar olay çıkartmadan odalarınızda usluca oturun," dedi ve kendisi için açılmış kapıdan önce Kılıç, ardından Erdem çıktı. Sefa ve Müge'ye baktım. Asıl hedefim olan Müge'ye yaklaşıp omuzlarından tuttum ve onu sarstım. "Sen kafayı mı yedin? Erdem'le evlenmek ne demek Müge?" derken sesim ister istemez yükselmişti.

Müge kaşlarını çatıp ellerimi omuzlarından itekledi. “Neye şaşırdın bu kadar? Ya Fırat denilen o dalkavukla evlenecektim ya da Kılıç Bey’in seçtiği Erdem’le. Ben sadece en mantıklı şıkkı seçtim, seni geren ne?” diye resmen bana çıkışmıştı.

Dehşete kapılmış gibi ona baktım. “Ne demek beni geren ne? Sen Erdem’i sevmiyorsun?”

“Sen de Kılıç Bey’i sevmiyorsun ama evlisin?” dediğinde aniden dilimin ucundaki tüm sorular birer birer yanıp kül oldu. Fakat Müge cevap vermemi beklemeden bana yaklaştı, yüzü gibi sesi de kaskatıydı. “Yaşadığımız dünyanın kanunları bu. Biz bir halkanın içindeyiz ve o halkanın dışında yaşam yok, Zergül. İmkânsızlara olan hayallerine toprak atmak istemem ama nerede ve ne durumda olduğumuzun farkına var artık,” diyerek beni sözleriyle sarsıp ofisten hızlıca çıktı. Şimdi Sefa’yla baş başa kalmıştık.

Beni sanki görmüyordu. Her zaman alayla sırıtan o dudaklar, şu an çiçeğini soldurmuş bir toprak kadar kuraktı. Yumruk olmuş ellerinin parmak boğumları bembeyazdı. Neden kendini sıkıyordu, bilmiyordum ama yüz ifadesini kontrol edemeyen bir halde gibiydi.

“Neyin var senin böyle?” diye bir soru yönelttiğimde bana bakmak yerine duvara bakıyordu.

“Bir şeyim yok, Fırat piçinden hıncımı alamadım ona bozuldum,” diyerek geçiştirdi beni. “İzninle,” deyip o da ofisten çıktığında, tek başıma daha demin ne yaşandığını anlamaya çalıştım. Ama yine de kayıp parçalara sahip o yapbozu bir türlü tamamlayamadım. Maskelerin ardında saklanan iki yüzden anladığım bir şey varsa, bu ikisinin derin bir geçmişi oluşuydu. Lakin o gözlerde aşka dair hiçbir çizgi görememiştım çünkü saf öfke vardı ikisinin gözünde. Müge’nin öfkesi direkt Sefa’ya olsa da Sefa’nın öfkesinin kaynağını kestiremiyorum ve bu beni kayıp parçaları bulmaya itiyordu.

Yemek salonuna kasvetli adımlarla, Kılıç’ın kolunda girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey boydan boya olan cam ve camın ardından geceye boyanan bir gökyüzü ve ilerisinde biten büyük küçük

dağlardı. Her cam kenarına konulmuş, fidan boyutunda isimleri bilmediğim büyük yapraklara sahip ağaçlar vardı. Salonun tavanından sarkan kristal avize ve avizenin altında uzunlamasına döşenmiş bir yemek masası bulunmaktaydı. Salonun bir köşesinde keman ve piyano çalan bir ekip, ortamı elitliğiyle süslerken, dingin müzik sesi içimde süregelen gerilimi biraz da olsa dindirmişti. Etrafta tek tük insan vardı. Çoğunluğu hâlâ yemek salonuna gelmemişti, Müge'yle Erdem de onların içindeydi. Müge'yle bu konuyu ne zaman konuşmak istesem beni geçiştirmişti ve ben ister istemez kabullenmek zorunda kalmıştım. Eğer o içini bana açmayı reddediyorsa, benim onu zorlamam sadece daha beter olayların başını çekerdi ki bunu katiyen istemiyordum. Özellikle de aramız son zamanlarda iyiyken. Elbette, iki kardeş gibi bana her derdini açmasını beklemiyordum, sonuçta daha kardeşlik bağlarımız bu denli sağlamlaşmamıştı. Rahatsızca yerimde kıpırdanışım, Kılıç'ın dikkatini çekmiş olmalıydı ki bana döndü. "Neden bu kadar gerginsin?"

Aslında cevabını bildiği sorular sormasına ne kadar bozulsam da bunu ona yansıtmak yerine bıkkınca, "Ofiste olanlar biraz gerdiler ister istemez," diye yanıtladım onu. Arduvaz gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki cevabı olmayan diyaloglar taşıyormuş gibiydi.

"Olması gereken oldu. Gerilmen için hiçbir neden yok."

"Gerçekten bu kadar duygusuz olamazsın," diye mırıldandığımda dudağının kenarı kıvrıldı ve yüzü yüzüme yaklaştı. Yakın temasıyla biraz tedirgin olsam da bu tarz bir ortamda daha fazla ileri gidemeyeceğini bildiğimden yüzümü geri çekmedim.

"Duygular yaradan ibarettir. Ve yara kabuk bağlarsa kimlik olur. Ki bu dediğim Müge için de geçerli."

Kaşlarım çatıldı. Yeni bir yapboz önüme atılmış gibi Kılıç'a baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşinin sana anlatamadıklarını ben dillendiremem, Zergül. Sana tavsiyem çok kurcalamaman, günü gelir öğrenirsin. Bu yüzden bazı şeylere kafa yormak yerine akışa bırakmayı öğren."

Ve bu son lafı olmuştu çünkü yanımıza yaklaşan kadınlı erkekli bir grup tarafından kuşatılmış, tonca evliliğimizi kutlayan dileklere ve sorulara maruz kalmıştık. Lakin benim beynimin içinde Kılıç'ın cümleleri dönüp durduğu için bir türlü ortama adapte olamamıştım. Han Bey, Arat Bey ve Sinan Bey yan yana büyük kapıdan içeri girdiğinde direkt bizim yanımıza doğru geldiler. Han Bey beni başlı başına alıcı gözüyle süzüp, "Evlilik sana yaramış, eskiden güzel bir genç kızdın ama şimdi tam bir kadın olmuşsun," dediğinde samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim. "Övgünüz için teşekkür ederim, Han Bey," derken dahi sesim mesafeliydi. Onunla konuşmak bile kişiliğime edilen bir küfür gibi geliyordu.

Allah'tan ilgisini kaybetmişti ya da kaybetmek zorunda kaldı mı demeliydim... Çünkü tek gördüğüm, Kılıç Bey'in Han Bey'e olan uyarıcı bakışlarıydı. "Arat, tip tip Batur'a bakıp durma," diye Arat Bey'i uyaran Sinan Bey'le ilgim Arat Bey'e döndü.

"Ne yapayım, bu herifin yaptıklarını bilip de içimizde oluşuna alışamıyorum."

"Her felaketin ilacı zaman ve sessizliktir. Size şimdi susmanızı söylüyorsam, bir bildiğim olduğundandır," diye söze giren Kılıç'la ona baktım. Çok rahat davranıyordu, sanki Batur karısını öldürmemiş de normal, sıradan bir düşmanmış gibiydi. Ama gözlerinin içindeki o parıltılar tehlike çanlarını çalıyordu. "Kılıç, sırf senin bana verdiği o söz için susuyorum. Bunu bilsen iyi edersin."

Arat bey ve Kılıç'ın arasını nasıl düzelttiğini bilmiyordum ama yine de aralarında belli belirsiz bir gerilim var gibiydi. Sanki bir anlaşma uğruna eskisi gibi olmuşlardı ya da ben Kılıç sağ olsun her olaya o gözle bakmaya başlamıştım.

"Bana itaat et, lafımdan çıkma yeter. İşte o zaman sana istediğini vermiş olacağım."

Cidden bu şifreli konuşmalar neyin nesiydi böyle? Hiçbir şey anlamamak bir yana olmamam gereken bir ortamdaymışım gibi hissediyordum. Ve Batur... İnat gibi bakışlarını üzerimden çekmiyordu!

Sakin kalmaya çalıştım, ev sahibesi olarak hareketlerime dikkat

etmeliydim, hele de yüksek sosyete kadınları ilgiyle beni incelerken. Yüzüme ne yapmacık ne de somurtkan bir ifade olmayan, duru bir gülümseme kondurdum. Etrafımı usulca süzdüğümde kapıdan içeri giren çiftle yüzüm solacak gibi olsa da tüm kaslarımı gülümsemek için zorladım. Müge, Erdem’le el ele yemek salonuna girdiğinde yüzündeki ifade mutlu değildi ama acı çeken bir kadının yüzü gibi de durmuyordu. Tüm gözler onun üzerindeydi ve gündemin dedikodu malzemesinin başı, manşetlerin yeni çifti, bizim olduğumuz tarafa doğru adımladı. Arat Bey’in gözleri önce Müge ve Erdem’in yüzünü tarasa da ardından o gözler iç içe geçmiş iki ele kaydı. Gözlerini ateşe değmiş gibi çekip Kılıç’a döndü. “Ben diğer on iki aileyle ilgileneyim, malum yerle yeksan olmuş imajımı düzeltmem lazım,” diyerek neredeyse kaçır gibi gitti.

Müge’nin gözleri yanlarından sıvışan Arat Bey’i görmüyormuş gibiydi, daha çok başka bir yere kilitlenmişti. Onun baktığı yere baktığımda Sefa’yı ve etrafını sarmış kadın ordusunu gördüm. Yüzündeki her zamanki çapkın ifadeyle kadınlara bir şeyler anlatıyor ve kadınlar ise afrodizyak etkisindeymiş gibi Sefa’ya şehvetli bakışlar atıyorlardı. Müge’nin bakışları beni fark etmesiyle, Sefa’ya bakmayı bırakıp bana gülümsedi. Aynı şekil ben de ona karşılık verdim. “Düşündüğüm şey mi?” diye söze ilk giren Sinan Bey olmuştu. Erdem ve Kılıç Bey arasında gidip gelen bakışları bir noktadan sonra Kılıç Bey’de son buldu. Kılıç ise sadece başıyla onaylamıştı.

Tüm gözlerin bizim üzerimizde oluşundan mıdır nedir, çok konuşmuyorduk, daha çok biz birbirimize bakıyorduk diyebilirdim. O ara Müge’nin kıyafetini incelemeye başladım. Vizon rengi, ince askılı ve göğüs kısmı dökümlü mini bir elbise seçmişti. Belinde gümüş zincir kemer ve onları tamamlayan gümüş bilekten bağlamalı topuklular vardı. Doğuştan dalgalı saçlarını salmış ve o saçları gösterişli büyük küpelerle desteklemişti. Her zamanki doğal makyajıyla, hafif çekik gözleri ön plandaydı. Bana nazaran dikkatleri direkt üstüne çekebilecek bir elbiseyle ortama girmişti. Ben ise ince askılı bilekte biten, koyu turkuaz ve çiçek desenli sı-

radan bir kıyafet seçmiştim. Sarı saçlarımı tepeden bağlamış, Kılıç'ın üstünkörü alıp odama gönderdiği inci küpeleri ve kolyeyi takmıştım. Erdem ise her zamanki siyah takımlarına nazaran bu akşam koyu lacivert bir takım seçmişti, onun ilk kez bugün kravat taktığını fark etmiştim. Saç stilinden tut takımına kadar tam bir salon beyefendisi gibi dursa da şeytanın çırağı olan bir adam için fazla masum bir varsayış olurdu bu.

Artık herkesin toplanmasıyla, ev sahibi olan Kılıç bizden kendini ayırıp herkesin onu net görebileceği bir yer seçerek durdu. Etrafını süzerek, "Yemeğe başlamadan önce sizin de dikkatinizi çeken ama soru işaretleriyle bakıp durduğunuz ikili hakkında kısa bir duyuruda bulunacağım," diye başladığı cümlesiyle tüm sesler kesilmişti. Bunu fırsat bilen Kılıç, eliyle taze çifti işaret etti. Erdem bu işareti bekliyormuş gibi Müge'nin elinden tutup Kılıç'ın yanına doğru ilerledi.

Kılıç yanı başına gelen ikiliyle insanlara dönüp, "Uzun süredir söylemeyi beklediğimiz bir haberi şimdi siz dostlarımla da paylaşmak istiyorum. Kuzenim Müge'yle, sekreterim ve en yakın dostum olan Erdem'in nişanını sizlere duyurmaktan mutluluk duyuyorum," dedi. Ortama bomba gibi düşen alkış ve tebrik seslerinin arasında bir ses tüm sesleri kesip atmıştı ve bu sesin sahibi Fırat denilen o herife aitti.

"Ne demek nişanlanıyorlar? Sizin diliniz ne saçmalıyor, Kılıç Bey?" diye gürlediğini sanan Fırat, kalabalığı yarıp Kılıç'ın yürünmesine girdi. Bir Erdem'e baktı, bir de Kılıç'a. Ardından tiksintiyle gülüp, "Şimdi anladım," dedi ve eliyle tek seferlik bir alkış tuttu. "Tabii, duydunuz ona buna bacak açan kuzeninizi, şimdi örtbas etmek için nişan olayını patlattınız," diyerek sözde kinle kaplanmış iftiralar savurdu.

Lakin bu iftira bile etraftaki insanların birbirlerine bir şeyler fısıldamalarına sebep olmuştu. Bundan tek etkilenmeyen kişiler Kılıç, Erdem ve Müge'ydi. Sefa ne ara kadınlardan ayrılıp Kılıç Bey'in yanına geldi fark edemesem de aşırı öfkeli yüz ifadesi, sahibinden saldırı komutunu bekleyen bir canavarı anımsatıyordu.

Fırat aniden Müge'ye yaklaşmaya başladığında Erdem, Müge'nin önüne geçip Fırat'ın ilerlemesini durdurmuştu. Fırat, Erdem'e baktı ve neden bilmiyordum ama sanki ondan çekiniyormuş gibiydi. "Umarım nişanlıma attığın iftiranın kanıtları vardır," dediğinde ağzım şaşkınlıkla açılmıştı. Bu nasıl bir oyunculuktu? Erdem'in yüz ifadesi her zamanki gibi donuktu ama öyle bir ses tonu vardı ki ister istemez vitesi geri atmanıza vesile oluyordu. Onun sesi kalın ve kabaydı. Ama sesinin vurgusundan daha etkili bir şey varsa, kesinlikle Fırat'ın bildiği ama benim bilmediğim bir şeydi. Erdem, Fırat'a yaklaştığında Fırat'ın bir adım gerilediğini fark ettim ve bu cidden bilinçli yapılmış gibi durmuyordu, tamamen savunma mekanizmasıydı. "Sırf bir çekememezlik uğruna bu iftirayı atıyorsan, yolun başındayken sesini kes ki ben de nefes almana izin vereyim?" dediğini ben dahil tüm insanların duyduğuna emindim. Erdem bir kapalı kutu gibiydi ve açık konuşayım nedense bu tarz konularda onun da Kılıç'tan geri kalır yanının olduğunu düşünmüyordum. Düşmüş bir aileden gelmesine rağmen birini ulu orta, on iki ailenin yanında tehdit edebililişinden on iki aileye eşit tutulduğunun başlı başına kanıtıydı. Ak kemikler, onur ve gururlarına çok önem veren insanlardı ve bu şekilde yapılan bir tehdidi normal şartlarda yiyip yutacak cinsten insanlar değil-lerdi. Hizmetçilik yaptığım dönemde, Erdem hakkında sosyete kadınlarından duyduğum tek şey, on iki aile reislerinin çoğunun onu kendi tarafına çekmek için birbiriyle kapıştığıydı. Kılıç hiçbir şekilde olaya dahil olmuyor ve sadece yüzünde keyif alan bir sırıtışla Erdem'i izliyordu. Fırat aniden kendine gelip harekete geçti ve Erdem'le dip dibe geldi. Erdem'den bir tık kısa olan boyuyla ona kafa tutarcasına, "Nişanlın daha bugün havuz kenarında, kara kemikli bir köpeğe bacak araladığım ve sevgili olduklarını söylüyordu," dedi. Ortaya attığı bir kadının mahremiyetinden ötürü yüzümü buruşturdum. Erdem de yine yaprak kımıldamamıştı, ya doğuştan ruhsuz bir adamdı ki bu teorimin üstüne imzama 'bile atabilirdim ya da duygularını gizleyebilen profesyonelin tekiydi.

"Kanıt Fırat Bey, kanıt?" diyerek sözünü yeniledi.

“Bir ak kemiğin kanıtını yok mu sayıyorsun?”

“Ak kemik demek...” diyerek mırıldanan Erdem, arkasındaki Müge’ye döndü. “O zaman olayın tam merkezinde olan bir diğer ak kemiği dinleyelim mi?”

Ne yapmaya çalışıyordu? Cidden anlam verememiştim. Yine de ilgiyle olabilecekleri izlemeye koyuldum. Müge bu anı bekliyormuş gibi aniden yüzü samimi bir gülümsemeyle doldu ve Erdem’in koluna girdi, bedenini hafiften ona yasladı. O ara Erdem, Müge’ye yan gözle bakıyordu.

“Fırat Bey, anlıyorum, yaptığınız ahlaksız tekliflerin üstünü sözde bana iftira atarak kapatmaya çalışıyorsunuz fakat benim bir Şahbazoğlu olduğumu unutmuş olmalısınız?”

Fırat tam ağzını açacakken Erdem, “Müge lafını bitirene kadar çıt sesin çıkmayacak,” diye her kelimenin üstüne vurguladı, uyarısı emrivakiyle doluydu. Fırat tamamıyla dumura uğramış gibiydi.

“En baştan olayı anlatayım. Fırat Bey, ben havuz kenarında otururken yanıma gelip beni istediğini ve onun karısı olmam gerektiği konusunda bir ton laf söyledi. Ben reddedip sevgilim olduğumu söyleyince de beni zinayla suçlamakla kalmayıp sırf Şahbazoğlu soyadına sahip olduğum için götümün kalkmamasını çünkü bir kadın olduğum için hiçbir hakka sahip olmadığımı söyledi. O sırada ben karşı koyup kavga edince, tam bana elini kaldırmıştı ki Kılıç Bey’in adamlarından olan Sefa, imdadıma yetişerek beni kurtardı. Ancak Fırat Bey bununla da uslanmayıp Sefa’yla benim aramda bir zina söz konusu olduğunu ortaya attı ve bize küfürler savurarak orayı terk etti.”

“Yalan atma, sürtü-” kelimesini bitiremeden karın boşluğuna yediği yumrukla yere iki seksen uzanan Fırat’a vuran kişi Erdem’di. Hatta o kadar hızlıydı ki vuruşuna gözlerim yetişememişti. Her zaman Erdem’in sadece zekâsının üstün olduğunu düşünürdüm fakat ilk kez onun birisine vurduğuna şahit olduğum bu anlarda elim ağzıma gitmiş, gözlerim şok içinde açılmıştı.

“Bak bu acıtmıştır işte,” dedi Sinan Bey. Ona dönüp, “Erdem ne zamandır böyle hareketler yapabiliyor?” diye soru sorarken buldum kendimi.

Sinan Bey ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışan bir suratla bana baktı. “Zergül, Erdem zaten hep sert bir adamdı. Kılıç gibi bir adamın yanı başında duran birinin muhallebi çocuğu olduğunu düşünmüyordun herhalde?”

Maalesef öyle düşünüyordum, demek yerine düşüncelerimi kendi içimde saklama kararı aldım.

Erdem ani yumruk atışının ardından üstüne düzeltip sanki daha demin yumruk atan o değilmiş gibi topluluğa hitaben, “Son yapılan hareketten de anlaşılacağı gibi nişanlım Müge’yi suçlu gösterecek hiçbir kanıta sahip olmayan Fırat Bey’in iftiraları asılsız çıkmıştır. Aksini düşünen var mı?” diye sordu.

Topluluktan olumsuz hiçbir cümle duyulmuyordu. Bu da Müge’ye değil de Erdem’e ne kadar saygı duyduklarının kanıtıydı. Fırat zar zor nefes almaya çalışıyor, hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu.

Kılıç en sonunda Sefa’ya döndü. “Fırat Bey’e aile doktoruna kadar eşlik et.” Sefa başıyla onaylayıp Erdem’in önünde diz çökmüş şekilde duran Fırat’a ilerledi. O ara Erdem’le göz göze geldiğinde ne düşündüğünü merak etsem de çok kafa yormamaya çalıştım. Sefa, iteleyerek yemek salonundan çıkarttığı Fırat’la gözden kaybolur kaybolmaz Kılıç ipleri eline aldı. “Bir hafta sonra olan nişan töreninde siz dostlarımı görmekten şeref duyarım,” diyerek olayın üstünü tekrar açılmayacak şekilde kapadı. Anladığım kadarıyla daha deminki gösteri bu üçü arasında çoktan planlanmış gibiydi... Her şey o kadar farklı geliyordu ki beynim artık bu değişimleri kaldırmıyordu.

Olayın üstü kapanmış, yemekler yenmiş ve iş hakkında hararetli konuşmalar bitmişti. Şimdi ise Müge’yle yan yana ıssız adada yürüyorduk. Otelin dışına çıkmış, sessizce gecenin ayazında turluyorduk. İkimizin de konuşmaya niyeti yok gibiydi, daha çok geceyi dinliyorduk. Bu içsel düşüncelerde boğulurken bir kadının çığlığıyla ikimizin de adımları birden durdu.

“O duyduğum çığlık sesi miydi?” diye ilk konuşan Müge oldu.

“Yanılmışsın demek isterdim ama doğru duydun, bir çığlıktı.”

Aynı çığlık tekrar duyulduğunda ikimiz de istemsizce sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. Ayağımızdaki topuklulara rağmen düşmeden ama birkaç kere düşme tehlikesi atlatarak nihayetinde çığlığın geldiği yeri bulabilmiştik.

“Yardım edin!” diye bir kere daha hıçkırarak bağırان sese yaklaştığımızda, o sesin Batur’un karısına ait olduğunu gördük. Yerde oturmuş, ayağını tutuyordu. Bu, beni bir hayli şaşırtsa da hemen toparlanıp kadına yaklaştım.

“Dilge Hanım, burada bu halde ne işiniz var?” derken sesim telaş içindeydi. Ufak çaplı araştırmadan sonra kadının ismini ve on bir yaşında bir erkek çocuğu olduğunu öğrenmiştim. Yanı başına diz çöküp Dilge Hanım’m ayak bileğine baktım lakin ay ışığının yansıması çok kuvvetli olmadığı için tam göremiyordum.

“Sosyetedeki kadınların oyununa geldim, beni buraya kadar getirdiler yürüyüş bahanesiyle fakat bir anda hepsi ortalıktan kayboldu. Acele ve korkuyla onları arıyordum ki mağaranın iç kısmında, zeminde bir boşluk varmış, ayağım oraya girdi. Çığlık ata zor çıkardım. Kendimi mağaranın dışına kadar sürükledim. Belki birileri duyar diye de bağırdım, çok şükür siz çıkageldiniz,” dedi şükranlarını sunan bir sesle.

Hemen yanımdaki Müge’ye dönüp, “Sen otele geri dön ve yardım iste. Ben burada Dilge Hanım’la bekleyeceğim,” dediğimde Müge pek gitme taraftarı gibi görünmese de sözümü dinleyip hızla karanlığın içinde kayboldu.

Onun gitmesiyle kadına geri döndüm. “Biraz sabredin, yakında kocanız ve sağlık çalışanları burada olacaktır.”

Gözleri anlık titrese de gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim lakin çantam mağaranın içinde kaldı, rica etsem onu benim için alır mısınız? İçinde önemli eşyalarım olmasa, sizden böyle bir şey katiyen rica etmezdim.”

“Sorun değil. Siz burada durun, ben alıp geleceğim,” dedim, ayaklandım ve üstümdeki şalı kadının omuzlarına atıp mağaranın

içine girdim. Karanlıktan çok bir şey göremesem de Dilge Hanım çantanın derinlerde olmadığını söylemişti. Bu yüzden tek yapmam gereken etrafımı dikkatlice incelemektir. İleriye her adım atışımda, yarasa seslerini daha net duyuyordum. Belli belirsiz su damlası sesleri de o seslere karışıyordu. Ne kadar dikkatli bakarsam bakayım ortalıkta bir çantanın olmayışı beynimin içinde sorulara neden olsa da bir süre daha aradım. Bulmayacağımı anlayınca da vazgeçtim. Zaten birazdan burada çok fazla insan toplanacaktı, o zaman aramak daha akıllıca olurdu.

Tam geri dönmek için hamle yapmıştım ki bir el koluma dolanıp beni kendine doğru çekti. Gözlerim korkudan dolayı büyümüş ve istemsiz bir çılgılığı koparmıştım. Tepiniyor, kaçmaya çalışıyor ve bağıırıyordum keza arkamdaki insan mı başka bir şey mi kestiremediğim zaman diliminde arkamdaki varlık, “Bağırmayı kes,” diyerek beni uyarmıştı.

Bu ses... “Batur!” diye fısıldadım, sesim daha çok o olduğunu teyit etmek ister gibiydi.

“Bakıyorum sesimi dahi hatırlayacak kadar aklına kazınmışsın beni.”

Tam kulağımın arkasında biten ses ve ardından gelen nefes alışverişleri... Anında dirseğimi tüm gücümle karnına geçirip onun geriye doğru sendeleyerek, “Siktir ama ya!” diye ağzından bir küfür savurmasına neden oldum. O ara mağaradan bir gürültü koptu. Batur’la yalnız kalma korkusundan ötürü mağaranın gürültüsü pek dikkatimi çekmemişti.

“Sakın bir daha bana yaklaşma!”

“Alt tarafı seni korkutmak istemişim, bu kadar ciddiye alabileceğini hiç düşünmedim açıkçası.”

“Siz kafayı mı yediniz bu yap-” diye bağırmaya başlamıştım ki mağaradan gelen ikinci gümbürtüyle küçük bir çılgılık atıp elimi ağzıma koydum. Bu seferki çıkan ses daha deminkinden çok farklıydı. Çünkü bir şeyler yıkılıyormuş gibiydi. Burnuma dolan tozla ve aklıma ilk gelen şeyle gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Sakın bana...” diye giriştiğim cümlemi tamamlayan kişi Ba-

tur oldu. “Aklından geçen yaşandı. Giriş, mağaranın sarsıntısından düşen taşlar yüzünden kapandı,” dediğinde bunun gerçek olmamasını diledim.

Fakat ortalığın artık zifiri karanlık oluşunu varsayarsak, Batur haklıydı. Nereden çıkardığını görmediğim bir feneri çıkardı, ışığı yüzüme tuttuğunda gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. “Çek şunu gözümü mü kör edeceksin!” diye çıkıştım. Batur feneri daha demin içeri girdiğim girişe tuttuğunda tamamıyla taşlar yüzünden kapandığını fark ettim. Kılıç... Kılıç beni burada bırakmazdı değil mi?

“Sonunda seninle baş başa kalacağım ve kimsenin müdahale edemeyeceği bir zaman kazanabildim,” diyen Batur’la gözlerim ona döndü. Korku yüzünden fark etmemiştim ama artık beynimin kendine gelmesiyle gözlerimi kısıp ona baktım. “Karını yem olarak mı kullandın sen?”

Artık cidden bu adamın şerefsizliğine ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Her defasında daha da çirkinleşiyor ve midemi bulandırıyor.

Sanki yaptığı övünülecek bir şeymiş gibi yüzüme sırıttı. “Ayda yılda bir işe yaradı sonunda.”

“Sen nasıl aşağılık bir adamsın ki kendi karını pis işlerine alet edebildin? Amacın ne senin?”

“Aslında basit bir amacım var,” deyip bana yaklaştı. Ben gittikçe o üstüme gelmeye devam etti. O ara silahın kabzasını fark ettim ve anında gözlerimi Batur’a diktim çünkü silaha baktığımı fark etmesini istemiyordum. Madem buraya sıkışmıştım, yardım gelene kadar kendimi koruyabilmem için o silahı ondan almalıydım. Adımlarımı geri atmayı bıraktım ve onun bana yaklaşmasına izin verdim.

“Neymiş o amaç?” diyerek diyaloglar kurmaya özen gösterdim ki gözleri sadece benimkilere odaklanabilsin. Ortamın karanlık oluşunu da avantaja çevirebilirdim. Sonuçta Batur feneri bedenimden çok yüzüme odaklamakla meşguldü, haliyle silaha yönelen elimi fark etmeyecekti. Yaklaştıkça yaklaştı, bedenlerimizin

artık birbirine sürttüğünü hissedebiliyordum ve bundan zevk alan Batur bana tepeden bakarak sırtıyordu. Kirli sakalları fener eşliğinde göz önüne çıkarken kara gözleri ışıktan dolayı parlıyordu, gür kaşları beklentiyle gerilmişti.

“Aslında planlarım arasında değildi ama sanırım seni tavlamak da amaçlarımın içine girmiş olabilir,” dedi, yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutuyordum. Boşta kalan eli yanağımı okşadığında dahi tepki vermemeye çalıştım.

“Bir ara Kılıç’ı kışkırtmak için kalçalarından bahsetmiştim. Şu an sana bu kadar yakından bakınca aslında pek yanılmadığımı anladım. Yüzün de çok güzel, ilgi çekici bir masumluga sahip,” dedi fısıltılı bir tonda, sanki beni etkilemeye çalışmış gibi bir hali vardı. “Bu suratın yatakta nasıl bir yüz ifadesi takındığını düşünmeden edemiyorum.” Gözlerini kısıp yüzümü incelediği o esnada hızlı bir manevrayla silah kabzasına elimi attım ve silahı aynı hızlı hareketle çektim. Neye uğradığını şaşırmışçasına silah kabzasına baktı ama artık geç kalmıştı.

“Ne yapıyorsun? Oyuncak değil elindeki, ver şunu,” deyip üstüme atılsa da geri adım atıp aramızdaki mesafeyi açtım.

Silahını ona doğrulttum. “Amacın ne bilmiyorum ama masan- da meze olmaya niyetli değilim. Birileri bizi kurtarana kadar uslu dur ki elimden bir kaza çıkmasın.”

İşin içine Kılıç’a verdiğim sadakat sözü giriyorsa ne olursa olsun bu sözü tutacaktım. Gerekirse Batur’un kanıyla burayı boyayacak kadar gözü karaydım.

18. BÖLÜM

Gözleri, gözlerimdeydi, çenesi sinirden kasılmış bir şekilde arada silaha bakış atsa da göz temasını kesinlikle bozmuyordu.

“O silahı kullanmayı düşünmüyorsundur umarım?” diye imalı bir şekilde konuşmaya başladığında ses etmedim, sadece ağzından dökülecekleri dinledim. “On iki aileden birisini hiçbir şey yokken öldürürsen olacakları tahmin edersin herhalde?”

“Seni şurada öldürsem, emin ol, Kılıç bu olayın üstünü gayet profesyonelce kapatacaktır,” diye alay edercesine sıırıttım. Bu söylediğime kendim bile inanamıyordum çünkü Kılıç gibi birisinin benim suç ortağım olacağını hayal etmek dahi sadece hayalde olurmuş gibi geliyordu.

Güldü hatta öyle bir gür kahkaha attı ki kaşlarım istemsiz çatılmıştı. Benden uzaklaşıp mağara duvarına sırtını yasladığında, parmağım tetiğin üstünde, her an silahın patlayabileceği bir şekilde hazır bekliyordum.

“Kocana güvenin beni etkilemedi değil fakat Kılıç’ı senden daha iyi tanıyan biri olarak söylemeliyim ki o asla kurallarının dışına çıkana merhamet gösterecek bir adam değil. Ve bunun başlı başına kanıtı olarak kız kardeşim Melek’i örnek verebilirim,” dedi, kesik kesik gülüşlerine son vermek adına derin bir nefes aldı. Ardından yüzüme baktı. “Evdeki hizmetçilerden birisi benim ajanımdı ve kız kardeşim bunu fark etmesine rağmen hizmetçiği gammazlamadı. Tabii hizmetçinin önemli bir iş dosyasını çalmasını sağlayıp ele geçirene kadar... Olayın aslı astarı ortaya çıkınca çok güvendiğin kocan, Melek’i evin ön avlusunda, yağmurun al-

tında gece vakti sabaha kadar tam sekiz saat boyunca dizlerinin üstüne çökmesini emretti. Âşık olduğu kadına bunu yapan adamın, sana neler yapabileceğini hiç düşündün mü?” Bu olayı bilmiyordum... Hiçbir hizmetçinin bunu bildiğine de emin değildim, içimden inanmak gelmese de Kılıç’ın nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordum. Kindar olduğu kadar kuralcı bir adam... Yoluna taş atana acımayacağını bilhassa ben de farkındaydım. Batur’un yalan söylediğini de düşünmüyordum çünkü yanlış hatırlamıyorsam on dokuz yaşlarımdayken Melek Hanım’ın hastalık geçirdiğini ve bir hafta boyunca yataktan kalkamadığını çok net hatırlıyordum. O aralar yeni yeni hizmetçiliğe alıştığımдан, daha çok ev içinde değil de ev dışında görevlendirilirdim.

Elbette bana tolerans göstereceğini düşünmüyordum ama Batur’a bunu yansıtmaya da hiç niyetli olmadığımдан içimde süregelen olumsuz düşünceleri bir köşeye attım. “Ve ben de bunu bilerek evlenmeyi göze aldım. Senden kurtulduktan sonra paşa paşa cezamı çekerim, hiç sorun değil,” derken sesim kendinden çok emin ve netti.

Sanki hoşuna gitmiş gibi yüzüme bakıyordu. “İlgi çekicisin, sadece bedenen değil kişilik olarak da. Çoğu ak kemik kadın, erkeklerinin yanında bulunan süs eşyalarından farksızdır. İlk kez bir kara kemik kadın tarafından tehdit edilmek hoşuma gitmedi desem yalan olur.”

“Bu klişe kadın tavlama sözcükleri maalesef benim üzerimde çalışmaz.”

“Yazık oldu. Benimle işbirliği içinde olsaydın, sana mükemmel bir konum hatta yeni bağımsız bir soyad bile sağlayabilirdim,” deyip omuz silkti. Resmen beni mal mülkle kandırmaya, ihanet ettirmeye çalışıyordu. “İstemez, kalsın. Senden gelecek hiçbir şeye güvencem yok,” diye kestirip attığımda, asıl konunun işbirliği olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yeni müttefik toplamak için ilk önce Kılıç’a yakın insanları cezbetmeye çalışıyordu.

“Öyle olsun ama bir gün bana kendi isteğinle gelmek zorunda kalacaksın.”

“Hiç sanmıyorum.”

Bir şey demedi ama yüzündeki ifade o raddeye geleceğim konusunda o kadar emindi ki bu, beni aşırı derecede tedirgin ediyordu. Ayağa kalktı ve bana bakıp, “Biraz yürüyüşe ne dersin?” diye sordu.

Ses etmemiştim, o ara tekrar konuştu. “Merak etme, sana bir şey yapmayacağım ve silahı elinden almaya da çalışmayacağım. Sadece ben mağaranın içini gezerken zifiri karanlıkta bekleme diye söylüyorum.”

“Gelmeyeceğim, son kararım,” dedim ciddiyetle. Onunla gitmekten, zifiri karanlıkta kös kös oturmayı tercih ederdim.

Derin bir iç çeker çekmez, “Cidden zor bir kadınsın. Öyle olsun, başka bir çıkış var mı diye bakınacağım, birazdan geri dönerim,” dedi.

Sırtını bana dönüp zifiri karanlığın içinde yok oluşunu tedirginlikle izledim. Neden bilmiyordum ama tavırlarının arkasında başka bir olayın çıkacağına dair olan önsezilerim beni aşırı rahatsız ediyordu. Planının mağarayla alakalı oluşu kanısına asla inanmıyordum keza bu adam Kılıç’a bile zor zamanlar yaşatabilmiş bir adamdı. Ki on iki aileye katılabilmesini de göz önüne alırsam, kesinlikle çok zekiydi. İçimdeki bu huzursuzluğun nedeni neydi?

Saatler akıp gidiyor fakat ben kaç saat geçtiğini bile bilmiyordum. Dışarıdan kimsenin sesini işitemiyordum ama çoktan Kılıç ve diğerlerinin burada oluşumu öğrendiklerinden emindim. Gözlerim uykusuzluktan zar zor dayanıyordu. Her kapanacak gibi olduğunda, kendime gelip gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum. Birkaç yarasa sesinden başka hiçbir ses duymayışım, karanlık fobi edinmem için bir basamak oluştururken Batur’un hâlâ ortalıklarda olmayışı daha da garibime gidiyordu.

Etrafımdaki sesleri dikkatle dinlerken ister istemez gözlerim kapanmıştı ve ben gözlerimin ağırlaştığını fark etmiştim. Evet, sadece oturduğum yerde birazcık gözlerimi dinlendirecektim...

Ani bir patlamayla gözlerimi aniden karanlığa açmıştım. Kalbim göğüs kafesimi kırmak istiyormuş gibi şişip kalkmaya başladığında, uyuyakaldığımı fark ederek etrafı taradım. Hâlâ zifiri karanlıktı ama emindim, bir patlama sesi gelmişti. Ayağa kalktım ve mağaranın biraz ilerisinde beyaz bir ışık görmemle adımlarımı oraya doğru hızlandırdım. Işığın kaynağına geldiğimde Batur'u mağaranın duvarına yaslanmış, yüzünde acı bir surat ifadesiyle bacağına baktığını ve daha demin elimde olan silahın şu an onun kucağında olduğunu fark ettim.

“Sen ne halt yedin?” diye mırıldandım. Beni duymuş ve fark etmiş olacak ki acıdan kısılmış gözleriyle, “Hayatını kurtarıyorum,” dedi, inlemeden önce. “Anlamadım?”

“Neyi anlamadın, Zergül? Sen ve ben saatlerdir buradayız ve baş başayız? Sence, Kılıç bunu duyduğunda taze karısının benimle dip dibe oluşunu nasıl yorumlayacaktır?”

“Onu değil, bunu yapmanın amacını anlamadım?” diyerek konuştum.

“Sevgili kocana, ‘Bana yaklaşmasın diye onu vurdum,’ demen için elbette. Bu senin hayatını güvende tutacak, Kılıç'ın çenesini kapatacaktır.”

Ya anlamıyordu ya da anlamazlıktan geliyordu. “Batur neyi sorduğumu biliyorsun, lafı uzatma,” diye sesimi yükselttiğimde yüzündeki bıkkın ifadeyle bana tekrar baktı. Şu an konuşmak onun için zor geliyormuş gibiydi ama yine de bana cevap vermezlik yapmadı.

“Bunu bir kapora olarak düşün ve daha fazla da soru sorma bana. Kurşunu sıyıracak şekilde ateş etmeme rağmen ne kadar acıdığını biliyor musun?” diye çıkışına mı şaşırayım yoksa ön ödeme olarak gördüğü sözde yardımına mı, kestiremiyordum ama bu iyiliğinin arkasında kesinlikle bir kumpas olduğuna emindim.

Yine de sesimi çıkartmadım, daha çok ayak bileğini sıyırmış olan kurşun yarasına baktım. Ardından doğrulup gitmek için sırtımı ona dönmüştüm ki arkamdan onun sesini işittim.

“Ne yani, senin o güzel kıcını kurtarmak için kendi topuğuma sıkıyımama rağmen bana yardım etmeyip gidecek misin?”

“Bir, senden yardım istemedim. İki, madem kendini vurdun, sonucuna da kendin katlan ve üç, belki burada ölüp amel defterini kapatarak tüm insanlık adına bir iyilik yapmış olursun,” diye sıraladığım her cümlede gözleri daha da açıldı. Yüzündeki gözle görülür şoktan sonra aniden kahkahayı bastığında, bir deliye bakıyormuş gibi baktım yüzüne.

“Kılıç gerçekten ilginç bir kadın bulmuş,” diye kendi kendine konuşuyordu. “Ve dört, eğer ben burada ölürsem senin ve Kılıç’ın başına gelecek olaylar silsilesine de yardımcı olmuş olurdum. Yani o dördüncü şıkkın yaşanmasını istemiyorsan, buradan kalkmama yardım etsen iyi edersin.”

Resmen tehdit ediliyordum ama işin kötü kısmı olmasıydı. Beni en çok delirten de bu adamın zeki olmasıydı. İstemeyerek de olsa adımlarımı gerisin geri atıp yanma yaklaştım ve onun beklentiyle beni süzen gözlerini görmezlikten gelip, yanında diz çökerek kolunun birini aldım ve omzuma attım. Ardından onun da desteğiyle onu güçlkle oturduğu yerden kaldırmayı başarabilmişim. Yüzümdeki memnuniyetsizlik, onun yüzündeki sırıtışla daha da kötücül oluyordu.

“Kes sırtımayı yoksa seni yere atarım.”

“Tamam, tamam yeter ki yere atma. Şaka bir yana ayağım fena acıyor.”

“Acıtasyon içinse boşuna nefesini yorma, kendini vurman bende hiçbir duygu değişimine neden olmadı. Hâlâ ölmen taraftarıyım.”

“Karım bile ölümümü senden daha çok beklemiyordur.” Sinirlenmem gereken bir konuya daha dikkat çekince, bu sefer hıncımı almak istiyormuş gibi onu duvara doğru itekleyip yalpalamasına ve omzunun duvara çarpmasına neden oldum. Bu ani hareket ayakta zar zor duran yaralı bileğini zorlamış olacak ki dudaklarının arasından bir inilti koptu.

“Sikeyim yapacağın işi ama he!” desibeli yüksek küfrünü görmezlikten gelerek, “Karını böyle bir durumun içine atarken hiç mi utanmadın?” diye sordum.

“Neden utanacakmışım? Kim olduğumu bile bile benimle evleniyorsa, katlanacaklarını da bilmesi gerekti.”

Tiksintiyle yüzüne baktım. Gerçekten nefret güdüsü, aşağılık bir adamdı. Ona söylediğim her cümle bir kulağından giriyor, ötekinden çıkıyordu âdeta. Ne desem boş olacağından, susma hakkımı kullanma kararı aldığım esnada, büyük bir gümbürtü koptu. Ardından gelen toz bulutuyla, kafamızın üstünde uçuşan yaraları fark ettim. Az kalsın çıkan gürültü ve sarsıntıdan ötürü düşecektik ki son anda Batur duvara yakın oluşunu fırsat bilip sırtını duvara yaslamış ve beni belimden tutarak düşmemi engellemişti.

“Bu da neydi?” derken korkudan hareket edemiyordum hatta şu an Batur’un belime sarılışı bile gözüme batamıyordu.

“Kocan daha fazla tahammül edememiş olacak ki farklı yoldan girişi zorlamış,” diyerek beni aydınlatan Batur’un konuşmasının hemen ardından, Müge’nin sesini duydum.

“Zergül!” diye bağırdı.

Toz bulutu artık yavaştan ayağımızın altına inerken ortamın karanlığı yok olmuş ve ışığı görebilir hale gelebilmişim. Neyse ki tam kapı eşiğinde değildik, yoksa yaşanacak yaralanmaları düşünmek bile istemiyordum. O yer sarsıntısı beni fena korkutmaya yetmişti. Kendime gelmeye başladığımda, belimde varlığını hissettiren eli görmemle Batur’dan ayrılışım çok hızlı oldu. En son isteyeceğim şey, Kılıç’ın bizi dip dibe yakalaması olacağından aramıza biraz koydum. Mağaranın içinden gelen ismimi bir kere daha işitir işitmez, “Buradayım,” diye bağırdım. Girişe ne uzak ne de yakın bir mesafedeydik, bu yüzden hafif olan aydınlık ışıktan başka gördüğüm hiçbir şey yoktu. Ta ki adım seslerinin gittikçe yaklaştığını duyana kadar.

Kısa süre sonra gördüğüm ilk beden ve yüz Kılıç’a aitti. Kaşları bir savaşın ortasında kalmış gibi ölümüne çatıktı, arduvaz gözleri etrafı tarıyordu. Şık gece takımından sadece geriye kalan beyaz gömleği vardı ve o da kırışmış, gömleğin etekleri kemerin dış kısmına taşmıştı.

Sonunda gözleriyle gözlerim buluştu. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum fakat güvenli bir limana varmışım gibi içimdeki huzursuzluk kaybolmuştu. Büyük adımlarla yanıma

geldi ve tüm bedenimi önce bir süzdü, sonra bakışlarımı karşıladı. Sağ elini kaldırıp yanağımın üzerine koyduğunda sadece, “İyisin,” dedi belli belirsiz.

Başımınla onaylar onaylamaz varlığını belli etmek isteyen Batur, “Mağaranın girişinde dursaydık, şu an net ölüme doğru gidiyor olurduk. Bunun farkındasınızdır umarım?” dedi.

Cehennemini donduracak derecedeki soğuk bakışları Batur’a kaydığında, olacak çatışmayı anbean bekleyen gözlerimle ikiliye bakıyordum.

“Seninle burada yirmi dört saat kalmasına müsaade etmekten se, ölüm ve yaşam arasında kalmasını tercih ederim,” dedi buz gibi bir sesle. Gerekirse beni öldürmeye dair hazır oluşunu yüzüme vurmuştu. Bu nasıl bir kindi böyle?

“Birilerine kin kusacaksan kadere kusmalısın. Sonuçta mağaranın girişini kapatan ben değildim,” dedi Batur, ses tonu bu durumdan aşırı keyif alıyormuş gibiydi.

Kılıç elini yanağımdan çekip Batur’a ilerledi ve aniden yakasından tutarak onu duvara sertçe itti. Yüzleri birbirine aşırı yakındı. İkisinin gözlerindeki bakış, birbirini öldürmek isteyen iki yırtıcı kuşa aitti.

“Kader mi? Kim inanır lan o boktan yalana?” diye yüzüne tısladı ve devam etti. “Mağaranın giriş bölgesindeki tepede gördüğüm küçük barut kalıntılarından sonra kimi kandırmaya çalışıyorsun sen?”

Sesi daha da hırçın ve öfkeli bir hal almıştı. İçeri girer girmez girişin gümbürtüyle kapanması bana da garip gelmişti. “Sen hariç on iki aileyi tabii ki. O aptal aileler o kadar para desteğimden sonra barutla girişi bile isteye kapattığımı düşünmeyecek kadar bana borçlular.”

Her kelimeyi alaycı bir tınıyla söylüyor ve bu, Kılıç’ı daha da sinirlendiriyordu. Mağaranın içine adımlayan yabancı erkek sesleri duyulmaya başladığında, Kılıç’ın Batur’a son sözlerini duydum.

“Fazla cesaretlisin, belli ki götüne güveniyorsun. Ama benim sınıırım zorlamaya devam edersen, senin o götünü barutla doldu-

rur, patlatırım,” dediği an Batur’dan gelen acı dolu bir inleme sesi duydum. Ne olduğuna anlam verebilmek için biraz daha yaklaştığımda Kılıç’ın, Batur’un elini ters yöne bükteğine şahit oldum.

“Elini, dilini, gözünü ve gölgeni bile karımın üzerinde görürsem, on iki aile falan dinlemem, alayınızı yakarım.”

Elim kalbimin üzerine gitti. Aşırı derecede hızlı atıyordu ama bunun nedeni korkudandı. Durduğumuz yöne yaklaşan seslerle birlikte, Kılıç sertçe Batur’u serbest bırakıp ben daha ne olduğunu algılayamadan bileğime kenetlenen koca eliyle, beni ardından sürüklemeye başladı. Elinin sertliği bileğimi yerinden koparmak istiyormuş gibiydi.

Ayağımdaki topuklularla Kılıç’ın sert adımlarına ayak uydurmak o kadar zordu ki düşme tehlikesi yaşadığım anlarda bile, arkasına dönüp beni kontrol etmek yerine sürüklemeye devam etmişti. Ve bu sürükleyiş, on iki aileden olan birkaç adamın yanına yaklaşıp kadar sürmüştü. Artık girişin ucundaydık.

Kılıç’ın durmasıyla soluklanıp etrafıma baktım. Müge kendini kalabalıktan yarıp hızlıca yanıma geldi ve elinde tuttuğu kalın şalı omuzlarıma atarken bir yandan gözleri hasar kontrolü yaptı.

“Şükür, iyisin. Kılıç Bey girişi patlattığı için zarar göreceksin diye çok korktum.”

Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum. Sadece gülümsemeye çalıştım. Maalesef benim için asıl savaş Kılıç’la baş başa kalacağım o an başlayacaktı.

Sefa yanıma yaklaştı. “Güzel, hâlâ tek parçasın.”

“Ölmem gerekiyormuş gibi konuştun?” dedim kaşlarımı çatarak. “Valla Kılıç Bey’i mağaranın dışında görseydin, emin ol ölmeyi yeğlerdin.”

Müge bile Sefa’nın sözlerinden sonra kaskatı kesildi. Ben buradayken, dışarıda ne olmuş olabilirdi ki?

O an Kılıç’ın gözleriyle buluşan gözlerim saniyesinde irkildi. Ne ara bakışlarımı ayaklarıma çevirdiğimi bilmiyordum ama o gözler hiç hayra alamet değildi. Bu yüzden ister istemez kabuğunun içine sığınan bir kaplumbağa gibi olası tehditten kaçmaya çalışıyordum.

“Düş peşime.”

Ruhsuz ve bir o kadar ölüm sessizliğini mesken belirlemiş o sakın sesi duyduğumda korkum arş-ı alaya kafa tutacak raddeye gelmişti.

Korkuyla Müge’ye bakış attım, o da benim kadar ürkmüş vaziyetteydi. Yanı başımdan mırıldanma sesi geldiğinde ellerini semeye açmış Sefa’yla karşı karşıya geldim.

“Ne yapıyorsun?”

Mırıldanmayı kesip pozisyonunu bozmadan yüzüme baktı. “Hiç, el-Fatiha’nı okuyorum.”

Kaşlarım iyice çatılmıştı. “Yanımda seni sürüklememi istemiyorsan, kes şunu,” dedim dişlerimin arasından keza şaka kaldıracak durumda değildim.

İstedğini alamamış gibi ellerini ceplerine atıp omuz silktiğinde, içimden sabır diledim. Kılıç’ın arkasından yürümeye başlamadan önce Sefa’ya kötü kötü bakıp sırtımı döndüm.

Çok uzaklaşmadan arkamızdan sesi geldi. “Cenaze defin işlemleri için elimden geleni yapacağım, best yengem.”

“Hele Kılıç’ın ölüm sularından sağ çıkayım, senin burnundan bu sözleri fitil fitil getirmezssem, bana da Zergül demesinler,” diye kendi kendime kin kusarken yan gözle bile Sefa’ya bakmadım.

Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyor, savcı karşısına çıkmış bir mahkûm gibi odada dikiliyordum. Kılıç yatağın ucuna oturmuş, kol dirseklerini dizine dayamış vaziyette gözünü bile kırpmadan sessizce bana bakıyordu. Asla söze başlayacak cesareti kendimde bulamadığımdan dolayı, toz toprakla pislenmiş elbisemi yumruğumun arasına hapsedip aramıza mesafe koyan taş havuzda yansımamı izlemekle meşguldüm. Saçlarım dağılmış, yer yer yüzümde toprak kirleri oluşmuştu.

“Senin, onun yanında ne işin vardı?” diye ilk soruyu sordu.

Yutkundum. “Müge’den bir kısmını duyduğuna eminim, diğer kısmına gelecek olursam, Dilge Hanım çantasını bıraktığını söylediği için çantayı almaya mağaraya girdim. Orada Batur Bey’le karşılaştım, ben daha ne olduğunu anlamadan giriş, büyük bir gürültüyle düşen kayalar yüzünden kapandı.”

Güldü ama öyle bir gülüştü ki bu kulağa korkutucu geliyordu. Bir hışımla oturduğu yerden kalkıp, yanıma yaklaşmaya başladığında geriledim. Suçlu olduğum için değildi elbette. Sadece kendimi fazla savunmasız hissediyordum. Ben kaçtıkça o geldi lakin her kaçışın bir yakalanışı olduğu gibi beni bileğimden yakalayıp kendine çekti. Eli çenemi kavradığında gözlerim sonuna kadar açıldı.

“Beni sına, Zergül! Beni, seninle evlendiğime pişman etme.”

“Bak ben sadec-” diye başladığım sözüm çenemi daha kuvvetli sıkışıyla yarıda kaldı. Tutmak için değil, sanki kırmak için uğraşıyordu.

“Sen kimsin? Kim olduğunu ne zaman anlayacaksın? Sana adam düşmanım diyorum, gidip karısına yardım ediyorsun! Söylesene, senin amacın ne?”

Çok sakın ama bir o kadar tehlikeli sesinden çıkan sorularına ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Çünkü haklıydı. Bu pozisyonu çok küçümsemiş olmalıydım ki her attığım adımın Kılıç’ta yaratacağı sorun silsilesini fark edememiştim.

“Yemin ederim, planlı değildi. O an kadını öyle görünce ben ne yapa-”

“Dokundu mu sana?”

“Ne?”

“Dokundu mu diyorum?” Sesi daha yüksek çıktı. Ve bu benim irkilmeme sebep oldu.

Elini çenemden çekmek için bileğine elimi sardım. Eğer tutuşunu gevşetmeseydi katiyen çekemeyeceğim eli çenemi serbest bıraktığında, öfkeyle karışık kırgınlıkla, “Saçmalıyorsun şu an,” dedim. Sorunun asıl imasını anlamayacak kadar aptal değildim.

“Üstünü çıkar.”

“Kılıç!”

“Çıkar üstünü ve seni son kez uyarıyorum, bir daha hiçbir emrimi ikiletmeye kalkma.”

Daha fazla konuşmadım. Sinirden dolan gözlerime inat ona itaat ettim ve elbisenin fermuarını indirerek kollarımdan sıyırdığım askılarla elbisenin yere düşmesini sağladım.

Gözleri vücudumun her yerini inceledi. Sanki onu aldattığımı önüne sunacak bir kanıt arıyormuş gibiydi.

“İstersen doktora muayene de olurum. Senden başkasıyla ol-duysam illa ortaya çıkar.”

Gözleri gözlerime tırmandı. Hâlâ yumuşama yoktu, onu mağara-da ilk gördüğüm o an gibi delirme eşiğindeydi. Parmağıyla havu-zu işaret etti. “İçine girip yüzündeki, bedenindeki topraktan arın.”

İkiletmedim, onun da dediği gibi emirlerini sorgulamayacak-tım artık. Külotu da çıkartıp basamaklara sahip havuzun içine be-denimi bıraktım. Su ne soğuk ne de sıcaktı. Sırtım Kılıç’a dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Gerçi şu durumda görmek de istemiyordum, bu yüzden bedenimi ve yüzümü iyice yıkadım.

Tam karşıma yatağın ucuna oturdu. Gözleri avını inceleyen avcı gibi beni süzüyordu.

“Yanıma gel.”

Ayaklandım. Havuzdan çıkarken bir robot kadar itaatkârdım, yüz ifadem sabitti. Yere damlayan su damlaları eşliğinde, karşısın-da çırılçıplak dikiliyordum. Onun gözleri bedenime asla kaymı-yordu, daha çok yüzüme bakıyordu. “Diz çök.”

Eskiden olsa gururumdan öldürdüm de bu komutlara uymaz-dım lakin büyük konuşmamam gerektiğini anlamıştım. Hayat asla yapmam dediklerini yaptıran, acımasız bir teraziydi.

Dizlerimin üzerinde, tam iki bacağının arasında yere oturdum. Ne yapmamı istiyordu, bilmiyordum ama bu gerilim beni öldüre-cekmiş gibi hissediyordum.

“Fermuarı indir.”

Aynı ilk gecemizdeki gibi davranıyordu, sadece komut veriyor ve benim komutlara uymamı bekliyordu. Sabrım sınanıyormuş gibi hissetsem de ses etmedim. Elim tam pantolonunun fermuarı-na gitmişti ki, “Elinle değil, dudaklarınla açacaksın,” dedi. Yanak içimi dişlerimin arasına alıp sakın olmaya çalıştım.

“Sen cidden insan değilsin. Hiçbir suçumun olmadığım bile bile beni şu an yatakta aşağılıyorsun,” dedim, dudaklarımın ara-sından çıkan cümleleri daha fazla kilit altında tutamamıştım.

Soluğumu kesen o demir parmaklar, boynumu sardı ve orayı okşadı. Yüzünde bir tane dahi duygu kırıntısı yoktu. “Boynuna tasma da geçirmemi istemiyorsan, dediklerimi yapmaya başla.”

Cesaret idman gerektirirdi ve benim Kılıç gibi adama kuşanacak büyük bir cesaretim yoktu. İçimdeki öfke barajına inat, kafamı onun kasıklarına eğerek dudaklarımın arasına fermuarı kusturdım. Metalimsi tat hoşuma gitmese de dudaklarımla fermuarı açmaya koyuldum. Tamamıyla aşağı inen fermuarla kafamı geri çektim.

“Çıkar ve ağzına al.”

Donuk bakışlarıyla sadece emir veriyor ve hareketlerimi inceliyordu. Boğazımdaki yumru daha da rahatsız etti. Elimi yarı erekte halinde olan aletine atıp olduğu yerden çıkardım. Bunu ağzıma alırsam kesinlikle çenem kırılırdı. Karşı koyamamanın verdiği hazine sonla başımı eğip dudağımı tepesine değdirdim. Parmaklarla yapılan alıştırmayı hatırlamaya çalıştıysam da aklımda pek bir şey yoktu. Ağzımın içine önce başını aldım, öğürme isteğime karşı koyamıyordum. Daha başı bile sanki boğazıma kadar almışım gibi hissettiriyordu.

“Dişlerini sakın değdirme.”

Demesi kolay ama yapmasının ne kadar zor olduğunu bilmeyişinden ötürü kaşlarımı çatıp kötü kötü yüzüne baktım.

Alabildiğim kadarını almaya çalıştım. Lakin boğazımdaki doluluk hissi git gel yapmama engel oluyordu. Daha fazla ağzımın içinde tutamayıp geri çıkardığım gibi öğürmeye ve öksürmeye başladım. Elim istem dışı boğazıma gitti. Öğürdüğüm için gözlerim dolmuştu. “Yapamıyorum çok büyük,” diye güçlkle konuştum.

“Madem öyle, iki göğsünün arasında sıkıştır ve sür.”

Tekrar ona yaklaştığımda ister istemez tahrik olduğumu fark ettiren bacak aramdaki karıncalanmayla, huysuzca kıpırdandım. Bu yaşananlara rağmen hâlâ içime girmesini istemem, kanıma dokunmuyor değildi. Onun bedenini böylesine benimmiş gibi sahiplenmeye ne zaman başladığımı bilmiyordum. İki elimle göğüslerimi avuçlayıp penisini göğüslerimin arasına hapsettim. Onu sıkıştırmak için iki yandan da baskı uyguluyordum. Ağzı-

ma aldığım için ıslaktı ve göğüslerim arasında sürtünürken daha hızlı kaymasını sağlıyordu. Sadece göğüslerime odaklandığımdan yüzünü görmüyordum fakat eli çenemi tutup başımı kaldırdığında, çoktan üstüme eğilmişti. Dudakları benimkileri esir aldı. Çok hırçın ve hoyratça hareketlerle ısıtıyor, emiyor ve dişlerini hissettiriyordu. Çeneme değen dudakların yerini dişleri aldı, ısırıldığını hissettiren acı bile şu an azdırıcı geliyordu.

Şu an şu durumda bile onu istemem, aklımdan zorum varmış gibi hissettirse de sanırım ona hayır diyemeyecek biriydim, hele iş yatağa gelince bu imkânsızlaşıyormuş gibiydi.

Sonunda kalkan penisle, yaptığım işe son vermemle beni ayağa kaldırması aynı zaman diliminde oldu. Konuşmuyorduk, sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sanırım konuşmamak daha iyi bir karardı. Ben tam tamıyla çırlıçıplakken, onun sadece penisi dışarıdaydı. Ve soyunmaya hiç niyetli değilmiş gibi beni kucağına çekti.

Tam penisinin başını girişime zorladığında kayganlıktan ötürü kolayca girebildiğini fark ettim. Onunla sevişmek artık ne kadar kolay gelse de sabahında yaşadığım ağrıların haddi hesabı yoktu, bu can sıkıcıydı.

Yavaş yavaş içime girdiğinde göğüslerime değen sıcak nefesinden erkeksi bir inilti koptu. Tamamını içime aldığım zaman, belimin iki kenarına konumlanan soğuk eller tenimin titremesine neden olmuştu.

Alışmam için süre tanıyormuş gibiydi. Bu yüzden bir süre hareketsiz kalsa da yavaş bir ritimle içimde hareket etmeye başladığı esnada, vücudumun yay gibi gerildiğini hissediyordum. Bu pozisyon beni zorluyordu, penisi köküne kadar almama neden oluyordu ki bu yüzden içimdeki varlığını çok net şekilde hissedebiliyordum.

Ellerimi omuzlarından destek almak için koydum. Tırnaklarımla gömleğin üzerinden tenine bastırıyordum.

Sırtını hissetmek, parmaklarımla tenine dokunmak istesem de Kılıç sanki bugün buna izin vermeye niyetli değildi. Bir anda hareket etmeyi bıraktığında, zevkten kısılmış gözlerim sorgularcasına açıldı.

Aralık dudaklarıyla bedenimi bir tür süzüp, kalçama sert bir tokat attığında iniltiyle dudaklarımı dişledim.

“Sür beni.”

Hareket etmemi istiyordu, bu benim için zordu. Yine de denemeye çalıştım. Kalçamı yukarıya doğru kaldırıp geri aşağı indirdiğimde, Kılıç’ın bana verdiği zevki vermediği için, yüzüm ister istemez asıldı.

Bu nedenle işime son verip, “Sen yapsan? Yoksa bu gidişle ikimiz de boşalamayacağız,” derken bu sözleri dudaklarına doğru fısıldamıştım. Daha ne olduğunu anlamadan beni bacaklarımdan tutup kendisiyle beraber kaldırdı ve aynı hızda sırtımın yatakla buluştuğunu hissettim.

“Beni hem sinirden kudurtup hem de zevkten delirtmeyi nasıl başarıyorsun?” der demez sağ göğsümü boydan boya yalayıp tepeciği ağzının içine aldı.

Kafam allak bullak olmuştu. “Peki, sen nasıl oluyor da aynı gün hem onurumu kırıp hem de beni altında böyle kıvrandırabiliyorsun?” diye sorusuna soruyla cevap verdim. İtiraf etmeliydim ki garip bir çifttik. Bu cehennemle özdeşleşmiş şeytana olan cinsel açlığım, bazen beni bile korkutuyordu.

Yatağın hızla sallanışı ve Kılıç’ın hareketlerinin artışıyla ikimizin aynı anda gelişini hissettim. İçimdeki sıvının yarattığı o doluluk... Bir gün o spermlerden birisi benim çocuğum olacaktı.

Ve merak ediyordum, acaba kime benzeyecekti?

19. BÖLÜM

Eğer yaşamımı bir şeye benzetecek olsaydım, vahşi doğada hayatta kalmaya çalışan kanadı kırık bir kuş derdim. Evet, ben Kılıç'm da dediği gibi kanadı kırık bir kuştum, bu yüzden yırtıcının pençelerinde son nefesimi vermeden evvel ya kanadımı tedavi edip uçacak ya da ölümü kabullenecektim. Tabiat ana çok acımasızdı...Şu an onun kollarının arasında çırılçıplak aynı yatağı paylaşırken bile aklıma düşenler bunlardan ibaretti. Teninin tenime değişşi dahi yelkenleri suya indirmem için yeterli bir sebep değildi, ayrıca o bir yırtıcıydı. Pençelerini saklaması, beni öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Gözlerimiz açık bir vaziyette sessizliği dinlediğimiz kaçınıcı dakikaydı, bilmiyordum ama ona anlatmam gerekenler olduğundan konuşmanın başını çekme kararı aldım.

“Batur, mağaradayken anlam veremediğim bir şey yaptı,” diyerek girdiğim söze karşılık bir kıpırdanma hissettim.

“Ne yaptı o şerefsiz?”

Sesi sakın gibi gözükse de vücudunun gerilmesi pek sakın olamadığını kanıtlıyor nitelikteydi. Lafı dolandırmadan konuya girmek daha mantıklı olduğundan bir hışımla, “Kendini topuğundan vurdu ve bunu neden yaptığını sorduğumda sana karşı kullanmamı istedi. Neymiş, ben onu vurdum gibi gözükerek senin gözünde yanlış anlaşılmadan kurtulacakmışım,” dedim.

“Bunu bana anlatmış olman onun planına düşmemiş olduğun anlamına geliyor.”

Başımı salladım. “Parmağıma yüzüğü taktığın o gün, sana ihanet etmeyeceğimi söylemiştim.”

Sadakat, her şeyi kapsayan çok zorlu bir kelimeydi. Çoğu insan bu kelimeyi kullanır ama bu kelimenin bileklerine geçirdiği kelepçenin kalıcılığından haberleri olmazdı. Güven verici bir kelime olarak görünse de aslında bir o kadar tehlikeliydi. “Bunu zaman gösterecek,” dedi, hâlâ bana güvenmediğini açıkça belli etse de umursamadım. Hayatı hep dost ve düşman arasında kalan insanlarla geçmiş bir adamı ikna etmek kolay olmayacaktı. Hele ki Batur’un bana karşı olan gereksiz yakınlaşması gözüne batmıştı ve bu bir kocanın, karısına duyduğu kıskançlık değildi. O gözler benim hatamı arıyordu.

Havanın soğuk olmadığını biliyordum fakat bacaklarımı onun bacaklarına dolamaktan kendimi alamamıştım. Hiçbir tepki vermiyordu, küçük bir kımıldama bile hissetmezken bir anda yatakta oturur pozisyona geçip sırtını yatağın başına dayadı. Onun hareketiyle bacaklarımı çözmek zorunda kalmıştım.

Doğrulamak yerine pozisyonumu bozmadan göz ucuyla ona baktım. Arduvaz gözlerini kapamış, sol eli burun kemerini ovalıyordu. Yeni yeni dikkatimi çeken gözaltı torbaları ve morlukları ne kadar uykusuz olduğunu yüzüme vurdu. İçimde tek bir art niyet barındırmaksızın, “Yorgun görünüyorsun, uyumalısın,” dediğim anda gözlerini açıp kısa bir bakış attı. Ardından hiç vakit kaybetmeden bacaklarını yataktan sarkıttı ve eğilerek yerdeki *boxer*’ı alıp sıkı kalçalarından geçirdi. Kısa süre sonra da pantolonunu giyip yatağın sağ kısmında kalan gömme dolaba ilerledi. İçinden rasgele bir gömlek alıp sırtına geçirir geçirmez kapıya doğru adımladı. Sadece sessizce onu izledim. Kapının kulpunu tutan elini oynatmadan son kez bana döndü.

“Uyu sen, ben ofisimde olacağım,” dedi ve kapıyı açtı.

Kapanan kapıyla kafamı geri yastığa koydum. Şu an yatak, hiç olmadığı kadar büyük ve soğuk hissettirmişti. Sinirden mi bilmiyordum ama kaşlarımı çatma isteğime mani olamadım çünkü daha demin kocam tarafından reddedilmiştim. Sevişmek haricinde benimle aynı yatakta olmayacağını belli eden bir reddi bu. Ondan bana karşı aşk veya azıcık bir sevgi beklemesem de

en azından saygı göstermesini ve karısı olarak görmesini istemem bencillik miydi? Hangi karı-koca ayrı odalarda kalırdı ki? On sekizinci yüzyılda da değildik. Hesap sordu, ihtiyacını gördü, dinledi ve gitti. Her yan yana gelişimiz bu kısır döngüde sıkışmış vaziyetteydi. Onun, beni görmesini sağlamalıyım. Bu gidişle karısı olmaktan ziyade ihtiyacını gördüğü bir kadın olarak anılmam an meselesiydi. “Zor bir adamsın ama ben vazgeçmeye hiç niyetli değilim,” diye kendi kendimi gazladım. Geleceğimi garantiye alacak adamın ne yapıp ne edip dikkatini daha fazla üzerime çekmem gerektiğinin farkındaydım ve bunu sağlayacak en büyük etken hamile kalmaktı. Daha fazla düşünmek yerine gözlerimi kapadım. Şansım varken biraz uyumak istiyordum. Çünkü akşamın bana ne getireceğini bilmeyişim bir yana, yorgun zihnimle planlar yapmak sadece olumsuz anıların zihnimi esir almasına neden oluyordu. Onun olmadığı kısma daha fazla sokulduğumda hafiften yanan gözlerimin uyku haline geçtiğini hissedebiliyordum.

Alkolsüz kokteyl eşliğinde otelin bahçesinde kadınlarla muhabbet ettiğim bir zaman dilimindeydim. Uyandığımda çoktan akşam olmuş ve yüzünü hatırlamadığım bir kadın tarafından uyandırılmıştım. Alelacele üzerimi değiştirmiş ve on iki aileyle akşam yemeği masasına oturmuştum. Akbabanın gözlerine sahip tonlarca gözün beni dikizlemesi her ne kadar yediğim yemeğin boğazıma dizilmesine vesile olsa da çok umursamamaya çalıştım. Bu sabah olanları sorgulayacak hiçbir yürek bu masada olmadığından dolayı rahatça yemeğimi yemeye çalıştım. Sözselsel olmasa da bakışlarıyla beni taciz eden gözler yüzünden pek keyif aldım diyemezdim.

Şimdi ise akşam yemeğinin ardından on iki aile hanımları benimle zaman geçirmek istediklerini söylemişlerdi. Onları reddetme gibi bir durumum yoktu, onları reddedersem ertesi günü hakkımda Batur’la çıkacak tonca dedikoduya maruz kalacağıma emindim. Çünkü onları reddetmek demek, olaylardan kaçmak demektir. Bu yüzden cesurca tüm sorulara göğüs germiştim.

Bu olay maalesef sosyetenin beni kabul etmesine engel olabile-

cek başka bir çakıl taşıydı. Ve bunu istesem de kıvıramazdım. Bu mevzuyu kapatabilecek tek şey, Kılıç'la aramdaki ilişkinin gözle görülecek kadar ilerisini on iki aileye yansıtmamdı. Sonuçta Kılıç gibi bir adamın ihanete baş eğmesi görülecek bir şey değildi, emindim. Gündüz yanımdan kaçır gibi giden kocam, çok şükür akşam yemeğinde aynı tavrı takınmak yerine âşık bir Kılıç imajı çizmişti. Bu da olası gıybet ve iftira barındıran soruların önünü kesmeye yetmişti.

Kadınları birbirleriyle baş başa bırakıp, ilk geldiğim gün manzarası dikkatimi çeken balkonda serinleyerek etrafı inceleme kararı aldım. Oturduğum sandalyede ayaklanır ayaklanmaz meraklı gözler beni izlemeye başladı. Hafif bir gülümseme sunup, "Hanımlar af buyurun lakin biraz dinlenmek için yanınızdan ayrılmalıyım," dedim, samimi çıkmasına çabaladığım ses tonuyla.

Her ağızdan gelen sözde nazik cümleleri kulak arkası ederek yanlarından ayrıldım. Masaya sırtımı döndüğüm anda, kurtlar sofrasındaki o gözlerin hakkımda konuşmaya başladıklarına bilhassa emin olsam da umursamadım. Bunu bana belli etmedikleri sürece kendi aralarında fısıldaşmaları çok da ilgi alanıma girmiyordu.

En nihayetinde, devasa, hafif oval olan balkonun kapısından içeri girdim. Girmemle balkonun tırabzanlarına sırtını yaslamış, yerde oturan Batur'u gördüm. Adımlarım duraksadı. Geri dönmek için komutlar yağdıran beynime uyamadan, Batur'un beni fark etmesi ve seslenmesiyle olduğum noktada kalmıştım. "Bakıyorum hâlâ tek parçasın? Sanırım yaptığım plan işe yaradı," diyerek beni süzüp sırttı.

Kaşlarımı çattım.

"Yanlış tahmin, tam tersi her şeyi kocama anlattım," dedim. Gerçekten onun planına uyacak kadar aciz bir duruma düştüğümü mü mü sanıyordu bu?

Gözleri anlık şaşkınlıkla açılsa da saniyesinde gözlerini kıstı ve yamuk bir gülümsemeyle bana bakarak yerinden doğruldu. Hafif topal adımları beni bulduğunda geri adım atmadım.

“Benim tanıdığım Kılıç, şuna buna bakmadan sen haklı olsan dahi kafana sıkmaktan çekinmezdi. Nasıl oldu da onu ikna edebildin?” derken gözleri gözlerimi tarıyor, sanki cevabı gözlerimin içinde bulmaya çabalıyordu. “İnsanlar değişir,” dedim kısaca. Ona detay verme niyetinde değildim. Her şeyi bilmesine gerek yoktu.

Gülecek gibi oldu ama sanki vazgeçmiş gibi dudaklarını kenetledi. Sinsi bakışlarıyla daha da bana yaklaşıp kapıyla beni arasına aldı. Çok ama çok fazla yakındı. Yüzüm bu yakınlıktan ötürü kassılrsa da çaktırmamaya çalıştım ve balkon kapısından içeriye göz attım. Şükür ki ortalıkta kimse yoktu. Bunun verdiği rahatlama hissiyle, “Uzaklaş,” diye dişlerimin arasından uyardım.

Her dediğimin tersini yapan Batur daha da dibime, kıyafetlerimizin birbirine sürtünmesine neden olacak şekilde kulağıma eğildi. “Söz konusu kişi Kılıç ise asla değişmez. Bunu sana bir gün kanıtlayacağım.”

Gerildim ama artık beni geren şey yakınlığı değildi ki kulağıma fısıldar fısıldamaz bedenini bedenimden uzaklaştırmıştı. Beni geren asıl şey haklı olma ihtimaliydi. Bu soru doğruluğunu kanıtladığı an, eski hayatımın daha beterini yaşayacak olmak kaçınılmaz sonum olurdu, eminim. Kılıç’ın kini tüm on iki ailenin hatta onlar haricinde hizmetçilerin bile dilinde olan bir şeydi. O kinini asla içinde yaşayan bir adam değildi. Seni içten içe çürütür ve senin kendi kendini yok etmeni sağlardı. “Her neyse, bu akşam seni son görüşüm. Yarın geri dönüş olduğu için büyük ihtimalle uzun süre yüzünü göremeyeceğim. Beni tekrar görene kadar söylediğim şeyi iyi düşün,” dedi ve tam gitmeye yakın ekledi. “Söylediğim şey derken mağaradakini diyorum,” deyip göz kırptı.

“Düşünecek bir şey yok. Senin saçmalıklarına kafa yormaya niyetli değilim.”

Bir şey demedi. Sözde tatlı olan bir gülümsemeyle benden uzaklaştığında, onun gidişini izlemek yerine balkonun içine girip tırabzanlarına ellerimi dayayarak ayı izlemeye başladım. Fakat ne kadar Batur’a düşünecek bir şey yok demiş olsam da Kılıç’ın değişmeyeceğinin farkındalığı aklımı kurcalayıp duruyordu.

“Doğru söyledi, insanlar değişmez ve ben hiç değişmem,” diyen gür sesle irkilip aniden arkamı döndüm. Elleri ceplerinde bir Kılıç beklemediğim aşikârdı. Kalbim sağ baştan saymaya başlamış, Batur’la olan konuşmamızı duyduğunu bilmek beni telaşa kaptırmıştı. Etrafımı taradığıma da emindim, nereden çıkmıştı böyle?

Sakince yanıma yaklaştı, balkonun tırabzanına kalçamı dayadım. Tehlikeli hareleri bedenimi usulca baştan aşağı süzdü. Dar kesim elbisemdeki o gözler yutkunmama vesile oldu. Hem korkuyu hem heyecanı aynı anda yaşayan bedenimle sadece ona bakıyordum.

Daha demin Batur’la konuştuklarımızı duyduğuna imzamı bile atabileceğim o yüz ifadesiyle yanıma yaklaştı. Gerilim hattı hissedilecek derecede artarken onun sesi, balkonun on yedi metre aşağısında olan haşin deniz dalgalarının arasında karıştı.

Parmakları sol göğsüme değdiğinde artık nefes almaya bile korktuğumu fark ettim.

“Bazen burayı parçalayıp nefesini kesmek isterken buluyorum kendimi,” diyen sesi o kadar sakin ve derindi ki tehlike çanları her yönden çalmaya başlamıştı benim için.

Yine de kuyruğu dik tutmak adına, “Peki bunu yapmanı engelleyen şey ne?” diye sorarken buldum kendimi. Kemikli yüzü kasıldı. Gecenin ışığının aydınlattığı yüzündeki o ifade, ürkmeme neden olsa da geri durmaya ve titremeye niyetim olmadığından yüzümü sabit tuttum.

Bir anda kalçalarımın tutup beni ince tırabzanın üzerine oturttu. O an korkudan güçlkle tırabzana ellerimi atmıştım. Hatta düşmeme ramak kala, tek eliyle beni belimden tutmuştu ve resmen on yedi metrelik yükseklikteki balkondan sarkıtıyordu. Elini bir çekse, karanlığın siyah geceliğini giymiş denize düşmem an meselesiydi.

Göğsüm bu ani hareketten ötürü şişip inerken, göz ucuyla karanlık denize bakmamla çenemi tutup kendisine döndürdü.

“Seni öldürmemi engelleyen tek şey, bedenine olan açlığım.”

Gözleri avına son pençeyi atmayı bekleyen yırtıcı bir kuş edasıyla kısılrken sırttı. Kanımın çekilmesine neden olacak o son soru da bu insafsız sırtışın ardından geldi.

“Şimdi, tırabzanda bu pozisyonda otururken düşmeden beni içine alabilecek misin, kanadı kırık kuş?” diye sordu alayla.

Korku ve dehşet birbirine karışırken aklımın en ücra köşeleri hâlâ mantığını korumaktaydı. Tırabzandaki ellerimden birini çekip ensesine attım ve saç köklerini kavrayıp yüzünü yüzüme sertçe yaklaştırdım. Gözlerindeki şaşkınlık saniyesinde silinirken memnuniyetle kıvrılan dudaklarına bakarak dudaklarımı yaladım.

“Madem öleceğim, en azından zevkin doruklarına çıkarak ölmeyi tercih ederim.”

“Bu kadar cesaretli olman iyi değil. Benim terazim seni aşar, sonradan pişman olacağın cümleler kurmaktan kaçınmalısın,” dedi, dudakları boynumdaki nabız noktasını bulup dişlediğinde, tarifi olmayan bir acı hissettim. Bedenim titremeye başlamıştı, tırabzanları sıkı sıkıya tutan ellerimin gevşediğini hissedebiliyordum fakat tepki veremiyordum. Belimi sıkan hatta parmaklarını kıyafetin üstünden bile sertçe tenime saplayan Kılıç’ın hırçın dokunuşları, aklımı oynatmama neden olacak türdendi.

Ona cevap vermeliydim lakin aklımı yerinden söküp alan hareketleri yüzünden mantıklı düşünemiyordum. Boştaki eli, hafif sıyrılmış eteğimin içine girer girmez uyluklarımı okşamaya ve sıkmaya başladığında, elimin birisini tırabzandan çekip dudaklarımın üzerine kapadım. Yüksek bir şekilde inlersem ve birisi bizi duyarsa diye ödüm kopuyordu. Ölüm ve yaşamın arasında gidip gelen bedenimi tırabzanlarda sabit tutmak bile, bu utancı yaşamaktan daha iyi geliyordu gözüme.

Eteğim gittikçe sıyrılıyordu ve belime doğru çıkmasına ramak kalmıştı. Boynumdaki damarların zonklayışını hissetmek bir yana, vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış olan tenimin acısı yavaşta kendini belli etmeye başlamıştı. Kasıklarının daha da bana bastırıldığında, ikinci bir inleyişi avucumun içine bıraktım. Bakışlarım boynumu işgal eden Kılıç’a kaydığı an, göz göze gelmemiz kaçınılmaz olmuştu. Arduvaz gözleri zevkten mi yoksa öfkeden mi kararmıştı bilmediğim o esnada, bu kararsızlığımın çok geçmeden bir sonuca varmasına neden olan bir olay oldu.

Kılıç, elini belimden çekmeden beni tırabzanların aşağısına eğdiğinde, refleksiyle çılgılığı basıp ellerimi tutunmak için omuzlarına atmak zorunda kaldım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, korkuyla ona bakıyordum. Batur'un söyledikleri zihnimi ele geçirdiğinde, Kılıç'ın dümdüz surat ifadesiyle karşı karşıya geldim.

“Bu korkuyu iyi hatırla çünkü ben asla bana yapıłana tolerans gösterecek bir adam değilim. Benim gözümde senin ikinci bir şansa sahip olabilmen için-” dedi ve boştaki elini karnımın üzerine koydu. “Buranın dolu olması gerek. Ancak o zaman seni öldürmemden kurtulmuş olursun.”

Bir anlığına da olsa cesaretlenip onu evcilleştirebileceğimi sanmıştım. Şimdi ise tüm düşüncelerim tarafından sırtımdan bıçaklanmış gibi hissediyordum. Aniden beni kendine doğru çekip kabaca balkonun zeminine düşmemi sağladı. İstese tutabilecek bir durumdayken düşmemi izlemesi, gözlerimin dehşetle açılmasına sebep olmuştu. Ne diyeceğimi bilmiyordum, nasıl davranmam gerektiğine de emin değildim. Cebinden sigara paketi ve bir zip-po çıkardığında, kanıma bulanmış dudaklarının arasına sigarayı koydu. Yakmadan önce, “Geri döndüğümüzde evden dışarı çıkmayacaksın, her hafta aile doktoru tarafından kontrolden geçecek ve anca ben istediğim zaman yanıma geleceksin,” dedi. Sigara yüzünden sesi boğuktu.

Anlamıyordum, şimdi ne oldu da böyle olmuştu? Daha bu sabah aramızı düzelttiğimizi sanıyordum fakat... “Bana bunu neden yapıyorsun?” Sesim o kadar kısık ve güçsüz çıkmıştı ki daha evvel yaşadığım korku anını atlatamamıştım.

Yaktığı sigaradan bir fırt çekti. Gözleri tepeden bana bakıyordu. Dumanı geri üfledi. “Geldiğin yeri unutursan, olduğun yer mezar olur. Bunu sakın unutma, Zergül.”

Sinirden mi ya da hayal kırıklığından mı bilmiyordum fakat ellerim yumruk olmuş ve tırnaklarım tenimi delmeye başlamıştı. Gözlerimin neden dolduğuna anlam veremesem de şu an hissettiğim tek şey öfkeydi. “Ben geldiğim yeri unutmadım ama sen de şunu unutma, çocuğuna hamile kaldığım zaman seninle başka

bir sözleşme yapacağız. İşte o zaman geldiğim yeri değil, olduğum yeri bileceksin ve belleyeceksin.”

“Senin gibi bataklığa alışmış insanlara papatya bahçeleri ağır gelir. Ben o sözleşmeyi kabul etmesine ederim de sen o bataklığın kokusundan kurtulabilecek misin ki?”

Her cümlesi kırıcı ve aşağılayıcıydı. Ben bu sabah aşağılandığımı hissettiğimi sanmıştım ama asıl aşağılanmak tam olarak buydu. Batur haklıydı, Kılıç kinci bir adamdı. Bazen farklı davranması, beni cezalandırmayacağı anlamına gelmiyordu. Ama en çok kendi düşüncelerimden utandım çünkü böyle bir adamla aile olabileceğimin ümidi, o bataklıkta boğulmuştu bile.

MÜGE’NİN GÖZÜNDEN

Kendimi stresli hissettiğim bir döngüdeydim. Bunun nedeni asla ilgi duymadığım bir adamla nişanlanmam mı yoksa kalp sızma neden olan adamın bu aralar etrafımda fazla dolaşıyor olması mı, bilemiyordum. Şu an önünde dikildiğim, girmek ve girmek arasında kaldığım kapının arkasında beni bekleyen akıbetin ne olacağını düşünmem gerekirken, ben stresimin baş kaynağının kim oluşuna dikkat kesilmiştim. Düşünmek bana faydadan çok baş ağrısı sağladığından, boş verip kapıyı tıklatmadan içeriye bodoslama daldım.

Girer girmez etrafımı taradığımda, onu fark etmem ve onun da beni fark etmesi uzun sürmemişti. Yüzünde aşına olmadığım gözlükleri onda ilgimi çeken ilk şey oldu. Bakışları bakışlarıma değmiyor, elindeki dosyada her ne yazıyorsa ciddiyetle onu inceliyordu. Ona nasıl yaklaşmalıyım, nasıl bir tavır takınmalıyım, bilmiyordum. Erdem’le neredeyse çocukluğumdan beri tanışmamıza rağmen, bizim birlikte sohbet ettiğimiz sayı bir elin beş parmağını geçmemişti. Ve şimdi iki yabancı olarak evlendirilecektik. Ne ben onun huyunu suyunu bilirdim ne de o benim huyumu suyumu bilirdi. Bir anlık kabul etmiş olsam da gerçekten karı-koca olarak hayatımızı yaşayabilecek miydik?

Sessizlik alıp başını giderken beni neden çağırttığını merak ediyordum. Konuşmuyordu, o kahrolası dosyalara bakmaya devam ediyor ve benim küçük küçük cinnetler geçirmeme vesile oluyordu ki daha fazla dayanamadım. “Artık diyorum, o başını kaldırsan da bana mı baksan?” diye serzenişte bulundum. Oralı bile olmadı, yok sayma işine bir süre daha devam etti. Tam bağırma eşiğine gelmişim ki bariton sesi tüm odada hâkimiyetini kıldı.

“Ne olduğunu merak ediyor musun?” diye sordu elindeki dosyayı işaret ederek.

Sadece kaş çatıp, ellerimi göğüs altında birleştirerek, “Merak mı etmem gerekiyor?” diye sordum.

Sonunda bana bakan gözleri benimkilerle buluştu. Asla ne hissettiğini anlamadığım surat ifadesine bakarken kasıldığımı hissettim.

“Sen, Sefa ve annen arasındaki aşk üçgeniyle, bundan bir ay önce otel odasında yiyişip son anda sevişmekten vazgeçtiğin Arat’la yaşadıklarını anlatan bir dosya.”Elindeki dosyaları masanın üzerine hışımla bıraktı. Gözlüklerini çıkartıp dosyanın üstüne attığında, daha demin duyduklarımdan ötürü gerilmiştim. Arat ve Sefa’yla aramda geçenleri bilmesi beni tedirgin etmişti ve en çok da Arat’la otel gecesini öğrenmesi...Adımladı, tam karşımda durdu lakin belirli bir mesafe koyup ela gözleriyle gözlerimin içine kilitlendi. Kemikli çene hattı ve şekilli dudakları hiçbir mimiğe ev sahipliği yapmıyordu. Şu ana kadar sadece Kılıç Bey’den korktuğumu düşünür ve herkese tepeden bakardım. Ancak ilk kez alabora olmuş duygularım ve zemine çakılmış bir özgüvenim vardı.

“Nasıl? Nasıl öğrendin?” diye konuşurken dahi sesim fısıltılydı.

“Çoğu insan beni neden elde etmek istiyor, biliyor musun?”

Kalın ama bir o kadar kusursuz sesini duyduğumda, başımı olumsuz anlamda salladım. Cevap niteliğinde verdiğim tavrıma dudak büktü. “Seni akıllı sanıyordum ama ufak bir sıkıştırmada bile tahmin edebileceğin bir şeyi unutacak kadar aklını kaybediyorsun demek.”

Ses etmedim ve o da cevap vermemi beklemeden devam etti. “Doğu, batı, kuzey ve güneyde benden daha çok bilgi kaynağına erişebilecek bir adam yok da o yüzden. Çünkü bilgi insanı korkuttuğu kadar, güç elde etmeni de sağlar.”

“Peki, bu edindiğin geçmişimdeki bilgilerle ne yapmayı planlıyorsun?” diye sorarken kuyruğu dik tutmaya özen gösterdim. Şu an geri adım atmak, olası tehditlere boyun eğmek demekti.

“Hiçbir şey.”

Kaşlarım çatıldı, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. “O zaman neden?”

Yanıma yaklaştığında ondan uzaklaştım fakat rotası ben değil arkamda duran deri koltuklardan biri olmuştu. Üzerindeki siyah takımı oturmaıyla gerilmiş ve fit vücudunu ortaya çıkarmıştı. Her zaman üzerine giydiği takım elbisenin ona bir tık büyük olduğunu düşünürdüm. Bunu vücudu çelimsiz olduğu için büyük gösterme maksadıyla yaptığımı sanıyordum. Fakat şimdi bunu çelimsiz olmadığı için yapmadığını anlamıştım. Erdem gibi bir adamın gösterişle işi olmadığına emindim, haliyle dar kalıp bir kıyafet giyip hareketlerini kısıtlamaktansa bir tık büyüğünü tercih edecek cinsten biriydi. “Benim senin üzerinde plan yapmama gerek yok. Zamanla beni tanıyacaksın zaten ama ondan önce bu bilgileri küçük bir uyarı olarak düşünmeni istiyorum,” dedi, centilmen gibi konuşuyordu ama pusuda sokmayı bekleyen bir akrepten farksızdı. “Seni Sefa ya da Arat’la aldatmamam için bir uyarı mı?” diye alay eder gibi sordum. Ayakta dikilmiş ona inanamıyormuş gibi bakıyordum. “Çocukluğumuzdan beri beni tanıyorsun. Ben, seni kişilik olarak tanımam ama sen Kılıç Bey’in yakın akrabası olduğum için illa beni araştırmışsındır. Sence ben Sefa’ya geri dönecek veya Arat’la yaptığım o yanlış ikinci kez tekrarlayacak biri miyim?” diye sordum sinirlice. Evet, sinirlenmiştim çünkü geçmişte olanlar tarafından uyarılmak sinir uçlarıma dokunmuştu.

Ben bu kadar sinirliyken Erdem o kadar rahattı ki daha da cinlerim tepeme çıkıyordu. “Geçmişte yaşadıklarında değilim. Bakire olup olmayışını da umursamıyorum fakat-” dedi ve yerinden

kalktı. Yanıma yaklaşp iki-üç parmak arası bir mesafeyle yüzüme baktı. “Benimle nişanlandığın andan itibaren gözün dahi o ikisine değmeyecek. Kalbinin kime atıyor olduğu umurumda değil.” Bedenimi süzdü, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. “Sana el sürmek bile ilgimi çekmiyor. Ama bu beni ileride aldatabileceğin anlamına da gelmiyor. Olur da tutkularına yenik düşersen, seni bedensel olarak hırpalamam lakin psikolojini yerle bir eder, seni delirme eşiğine getiririm.”

Bedenimi saran bir ürperti hissettim. Bu sözler içi boş sözler değildi, biliyordum. Kılıç Bey gibi bir adamın sağ kolu olmak, ondan daha kana bulanmış olmak demekti. Bugün bu sözleri işitemem, geçmişte Erdem’le olan bir anımı gün yüzüne çıkarmıştı. Ergenlik dönemlerindeydim, o aralar Sefa’yla gizliden gizliye geceleri buluşurduk. Hizmetçinin birinden deponun malikâne dışına açılan gizli bir kapının oluşunu öğrenmiştim. O gece heyecan ve korkuyla deponun içine girdiğimde, yolumu kaybetmiş ve yerin biraz daha altına, mahzenlere inmiştim. O an karanlığı aydınlatan soluk bir ampulün olduğu küçük bir mahzende Erdem’i görmüş-tüm. Yerde yatan, kol ve bacakları kesilip ayrılmış bir erkek bedeni. Erdem, cesedin önünde dikiliyor ve bir eliyle telefonda bir şeye bakarken öbür elinde cesedin sol göğüs kafesinin içinden çıkardığı göğüs kafesinden bir kemik parçası tutuyordu. Ve şimdi o görüntü gözlerimin önüne düştüğünde, karşımdaki kişinin sınırları zorlandığında ne denli tehlikeli olabileceğini anlamama sebep olmuştu.

Kılıç Bey’in hangi adamı daha tehlikeli diye sorsalar, düşünmeden Erdem derdim. Çünkü o sadece bir katil değildi, bunun haricinde iyi bir manipölatördü. Ve böyle bir adamla evlenmek, insanın kendi kafasına sıkması gibi bir şeydi.

Yutkundum ama o yutkunuş boğazımdan aşağı güçlkle inmişti. Benden bir cevap bekleyen ela gözlere tedirginlikle bakıp, “Merak etme, ben annem değilim. Seni sevmesem de kocam olacaksın. Seni aldatacak kadar ne onursuz ne de ahlaksızım,” dedim. Bir süre ses etmedi. Ofis masasının koltuğuna geri oturduğunda ben de sessizce onu izliyordum. Koltuğa sırtını yaslayıp, “Öyle

umuyorum,” diye yanıtladı. Ardından eliyle kapıyı işaret etti. “Şimdi çıkabilirsin.” Hiç vakit kaybetmeden odadan çıktım. Şu an Zergül’ün nasıl hissettiğini daha iyi anlıyordum. Tehlikeli bir adamla evli olmak, sırtında bıçağın ucunu hissetmek gibiydi.

20. BÖLÜM

KILIÇ'IN GÖZÜNDEN

Ofisin kapısını sertçe çarpıp odanın ortasında dikilirken, şakaklarımda hissettiğim yoğun ağrı beni bir sigara daha içmeye itekliyordu. Neden sinirli olduğuma anlam veremesem de bir yanımda bir şeyleri kırıp dökmek istiyor, öteki yanımda sükûnetle sabretmem için uyarıyordu. Bu ruh halimi görmezlikten gelip karşılıklı konumlandırılmış koltuklardan birisine oturdum. Masada duran viski şişesinin kapağını açtım, bardağa doldurduğum esnada ofisin kapısı gürültüyle açıldı.

Erdem, Arat, Sinan ve Sefa'nın cümbür cemaat içeri girişini sessizce izlerken ilk konuşan Arat oldu.

“Önemli bir mesele var dedin, geldik. Anlat ne oldu?” diyerek daha kapıdan girmesiyle konuşması bir olan Arat'a cevap vermek için acele etmeden ve bakışlarımla boş koltukları işaret ettim. Dudaklarım dümdüz bir çizgi halindeydi, bakışlarımdan keyifsizliğimin okunduğuna emindim.

Her halimi gördükleri için, şu anki ruh halimin nasıl bir durumda olduğunu bildiklerine emin olduğum yüz ifadeleriyle soru sormadan önce oturdular. Sefa diğerlerinden farklı olarak kenarda hazır bir şekilde bekliyordu. Erdem de tam oturmak yerine ofis masasına kalçasını yaslayıp pürdikkat gözlerini üzerime dikmişti. Aklımdakileri daha evvelden ona anlattığım için yüzünde hiçbir merak barındırmadan sessizce konuya girmem için beni izliyordu.

“Anlat bakalım, yüzünün sirke satmasına neden olan mesele nedir?” diye sordu Sinan. Çok geçmeden sorunun cevabını aklının içinde çözmüş olacak ki nefesini dışarıya verip yüzünde belli

belirsiz yarım bir sırıtışla, “Senin moralini bozacak tek kişi belliyken benimki de soru...” diye mırıldandı.

“Yine ne yaptı da sinirlerini tepene çıkarttı o piç kurusu?” diyerek daha da meraklandığını belli eden Arat’la daha fazla sessizlik hakkımı kullanmak yerine konuyu açma kararı aldım.

“Yapacağını yaptı zaten, biz sadece vakit ve zaman kolluyorduk yapacaklarımız için,” dedim ve kimse soru sormadan konuşmaya devam ettim. “Erdem’le uzun zamandır üstünde çalıştığımız bir plan vardı. Biliyorsunuz Batur’un kasasını patlatmak için onu bu-
raya çektim fakat iş bununla bitmiyor.”

Sinan’ın kaşları merakla çatıldı ve rahat bir pozisyonda, oturduğu koltukta dikilip pürdikkat bana baktı. “Batur’un para kaynağını kesip bir süre ne yapacağını izleriz diye düşünüyordum. Siz ne ara?” Bir bana ve bir Erdem’e bakıp cevap beklercesine tekrar bakışlarının menziline beni aldı.

“İzlemekle kalırsak ipin ucu elimizden kaçır, daha da tutamayız,” dedi Erdem.

Başımı sallayıp, “Aynen öyle. Madem hızımızı aldık, yolun sonunu görmek en mantıklısı,” diyerek tamamladım onu.

“Peki, aklınızda ne var?”

Arat’ın sorduğu soruyla yüzümü ona çevirdim. Elimdeki viski bardağını masaya bırakır bırakmaz konuşmaya başlamıştım. “Batıda yüz gösteren ileri teknoloji birimini biliyorsunuz, değil mi? Ellerin de piyasaya sunulmamış iyi bir icat bulunmakta, yurtdışındaki sergide icadı tanıtip resmileştirmek istiyorlar. Fakat küçük bir topluluk olduklarından dolayı icadın parçalarını bulmak ve satın almak masraflı. Adamlara sponsor olacak ve yurtdışı sergisi için onlara yatırım yapabilecek birileri lazım. Ola ki iş iyi gider, sergide icat büyük ilgi görürse hem yatırımcının verdiği paranın iki katı parayla cebi dolacak hem de adamlar, icat bakımından para sıkıntısından kurtulmakla birlikte resmi bir logoyla tanınacaklar.”

“Ee, peki bunun Batur’la ilgisi ne?” diyerek konuşmamın yarısını kesen Arat’a aldırmadım. Her zamanki gibi sabırsızdı.

“Adamlara sponsor olmayı düşünüyorum, hatırı sayılır bir

miktar parayla yurtdışı için yatırım yapacağım. Yurtdışına gemiyle malzemeleri götürmelerini sağlayacağım. Şimdi, Batur ne alaka diye sorarsan anlatayım: Adadan çıkar çıkmaz Batur'un adamları kasa mevzusunu anlatacaklardır. Batur kaybettiği o meblağdan sonra istese de kolay toparlanamayacağı için bir şeyler yapması gerekecek. İlla oraya buraya sıkıştırdığı bir parası olduğuna eminim. Onu teknoloji birimine yatırım yapmasını sağlayacağız. Zaten kesin yapmak zorunda kalacak, giden parayı toparlamak onu çok zorlayacağından bu bahse girecektir.”

“Ne yani Batur'dan aldığımız paraları gerisin geri ona mı vereceğiz?” diyerek ayağa kalkan ve celallenen Arat'a oturduğum yerden baktım. Hiçbir şekilde pozisyonumu bozmadan, “Batur yatırım yapacak ve gemi yurtdışı için denize açıldığında kuzeyli kara kemiklere gemiyi patlattıracağım. Böylelikle elinde kalan ve son umudu olan parayı kaybedip dımdızlak ortada kalacak,” dedim. “Kılıç Bey sizden korkulur,” dedi Sefa, gözlerini fal taşı gibi açarak.

“Bu işler böyledir, katakullisiz tadı tuzu yoktur.”

“Senin paran da onunla birlikte yanacak.”

“O kadarcık para bana koymaz. On iki ailenin benden şüphelenmemesi için benim de bu hikâyede mağdur olmam şart,” diye cevapladım Sinan'ı.

Sinan kafasını salladı, gözlerini bir süre zemine dikti. Aklında bir şeyleri tartar gibi durduktan sonra bana döndü. “Sen her şeyi kafanda kurmuşsun zaten bizden ne yapmamızı istiyorsun?”

İşte şimdi istediğim soruyu sormuştu. Planı ne kadar yapsam da hâlâ doldurulması gereken boşluklar vardı ve bu boşluklar için Arat'la Sinan'a ihtiyacım vardı. “Kulağınızı açıp beni dinleyin,” diyerek tüm dikkati üzerime çektim. “Sinan, Hakan Bey'in sana olan borcu hâlâ duruyor mu?”

“Duruyor.”

“Bu yatırım mevzusu olayından sonra Hakan Bey'den borcunu almak için onu sıkıştırmanı istiyorum. Hakan Bey iflasın eşiğinde bu aralar, haliyle Batur'un kesenin ağzını açması, onu avucunun

içine almasına ve on iki aileye girebilmesi için diğer aile üyelerini ikna etmesine sebep oldu. Fakat olur da plan istediğim şekilde giderse rüzgâr bizim tarafımızda esmiş olacak. Hakan Bey, Batur'un tamamıyla meteliksiz kaldığını senin sayende öğrenecek. Sen aniden paranı isteyince, el mecbur Batur'dan borç almak isteyecek ve paraların suyunu çekildiğini fark edince de Batur'dan elini ayağını çekecektir. Hakan Bey'i bilirsiniz, menfaatine düşkündür. Gözden düşen Batur'un yerine Hakan Bey'in yeni para merkezi ben olacağım. Benim bitmek tükenmek bilmeyen paramdan yararlanacak olan on iki aile, ben ve Batur arasındaki husumeti bitirmek için onu kovmanın yollarını arayacaklardır. Eğer onu on iki aileden attırabilirsem Batur'a yapacaklarıma kimse karışamayacak.”

Sinan'ın gözleri her cümlemde daha da açıldı ve sonunda sustuğumda, “Senin düşmanın değil de dostun olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kılıç. Sen cidden çok tehlikeli bir adamsın.”

“Valla ben de ağzım açık dinledim. Bu kadar detaylı bir plan yaptığını hiç görmemiştim. Bana o kadar sabretmem gerektiğini söylemen boş avutmalardan ibaret değilmiş, bunu daha iyi anladım,” dedi Arat yüzünde saklamaya çalışmadığı surat ifadesiyle. Sanırım uzun zamandır Batur'a karşı koymaktan çekindiğimi düşünüyordu. Az kalsın Batur yüzünden aramız açılacak gibi olmuştu ve kardeşini öldürenin ben olduğumu bilmesine rağmen bu kadar bana bağlı oluşu ilginçti. Bu yüzden şu anlık Batur konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyordum. İlerisi için ne olacağını kestiremiyordum. Suçu Batur ve Yücel işlese de Yücel'i öldüren bendim, bunu bilen bir Arat tahminimce aptallık yapmadan duramazdı. Batur'un işini halleder halletmez Arat mevzusunu kökünden çözmeliydim, ihanet dediğimiz şey bulaşıcıydı ve bunun Arat'ın üstüne bulaşmayacağını garantisi olmadığından temkinli olmakta fayda vardı.

Yine de şu an ona ihtiyacım vardı, bu yüzden bunları sonra detaylıca düşünecektim. Şimdilik asıl mevzuya döndüm. “Arat senden isteyeceğim şey, Hakan Bey'in duyabileceği bir mekânda,

benim bu işe yatırım yapacağımı çılatman. Batur kesinlikle bu konuyu benden öğrenmemeli yoksa asla yatırmaz. Hakan Bey fazla boşboğaz bir adam, Batur'da paranın bol olduğunu bildiğinden dolayı onun cebinin daha da dolmasını isteyecektir, malum kaz gelecek yerden tavuk esirgemeyecek birisi.”

“O iş bende o zaman,” deyip ayaklandı Arat.

“Nereye?” der gibi baktım.

“Buraya gelmeden önce Ata Bey’le bir kahve içmek için sözleştik,” dedi cevabı geciktirmeden. “İyi, git bakalım.”

Arat, Sinan’a ve Erdem’e selam verip ofisten ayrıldığında, Erdem’e döndüm. “Sana söylediğim şeye ne oldu?”

Erdem bu anı bekliyormuş gibi ceketinden çıkarttığı küçük bir tüp şişeyi görebileceğimiz hizada bize tuttu. İçinde kahverengimsi duran sıvıya bir süre baktım.

“Bu nedir?”

“Zehir,” diye yanıtladı Erdem, Sinan’ı.

Kafası karışmış olan Sinan, Erdem’den gözünü ayırmadan, “Ne yapacaksınız zehri?” diye sordu.

“Plan ne kadar sağlam olsa da Batur illa Kılıç Bey’i suçlayacak bir kör nokta bulacaktır. Bu yüzden plana ek olarak, adadan geri döndüğümüzde Kılıç Bey’i zehirleme kararı aldık. Bir suikasta uğrayan Kılıç Bey, yatağında zehir yüzünden uzanıyor olacak ve böylelikle geminin patlamasının onun planı olduğunu kimse anlamayacak. Çünkü zehri gemi yola çıkmadan bir hafta öncesinden vermiş olacağız.”

“Bu çok riskli bir girişim. Zehir içeceksin, Kılıç! Ya zamanla yan etkisi çıkarsa?” diyerek araya girdi Sinan. Hem sözleriyle hem de tavrıyla bunu onaylamadığını açıkça belirtmişti.

Onu sakinleştirmek adına, “İçeceğim zehri Erdem özel olarak getirtti. İçer içmez panzehri alacağım fakat panzehrın etki göstermesi bir haftayı bulacağı için yataktan çıkmam zor olacak,” dedim. Ben, Sinan’ı ikna etmeye çalışırken Sefa kaşla göz arasında Erdem’in yanına gitmiş ve yakasına yapışmıştı. Yüzünde korkutucu bir sinirle, “Bu zehir işi kesin senin aklından çıktı. Sen Kılıç

Bey'i öldürmeye mi çalışıyorsun lan? Zehrini al, kendin iç!" diye bağırdı. Erdem yakasına yapışılmış olmasma rağmen çok sakindi. Sefa'nın gözlerindeki öfke onu korkutmamakla birlikte karşısındaki iri adamı umursuyor gibi gözüküyordu.

"Zehri benim içeceğim bir konu gerekseydi ben içerdim. Kılıç Bey'in içmesi gerektiği için o içiyor. Umarım kafanın içinde ezilen beynin ne dediğimi algılayabilmiştir?"

Sefa karşısındaki adamın sözlerinden dolayı daha da delirmiş, boştaki eli yumruk dolmuştu. Tam ona vuracakken araya girdim. "Sefa, ben Erdem'in planını uygun gördüysem, bunu sorgulamak senin haddine değil. Eğer derdin başka bir konuysa sorununu başka yerde çöz. Burası ne yeri ne de zamanı," dedim, hiçbir itirazı kabul etmeyen sesimle. Yaptığım ima yerine ulaşmış olacak ki Sefa dişlerini sıkıp tuttuğu yakayı bir hışımla bıraktı. Tamamıyla sesi kesilmiş, cevap vermiyordu ama gözlerini Erdem'den de ayıramıyordu.

"Eğer sen böyle uygun gördüysen bana da sorgulamak düşmez. Umarım girdiğin bu kadar riske değer planın sonu," diyen Sinan yerinden kalktı. "Ben de artık gideyim, çok fazla yan yana durup dikkat çekmek olmaz."

"Tamam, sen dediğimi şimdiden yapmaya başla. Hakan Bey'i elinden geldiğince köşeye sıkıştır."

Onun çıkmasıyla, Erdem ve Sefa arasındaki gerilimi hissedip Sefa'ya hitaben konuştum. "Sefa sen de çık. Erdem'le özel konuşmalıyım."

Yüzündeki ifade çok fazla şey söylemek isteyen bir adama ait olsa da suskunluğunu korudu ve seri adımlarla ofisten çıktı. O çıkana kadar sinirden kasılmış sırtını izledim. Göz hizamdan çıktığında ise Erdem'e dönüp, "Sefa ve Müge'nin geçmişi seni pek rahatsız etmiyor gibi?" dedim.

Herkesin çıkmasıyla ofis masasından kendini ayırıp yanıma adımladı ve karşıma oturdu. Sefa'nın yakasını tuttuğu için dağılan kravatını düzeltmek yerine daha da gevşetti. "Geçmişleri umurunda değil ama Sefa eline koluna sahip çıkmamaya devam ederse olacaklar için senden af dilemem, haberin olsun."

Erdem herkesin yanındayken efendisine sadık bir köle imajı verse de aslında bu etrafta yansıtmak istediğimiz bir tiyatrodan ibaretti. Gerçek Erdem tam olarak karşımda duran, kibirli ama bir o kadar zeki adamdı. Yüzümdeki yamuk bir sırıtışla, el değmemiş bardaklardan birine ve kendiminkine viski doldurdum. Elimdeki viski bardağıyla masadakini işaret edip, “Aşırıya kaçma, hâlâ çökmüş bir ailenin son kalan köküsün. Dikkatleri ne kadar üzerine çekersen, insanlar sana o kadar ilgi duyacaktır. Müge senin ilerde daha da köklerini salmana yarayacak biri. Onun gönlünü hoş tutmaya bak. Belli etmese de akıllı ve soğukkanlı bir kızdır. Onu eş adayın olarak seçmemin en temel nedeni bu,” dedim ve viskimden bir yudum aldım.

Masadan aldığı viski bardağını tutan elini, koltuk başına yaslayıp bacak bacak üstüne attı. “Biraz aksi bir kız ama sırf aksi bir bal porsuğu diye evcilleştiremeyecek değilim,” diye konuştu ve devamını getirdi. “Benim hayatımı boş verelim, asıl senin sinirinin kaynağını öğrenmek istiyorum.”

Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. Sinirimin kaynağının temeli tam olarak neydi, bilmiyordum. “Zergül’de beni rahatsız eden bir şey var.”

“Batur’la çok fazla temasta oluşundan ötürü mü?”

Sinirle soludum, bu akşamki o sahne gözlerimin önüne tekrar düştüğünde çenemin kasılmasına engel olamadım. “O da bir etken fakat beni rahatsız eden asıl şeyin bir kısmı, ihanet edip etmeyeceği. Batur’un dili tatlıdır, insana nasıl yaklaşıp aklını çeceğini bilir.”

“Ve sen de Zergül Hanım’ın, sana ihanet edeceğini düşünüyorsun?”

Kaşlarım çatıldı. Tam olarak aklımdan geçenleri ondan duy-mak, garip bir histi. “Haklı değil miyim? Birbirimizi sevmiyoruz ve bana ihanet etmesi için tonca sebebe sahip.”

Melek’in bile bir zamanlar bana ihanet ettiği bir durum söz konusuyken, Zergül’ün ihaneti kaçınılmazdı. Bu yüzden Zergül’e güvenemiyor ve onu alaşağı etme düşüncesini aklımdan çıkarta-

mıyordum. Bedenine olan yoğun ilgim ise beni korkutucu derecede rahatsız etmeye başlamıştı. Seksin sonunda, ikimizin aynı anda geldiği yüz ifadesi, hafif kısılmış gözleri, savaştan yeni çıkmış gibi hızlı hızlı şişip inen göğsü ve tekrar o dudakları parçalamak için an kolladığım aralık dudakları... Bunları düşünmek bile onu altıma alma isteğimi körüklerken nasıl olur da gardımı indirebilirdim? Bir kadına haddinden fazla verilen ilgi, sadece beni uğraştırırdı.

“Yani bu yüzden mi Zergül Hanım’ın sinirlerini yıpratıp ihanet etmesi için çabalyorsunuz?”

“Bir nevi öyle diyelim. Önce onun sabrını deneyeceğim, duygularına ne kadar hükmedebiliyor, bilmeliyim. Ve onu eve kapatığımda arkamdan iş mi çevirecek yoksa ne yapmaya çalıştığımı mı fark edecek, görelim.”

Beni anlarsa ve sadakatinde ikna ederse ne âlâ. Olur da Batur’un tatlı diline kanar ve ihanet etmeyi seçerse onu öldürmekten başka seçeneğim kalmazdı. Nerede yaşadığını, kimin karısı olduğunu ve sorumluluklarını zorla da olsa ona hatırlatmaktan başka çarem yoktu.

ZERGÜL’ÜN GÖZÜNDEN

Adadaki son geceydi. Dışarda verilmiş büyük bir havuz partisi. Birbirlerini göstermeye çalışan, yarıdan fazlası açık kadın tenleri ve o tenleri sarmalayan ellere sahip adamlar. Oturduğum kıyı köşedeki bir şezlongda siyah bikini ve belime bağlı siyah bir şalla, elimdeki karpuz naneli *mocktail*’le gözümün önünde sergilenen sahneye bakmakla yetiniyordum. Kılıç... Cidden beni sinirlendirmek mi istiyordu? Tropikal bir cennet gibi duran havuz partisinin orta kısmında havuz ve karşıda ise kurulmuş bir bar kısmı vardı. Kılıç’ın bedeni havuzun içinde oturur pozisyonda, sırtını dayadığı taşlığa kollarını germişti. Yanı başında sözde bikini olan ama ipten farkı olmayan bikiniyi giymiş vaziyette Işıl vardı. Kılıç’ın tam dibindeydi. Islanmış saçları göğüslerinde bir damar gibi yayılmıştı, kısa saçlarına kaynak taktırdığı o kadar belliydi ki. Çok eğlenceli

bir konu anlatıyormuş gibi el, kol ve yüz hareketleri durmak bilmiyor, gözleriyle ise Kılıç'ı baştan aşağı inceliyordu. Bakışları en çok, Kılıç'ın suyun altında olan bel altına gidip geliyordu. Adamın altında şort olmasına rağmen, Işıl'ın açlıkla bakan gözleri beni neden geriyordu, bilmiyordum.

“Gözlerinle ne Işıl'ı oradan kaçırabilirsin ne de onu öldürebilirsin,” diyerek yanımdaki boş şezlonga uzandı Müge. “Uzaktan tıpkı sevgilisini başkasına kaptırmış, takıntılı bir âşığa benziyorsun.” Sinirle yanımdaki Müge'ye döndüm. “Sen yanlış görmüşsün. Beni bağlayan bir durum yok,” dedim. İçimdeki süregelen öfkeyi dizginlemeye çalıştım ve elimde tuttuğum *mocktail*’den bir yudum aldım ancak o kadar moralim bozuktuk ki içeceğin tadını bile alamıyordum.

Göz ucuyla beni izlediğini biliyordum. Müge'yi haklı çıkarmamak için Kılıç'tan bakışlarımı çevirip başka bir yöne, gecenin geceliğini harlayan meşalelere ve yakılan ateşlere odaklandım. Duvarın bir kısmına dizilmiş ateşlerin ışığı değdiği kadar kendini belli eden sörf tahtalarına bakarken Müge tekrar konuşmuş ve dikkatimi dağıtmıştı.

“Kocanı sahiplenmen için ona âşık olman gerekmez, Zergül. Şu an Kılıç Bey ve onun bedeni sana ait ve sana ait olan bir şeye göz dikiliyor. Sevip sevmemeni geçtim, Işıl'a kocanı kaptırma niyetinde değilsen, mekânı boş bırakma derim. Yoksa sosyetenin incisi bu gece yatağına Kılıç Bey'i alır, ruhun duymaz. Haberin olsun.”

Müge yüzünden gözümün önüne gelen bir yatak sahnesi ve Kılıç'ın altında yatan Işıl'ı hayal etmek, bozuk olan moralimi daha da kötü yaptığında, kaşlarım çoktan çatılmış vaziyette gözlerim Kılıç'ı buldu. Fakat gördüğüm görüntü bardağı taşıran son damla olmuştu. Işıl, Kılıç'ın koluna ellerini sarmış, parmaklarıyla kaslarına dokunuyor ve yarısı anca kapanmış göğüslerini Kılıç'ın koluna sürtüyordu. Boğazım düğümlenmişti, sinirden elimi nereye koyacağımı şaşırdım. Neden bu kadar sinirlenmişim? Sahiplenme duygusu böyle bir şey miydi? Yücel'in yanında kız gördüğüm za-

manlarda bile, bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum ama şu an kocamın koluna sürtünen her et parçasını dilim dilim kesme isteğim çok fazlaydı. Beni bile şaşırtacak derecede hem de.

“Ne yapmalıyım? Şu an gidip onu kolundan tutarak kafasını taşlığa vurup öldürmek istemem hiç normal değil,” diyerek düşüncelerimdeki ürpertici şeyleri Müge’ye söyledim. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı çünkü bu düşüncelerim normal değil, anormal-di.

Müge ise hal ve tavırlarıma nazaran çok sakindi. “Senin olanı geri almak için bunları yapmana gerek yok.”

“O zaman ne yapmalıyım?” İçimdeki bir şeyler, oturduğum tahtın pek sağlam olmadığını hissettiriyordu çünkü postumu tehdit eden şey Işıl’dı.

Müge önce beni süzdü, ardından yüzüme büyük bir ciddiyetle baktı. “Önce altındakini kabinlerden birine girip çıkart. Sonra şalı tekrar sar ve Kılıç Bey’in karşısına geçip havuzun içine gir. Tekrar geri çıktığında kalçalarının tüm erkeklerin olduğu karşı tarafı hedef almasını sağla. Bikini altın olmayacağı için şal tam yapışacak ve ıslaklığıyla tüm kalçalarını hatta en tahrik edici girintileri bile göz önüne serecektir. Ve bunu gören Kılıç Bey, sence sessiz kalabilir mi? Hele bana Arat mevzusunu anlattığında?”

Şok olmuş vaziyette ağzım açık Müge’ye bakarken aniden, “Saçmalama, yapamam ben öyle şeyler. Çok edepsizce,” diye çıkıştım. Düşüncesi bile utanmama sebep olmuştu. Ben daha giydiğim bikiniden rahatsız olurken bir de bana dediği şey olacak iş miydi cidden?

Müge omuzlarını silkti, “İyi o zaman, oturduğun yerde saymaya devam et, ne diyeyim. Ben planımı söyledim, yapıp yapmamak sana kalmış. Sonuçta benim evliliğim sallantıda değil.”

Gözlerimin önündeki görüntü aynıydı. Kılıç, Işıl ve birkaç kişi muhabbet ediyor ve bu muhabbetten yararlanan Işıl, kocama sulanıyordu. Ve bu normal bir flört tarzı değildi, sekse davetiye veriyordu. Kılıç’ın gözünün ise bir kere bile bana değmeyişi, beni daha da çileden çıkartıyordu. Ama gözü Işıl’a da değmiyordu hat-

ta kadının varlığını zerre umursamıyormuş gibiydi. Yine de bir kere bana bakıp yüzümün aldığı şekli görse direkt yanındaki ayaklı cinselliği def etmesi için kaş göz yapacaktım. Ama oluru yoktu işte. Herifin gözü beni görmüyordu, tamamıyla ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Kalbim tekliyordu ama bunun sebebi öfkedendi. Ya içimdeki edepli tarafı susturacak, Müge'nin dediğini yapacaktım ya da bu gece burada Işıl'ın kocama sulanmasına razı kalacaktım. İkinci seçenek nedense seçmek istemediğim şıklar arasında olduğu için, edepli tarafımın biraz gözü kapalı durması gerekti. Yerimden kalktığımda, gökyüzüne bakıp yıldızları izleyen Müge'nin bakışları beni buldu. Yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı. "Lafıma geldin bakıyorum."

"Burada, bu kadar gözün arasında, kocamın başka bir kadınla dedikodusunun çıkma ihtimalini yok sayamayacağımı fark ettim. Kimse beni daha kabul etmemişken Işıl'ı, Kılıç'ın yanında tutmak bir kadın olarak gururuma leke sürmek demek," diye yanıtladım onu, kabinlere doğru adımladığım sırada. Arkamda kalan Müge'nin mırıltılarını duyuyordum ama tam olarak ne söylediğini işitemiyordum. Daha birkaç saat önce gururumu bir balkondan denize atıp boğan adam için, yapacağım bu şey akıl işi değildi. Fakat yapmak zorundaydım. Yapmazsam bu savaşa girmeden bir kaybeden olacaktım. Ne Kılıç'a kaybetmeye niyetim vardı ne de ak kemiklere.

Kabinin içine girdiğimde belimdeki şalı çözdüm ve askılığa astım. Parmaklarım bikini altımın her iki yanına yerleştiğinde, yüzümdeki utancı yok sayarak bacaklarımın arasından usulca çıkarttım. Onu askılığa bırakıp şalı aldım. Kalın bir tül den oluşma şalı, tam belkemiğimin hizasında bağladım. Şu an altımda bir şeyin olmaması garip hissettirse de bu işin geri dönüşü yoktu. Kendimden emin adımlarla kabinden çıktığımda örgü olan saçımı açtım ve saçlarımın omuzlarıma, göğsümün üstüne dökülmesine izin verdim. Gözlerimi kıstım ve buğulu bir bakışı yüzüme takındım. Kesinlikle ne telaşlı ne de sinirli gözükmeye niyetim vardı. Hiz-

metçiyken öğrendiğim bir şey varsa, o da duygularımı saklamaktı. Ve duygularını saklamakta iyi bir oyuncu olduğum için birazdan yapacaklarım bir oyundan ibaret olacaktı.

Şezlongların olduğu kısma geri döndüğümde Müge şezlongda yoktu. Gözlerimle etrafı tarasam da onu görememiştim fakat on iki aileden birkaç liderle oturan Batur'la göz göze geldim. Yüzündeki kocaman sırtıma bana bakmasıyla soluklaşırken önce beni bir süzdü ve ona kaşlarımı çatıp bakışlarımı ondan çektim. Hâlâ bakışları beni bulamayan adamı görmezlikten gelip kıvrılmış bir yılanı andıran havuza yaklaştım. Havuzun içinde olan merdivenlerden ilk basamağı indim. Ada ne kadar sıcak olsa da su hafiften soğuktu. Tüm adımları atıp direkt suyun içine daldım.

Yeryüzüne çıktığımdan beri en çok sevdiğim şey suydı. Melek Hanım sayesinde yüzmeyi öğrenmiştim. Suyla aramdaki bağ anlamayacağım kadar derindi. Bacaklarımın hareketleri, kollarımın aşına olmuş ritimleri ve beynimin komut vermeye gerekmeksizin kaslarımın suya kendisi tepki vermesi çok başka bir duyguydu. Bana kalsa asla suyun içinden çıkmazdım ama şu anki durum yüzünden daldığım yere geri döndüm ve önce kafamı çıkardım sudan. Bedenimin sadece bel kısmına kadar suyun dışında durmasını sağlayıp elimle yüzümü sildim ve kaç saattir yüzüme dahi bakmayan Kılıç'la göz göze geldim. Boş gözlerle birbirimizi baktığımız bir zaman dilimindeydik. Sanki ortamdaki tüm ses durmuş, zaman akmayı kesmiş gibiydi. Göz göze geldiğimiz o an, balkondaki sözleri kulaklarıma bir fısıltı gibi ilişti. Asla hak etmediğim o cümleler için ona trip atacak değildim, madem ben bir savaş meydanındaydım o vakit kaybeden ben olmayacaktım. Göz temasımızı bitirip sırtımı Kılıç'a döndüm. Gerildiğim o hareketi yapmadan evvel suyun altında şalı düzeltme gibi bir gereksinim duydum ve yaptım da. Çoğu kişinin kendi halinde olması ve kafalarının dağılmış olması bir bakımdan işime geliyordu. Ne kadar az insan bana dikkat kesilirse utancımın yerin dibine o kadar az girerdim. Kalbimin heyecandan mı yoksa korkudan mı anlamadığım o gümbürtüsünü duyuyordum. Tüm sesler kulağımda

bir uğultu haline geldiği esnada, deli cesaretimle taşlığın merdivenlerine yavaşça adımladım. Kalçalarımın artık sudan çıktığını hissedebiliyordum. Tül şalın içinden girip etime değen soğukluk ve o soğukluğun etkisini arttıran hafif bir esinti vardı.

Ellerimi enseme atıp boynumu germek için kafamı hafif geriye eğdim. Sudan tamamıyla çıktığımda, kabin kısmından yanıma gelen Sefa'nın gözleri açılmıştı. Görev başında olduğu için her zamanki takım elbisesini giyyordu. Gözlerini yüzüme sabitledi. "Yenge, bu ne hal? Kılıç Bey'i katil mi edeceksin sen?" diyerek fısıldamış ve üstündeki ceketini seri hareketlerle çıkartmıştı. Bana daha da yaklaştığı ve ceketini belime saracağı sırada ben de konuşmaya başlamıştım.

"Yanındakinden fırsat bulursa tabii," diye yarı alay, yarı sinirle homurdandım. O anda bir el Sefa'nın bileğini tuttu ve geri itti. Elin sahibi şu an tam arkamdaydı, bedeni bedenime değiyordu. Ve ben bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyordum, yüzümdeki zaferin sarhoşluğu gözle görülür hale geldi.

"Çek lan elini."

Sinirliydi. Sesi öyle hiddetli geliyordu ki kulağıma, bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Patron yanlış anladın," diyerek bize bakan Sefa savunmaya geçmişti ki Kılıç tekrar konuştu "Bar kısmında gömleğim var, getir," dedi ve ekledi. "O gözlerini de siktirtme bana."

"Patron valla bile isteye bakmadım, ya val-"

"Hâlâ burada mısın lan sen?"

Sefa savunma yapmak yerine ışıık hızıyla bizden uzaklaştı. "Seni sikerim, Zergül," diye kulağıma tıslayan ses hiç mi hiç korkutmamıştı. Ona bakmadım. "Yapmadığın bir şey değil," diyerek dalga geçtiğimde elini önce boğazımda, ardından çenemde hissettim. Ve ne olduğunu anlamadığım bir hızda çenemden tutup kafamı geriye atmama, ona tersten bakmama sebep oldu.

"Zergül, canını yakmak istemiyorum, beni zorlama."

Sesi o kadar korkutucuydu ki... Bedeni sayesinde şu anki durumumuzu fark eden kimse yoktu, tamamıyla kör noktada gibi

bir şeydik. “Bana yüzüğü taktığın gün bir şey demiştin, hatırlıyor musun?” diye sordum.

Sadece yüzüme baktı. Tüm kasları gerilmiş, sinirden mi bilmiyorum boynundaki şah damar fazla belirgin bir hal almıştı. “Senden sadece sadakat istemiştin ve sen bana, beni aldatmayacağını söyledin,” dedim. “Seni aldatmadım.”

Yüzümdeki yamuk bir sırıtışla hâlâ ona aynı pozisyonda, tersen bakıyordum. “Aldatmadın? Koluna sarınmış eli ne reddettin ne de göğüslerini tenine sürten o kadını kendinden uzaklaştırdın. Ve sen diyorsun ki sadakat sözümü tutuyorum.”

Sinirlenmemek elimde değildi. Bunu ben yapsam, cezanın ağrını yerdim. Onun yüz ifadesi sanki bir şeyleri yeni yeni fark ediyormuş gibi aydınlandığında daha da sinirlendiğimi hissettim. Fakat beni en çok sinirlendiren şey, verdiğimiz söze uymayışıydı.

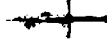
Ağzını açacağı sırada Sefa yanımıza geldi. “Kılıç Bey gömleğiniz,” dedi nefes nefese. Sefa gömleği uzattığında Kılıç, hiç de nazik olmayan kaba hareketlerle gömleği aldı. Gözleri gözlerimden ayrılmadan Sefa’ya, “Kaybol,” dedi sertçe. Yanımızdan uzaklaşan Sefa’ya ne o ne de ben bakmıştım. Gözlerimiz birbirimizden başkasını görüyormuş gibi değildi. Elini çenemden çekip gömleği bana giydirdiğinde sesimi çıkarmadım. Baldırlarıma kadar gelen gömleğin verdiği korunaklı his niyeysel içimi rahatlatmıştı, şansısma gömlek gri tondaydı.

“Aklında ne kurdun bilmiyorum ama,” dedi ve bileğimden tutup elimi tam kasık bölgesine dokundurttu. Başım eğip dudaklarım kulağıma yaklaştırdı. “Eğer düşündüklerin doğru olsaydı, şu an buraya hükmeden sen değil, o olurdu. Kafanda ne kurduysan, kurtul onlardan ve bir daha...” dedi ve sustu. Kalbim gerginlikten attığı esnada, boştaki eliyle çenemden tutup yüzümü yüzünü göreceğim bir konuma getirdi. Dudaklarımız arasında bir parmak kadar mesafe vardı. O dudaklara bakma isteğimi yok sayıp gözlerine kilitlendim. “Bir daha sakın benim olanı başkalarına gösterme-

ye kalkışma, Zergül. Yoksa ev hapsiyle de yetinmem, ışığın dahi giremediği bir odada görebileceğin tek yüz benim yüzüm olacak bir hayat yaşatırım sana.”

Yoğun bir gerilim hissettim. Söylediklerini yaptırabilecek olduğunu biliyordum, yutkunup gözlerimi ondan kaçırdım. “Oda- ma gideceğim,” diyerek müsaade istedim. Benden bir adım uzak- laşsa da bakışlarını yüzümden çekmedi. Artık alıştığım tehditlere karşı yüz ifadem bile değişmediğinden, onu görmezlikten gelme kararı alıp sırtımı döndüm ve ilerlemeye başladım. Büyük gelen gömleğin kolları ellerimi kapatırken kullandığı erkeksi parfümün kokusunu alabiliyordum. Işıl’ın yüz ifadesini merak etsem de ar- kama dönmemekte kararlıyım. Bu ada mevzusu bir bitsin, onun da ipini çekecektim.

Kılıç’tan nefret etsem bile fark etmezdi. Ben, benim olanı pay- laşacak mideye sahip bir kadın değildim. Hiç de olmamıştım.

Bu aralar hayatı sorguladığım bir döngüye girmiş gibi hisse- diyordum. Yediğim yemek, içtiğim suya kadar hiçbir şeyin tadı olmamakla birlikte keyfim yerinde değildi. Adadan döneli üç gün olmuştu fakat o günden beri Kılıç’ın yüzünü görememiştim. Son konuşmamız deniz yolculuğunda benim yine midemin bulanması yüzünden olmuştu. Gemiden indiğimizde ise o başka bir arabaya, ben başka bir arabaya binmiştim. Evde zaten asla bir aile gibi değildik, farkındaydım ama en azından nerede olduğunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyordum. Elimde tuttuğum bitki çayı- nın kokusunun bir yerden sonra midemi bulandırdığını hissedin- ce masaya koydum. O sırada evin dış kapısının açıldığını ve hiz- metçilerden birisinin, “Hoş geldiniz, Kılıç Bey,” dediğini duyarak refleksiyle yerimden kalktım. Kılıç’ı karşılayan hizmetçiye yaklaşıp, “Kılıç nerede?” diye sordum.

Anlık olarak karşısında belirmem onu korkutmuş olacak ki bir süre far görmüş tavşan gibi gözlerini açtı. En nihayetinde, “Ofi- sinde, Zergül Hanım,” diye cevap verdi. Onu görmeliydim. Onu görmek için sebeplerim vardı. Üç gündür korumalar bahçeye bile

çıkkmama izin vermiyordu. Müge'yle de görüşmem yasaklanmıştı. Kılıç'ı aradığımda telefon çalıyor, cevap dahi vermiyordu. Melek Hanım'ın kaderine giden o merdivenleri çıkmayacaktım. Bana da aynısını yapmasına müsaade etmeyecektim. Ofis kapısından içeri girerken müsaade bile almadım. Kapıyı ardından sertçe kapattığım gibi gözlerim onu bulmaya çalıştı. Ofis masasının önünde dikiliyordu, bir elinde boş şişe vardı. Gözlerini kapatmış vaziyette, put gibi dikiliyordu.

"Bu kadarı fazla artık, Kılıç. Ben seninle karın olmak için evlendim, mahkûm hayatı yaşamak için değil," diye bağırdığımda tepkisiz kaldı. Ve bu tepkisizliği, kaç gündür değişken duygularıma ve sinirlerime hiç iyi gelmemişti.

Ne ara yanına gidip, kolundan tutarak bana dönmesi için hamle yaptım, bilmiyordum ama Kılıç gözlerini açtı ve kaşlarını çattı. "Zergül, çık git," dedi sadece. Morali pek yerinde değil gibiydi fakat benim moralim de yerli yerinde durmadığından, lafını umursamadım.

"Ben, Melek Hanım değilim. Onun gibi beni zincirlemene izin verecek değilim. Madem karınım, o zaman karınmışım gibi davran. Geceleri yanıma gelerek ihtiyacını gördüğün bir metres muamelesi yapıp durma bana."

Neden bu kadar hiddetliydim? Neden sanki duygularım arş-ı alaya çıkmış da kontrol edemiyormuş gibi hissediyordum? Bu kadar sabırsız bir kadın değildim aslında. Sadece garip hissediyordum, sanki tam gırtlığıma kadar dolmuş ve patlama ihtiyacım varmış gibi.

Beni duyuyor ya da dinliyor gibi durmayan Kılıç'ın gözleri, beni görmüyordu. Umurunda mı değildim yoksa ben çekip gide ne kadar böyle mi davranacaktı?

"Bak ne yeri ne zamanı. Ben hâlâ sakinliğimi koruyorken dediğimi yap, Zergül."

İçimde bazı duygular arıza çıkartmaya hazır durduğu için daha

da bilenmiş hissettim. “Keşke seninle evlenmeyi seçeceğime, Iskarta’ya geri dönseydim. Senin gibi gaddar bir adamdan çocuk doğurmak, akıl işi değil. Senin çocuğunu doğurmayacağım. Sen çıkarların için çocuğunu dahi öldürürsün.”

Bana asla bakmayan gözleri aniden beni bulduğunda irkildim. Beni sertçe bileğimden tutup masa ve kendi arasına çekti. Elinden kayarak yere düşen boş cam şişeye saniyelik gözüm kaysa da çatılmış kaşlarımla ona baktım.

Bileğimi sıkıca tutan elinden kurtulmak adına kendimi geri çekmeye çalıştım. Gözlerinde gezinip duran bir katilin bakışlarını hissedebiliyordum ama bakmaya cesaretim yoktu. Daha demin deli cesaretiyle söylediğim o cümlelerin, Kılıç’ı bu kadar sinirlendireceğini düşünememiştim. Hayır, aslında düşünmüş, bile isteye üzerine gitmiştim. Bileğimi daha da sıktı. Acıdan dolayı dişlerimi birbirine kenetlerken onun hırıltılı sesi kulaklarıma ilişti.

“Bir daha söyle,” dedi önce gayet sakinçe. Ses etmedim, benim ses etmememden ötürü masayla vücudunun arasına aldığı bedeni bedeniyle daha da ezip boşta kalan elini masanın üzerine koydu. “Sana dedim ki; *Bir daha söyle?*” diye üzerine basa basa tekrar etti.

Yutkundum. Korkuyordum fakat geri adım atamayacak kadar da iş işten geçtiğinden, “Senin çocuğunu doğurmayacağım. Sen çıkarların için çocuğunu dahi öldürürsün,” diye daha deminki cümlemi tekrarladım.

Gözleri gözlerime değdi. Gözaltıları gittikçe morarmıştı, bu uykusuzluktan mı bilemiyordum ve aramızdaki soğuk savaş bu duruma gelmişken, ben hâlâ onun durumunu analiz etmeye çalışan bir ahmaktım.

“Bana deseler ki çocuğu mu kurtaralım yoksa karını mı? Öleceğini bilsem dahi çocuğu tercih ederdim. O yüzden haddini aşma, Zergül. Ben çocuğuma kıymam ama çocuğum için annesine kıyacak bir adamım,” dedi nefes nefese. Neden böyle olduğunu bilmiyordum ama bileğimi tutuşu güçsüzleşip geriye doğru yalpaladığında, gözlerim telaşla açılmış, aramızdaki mesafeyi kapatmak

istemıştim. Fakat Kılıç tek elini dur dercesine kaldırıp, “Yaklaşma,” dedi. Sesi gittikçe güçsüzleştiği gibi aniden gözlerini kapayıp daha demin bileğimi tutan eliyle başını tuttu.

“Kılıç, ne oluyor? İyi misin?” derken ona elimi uzatma isteğime karşı gelemiyordum. Zorlukla duvara sırtını yaslayıp yere çömeldiğinde, refleks gereği ben de yerimde duramamış çoktan onun dibinde, dizlerimin üzerine çökmüştüm. Yüzünü avuçlayarak bana bakmasını sağladım lakin gözleri beni görüyormuş gibi değildi, sanki yarı baygındı. Aniden ne olmuştu? Odasına geldiğimden beri iyi gözükmediğinin farkındaydım ama ne olmuştu da bu hale gelmişti?

“Kılıç! Gözünü aç ne olur?” diye sesimi duyurmaya çalıştım ama korku içimi içten içe kemirmeye başladı. Onun öleceğinin ihtimalini bile düşünmek, aklımı oynatmamı sağlıyormuş gibi hissediyordum.

“Bir şeyler yapmam lazım. Doktor çağıracağım,” diye kendi kendime mırıldandım. Ayağa kalkacakken, Kılıç son bir güçle bileğimi tuttu. “Bırak doktoru, Erdem’i çağır bana.”

“Sen delirdin mi, bu halde Erdem’i ne yapacaksın? Sana doktor lazım,” diye bağılıyor, beni duymazlıktan gelen Kılıç’a sesimi duyurmaya çalışıyordum.

“Panzehir onda,” diye son bir güçle fısıldadığında, ağzından akmaya başlayan kanla donup kaldım. Hareket edemiyor, nefes alamıyor ve gözlerimi ondan çekemiyordum. Beynimin içindeki tüm sorular silinip gitmiş ve tek bir soru hâkimiyetini ilan etmişti.

“Kılıç... Sen zehir mi içtin?”

“Çok konuşma, dediğimi yap,” diye bir kere daha güçlkle konuştu. Eli boğazına gitti ve yutkunmaya, boğazını temizlemeye çalıştı.

Ne yapmam gerektiğini şaşırmış, hareket kabiliyetimi kaybetmiş gibi hissettim. Onun acıyla iniltisini duyar duymaz kendime gelip hızla ayağa kalktım. Topallığım yüzünden çok hızlı koşama-

Sam da odama girdim ve yatağımın üstünde duran telefonu açtım. O kadar telaş yapmıştım ki telefonu bir iki kere düşürmüştüm. Kılıç'ı ilk kez bu kadar güçsüz ve acı çekerken görmüştüm. Bu görüntü beni şok etmişti.

Numarayı çevirip kulağıma telefonu dayarken, kalbim yerinden çıkacak gibi hissettiriyordu.

“Zergül Hanım?”

Telefonun ucundaki sese aniden, “Erdem gelmen lazım. Kılıç zehir içtiğini söyledi, durumu iyi değil. Panzehir lazım,” diye hızlı hızlı nefes almadan konuştum.

Erdem, “Geliyorum,” deyip kapattı.

Telefonu göğsüme bastırırken içimdeki korku ve endişeyi dizginlemeye, sakin olmaya çalıştım.

“Sakin, Zergül,” diyerek kendi kendimi sakinleştirdim. Yavaş nefes almaya başladım. Kendime geldiğimi hisseder hissetmez odadan çıkıp Kılıç'ın yanına doğru ilerledim. Bu aramızdaki mıknatıs etkisinden midir bilemiyordum ama ondan uzaklaşmak, çok imkânsız geliyordu. Kılıç'ın odasındaydık. Oturduğum sandalyede yüzüne yeni yeni renk gelen Kılıç'a bakarken Erdem'in sesi duyuldu.

“Zehir beklediğimiz gibi etkisini hemen belli etti. Bu sizi öldürmez ama boğazınızı biraz yıpratmış gibi,” derken aile doktoruna baktı.

Doktor açıklama yapması gerektiğini anlayıp, “Evet, bir süre Kılıç Bey'in midesi sulu yemek haricinde bir şeyi kabul etmez. Katı yemekten uzak durulmalı. Panzehir erken alınsa da ne olur ne olmaz diye ek takviye ilaçlar yazdım. Şu an için yataktan çıkmamalı ve bolca su tüketmeli,” dedi. Taktığı serumun içine iğneyle ilaç ekledi. “Doktor sen çıkabilirsin,” diye boğazındaki çatallaşmayla güçlükle konuştu Kılıç. Yatakta oturur pozisyona geldi. Yardım etmek için her ne kadar atak yapmak istesem de Erdem benden hızlı çıkmış ve Kılıç'ın arkasındaki yastığı düzeltmişti.

“Nasıl isterseniz, Kılıç Bey. Bir şey olursa arayın lütfen. Geçmiş olsun,” diyerek eşyalarını çantasına koydu doktor. Ve odadan çıktığı anda, yerimden kalkıp yatağın tam karşısında dikildim.

“Bir açıklama yapmayacak mısınız?”

“Ne duymak istiyorsun?”

Cidden, Kılıç benim sinirlerimle mi oynamaya çalışıyordu? “Ne mi duymak istiyorum? Durup dururken niye kendini zehirlediğini olabilir mi acaba?”

Benim delirme eşiğime nazaran Kılıç gayet sakindi. Hatta benim bu kadar tepki göstermemi tuhaf buluyormuş gibi yüzüme bakıyordu. “Olması gerekiyordu, oldu. Şimdi onu bırak, hizmetçiler ve Müge bile benim suikast yüzünden zehirlendiğimi bilecek. Umarım bu konuda güvenilir çıkarsın?”

O gözler yine beni test ediyordu. Hâlâ bana güvenmediğinin farkındaydım fakat bu kadar ucu açık bir soru soracağını düşünmemiştim. Sinirlenmek istesem de sakın kaldım ve “Nasıl istersen öyle olacak,” dedim. Uzun cümlelere gerek yoktu. Zaten mevzunun asıl nedenini bana anlatmayacaktı, biliyordum. Ne kadar didiklesem de elim boş kalacaktı.

“Benlik bir şey yoksa odama gideceğim.”

“Çıkabilirsin.”

Sıradan ve bir o kadar ruhsuz cümleler eşliğinde ikisini odada tek bırakıp çıktım. O kadar endişelenip onun için korkmamdan sonra bu kadar sıradan cevaplar, yüzüme yabancıya bakıyormuş gibi bakmalar... Ne umuyordum ki? Kılıç, aynı Kılıçtı. Peki, ya ben? Hizmetçi olduğum zamanlardaki aynı Zergül müydüm? Daha deminki tavırlarımı ve şu birkaç gündür değişken ruh halimi düşününce eski benden tek bir kırıntı bile bulamıyordum.

Saat gece yarısını bir hayli geçmişti. Ölüm sessizliğine eşlik eden yelkovanın sesiyle karanlıkta, yatağında oturuyordum. Terden sıırıslıdam olmuş vaziyetteydim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Elimde uyanır uyanmaz koyduğum su bardağı vardı ama bir yudum bile içmemiştim. Kâbus... Bir kâbus görerek uyanmıştım tam yarım saat öncesinde. Rüyamda hamileydim fakat biri karnımı kesip bebeğimi karnımdan çıkartmıştı. Su dolu bir varilin içine kanlı bebeğimi attığında kesilen karnımın acısı ve çocuğumun

ölüme mahkûm edilme görüntüleriyle, çığlık çığlığa bağırdığımı hatırlıyordum. Sonra bir anda uyandım. Bebeğime bunu yapan kimdi görmedim.

“*Kılıç mıydı?*” diye düşünmüştüm bir anlığına da olsa, sonra bana söylediği sözler aklıma gelince, o düşünceyi kafamdan silmeye çalışmıştım. Elim karnıma gitti. Kılıç’a ne kadar onun çocuğunu doğurmak istemediğimi söylesem de aslında bir çocuğum olsun istiyordum.

On üç yaşında bir olay yaşamış ve ağlayarak annemin yanına gitmiştim. Beni neden doğurduğunu, böyle bir hayat yaşamak istemediğimi söylemiş ve isyan etmiştim. Çok net hatırlamıyordum ama annem bana, “*Bu dünyada hiçbir şey bana ait değil. Giydiğim kıyafetler, yediğim yemek bile. Ama sen bana aitsin, kimsenin dokunamayacağı, kimsenin üstünde hak sahipliği edemeyeceği... Seni bencilce bu dünyaya getirdiğimi biliyorum ama yalnızlığıma ilaç olabilecek tek kişi sendin,*” demişti.

O gün ağlamayı kesmiş, anneme sarılmıştım. Annem hep bir ailesi olmasını istemiş, bir umutla sözde babam olacak o adama tutunmuştu. Fakat tuttuğu dal çürük çıkmıştı. Ne babam olacak adam annemi umursamış ne de beni kızı olarak görmüştü. Yatağımdan kalkıp odamdaki banyoya girdim. Kafamı dağıtmak için soğuk suyla yüzümü defalarca yıkadım. İşim biter bitmez yatağa gitmek yerine odadan çıktım. Ayaklarımın beni götürdüğü rota Kılıç’ın odasıydı. Odanın kapısında bir süre beklesem de içeri girme kararı aldım.

Yavaşça açılan kapıyı aynı yavaşlıkla kapattığımda, odanın aşına olduğum o kokusunu soludum. Melek Hanım gibi kokuyordu oda. Her şey onun bıraktığı gibiydi. Buraya ait olmadığımı bağıran oda yüzünden huzursuzca kıpırdandım.

“Gecenin bir vakti seni odama getiren ne?”

O kadar dalmıştım ki aniden gelen sesle irkildim. Sesin geldiği yöne bakınca, cam kenarındaki tekli koltukta oturan Kılıç’ı

fark ettim. Ay ışığının yüzünü aydınlattığı kadarını görüyordum. Toparlanmış gibiydi sanki. Zehri ilk aldığı zamana kıyasla, şu an daha dinç dursa da illa ki zehrin kalıntılarını kolayca vücudundan atamamıştı eminim.

Cidden neden gelmişim? Kâbusum yüzünden mi? Yoksa farklı bir amacım mı vardı? Sadece ona aklımdaki o soruyu sorma kararı aldım. Kafamı dikleştirdim, bana bakan yüzüne odaklandım. “Eğer bir çocuğumuz olursa, onu koruyabilecek misin?”

“Bu da nereden çıktı şimdi?” Kaşlarının çatıldığını göremesem de emindim.

“Sadece soruma cevap ver.”

Sustu. Yerinde kıpırdandı, eliyle beni işaret edip, “Yanıma gel,” dedi. İkiletmedim ve yanına geldim. Yüzümde nasıl bir tavır vardı bilmiyordum ama ciddiyetle beni inceliyordu. Elimden tutup beni dizlerinin üstüne oturttu. Artık yüzünü göremiyordum. Sırtımı onun göğsüne yaslıydı. Nefesleri enseme gıdıklarken ortamdaki tek ses, ikimizin kalp atışlarının ritmiydi.

“Anlat bana, ne oldu da böyle bir soruyla odama geldin?”

Derin nefesler alıp verdim. Hâlâ tam sakinleşememiştim. “Bir kâbus gördüm. Hamileydim ve biri beni yatağa bağlayıp karnımı kesti. Bebeğimi içimden çıkartarak suyla dolu bir varilin içine attı. Çırpındım, ağladım, bağırdım ama hareket edemedim.” Sesimdeki yıkılışı, ağlama isteğini güçlkle bastırıyordum. Bir kâbusun beni bu kadar etkilemesi normal miydi?

Eli belimi sardı ve sırtımı kendisine yaklaştırıp boşta kalan eliyle de saçlarımı okşadı.

“Sadece bir kâbus, merak etme ben yaşadığım müddetçe asla böyle bir şey yaşanmayacak.”

Onun sesine, verdiği güvene sıkı sıkı tutunmak istiyordum fakat rüya öyle gerçekçiydi ki sanki yaşamışım hissiyatından kurtulamıyordum. Boynuma geçirilmiş kızgın bir urgan gibi nefes almamı engelliyordu o sahne.

“Bebeğin cinsiyetini hatırlıyor musun?”

Tekrar bir soru sormuştu. Düşüncelerimi başka yöne çeken bir

soruydu. Biraz da utandırıcı bir soruydu. “Erkekti,” derken bile şu anki muhabbetimiz çok başka hissettirmişti. Eşlerin gelecek hakkında konuşması gibi...Dudakları yanağıma değdiğinde, sakalları boyun kısmıma batmaya başlamıştı. “Belki bu kâbus çocuk yapmamız için bir işarettir, ne dersin?”

Bugün söylediklerime çok takılmamış gibi duruyordu, o an aşırı sinirlenmesine rağmen şu an benden çocuk istiyordu. On üç yaşındayken annemi tam olarak anladığımı düşünmezdim fakat... Elimi karnıma Kılıç’ın elinin üstüne koyup okşadım. Fakat şimdi annemi anlıyordum, sana ait bir şeyin olmasını isteme dürtüsünü şimdi anlıyordum.

“Bugün sana çocuk doğurmayacağımı söyledim lakin ben sanırım bir çocuğumuz olsun istiyorum,” diye mırıldandım.

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi, ilk fırsatta beni üstünden kaldırıp yüz yüze geleceğimiz pozisyonda kucağına geri oturttu. Üstümdeki tişörtü gözlerimin içine bakarak iç gıcıklayıcı bir hisle yukarı kıvırdığı an, nefesim boğazımda düğüm düğüm olmuştu. Onun dokunuşları, ruhumun içindeki benliğimi her defasında sobelemeyi iyi biliyordu.

Çene hattımda dolanan ahlaksız dili, kulak mememde bittiğinde nefesimi tuttum. O ise histerik bir edayla güldü. “Tam burada inlemen gerekmiyor muydu?” diyen ses tonu, şarkısız bir dansa davet gibiydi. Sesi bende uyuşturucu etkisi yapıyordu. Dili bu sefer, benim cevap vermemi beklemeksizin göbek deliğime indi. Öpüyor, yalıyor ve benim küçücük aklımı da kaybetmemi sağlıyordu. Kılıç’ın bedenime vurduğu prangalar, ne kadar ruhumda kalıcı izler bıraksa da kim bağımlısı olduğu bir uyuşturucudan kolay kurtulabilmişti ki?

Belden yukarımı tamamen çıkarttığı anda, gözlerim onu süzdü. Onun ev hali ilk kez deneyimleyeceğim bir tattı. Bol siyah tişörtü ve eşofman altı, dağınık saçları, kısılı arduvaz gözleri... Görüntüsü beni bir porno filmi çekmeye ikna eder gibiydi. Ateş gibi olmuş aletine elimi atıp okşamamla gözlerini kapaması bir olmuştu.

Yüzünün her noktasını ay ışığında incelemeye çalıştım. Kolu dikkatimi çekti. Işıl, tam sağ koluna sürtünmüştü. Ve bunu hatırladığımda fark etmeden Kılıç'ın aletini sıkımsıttım.

“Canımı yakmak istediğini anlayabiliyorum ama hamile kalman için elinin altındakine ihtiyacımız var, farkında mısın?”

Boğuk ve şehvete davetiye çıkaran sesi kulaklarıma dolduğunda, yanlamasına ona baktım. “Canımı sıkın tatsız bir anının taze olması benim suçum değil, sen de biliyorsun,” diyerek kolunu işaret ettim. İlk kez gür bir kahkaha attı.

Onu bu şekilde gülerken görmek, beni şaşırtmadı desem yalan olurdu.

“Işıl’a boşuna kafa yoruyorsun. O gece senin kalçalarına yapışmış ıslak kumaş parçasını gördükten sonra, aklımda gezinen kirli düşünceleri görebilseydin, kimi deli gibi becermek istediğimi anlardın,” diyen hırıltılı sesinin ardından, dudakları boynuma kaydı. Boynumda asılı olan ince zincir kolyeyi dişlerinin arasına aldığı anda, gözleri gözlerime bakıyordu.

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Ruhum sözleriyle mest olurken bedenimin açlığıyla kafamı geriye attım. Atmaıpla da gördüğüm şey boğazıma yumru gibi oturmuştu.

Burası Melek Hanım'ın odasıydı.

21. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Sıcak nefesleri boynuma her vurduğunda, tüylerim diken diken oluyordu. Şu an yaşadığımız, bu odada yapılmaması gereken bir olaydı. Boğazım farkındalıkla düğümlenmiş, daha evvel bir şeylerin arzusuyla yanan bedenimin üstüne soğuk su dökülmüştü.

Bozuntuya vermeden, “Kılıç durmamız lazım,” diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bile bilmiyordum. Bilinçaltım kendi kendine hareket ediyormuş gibiydi. Sanki odada Melek Hanım’a yakalanmışım hissi ağır gelmişti. Anın büyüüne benim gibi kendini kaptırmış olan Kılıç, kapadığı gözlerini açtı ve benden ilerisine, arkamda kalan yatağa odaklandı. Sanki bir şeyleri yeni algılamış gibi, yüz hatları gerilmişti. Ellerini benden çekip yüzünü başka yöne, cam kenarına çevirdi. “Odana dön.”

İlk kez reddedildiğim için rahatlayacağımı düşünmezdim ama rahatlamıştım. Hızlıca kucağından kalkıp ondan kaçır gibi uzaklaştım. Odanın kokusu ve mazisinin beni içten içe boğduğunu hissettim.

“İyi geceler,” dedim yarım yamalak çıkan sesimle ve ondan hiçbir tepki beklemeden odadan hızlı adımlarla çıktım. Boş karanlık koridorda dikilmeye başladığımda artık nefes alabiliyordum.

Arkamda duran kapıya hafifçe dönüp baktım, aklımdan geçenler tam olarak neydi bilmiyor hatta duymuyordum. Çünkü kalbimin sesi kulaklarımı esir almıştı. Kılıç için bazı şeyler atılamayacak veya bir sandığa kaldırılamayacak kadar kıymetli gibiydi. Onu suçlayamazdım, yıllar boyunca hiç değişmeyen odasını, düzenini bir anda yok etmesini elbette beklemiyordum fakat beni

rahatsız ediyordu. Melek Hanım'ın anıları ilk kez beni rahatsız ediyordu çünkü hayalimdeki ailenin gerçekleşebilmesi için onun varlığını taşıyan hiçbir şey olmamalıydı. Kılıç, benim varlığımı istemediği sürece, Melek Hanım'ın mazilerini asla silmeyecekti bu evden... Daha fazla duramayacağımı düşünüp ayaklarımı zorla yatak odama sürdüm. Kâbustan sonra uyuyabilir miydim bilmiyordum ama denemeye çalışacaktım. Odanın kapısını açtığımda, gözlerim karanlığın içinde bir tur dolandı.

Ayaklarım geriye doğru kaçmak için can atarken ben ileriye adımladım. Boş ve dağılmış yatağa kayan gözlerim bir süre oraya kilitlendi. Bir mezar kadar soğuk ve yalnız hissettiren o yatağa yatmak istemiyordum. Odanın içine girmiştım girmesine ama kaç dakikadır ayakta dikildiğimi bilmeden öylece duruyordum. Sanki etrafım tebeşirle çizilmiş ve çizginin dışına çıkmamam gerekiyor muş gibi hissediyordum.

Arkamdaki kapının açılıp kapanma sesi kulaklarımı doldurdu, istemsizce korkmuştım. Yüzümü dönmeye çalıştığımda bir el bileğimden tutup beni duvara yapıştırmıştı. Çığlık atmama ramak kala, büyük eli dudaklarıma kapandı.

Göğüs kafesimi parçalamak istercesine atan kalbimle birlikte göğsüm hiddetle şişip iniyor ve bedeni bedenime değen silüetin gövdesine sürtünüyordu. Beynim yeni yeni algılamaya başladığında ve korkudan dolayı bulanık gören gözlerimin görüşü netleştiğinde, karanlığın aydınlattığı kadarıyla yüzüme bakan bir Kılıç gördüm.

“Korkutmak istememiştım,” deyip boğazını temizledi ve elini ağzımdan çekti.

“Ama korkuttun,” diyerek yanıtladım onu. Sahi... “Neden geldin?”

Soruma yanıt vermeden önce daha da dibime girdi. Bedenlerimiz arasındaki o ufacık boşluk da artık kapanmıştı. Tek eli arkamdaki duvardan destek alırken kafasını bana doğru eğdi. “Yarım bırakılan işi tamamlamaya geldim.”

Nefesi yüzümü yalayıp geçtiğinde, derinlemesine soludum.

Demek endişelenmekten ziyade kendini tatmin etmek için buradaydı... Olduğum konum bir eşten çok, Iskarta fahişesini aratmasa da bu gece Kılıç'a kızamıyordum. Hatta buraya bu nedenden gelmiş dahi olması gözüme batmıyordu çünkü o yatağa bu gece tek yatmak istemiyordum.

Kafamı başka yöne çekmeye ihtiyacım vardı, bu nedenle kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı ademelmalarına değdirdim. "Olur, tamamlayalım," dedim istekli bir sesle. *Acaba endişelendi mi?* diye düşünen bir yanımda vardı. Söz konusu Kılıç ise asla duygusal yanını gösterebilecek bir adam değildi. Ama Kılıç'ı tanıdığım kadarıyla söylemem gerekirse daha deminki olayı yaşayıp tatmin olmanın derdine düşecek bir adam da değildi.

Ben düşüncelerimde bir şeyleri sorgularken, o elini çeneme atıp yukarıya kaldırdı. Gözleri dudaklarımda gezindi, ardından bakışlarını dudaklarımdan çekip alnını alnıma dayadı ve sıcak nefesini yüzüme üfledi.

Bizi birbirimize bağlayan kader tam olarak neyi hedefliyordu? Bu iki zıt karakteri birleştirirken amacı neydi? Alınlarımız birbirimize dayalı şekilde kaldığı sırada düşündüklerimiz bunlardı.

"Korkma, sana evlenirken söylemiştim," diye fısıldadı. "Artık diğer yarımısın."

Gözlerimi kapadım. Kâbusumu ima ediyordu, farkındaydım. Ellerim yanaklarına gitti, gür sakallarında parmaklarımı gezdirdim.

"Elimde değil," derken sesim güçsüzdü. Kendim için değil, ileride ikimizi aile yapacak o can için endişeleniyordum.

"Bana aitsin," dedi ve eli karnıma gitti. "Burada can bulacak çocuk da öyle. Ben var olduğum sürece hiçbir güç ne senin ne de gelecekteki çocuğumuzun canını yakabilir."

Güvenmek istiyordum, her kelimesine sıkı sıkı tutunmak, ona aitmişim gibi hissetmek istiyordum. Aşk meşk umurumda değildi, ben artık bir yere ait olmak, kök salmak istiyordum. Dallarımın çiçeklenmesini, ardından meyve vermesini istiyordum. Ve bu köksüz ağacı ayakta tutabilecek tek şey, Kılıç'tı. Onun bana vereceği can suyu, beni ait kılacaktı.

“Madem *yarımsın* diyorsun, o zaman ne olursa olsun benden vazgeçme. Bırak aile olalım, gerçek karı koca olalım. Senden aşk beklentim yok ama gerçek eşler gibi aynı yatakta yatıp aynı masada yemeğimizi yiyelim ve aynı koltukta yan yana oturup günümüzün nasıl geçtiğini anlatalım. Kılıç, ben...” derken sona karşı boğazım düğümlenmiş, gözlerim istemsizce dolmuştu. “Melek Hanım’a ait oda aynı kalabilir, itiraz etmiyorum fakat sen artık benim kocam-sın,” diye fısıldadım. Bunun bilincine varsın istiyordum. Melek Hanım’a karşı ne kadar suçluluk hissetsem de aç gözlülüğüme karşı koyamıyordum.

“Sana güvenmemi sağla. Eğer sağlarsan, senin istediğin gibi bir koca olacağım.”

Güven, asıl sorun buydu. Kılıç bana zerre güvenemiyordu ve bu güvensizlik, Batur sayesinde daha da duvar örmüştü. Nasıl yapacaktım? Nasıl onu kendime inandıracaktım, bilmiyordum ama içimdeki aile boşluğu durduramayacağım ölçüde büyüdüğünden, “Sana söz veriyorum, en kısa zamanda güvenini kazanacağım,” dedim kendimden emin sesimle.

“Bana ne kadar bağlı olduğunu, seçimlerin ve yürüdüğün yol belli edecek. Beni hayal kırıklığına uğratma, Zergül,” der demez cevap vermemi beklemeyip dudakları dudaklarımı örttü. Dudaklarımız buluştuğunda, erotik hazzın uyanışını en derin noktalarımnda hissettim. Daha deminki mental sağlığım bir nebze de olsa düzelmişti. Kalın dudakları ince dudaklarımı öyle hafif, öyle duygulu öpüyordu ki bu hoş öpüşmeye beceriksiz dudaklarım bile ayak uyduramıyordu. Sonradan daha sert öpmeye başladı. Dili ağzımdan içeri girdiğinde birbirine dolanmış dillerimiz hırçınlaşmıştı. İkimizin de hıncını almak istediği konular varmış gibi öpüşlerimiz savaş içerisindeydi. Sert dil darbeleri ağzımın içini dövüyor ama ben güçlkle ona karşılık verebiliyordum. O kadar iyi öpüşüyordu ki dakikalar boyunca o dili ağzımın içinde hissetmek istememe sebep oluyordu.

Dudaklarını ayırdığında, hiç ayrılmak istemediğimi o an anladım. Oysa o dilini dışarı çıkarmış tam gözlerimin içine bakıyordu.

Saniyeler boyunca dilini ağzımın içine alıp emmiştim. Kendini benden çektiğinde nefessiz kaldığımı yeni yeni fark ediyordum. Elleri kalçalarımı tuttu ve bedenim havalandığında düşme tehlikesiyle bacaklarımı beline doladım. Yatağın üzerine bir dizini sabitleyip beni yavaşça yatağa uzandırdı. Vakit kaybetmeden dudakları boyun girintimi istila ettiği sırada, sevişmenin verdiği cesaretle tişörtünün içine ellerimi daldırıp tırnaklarımı karın kaslarına sürttüm. Benim bu hareketi yapmamla aniden boynumu ısırdı. Ağzımdan bir iniltinin kaçmasına engel olamadım. Bir ısırık daha hissettim, dişleri kesinlikle uslu durmuyordu. Kafasını bir anda boynumdan kaldırdığında gözleri gözlerimle kesişti.

“Bu haldeyken bile aklımı başımdan almaya yetiyorsun.”

Göğsüm heyecanla şişip inerken söylediği cümleyle sııttım. “İster zehirlen, ister bıçaklan hiçbir acı...” dedim ve elimi sertleşmiş erkekliğine atıp okşadım. “Hiçbir acı buraya hükmedemiyor.”

Dizlerinin üstünde yükseldi. Bedenimi arsızca süzdü, ışık açık olmamasına rağmen sanki her noktama aşınaymış gibi bakıyordu bana.

“Gözümü her kapadığımda, havuz kenarındaki o ıslak kalçaların gözümün önüne geliyor. Seni kaç gündür aklımda farklı pozisyonlarda becerdiğimi bilmiyorsun. Bilseydin, beni zorlayan şeyin zehir oluşu değil de seni altımda acıdan ve zevkten kıvrandıramamak olduğunu anlardın.”

Sesi yeni bir günaha davetiye çıkarırken gözleri avına kitlenmiş bir avcı gibi bakıyordu. Dilinin ucu köpek dışında gezindi. Etimden bir parça almak isteyen vahşi bir hayvanın, akşam yemeği olarak altında yatıyordum. Üstüme eğildi, ellerini iki yanıma dayayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpmedi. Oysa şu an öpmesini istiyordum ve o öpmese bile ben almaya kararlıydım. Tişörtünün yakasından tuttuğum gibi onu kendime yaklaştırdım. O muhtaç kaldığım dudakları emip öpüyor, daha da derinliklerini keşfetmek isteyen dilim ağzında bir oraya bir buraya dolanıyordu. Kılıç'ın kokusu, dudaklarının yakıcı hissi ve ateş gibi şehvetine kapılmasaydım hayattaki en büyük aptal olurdum. Ellerini

kalçalarım atıp sıkmaya başladı, geceliğin üstünden erkekliğini kadınlığıma bastırıyordu. Bir inilti daha çıktı ağzımdan. Dudaklarımız ıslak bir köprüyle ayrıldı. Kalçamdaki eller gitmiş, beni iştahla soyan eller gelmişti. İnce askılı, ayak bileklerime kadar gelen geceliğin askılarını omuzlarımdan aşağı çıldırtıcı bir yavaşlıkta indirirken nefes nefese kalmıştım. Sonra geceliği kalçamdan aşağı indirerek üstümden çıkarttı. Bir süre öylece bakıp bedenimi süzdü. Ardından boynumu hedef alan dudakları yalıyor, emiyor, ısıyor ve beni baştan çıkartıyordu. Dudakları yavaş yavaş aşağı indi. Kafası göğüs hizamda kaldı, elleriyle göğüslerimi avuçlarken iki göğsümün arasını uzun uzun öpüyordu. O an aklımda kâbusa dair hiçbir iz kalmamıştı. Aklımdaki tek şey iliklerime kadar bu adamı hissetmekti. Elleri göğüslerimi yoğururken dili yavaşça aşağıya doğru yol çizmeye devam etti.

Külotun bacaklarım arasından kayıp yere düşüşünü izledim. Kadınlığımda hissettiğim baskı sayesinde, büyük bir iniltiyle ayrıldım düşüncelerimden. Dili tam kadınlığımanın üstünde hareket ediyor, nefesimi kesiyordu. Elim ağzımda, iniltilerimi bastırmaya çalışıyordum. Ve birden elimin üstünde bir el hissettim. Kılıç yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı. “İnlemenı saklama.” Nazıkçe elimi ağzımdan çekti. Bana hiç görmediğim bir samimiyetle gülümseydiğinde, sanki o anın büyüüne kapılmış gibiydim. Tişörtünü hızlıca çıkarttı, büyük bir dikkatle onu izliyordum. İri bir gövdesi vardı. Sanki koca bir aslanın karşısında dikilmiş, yavru bir köpek gibiydim. Bana bakan bakışları o kadar yoğundu ki... Tahrik olmuş vücudum daha da ona yöneliyordu.

Tek parmağını bana uzatıp emir verircesine, “Em,” dedi. İstedini yapıp emmeye başladım. Diline yaptığımın aynısını parmağına uyguluyordum ve o sanki tatmin olmamış gibi iki parmağını daha ağzıma sokup sertçe içime ittiriyordu. Gözlerim irileşmiş, boğuk bir inleme sunmuştum. O ise ıslanan parmaklarını ağzımdan çekip kadınlığıma götürmüştü. İlk bir parmağını soktu, pek bir şey hissetmemiştim ama üç parmak birden olduğunda acıyla inledim. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Kadınlığıma bi-

raz genişletmeye çalışıyordu. Parmakları içime girip çıkarken, ben altında kıvranıyordum. Kılıç'ın dudakları göğüs ucuma yöneldi. Hayatımda tatmadığım bu zevki, en mahremimi Kılıç'la tadacağı-mı hiç tahmin edemezdim. Hayat gerçekten sürprizlerle doluydu.

Parmaklarının hareketi hızlandı. Başparmağı klitorisimin üstünde hareket ederken içimdeki parmaklarla aynı hızda baskı uyguluyordu ve ben çıldırmak üzereydim. İçimde dolaşan parmaklar böyle hareket etmeye devam ederse, içime onu alamadan parmaklarıyla boşalacaktım. Tam yükselmek, zirveye tırmanmak üzereydim ki parmaklarını içimden çıkarttığına hüsrarla ona baktım. Parmaklarının içimi doldurmasına tam alışıp zevk alıyordum o ise bu zevkimi kursağımda bırakıyordu.

Eşofmanından kurtulup *boxer*'ını da bir kenara attı. Edepsizce onu izliyor ve arsızca onu arzuluyordum. Dudakları kulağıma eğilmiş, dimdik olan erkekliği karnıma değiyordu. "Beni içine almadan boşalamazsın."

Edepsiz isteklerine bile yenik düşecek kadar kendimden geçmiştim. Beni belimden tutarak oturmama yardımcı oldu. Elimle erkekliğini kavrayıp, alttan yukarı yalamaya başladığımda göz ucuyla ona baktım. Kafasını arkaya atmış, gözleri kapalıydı. Dudaklarından çıkan hırıltılar, onu daha da istememe sebep olmuştu. Koca gövdesine yakışır hareketleri vardı, hem yatakta hem de günlük hayatta. İlk kez erkekliğine dudaklarımı değdirmiş ve bundan hiç tiksinişmemiştim. Ağzımın içine almak istesem de şu anlık imkânsız olacağından vazgeçtim. Bu anı bozmaya niyetim yoktu, bu yüzden sırtüstü yatağa geri yatıp bacaklarımı önünde açtım.

"Sabredemiyorum, gir artık." Sesim bir kedinin sahibine sırnaştığı tatlı mırıltılar gibiydi.

Beni daha fazla bekletmedi ve erkekliğini kavrayıp başımı kadınlığıma sürttü. "Açıkça söyle ne istediğini?"

Dayanamıyordum artık. Aklım sadece içimi doldurma isteğiyle doluydu. Gözlerim kısılmış, bedenim ateş topuna dönmüştü. Erkekliğine elimi atıp, başını kendi başıma içime sokarken pürdikkat beni izliyordu. "Ne istediğimi ortada değil mi?" derken

gram utanmamıştım. Sadece vücudumun onun için yandığını görmesini istiyordum.

Beklemediğim bir anda aniden içime köklediğinde, nefes almakta güçlük çektim. Kılıç hiç bu kadar derinime girmemişti. Acı ve zevkten göğüs kafesim sıkıştığında onun sesini duydum.

“Şşt yavaşça nefes alıp ver.”

Yapmaya çalıştım ama zordu. “Acıyor.”

Gözlerim dolduğunda eliyle yanağımı okşadı. Hareket etmiyor, alışmam için bana zaman veriyordu. “Birazdan geçecek.”

Acımın geçmesi ve alışmam için birkaç dakika bekledi. Acı yavaşta yok olmaya başladığında kalçamı hareket ettirdim. Yavaşça git gel yapmaya başladı. Ağırdan alarak hızlanırken nefes alışverişlerimiz birbirine karıştı. Tenlerimizin birbirine değdiğinde çıkan ses odada yankılanıyordu. En sonunda dudaklarını kulağımın arkasında hissettim. “Beni içinde sıkıştırıyorsun,” diyerek nefesini kulağımın arkasına bıraktı. Başta yavaşta ama gittikçe hızlanıyordu. “Bu darlıkla beni öldürmek mi istiyorsun?”

Kalbim her cümlesinde heyecandan, arzudan hızlı hızlı atıyordu. Kollarımı boynuna doladığımda o da son vuruşları yapıyormuş gibiydi, ikimizde artık sınırimızdaydık. Son kez sert bir şekilde içimin en derinine kadar ittiğinde sıcak sıvının doluşunu hissedebiliyordum. Nefes nefese kalmıştık. İçimden bir süre çıkmadı. Omzuma alnını dayayıp soluklandı.

“Eğer zehrin kalıntılarını hâlâ taşıyor olmasaydım, bu gece sabaha kadar seni beceriyor olurdum.”

“Sevinmeli miyim?” dedim kıkırtı eşliğinde. Göğüslerimiz aynı ritimde şişip iniyordu. Vücut ağırlığı üzerimde olmasına rağmen rahatsız hissetmiyordum.

“Bence sevin derim, tatlı canına kıymet veriyorsan tabii?”

Gülmek ve gülmemek arasında kaldım. Sadece bir tebessüm ederek geceyi sonlandırdım. Ne kadar kaba da olsa onun kanatlarının altında kâbuslarımdan korunabildiğimi fark ettim...

Duyguların renkleri var mıydı? Annem bana hep duyguların bir rengi olduğunu söylerdi. Anneme göre Iskarta'nın ona hissettirdiği, ucu bucağı olmayan hiçliği ve yok oluşu içinde taşıyan bir siyahtı. Giydiği kıyafetler, yediği yemekler, içkiler veya gözünün gördüğü her şeyde bir renk vardı fakat annemin içi kurumuş, kabuğu buruşmuş kalbinin gördüğü tek şey siyahmış. Ve ben o siyahın içinde bir nokta kadar küçük bir beyazmışım, öyle söylerdi.

Hislerin renklerle ne alakası var, diye çocukluğumda çok düşündüm ancak beynim artık algılayabildiği yaşa geldikten sonra fark etmiştim. Annem öldükten sonra ilk gördüğüm renk, Kılıç'a aitti. Yaşadığımız hayata isyan ediyordum, beni fahişe yapmak isteyen adamlardan kaçıyor, annemin ölü cesedinin yanında elimde körelmiş bir bıçak tutuyordum. O çürük kapıdan içeri giren adam, beni almaya gelenlerden farklıydı. Bunu ilk anladığımda hislerin bir rengi olduğunu daha iyi anlamıştım.

Kılıç, altın sarısı bir güneşti. Çölünde kaybolduğum, vahasına muhtaç kaldığım adam. Ben, onun çölünde yaşamaya çalışan biriydim. Ya kavurucu sıcağına dayanamayıp ölecektim ya da bir vaha bulup hayata tutunmaya çalışacaktım.

Elim merdivenin korkuluklarını tutuyordu. Aklım ise eskilerde dolanıp duruyordu. Bu aralar maziyi çok anıyor, en dipten en tepeye çıkışımı tekrar gözümde canlandırıyordum. Bu ev aslında benim için fazla yabancıydı. Bana ait değilmiş gibi hissettiren dekorasyonlar, evin eski hanımına aitti. İlk başta evlendiğimizde gözüm hiçbir şeyi görmüyordu lakin şimdi içimdeki bazı şeyler başka hissettiriyordu. Sanki sesini uzun zamandır işitmediğim kurnaz bir tilki kulağıma fısıldıyordu. Bu ev, yatağıma giren adam, giydiğim kıyafetlerden tut her şeyin artık bir anlamı varmış gibiydi. Artık sadece bir hırstan oluşan duygularım yoktu. Benimseme ve sahiplenme duygusuyla dolup taşıdığımı hissediyordum. Bazen tek bir gece, yaşadığın tüm o günlerin üstüne toprak atabilirmiş... Ben bunu Kılıç'la öğrenmiştim.

Merdivenlerden aşağı son birkaç basamak kala inerken dünya sanki tersine dönüyor ve bulanıklaşıyormuşçasına gözlerim bulanıklaştı. Merdivene sağlam basmaya ve tutunmaya çalıştığım o sırada biri beni sarmaladı.

Kılıç'ın olduğunu düşünmüş fakat onun sesi olmayan bir erkek sesi işitmiştim.

“Zergül Hanım, iyi misiniz?”

Gözlerimi kapayıp bir süre bekledim, hâlâ beni tutan ve benimle konuşmaya çalışan adama bakmak için gözlerimi açtım. Evin yakın korumalarından birisi olan Levent'le göz göze geldiğimde, başımla onayladım. “İyiyim, sadece başım döndü,” diyebilirdim daha fazla soru sormasını engellemek için.

“Koltuğa oturmam için yardımcı olur musun?”

“Nasıl isterseniz,” diyerek ellerini çekmeden beni koltuğa doğru yönlendirdi.

Beni yavaş hareketlerle oturtttuktan sonra, “Başka bir arzunuz var mı, Zergül Hanım?” diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada, salona giren adım sesleri ve Kılıç'ın gür, kaba sesi yankılandı.

“O elini çek, Levent. Aksi halde birazdan tüm eklemlerini parçalayacağım o elinin.”

Kılıç, her zamanki soğuk nevale bakışlarını kuşanmış vaziyette Levent'e bakıyordu. Levent ise Kılıç'ın tehdidini duyar duymaz ateşe dokunmuşçasına elini üzerimden çekti.

“Affedin, Kılıç Bey. Zergül Hanım'ın başı dönmüştü, ondan şey ettim,” diye hafif bocalarcasına konuştuğunda, Kılıç başıyla gitmesi için hareket yaptı. Koruma ise hiç düşünmeden gözden kaybolmuştu.

Kılıç tam karşıma oturdu. “İyi misin sen?”

“İyiyim, dün iştahım yoktu, yemek yemedim. Bugün de geç kalktım malum, açlıktan biraz başım dönmüş olabilir,” derken yüzünü inceledim. Düne kıyasla bugün daha bitkin ve yorgun duruyordu.

“Anladım. Peki, dışarı çıkabilecek kadar enerjin var mı?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Dışarı derken?”

“Müge'nin nişanını yakın zamanda yapacağız. Bugün alışveriş için ona eşlik edip edemeyeceğini sormamı istedi.”

“Cezalıyım sanıyordum?” Aslında bunu sorarken ya fikir de-

ğıştirirse diye tedirgin olmuştum. “Kafanı dağıtman için izin veriyorum gitmene. Sen hazır olunca, Levent seni Müge’nin olduğu yere götürecektir. O sabahın erken saatinde alışveriş için çıkmıştı,” dedi ve ayaklandı. “Gitmeden önce kahvaltını yap,” der demez salondaki merdivenlere ilerledi. Sadece arkasından baktım. Müge’yle konuşmak ve dertleşmek kesinlikle bana iyi gelecekti. Rüzgârın yönü, Kılıç ve benim için farklı esiyormuş gibiydi.

22. BÖLÜM

Lüks bir mekân... Bir kara kemiğin adımını dahi atamayacağı devasa alışveriş merkezinin önünde durmak bir yana dursun, hizmetçi olsam dokunmaya bile iznim olmayacak bir arabanın içinde duruyordum. Levent şoför kapısından inip benim olduğum kısmın kapısını açtı.

“Zergül Hanım geldik.”

Arabadan dışarı çıkar çıkmaz yere sağlamından bastım. Bir rüyanın içinde miydim yoksa gerçekliğin inci kabuğunda mıydım, hâlâ anlayamıyordum.

Gözlerim kaç kat oluşunu saymakla uğraşmadığım koca binayı süzerken gökyüzünden duyulan kuş sesleri kulağıma ilişti. Tüm o insan kalabalığının sesinden arınmışçasına, pürdikkat kuş seslerine odaklandım. Özgür oluşumu kanıtlayan naçizane ses işte buydu. Üstümdeki pahalı kıyafetler, içinden çıktığım araba... hiçbir özgürlüğün anlamı değildi. Bir kuş sesiydi özgürlük.

“Gelmeyeceksin sandım,” diyen bir sesle, tüm alıcılarım eski haline dönüş yapmıştı. Artık araba sesleri, adım sesleri ve mırıltıları duyabiliyordum.

Arkasında iki korumayla binanın büyük kapısından dışarı çıkmış, bana doğru yaklaşan Müge’ye baktım.

“Kılıç’ın insafı tuttu.”

“Şaşırdım, kaç gündür yüzünü görememiştim. Ne oldu da kararından vazgeçti?” diye sordu, son adımını da atıp karşımda durduğunda.

Omuzlarımı *bilmiyorum* dercesine kaldırdım. “Hiçbir fikrim yok. Kılıç bu, ne düşündüğünü tahmin edemezsin.”

“Her neyse, izin verdi ya ona bakalım,” dedi ve bileğimden tutup alışveriş merkezine doğru beni sürüklemeye başladı. “Bak burası ak kemiklerin uğrak yeri olan çok ünlü bir alışveriş merkezi. On iki ailenin çoğunluğu takı ve kıyafetlerini buradan alır. Ürünler hep yurt dışından gelme.”

Müge hem konuşuyor hem beni sürükleyip iki işi aynı anda yapıyordu. Arkamızdan gelen tanımadığım iki koruma ve Levent’e göz göz attım. Sonrasında Müge’ye yaklaşıp, “Bu korumalar Kılıç’ın adamları değil. Kim bunlar?” diye sordum.

Müge göz ucuyla arkasına bakıp bana geri döndü. “Erdem’in adamları.”

Aydınlanma yaşamışçasına kafamı salladığımda, çoktan alışveriş merkezinin lüks kapısından içeri girmiştik. Her yerde dikilen kadın ve erkek çalışanlar bizi karşılıyordu. Şeffaf, tamamıyla camdan yapılma iki asansör vardı.

Bizi kapıda bir kadın karşıladı. Üzerinde iş kıyafeti ve nazik denilebilecek pozisyonadaki duruşuyla gülümseyip, “Müge Hanım tekrar hoş geldiniz,” dedi ve bana döndü. Bir an için gülen dudakları bükülmeye ramak kala güçlkle gülümsemeye devam etti. “Zergül Hanım hoş geldiniz,” dedi, sesi Müge’ye söylediği gibi parlaklık saçmıyordu.

Bu tarz ünlü yerlerde çalışan kişiler ak kemik olmakla birlikte halktandılar. Ortalama bir geçimleri olduğundan, diğer ünlü ak kemiklerin altında çalışıyorlardı. Ve şimdi bu ortalama hayata sahip kadın, ak kemik oluşundan ötürü benden rahatsız olmuştu hem de halk kesiminden olmasına rağmen... Tabii ki hiçbir tepki vermedim. Sadece başımla onu onayladım ve asla göz kontağı kurmadım bilhassa o hakkı ona vermedim mi demeliydim? Sonuçta ne ben halk kesimden birisiydim ne de Iskarta’dan doğma bir kara kemik hizmetçiydim. On iki aileden biri olan Kılıç Şahbazoğlu’nun karısı olarak kimsenin beni ezemeyeceği, tepeden bakamayacağı o konumdaydım.

Kadın, bakışlarımın ona değmeyeşine bozuldu olacak ki yüz ifadesini kontrol etmekte daha da zorlanıyormuş gibiydi. “Müge

Hanım, alışverişinizin kalan kısmında size ben rehberlik edeceğim,” derken tatlı dilliydi. Ama dikkatimi çeken Müge’yle öncesinde başkası ilgilenirken bu kız nasıl kendini ortaya atmıştı?

Müge de büyük ihtimalle farkındaydı ama çok umursuyor gibi değildi. Sadece mütevazı bir şekilde gülümseyip bana döndü. “Kaldığımız yerden devam edelim.”

Telefonunu çıkartıp not defterine girdi. Sadece göz ucuyla bakıyordum ama o defterde yazanlar o kadar kabarıktı ki günün sonunda ayaklarımın altı su toplayacakmış hissini şimdiden içimde hissedebiliyordum.

“Zoraki bir evlilik için fazla heyecanlısın?”

Telefondan ayrılan gözleri bana değdiğinde, kaşlarımla telefonu gösterip neyi ima ettiğimi anlamasını sağladım. Dudaklarını yaladı, önce arkamızdaki korumalara sonra etrafına bakar bakmaz koluma girdi ve korumalardan biraz uzağa doğru ilerletti beni.

“Yılan sadece derisini değiştirir, huyunu ve duygularını değil.”

“Poker surat olacağım diyorsun yani?” diye sorarken hizmetçi olduğum zamanlardaki anılarım gözlerimin önüne geldi. Herkese inat ağlamayışım, her kötülüğe kötülükle karşı çıkışımlı bir gün Müge’de göreceğim aklımın ucuna gelmezdi. Hâlâ birbirimize açılacak kadar yakın değildik, biliyordum ama damarlarımızda dolaşan kan ikimizin aynı oluşunun bir kanıtıydı. Elbette bir gün onun da bana açılacağı zaman gelecekti ve ben o günü sabırla bekleyecektim.

“Öyle de denebilir. Tek farkı, benim hedefimdeki kişi Erdem değil. Canını yakmak istediğim başka birisi.”

Kin... İnsanı zehirleyen, intikamı körükleyen ve bu uğurda masum ayırmaksızın hedefleri için önüne geleni çiğneyebilecek en tehlikeli duyguydu. Müge’nin gözlerinde gördüğüm tam olarak kin denilen duygunun yansımasıydı.

“Sefa mı o kişi?”

Aslında sorunun cevabı belliydi fakat yanıt verir mi bilemiyordum. Başıyla onayladı, alışveriş merkezinde sanki bir şeylerle ilgileniyormuş gibi etrafına göz atarken. Aralarında ne geçmişti de

Müge iki ucu keskin bıçağa dönüşmüştü? Ben onun üvey kardeşi olmama ve bunca yıl didişmemize rağmen böyle bir nefret belirtisini hiç sezmemiştim üstümde. Gözünün önüne gelen kıvrıcık saç tutamını üfleyerek geri postalarken yüzüme gülümsedi.

“Yanıtını bildiğin bir soru soruyorsun.”

“İkinizin arasında ne geçti bilemem ama şunu söyleyebilirim ki Kılıç’la sen aynısınız,” dedim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Gözlerinin tam merkezine odaklanıp, “Kılıç’ın gözlerine baktığımda bazen ölü cesetler görüyormuş gibi hissediyorum ve sende de mezarlar var. Aynı ölüm kokusunu yayıyorsunuz lakin amaçlarınız ve gelecek hedefleriniz bambaşka seviye, orası ayrı,” dedim, ardından uzaklaştım.

Müge, bir Kılıç etmezdi ama onun tırnağı olurdu. Erdem ve Müge’nin karanlık bir tarafı vardı. İkisi nasıl anlaşıp, bu ilişki nasıl yürür bilemiyordum.

“İnsanı insan yapan duygudur, insanı şeytan yapan da yine duygudur. Kaderin çizdiği yol beni böyle yaptı. Lakin şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Yapmamız gereken bir alışveriş var,” dedi ve samimice gülümsedi kolumdan çıkmadan. Tabii, ben de konuyu uzatmadım, gülümseyip istediğini yaptım.

Yüzümü ayırıp önüme döndüğümde sabahki yaşanan bir olayı tekrar yaşarken buldum kendimi. Etrafın kalabalığı, insanların her katta karınca gibi vızır vızır hareket etmesine bakarken tepe taklak olan bir şeyler vardı görüşümde. Bulanıklaşıyor, netleşiyor ve yine bulanıklaşıyordu. Müge’nin sesini duyuyordum ama uzaktan geliyormuş gibiydi. Gözlerimi kapadım, kendime gelmeye çalıştım ama olmadı. Gözlerimi açmamla her tarafın kararmaya başlaması bir oldu. Zihnim tarafından uykuya yatırılıyormuş gibi hissettiğim bir anda bacaklarımın güçten düştüğünü hissettim.

Ve etraf karanlığa boğuldu.

Baş ağrısı, öyle yoğun bir raddede idi ki beni uykumdan uyardırmaya yetmişti. Gözlerimi açar açmaz tepemde yanan yoğun ışık yüzünden kısmak zorunda kaldım. Kafamın içi sanki resetlenmiş

gibiydi. Tüm dosyalar ana karta yavaş yavaş yükleniyormuş edasıyla etrafıma bakınırken kapının açıldığını, içeriye doktorla giren Müge'yi gördüm. "Ne oluyor?" diyebilmişim. Sesim aşırı kısıktı.

Müge'nin korku dolu gözleri, tüm bedenimi ve yüzümü incelemesiyle yumuşarken, "Ödümü kopardın. Yemin ediyorum şu yaşa geldim, ilk kez bu kadar korktum," dedi ve yanıma yaklaştı. "İyi misin?"

Durumu anlamaya çalışan beynimin ilk sorduğu soru "Ne oldu bana?" olmuştu. Şu an iyi olup olmadığının yanıtını vermiyordum.

"Alışveriş merkezinde bir anda bayıldın," der demez arkasında duran doktora baktı. "Hal böyleyken biz de seni hastaneye getirdik," dedi ve sustu.

Onun bıraktığı yerden, doktor devam ettirmek istercesine yanıma ilişti. "Zergül Hanım merhaba, ben doktor Alihan. Öncelikle çok geçmiş olsun. Test yaptık, sonuçlarınız iyi durumda ve size söylemem gereken bir konu var."

Kaşlarım çatıldı. "Dinliyorum?"

Test konusunda kötü şeyler de dememişti ama neden gerilmiştim anlamadım.

"Hamilesiniz, Zergül Hanım. Dört haftalık hamilesiniz."

Bütün seslerin sustuğu ve *hamilesiniz* kelimesinin kulağımda yankılandığı bir an yaşadım. Ellerim fark etmeden yukarı kalktı, parmaklarım hareket etti ve bir anda ellerimi iki yana koydum. Doktorda olan gözlerim Müge'ye gitti, yanlış duyup duymadığımı teyit etmek isteyerek ona baktım. Müge, şaşkınlıktan açılmış gözleri ve aralık dudaklarıyla bir bana bir de karnıma baktı.

"Doktor Bey, doğru duyduk değil mi? Zergül hamile?" diye aklımdaki soruyu sordu.

"Evet, Müge Hanım. Lakin ilk hamileliği olduğu için dikkat etmesi gereken çok fazla konu ve risk var."

Doktora baktım. "Ne gibi bir risk?" Garipti, sevinemiyordum ama üzülemiyordum da çok tuhaftı.

"Zergül Hanım, doğuştan kalıcı bir rahatsızlığa sahipsiniz. Ka-

baca söylemem gerekirse topalsınız, haliyle bu yürüyüşünüzü, kan akışınızı ve kilonuzu etkileyecektir. Kendi sağlığınız ve çocuğun sağlığı için en erken zamanda iyi bir doktor rehberliği almanız gerek. Çocuğunuzda kalıcı bir rahatsızlık olma ihtimali de var. Benim size yapabileceğim bu kadar, en kısa sürede perinatoloji doktoruna gitmelisiniz. Kan şekeriniz biraz düşmüş, tatlı şeyler yemenizi öneriyorum. Tekrardan kan şekerinize bakalım, ardından gidebilirsiniz. Tekrar geçmiş olsun,” deyip odadan çıkan doktordan sonra ortalık sessizleşti.

“Teyze mi olacağım?” diye kendi kendine konuşan Müge’ye baktım.

Elim karnıma gidemiyordu çünkü korkuyordum. Gelecek... Gözümde hiç parlak değildi. Kâbuslarıma sızan o bebek, şu an tam karnımdaydı. Küçük bir tohum...Annelik neydi? Nasıl anne olunurdu? İnsan çocuğunu nasıl korurdu? Bunlar cevabı olmayan, içgüdüsel hislerdi. Bu çocuğu istiyordum, her hücrem bu çocuğu sahiplensin istiyordum ama gözümü kapar kapamaz karanlık bir girdap yutuyordu hislerimi.

“Müge, ben çok garip hissediyorum,” dedim, ağlamama ramak kalmıştı. Hatta gözlerim o saniye dolmuş ve ilk damlayı akıtmıştım.

Yanıma yaklaştı, elimi elinin içine aldı. “Şu an kafan karışık. Duyguların ilk kez farklı bir şeye şahit oluyor, bu yüzden garip tepkilerin. Kendine zaman ver, Zergül. Hislerin için zaman ver,” dedi, elimi bıraktı. “Ben hastanenin kantinine gidip tatlı bir şeyler alayım, dönerim hemen.”

Sadece başımı salladım ve onun gidişini izledim. Hastane odasında tek başıma kaldığımda, annem ve benim sefalet içindeki hayatımızı düşündüm. Kılıç’ı ve tehlikeli hayatını düşündüm. O an o kadar çok şeyi aklımdan geçirdim ki gelecek silikleşti...“Anne olacağım,” diye boş odaya mırıldandım. Gözlerimle karnıma baktım. “Benim gibi bir annen ve Kılıç gibi bir baban olacak. Peki, sen şanslı olabilecek misin?”

Mutlu gibiydim ama değil gibiydim de. Yine de bu çocuğu istiyordum. Bana ait bir şey olmasını istiyordum.

Kapı aniden açıldı, içeriye giren kişinin Müge olduğunu zannetmiştim, ta ki Kılıç'ı görene kadar. Sanki her an düşüp bayılacağı tahmin edermiş gibi donuktu yüzü. Ne diyeceğini bilememsem de ilk konuşan ben olmak istediğim için,

“Hamileyim,” dedim sesim titreyerek.

Donuk yüzü farklı bir ifadeye büründü. Ne geri adım atabildi ne de yanıma gelebildi. Dışarıya asla takım elbisesiz çıkmayan adamın üstünde sadece bir kazak ve eşofman vardı. Alelacele geldiği her halinden belliydi.

Sedyeye yaklaştı. Sadece nefeslerimizi soluyor ikimiz de konuşmuyorduk fakat gözleri gözlerimdeydi. Yüzünde hiç görmediğim bir rahatlama hissi vardı, her zaman savaş başlatmaya hazır çatılı kaşları beyaz bayrağı çekmiş gibiydi. Sedyede ayakucuma oturdu. Gözlerinin yeni rotası karnım olduğunda eli havalandı. Çok tedirgin ve bir o kadar zarar vermekten korkuyormuş gibi olan elini yavaşça karnımın üzerine koydu.

Gözlerini kapadı. Ne hissettiğini bilmiyordum ama sanki içimdeki tohumuyla bağlantı kuruyordu. “Bu his çok garip, Zergül, anlam veremediğim kadar garip.”

Gözleri kapalıyken söylediği cümlesiyle, dudaklarımın iki yanı kıvrıldı. Çünkü duygularımız tam olarak aynıydı. Onun gibi gözlerimi kapadım ve fısıldarcasına, “Güneşli günler yakın,” dedim. Sözlerim ondan çok kendimi ikna etmek istiyormuş gibiydi.

“Bu çocuk mutlu olabilecek mi, Kılıç?”

Gözlerini açtı. Bedenime doğru eğildi. Sedyede oturur vaziyetteydim. Alnını alnıma dayadığında tüm duygularım alabora olmuştu.

“Ben yıllar boyunca baba olmanın ateşiyle yandım. Bu çocuk, görüp görebileceğin tüm mutluluğu tadacak. Onun parmağı çizilse, benim göğsüme bıçak saplanır. Çocuğuma dokunanı, onu üzeni bu topraklardan silerim.”

Başımı salladım. İçimdeki korkuyu dizginleyen sözlerine güvenmeye çalıştım. Şu yaşma kadar sırtımı kimseye dayamamış olan ben, ilk kez birine sırtını dayama isteğiyle kavruldum.

“Bu çocuğu ne olursa olsun doğuracak ve yaşatacağım,” dedim kendimden emin bir şekilde. Ben annem değildim, Kılıç da sözde babam değildi. Benim kaderim annem gibi olmayacaktı, çocuğumun kaderi benim gibi olmayacaktı. Artık yeni bir amacım vardı, o da çocuğum için gelecek hazırlamaktı ve kan dökmek zorunda olsam dahi bu çocuğu koruyacaktım...Duygusallığımızı atlattığımızda, son işlemleri de halleder halletmez hastaneden çıkıp eve gitmek için arabaya binmiştik.

Evin avlu kısmında duran Kılıç, şoför koltuğundan çıktığında kendi kapımı açmıştım ki Kılıç’tan asla beklemeyeceğim bir atakla karşılaştım. Sırtıma ve bacaklarımın arasına koyduğu eliyle beni arabadan çıkarıp, kucağına aldığında kollarımı boynuna doladım. Evin kapısına sıralanmış korumalar ve hizmetçilerin önünde onun kollarının arasında taşınmak utanç verici gelse de ses etmedim.

“Bu fazla mı romantik oldu?” diye sordum, kafamı göğsüne gömmüştüm.

“Benden görebileceğin en fazla romantizm bu. Malum, kalbim fazlasına sığmaz.”

Güldüm. Şu sıralar ilk kez içten gülmüştüm.

Vicdanı körelmiş bir celladın kucağında olup ondan aşka dair belirtiler beklemek, elbette akıl işi olmazdı. Yine de yataktaki Kılıç’ın açık sözlülüğü beni her daim mest ettiği için buna da razıydım.

Kulaklarımda her zaman acı bir iniltinin sesleri duyulurdu fakat bugün farklı bir melodi duyuyordum. Sanırım gerçekten güneşli günler yakındı.

MÜGE’NİN GÖZÜNDEN

Tam karşımdaki eve daha ne kadar bakmam gerektiğini bilmiyordum ama içeriye girmek istemiyordum. Kılıç Bey’in, Zergül’ü eve bırakmasıyla ben de Erdem’in evine gelmiştim. Çok ıssız, kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdeydi. Koca bir ormanın içinde bir ev biraz ürkütücü geliyordu.

Arkamda her hareketimi izleyen korumalar bir yana dursun, buraya yabancı hissetmemi sağlayan somurtkan baş hizmetçi gözlerimin içine bakıyordu.

Korkmuyordum elbette ama rahatsız olmadım desem yalan olurdu. Yine de baş hizmetçiye dönüp, “Kim olduğumu biliyorsunuz, bugün geleceğimi de bildiğinize eminim. Gelecekte hanımı olacağım evi şimdiden görmeye ve eksiklere bakmaya geldim,” dedim.

Kadın başıyla onaylayıp geçmem için yol verdi. “Erdem Bey geleceğinizi bize söylemişti, Müge Hanım. Lütfen, buyurun.”

Ben önde baş hizmetçi arkamda ilerlemeye başladık. Dış kısmı eski, yazlık tarzı evleri andırıyordu ve iç kısmı da dış tarzına uygun döşenmişti. Yer döşemeleri tahtadan olmakla birlikte, salon kısmında otantik tarzda döşenmiş şömine ateşi bulunmaktaydı. Romalıları andıran iki metrelik devasa heykeller her bir köşede vardı. Duvarda asılı dondurulmuş hayvan kafaları da girer girmez göze batıyordu. Kahverengi deri koltuklarına eşlik eden, tahminimce ayı postu olan bir post yerde seriliydi. İki devasa heykelin ortasında gömme kapaksız bir dolap, içinde ise içki şişeleri bulunmaktaydı.

İzlendiğimi yok sayarak arkamdaki baş hizmetçiye, “Erdem’in yatak odasını görmek istiyorum,” dedim.

“Elbette,” derken bile memnuniyetsizce yüzüme bakıyordu. Kendisi gibi çalışanları da suratsızdı. Evin içinde beni görmek istememeleri aşırı garip ve sinir bozucu olsa da ses etmedim.

Arkamdaki korumanın telefonu çaldığında telefonu açıp bizden uzaklaştı. Geri döndüğünde ise karşıma geçip, “Müge Hanım, gidiyoruz,” dedi. Aniden koluma yapıştığında bir koluma bir yüze baktım.

“Çek o elini,” diye tısladım tehditkâr bir şekilde fakat bana mısın demedi. “Üzgünüm, Müge Hanım.”

Hayatta çok şey yaşadım diyemezdik ama ilk kez biri tarafından aşağılanmışım ve emindim bu ilk olmayacaktı.

“Ne cüretle!” diye bağırdım. Kaçınıcı bağırışım, kaçınıcı kollarmı tutan ellerden kurtulmak için çırpınışım bilmiyordum. İki takım elbiseli adam tarafından sürüklenirken içimdeki gerginlik seviyesi içimi kemiriyordu.

Korumalar katiyen itirazlarımı dinlemiyordu. Bu yüzden en sonunda susmayı tercih ettim. Beni bu şekilde, yaka paça sürükleyebilecek sadece Kılıç Bey vardı, tabii yakın zamanda eş adayım olan Erdem’i de saymazsak.

Şahbazoğluların özel şirketinde üst kademelerin çalıştığı kata geldiğimizde kaşlarım çoktan çatılmıştı. Ben içsel durum analizi yapmaya fırsat bulamadan, kapının üzerinde Erdem KARAKAN ismini görmemle birkaç taş yerine oturmuştu.

Azılı bir suçluyu adaletin kollarına bırakırcasına, beni açtıkları kapı içerisine attıklarında, son anda yere yapışmaktan reflekslerim sayesinde kurtulmuştum. İyice küplere binen beynimde arkamı dönüp, “Sizin ben ferishtahımızı!” diye bağırmıştım ki çoktan kapı kapanmış, korumalar gözden kaybolmuştu.

“Hâlâ enerjin yerinde bakıyorum?”

Arkamdan bir ses işitmemle otomatikman sesin sahibine döndüm. Erdem, çalışma masasında sükûnetle oturuyordu. Dirsekleri çalışma masasında sabitlenmiş bir halde, elleri iç içe geçmiş ve çenesine dayanak olmuştu. Bir anlığına sinirim kaybolsa da ela gözlerin alaycı bakışlarıyla karşılaşmak, yok olan sinirimi harlamaya yetmişti. “Sen ne hakla beni bu şekilde yanına getirtirsin! Ben Şahbazoğlu’yum, kim olduğu-”

“Şimdilik Şahbazoğlu’sun, kısa süre sonra Karakan olacaksın,” diyerek sözümü kesmişti.

“Eş adayına böyle mi davranacaksın, bir köpek gibi mi?” Tik-sintimi saklayamıyordum. Çok sinirlenmiştim çünkü şirkette beni tanımayan yoktu, o şekilde buraya getirilmek gurur kırıcıydı.

Ellerini bozdu ve koltuğuna geri yaslandı. “Ne o? Yoksa yerle yeksan ettiğim egon için mi bu kadar kızdın?” diyen samimiyetsiz sesi durmadı. “Sana ofiste söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi? Eğer bir halt yersen, hemen kulağıma çınlayacağıyla ilgili sözlerimi?”

Tam tahmin ettiğim şey olmuştu. Kapının önüne geldiğimizde neden beni bu şekilde getirdiğini anlamıştım. Havuz partisi gecesinde Sefa'yla aramda geçen o yakın temas ve konuşmayı bilmemesi imkânsızdı.

Yine de geri adım atarsam boynuma geçirilecek köpek tasma-sının farkında olan zihniyetim sağ olsun, kuyruğu dik tutma kararı aldım. “Kuşların sana ne fısıldadı bilmiyorum ama ben, sana karşı hiçbir hata yapmadım ve bunu sırf tehdit edişinden dolayı değil, kendime yakıştırmadığım için yapmadım. O yüzden saçma salak triplere girmek yerine gelecekteki karını dinlemeyi öğren, öğren ki aramızdaki sorunları konuşarak çözmeye çalışalım.”

Sözlerim sanki onda yok hükmündeymiş gibiydi bakışları. Bir ara bakışlarını benden çekip benim arkamda onun ise tam karşı-sında duran televizyon ekranına baktı ve beklemediğim bir anda ayağa kalktığı gibi yanıma geldi. Şaşırmış ve bir o kadar afallamış vaziyette onu izledim. Elimden nazikçe tuttu, yüzünde tebessüm mü desem, bilemiyordum ona benzer bir ifade vardı. Erdem ve gülümsemek kelimesini yan yana koyamıyordum. Elimi tutup beni hareket etmeye zorladığında teslim olmuşçasına istediğini yaptım. Beni tam televizyon karşısında duran ofis masasının birkaç metre uzağındaki tekli koltuğa oturttu. Koltuğun arkasına geçtiğinde elleri omuzlarımı tuttu. İçimde garip bir his vardı, aşına olmadığım bir his...Kuru bir yutkunuşu boğazımdan aşağı yollarken, gözlerim siyah kalem eteğimin sarıp sarmaladığı dizle-rimde geziniyordu.

O esnada arkamdaki varlığıyla Erdem, “Sana bir film izletece-ğim. Biraz acıklı,” dedi.

Ürküyordum çünkü bana işlemiş olduğu bir cinayeti gösterme ihtimali vardı. Ve hatta bu ihtimal, olası tehdit için idealdi. Erdem gibi adamlar bunu yapacak kişilikteydi.

Kafamın içine dank eden isimle kafamı arkama çevirdim. “Se-fa'ya bir şey mi yaptın yoksa?” diye sorarken dehşetle ona bakıyor-

dum. Cevap vermedi ama kısılmış gözleri tam olarak on ikiden vurduğumun bir kanıtıydı. “Erdem bunu yapmış olamazsın!” dedim, mimikleri gram değişmedi.

Omzumda duran ellerinden birini çekip çeneme attı. Bıçak gibi soğuk eliyle kafamı ekrana döndürdü.

“Şşt sakin. Sadece izle.”

Tüm vücudum kasılmıştı. Çenemi kibarca tutan el yüzünden kafamı hareket ettiremiyordum. Göreceklerimden korktuğum esnada ekran açıldı. Boş bir otel odasıydı. Kaşlarım gerginlikle çatıldı, arkamdaki varlığını hissettiren adamın sadece soğuk nefeslerini enseme hissediyordum.

Odanın kapısı açıldı. İçeriye giren kişi annemdi. Bir dakika annemin orada işi neydi? Daha dün babamla tatilden geri dönmüşlerdi. Küçük çantasını koltuklardan birine attı ve kabanını çıkarttı. Fit bir vücuda sahipti. Onlarca operasyon geçirmiş yüzü, boyu kadar kızı olan bir kadına ait gibi değildi. Annem her zaman bakımlı ve güzeldi. Üstüne yapışan, ikinci deri görevi gören mini bir elbise giyiyordu. İnce askılı, derin yırtmaca sahip göğüs dekoltesi vardı. Yatağa oturup bacak bacak üstüne attı ve ellerini yatağın her iki yanında sabitledi.

“Anneme bir şey mi yapacaksın?” diyen korkulu sesimle arkama dönmeye çalıştım ama Erdem müsaade etmedi.

“Sadece izle.”

Duygularımın çıldırma eşiğine geldiği o anlarda otel odasının kapısı açıldı ve o büyük cüssesiyle içeri giren Sefa’yı gördüm. Kalbimde geçmişten kalma o sızının tekrar kendini hissettirdiğini fark ettim. Tam annemin önünde dikilen Sefa, ceketini çıkarıp yere attı. Sesleri duymuyordum fakat annemin o aç gözleriyle Sefa’yı süzdüğünü görebiliyordum. Gözlerim alev alev yanmaya başladı. Annemin eli Sefa’nın kemerine gittiğinde gözlerimi istemsizce kapadım, daha fazla izleyemeyecektim.

“Kapat şunu,” diyebildim titrekçe. Ağlamayacaktım, şimdi olmazdı.

“Annemi birazcık vesveseye sürüklemem onu Sefa’nın kucağına

attı. Kızının geçmişteki aşkına kancayı takmış bir anne...” diye alay ediyordu sesi. Lakin ben artık onu duyamıyordum, geçmişin anıları bir bir zihnime sızmıştı. O gün olanlar beynime akın etmişti.

“Kes sesini,” diye bağırır bağırılmaz gözlerimi açtım ve nefretle yüzümü ona döndürdüm. Elini çenemden çekmişti. Sanki istediği o görüntüyü elde etmiş gibi yüzümü inceliyordu. “Biliyor musun, Kılıç Bey’in yanında çalışmaya başladığımda adam öldürmeyi zevkli bir stres atma yöntemi olarak görüyordum. Fakat sonra ondan daha zevkli bir şeyin olduğunu fark ettim.” Yaklaştı ve yüzüme eğildi. “Psikolojik şiddet, tüm o akan kandan, kesilen etten daha zevk vericiydi.”

Bir anlığına, gülümseyen suratının arkasında yatan canavarı gözlerinin içinde görmüştüm. Eli tekrar çeneme gidip kafamı zorla ekrana çevirdi, yatağa uzanmış annem ve onun üstüne çıkmış bir Sefa gördüm. Havuz partisinde, bir anlığına çok küçük bir kırıntı da olsa kalbi bana ait olduğunu düşündüğüm adamı annemle birlikte izlediğimde, sanki yüksekten yere sert bir şekilde çakılmış gibi hissettim. Gözümde güçlkle tuttuğum o yaş firar ederken kendimi bir hiç gibi hissettim.

“Bu görüntüyü asla kafandan çıkama, Müge. Bedenine asla zarar vermem ama seni duygularınla çok net vurabilirim, bunu unutma. Benim sabrımın sonu asla selamet olmadı.”

Bilerek canımı yaktığına mı üzölmeliydim yoksa bana gerçekleri gösterdiği için teşekkür mü etmeliydim, hiç bilmiyordum. Şu an canım o kadar çok yanıyordu ki artık ne hissedeceğimi kestiremiyordum.

23. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Hamile olduğumu öğrendiğim zamanın üzerinden tam bir gün geçmişti. Kılıç, tüm çalışanları bana seferber edip duruyordu. Gerçi seferber etmek değildi onun yaptığı... Gözümün önünde, ulu orta hizmetçilere başıma bir şey gelirse kafalarını keseceğini ve kazığa saplayacağını söylemişti. Sevinsem mi yoksa hizmetçiler için üzülsem mi, bilememiştim. İlginin odağı ben değil, bebek olmasına rağmen Kılıç'ın tavırlarındaki değişiklikten memnundum. Sanki farklı bir Kılıç vardı gözümün önünde. Her zamanki sadist ruh hastası karakteri yerli yerinde dursa da Kılıç'ta başka bir şey daha vardı. Tam olarak kelimelere dökemiyordum ama aynadaki yansımasının farklı bir yüzü gibi diyebilirdim. Bakışları bana karşı yumuşak bakıyordu.

Genelde onun sadist hareketleri beni rahatsız etmesi gerekirken o bakıştan ötürü müdür nedir, gözüme batmıyordu.

Her dakika başı beni kontrol eden ve bir şey isteyip istemediğimi soran hizmetçiler yüzünden daral geldiği için uyuyacağımı söylemiştim. Çok şükür ki artık yanıma gelmeyi kesmişlerdi. İlk kez bu denli baskı hissediyordum. Sabahın erken saatlerinde özel bir doktor tutmuştuk. Gerek duyulmadıkça hastaneye gitmeyecek, evde muayene görecektim.

Kılıç'ı sabahtan beri görmemiştim, ofisinde Sinan, Arat, Han, Sefa ve Erdem'le birlikteydi. Yataktan aşağı ayaklarımı sarkıtıp oturur pozisyona geçtim. Herkes bana hastaymışım gibi yerimde yatmamı, hareket etmememi söylediği için çok fazla hareket edememekle birlikte, aşırı sıkılmışım bu gözlerden.

Yerdeki terliklerime ayaklarımı geçirdiğim esnada kapım tıklatıldı. “Gel.”

Kapıyı usulca açıp içeriye giren hizmetçi, yüzünde yapay bir gülümsemeyle bana baktı. “Zergül Hanım, bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Yüzüncü kez aynı soru sorulmasından dolayı iç çektim ve tatlı tatlı, “Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” dedim. Hizmetçi başıyla onaylayıp çıkacağı sırada aklıma bir şey geldi. “Bir dakika durur musun?”

Birkaç adım atmıştı ki sesimi duyar duymaz tekrar bana döndü. “Müge’ye söyler misin, bugün yanıma uğrasın.”

Başıyla onayladı, ardından dışarı çıktı. Ben de terliklerimi giyip yatağımdan hızlıca ayaklandım. Odamdaki boy aynasına yaklaşıp kendime bakmaya başladım. Gözlerimin altı birkaç gündür düzgün uyumamamdan ötürü şişmişti. Aynada gözlerimi karnıma çevirdim, şu an hamile gibi görünmesem de içimdeydi, biliyordum.

Ve bu his... En tahmin edilemez duyguları bana yaşatan bir histi. Kılıç’ı bile farklı yapmıştı. Yani bizim aramızdaki ilişkinin değişimindeki ilk kıvılcım demek ki bir bebek olacaktı. Derin nefesler aldığım esnada, ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum. Odamın kapısı tekrar tıklandığında, “Gir,” dedim ve kafamı kapıya çevirdim.

Aynı hizmetçi gelmişti, bana kapı ağzından, “Müge Hanım geldi,” dedi.

“Tamam, birazdan salonda olacağımı söyle.”

“Nasıl isterseniz.”

Kapı kapanır kapanmaz koltuğun üstünde duran hırkamı üzerime geçirdim. Bileğimde takılı lastik tokayla saçlarımı gelişi güzel arkadan bağlayıp odadan çıktım.

Hamileliğimin daha ilk ayında olmama rağmen, merdivenlerden dikkatle inişimin beş aylık hamile bir kadını andırdığını fark edince gülümsemeden edemedim. Utanmasam seke seke yürüyecektim de işte zor tutuyordum kendimi.

Sonunda salona vardığımda, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Müge’nin oturduğu koltuğa ilerledim. Her ilerleyişimde

ise Müge'nin asık ve düşünceli yüzü netleşmişti. Dudaklarımdaki gülümseme solup gitmiş yerineyse kaşlarım çatılmıştı. Sessizce yanına ilişmeme rağmen beni fark etmeyen Müge'nin önüne geçip, "Müge?" diye seslendim. Bir kâbustan arınmışçasına silkelenip aniden bana baktı. Gözleri ani sestten ürküp büyümüştü ve bir süre yüzüme baktıktan sonra etrafı taradı. Sanki o an nerede olduğunu unutmuş gibiydi.

Toparlandığında ise "Pardon ya dalmışım," dedi.

"Sen iyi değilsin, ne oldu?"

O anki yüz ifadesini görmemiş olsaydım, belki kurcalamazdım ama Müge'nin bir şeyleri sürekli saklaması hamilelik hormonlarından mı kaynaklıdır nedir, merakımı harlayıp duruyordu.

"Bir şey yok, sadece öyle boşluğa dalmışım," diye geçiştirdi beni. Fakat ben inatla yanına oturup, "Yüz ifaden pek öyle söylemiyor ama görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyor. Lütfen artık içindekileri bana anlatır mısın?" dedim ısrarla. Beni görmesini, yanında olduğumu bilmesini, ona kol kanat gereceğini hissetmesini istiyordum.

"Uzun bir hikâye ama."

"Vaktim var."

Dudakları oynamaya başladığında, koltuğa yaslanmış vaziyette onu dinliyordum. Önce Sefa'yı anlattı, ilk aşkı oluşunu, ardından annesi Hayat Hanım'la Sefa'yı aynı yatakta basmasını. Sefa yüzünden çektiği acıları, Erdem'i sırf Sefa takıntısından kurtulmak için seçtiğini ve Erdem'in de Kılıç'ı aratmaz bir psikopat oluşunu... Bir gün önce yaşadığı olayı, her şeyi anlattı.

Hiç sözünü kesmedim, o susana kadar dinledim sustuğunda ise, "İnsan kime âşık olacağını seçemiyor ama aşk için gururundan vazgeçmeyişin önemli, Müge. Bak, biraz klasik konuşacağım, farkındayım lakin Sefa için çektiğin acıya, kalbine ve ruhuna verdiğin hasara değer mi cidden? Bu dünyaya geldiğimizde ne senin yanında Sefa vardı ne benim yanımda Kılıç vardı. Bilakis öldüğümüzde de onlar olmayacak. Yani kimse vazgeçilmez değil, önce kendini sev. Bencil ol, karşıdaki annen de olsa sevdiğin adam da

olsa, bencil ol. Kırıp dökmekten çekinme, içine atma. Hayat kendini seviyorsan çekilir, başkalarına verdiği sevgiyi bir kez olsun kendine verdin mi?” dedim.

Hayat en çok bana bencil olmayı öğretmişti. Çünkü kendisini üstün gören canavarların içinde ölmeden yaşamamanın bir yolu varsa, o da bencil olmaktı. Bencil insan, en zor anda bile durumdan nasıl sıyrılacağını düşünür, durumu düzeltmeye kalkmazdı ve ben hep bu şekilde bu evde yaşayabilmişim. Şimdi geçmişteki ben, Müge olsun istiyordum.

“Zergül, ben senin gibi değilim. Bak benim kabuğum saydam, ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım insanlar içimi görüyor, bundan asla kaçamadım.”

“Görsünler, çok mu önemli? Yaralar insanı av yapmaz. İnsanı av yapan boyun eğmekle olur,” dedim ve dalgın şekilde yüzüme değil de yer döşemelerine bakan Müge’ye kafamı eğdim. İstedğim şey dikkatini bana vermesiydi. “Sefa’yı geç, o el insanı ama sırf annen diye zaafına yenik düşme. Canını yakan baban da olsa silmekten geri durma, insanları affetmek seni yüce biri yapmayacak ki sen kişilik olarak Kılıç’a daha yakın birisin. Neden onu örnek almıyorsun?”

Yüzü bana döndü, kaşları kalktı. “Kılıç Bey’in neyini örnek almam lazım? Adam öldürmemi istemiyorsundur umarım?”

Gülümsedim elimi çenesine atıp göz göze gelmemizi sağladım. “Hayır, Kılıç’ın en örnek alman gereken özelliği, hiçbir şekilde iyi veya kötü kimseye borçlu kalmamasıdır. Yani anlayacağın, kötülük konusunda karşındaki insandan her zaman bir adım önde ol. Sefa mı? Yol ver, gitsin. Sefa kim ki? Altımızda çalışan biri. Hayat Hanım mı? O zaten sana kazığın en büyüğünü atmış biri, sen-ce artık kızı vafında kalmana gerek var mı? Vur tekmeyi gitsin, bırak onların canı yansın. Sen burada kimler kalbimi ezip geçti diye düşüneceğine, kafayı yiyeceğine kimin ayağını kaydıracağının planını yap. Emin ol, ilk zamanlar zor gelir ama yaptıkça bir şeylerin değiştiğini fark edeceksin. Madem Erdem’le olacaksın, her anlamda ol.”

Derin bir nefes aldı ve geri verdi. Ardından gözyaşlarını gelişi güzel silip bana baktı. “Madem bu gerekli diyorsun, yürü gidiyoruz,” der demez elimi tuttu ve beni de kendisiyle ayağa kaldırdı.

Meraklı gözlerle, “Nereye?” diye sordum. Yüzündeki hınzır ve kendini beğenmiş bir sırıtışla, “Poligona,” dedi.

Şaşırp birkaç saniye teklesem de ardından kafamda beliren tilkilerim sağ olsun, Müge’nin yüzündeki sırıtış bana da bulaştı. “Terapi diyorsun?”

“Kesinlikle. Üstünü değiştir de gidelim,” dediği anda, salondan içeri giren adım sesleriyle kafamızı gelenlere çevirdik.

“Hayırdır, nereye?” diye soran kişi Kılıç’tı.

Yanında ise Erdem, Sefa, Sinan, Arat ve Han bulunmaktaydı. Arkasındaki erkekleri görmezlikten gelerek, “Kız kıza takılmak istiyoruz da dışarı çıkacağız,” dedim.

Başını onaylar gibi sallayıp yaklaştı. Ev haline hâlâ alışamamıştım. Düne kıyasla yüzüne biraz daha renk gelmişti. Yavaştan iyileşiyor olduğunu gösteren ses tonuyla, “Nereye gideceksiniz?” diye sordu.

“Poligona,” dedi Müge. “Siz silah kullanmaktan ne anlarsınız?” diyerek alaycı şekilde konuşan Sefa’ya kayan bakışlarımla, öne çıkıp kaş çattım. “Sen de ananın karnındayken öğrenmediğine göre, zor olmasa gerek? Öyle değil mi?”

“Yenge yanlış anlama hemen, ya demek isted-”

Sözünü bitiremeden Müge araya girip, “Bizim ne yapacağımızı sorgulamak, senin haddine değil,” dedi, tüm nefretini kullandığı kelimelere akıtarak Kılıç’a döndü. “Kılıç Bey, sizin sürekli kullandığınız poligonda biraz atış dersleri almak istiyoruz. Korumalar zaten yanımızda olacak hem...” dedi, bana göz ucuyla bakıp Kılıç’a geri döndü “Zergül hamile, ne zaman ne olacağı belli olmaz. Silah kullanmayı öğrenmek şimdi olmasa bile bir gün işine yarayacaktır keza benim de öyle.”

“Kılıç bence Müge haklı. Bizim zaten uğrak yerimiz olan bir

poligon olduğu için yüzler tanıdık, arıza çıkmayacaktır,” diyerek bizi destekleyen Sinan’a gülümsedim. Bu adam iyiydi, her zaman mantıklı konuşan ve karar veren insanlardandı.

“Kendilerini yaralayabilirler,” diyerek Sinan’ın lafına karşılık veren Sefa yüzünden, sabır çekercesine soludum.

“Karar verecek olanlar biz değiliz, Sefa. Hatırlatırım,” diyen Sinan başıyla Kılıç ve Erdem’i işaret etti.

Erdem, Müge’ye uzun süre hiç sesini çıkarmadan baktı, sonra Kılıç’a döndü. “Şimdilik poligona gitsinler. İşimiz bitince biz de gideriz yanlarına, biz gelene kadar da temel öğretilere başlarlar.”

Sefa’nın yüzü her an Erdem’in üstüne atlayacakmış gibi dururken bundan aşırı zevk almıştım. Müge’nin söylediklerinden sonra, Sefa’ya gram merhamet duymuyordum hatta bana birinin ölüm hakkı verilse, ilk göstereceğim kişi Sefa olurdu.

Kılıç sonunda etrafı dinlemek yerine ben ve Müge’ye göz atıp, “Tamam, biz gelene kadar poligondan çıkmak yok. Atış yapmak da yok, sadece temelleri öğrenin,” dediğinde içim rahatlamıştı, yine izin vermeyecek diye korkmuştum. Evde takılı kalmaktan ziyadesiyle bunalmıştım.

Müge’nin elinden tuttum. “O zaman biz hazırlanalım,” diyerek yanımda sürükledim. Kılıç ve diğerlerini arkamızda bırakıp, merdivenlerden yukarı çıkarken Müge kulağıma eğildi. “Öldürmemek için zor tuttum kendimi,” dediğinde Sefa’dan bahsettiğini anlamıştım.

“Kul kaderini, kahpe hak ettiğini yaşarmış. Merak etme onun ipini de çekeriz,” derken Sefa’yı kafamda bin bir parçaya çoktan bölmüştüm. Ama en çok bedel ödetmek istediğim biri varsa, o da Müge’nin annesiydi. Oldum olası sevmemiştim zaten o kadını, sözde babamı kınayan, aldatılmanın acısını yaşayan kadın, kendi kızının sevdiğine göz dikiyordu. İşte ak kemikleri sevmememin en temel nedeni buydu, hepsi birbirini eleştirse de aynılardı.

Madem iki kardeş birbirimize tutunmuştuk, o zaman her musibete imzamızı ortak atmak gerekti, öyle değil mi?

Ömrü hayatımda sadece iki erkeğe temas olarak yakın bulunmuştum. Birisi eski sevgilim Yücel'di, birisi de zorunlu bir evlilik yaptığım Kılıç'tı. Şimdiki zamana gelecek olursam, sırtıma değen göğüs bir erkeğe aitti ama bu erkek Kılıç değil, poligondaki hocalardan biriydi. Sözde terapi için geldiğimiz yerde, flört adı altında yakınlık kurmaya çalışan erkek müsveddeleri vardı. Gelir gelmez adımı yaşımı öğrenip bana kur yapmaya çalışan sarışın adamın, bir nevi zengin kadın avcısı olduğunu söyleyebilirdim. Ak kemikli evli kadınlar birkaç kaçamak yaptığından olsa gerek, ben ve Müge'yi de o kadınlardan biri sanmışlardı.

Elini belimde hissettiğimde dişlerimi sıktım. Kesinlikle kavga çıkartmayacaktım, eğer kavga çıkartırsam Kılıç bir daha asla dışarı çıkmama müsaade etmeyebilirdi. Bu yüzden sakın kalmaya ve içimden sabır çekmeye çalışıyordum.

“Zergül Hanım, artık temelleri öğrendiğimize göre silahı elinize vermemi ister misiniz?”

Elinize vermemi derken? Yaptığı ima son şalterlerimi de attırmıştı. Sinirle bir adım ileri gidip ona yüzümü döndüm. “Çok pardon, duyamadım. Neyi elime verecekmışsin?” diye sorarken gözlerimi kıstım.

O sırada, bir tarafta diğer elemanla uğraşan Müge'yi gördüm. Masa başında silahları inceleyen Müge, bakışlarını asla saklamayıp adama öldürücü bakışlar atmaya başlamıştı. Adam neyden cesaret aldıysa, Müge'nin elinin üstüne elini koydu. Tam buradan görmüştüm Müge'nin gözünün seğirdiğini, hani adamın ümüğüne yapışmasına son saniyeler diyebilirdim.

“Silahı, tabii ki,” deyip benim aramıza koyduğum mesafeyi hışımla kapattı. “Yani siz başka şeyler de arzu ederseniz, numaramı verebilirim.”

Şu dünyada öğrendiğim şeylerden birisi, asla yakışıklı erkeklerle kanmamak olduğuydu. Nedense yakışıklı doğan erkekler fazla aptaldı ve bunun başlı başına kanıtı gözlerimin önünde duran adamdı.

“Frene bas istersen. Çıkmaz sokaktasın, haberin olsun son-

ra duvara toslama,” der demez sinirden gülmeye başladım. Karşımdaki adam bunu yanlış anlamış olacak ki eli yanağıma doğru usulca bir yol aldı. Fakat yolun yarısında başka bir el tarafından tutulup tabiri caizse çuval gibi geriye ittirildi.

“Sizi bana sayıyla mı veriyorlar, çok merak ediyorum.”

Kılıç, önüme geçip adamla aramdaki boşluğu bedeniyle doldurduğunda, içimdeki o güven hissini tarifi yoktu. Hiç telaşlanmadım ve hiç korkmadım, hak etmişti.

Sarışın adam seslice yutkunduğunda tatlı tatlı ona gülümse-dim. Ve gözüme ilişen sarışının arkasındaki başka bir manzaraya şahit oldum. Erdem, Müge’nin elinin üstünde duran adamın eline sigarayı basıyordu. Adamın çığlığı bir yana, Müge’nin şaşkınlıkla Erdem’e bakıyor oluşunu keyifle izledim. “Elini yanlış yerlere koyarsan küllük niyetine kullanılırsın, haberin olsun,” diyen Erdem, Müge’nin elinin üstündeki eli alıp kaldırdı. Ve Müge’ye elini çekmesi için bir bakış attı. Elini hızla çeken Müge bir kez olsun göz kontağını bozmadan Erdem’e bakıyordu.

Tabii onların kısımda mevzu bu haldeyken, ben bizim olduğumuz kısma odaklandığım sırada sarışının gulyabani görmüş gibi Kılıç’a bakışıyla karşılaştım.

“Kılıç Bey, yanlış anlad-” diye başladı ama bitiremedi sözünü. Kılıç birkaç adımla ellerini ceplerine atıp sarışının dibine girdi. Bir kafa boyu kadar ondan uzun oluşuyla tepeden bakıp, “Neymiş o yanlış anladığım?” diye sordu.

Birkaç gündür günlük kıyafetleriyle idi ama şu an tam teçhizatlı bir takım elbiseyle dikilmekteydi. Fazlaca baskı kuran gözleri, sarışının olduğu yerde büzülüp durmasına sebep olurken, sarışın, kocamdan gözlerini kaçırıp, “Zergül Hanım’a asılmıyordum, sadece saçında toz vardı, onu alacaktım,” dedi, korku dolu sesiyle. Sesi resmen içine kaçmış gibiydi.

Kılıç başını salladı ve ardından tek elini cebinden çıkarıp çenesini sıvazladı. “Şimdi ben ve Erdem bir oyun oynayacağız. Tabii, oyun dediğin iddiasız olmaz,” derken dahi suratında beliren deli işi sırıtış, gözlerindeki şeytani parıltılar hiç de hayra alametlik

değil gibiydi. “Olur da ben oyunu kazanırsam, sayılı nefeslerinin olduğu şu son saatlerden kurtulursun. Tersî olur, Erdem kazanırsa arkadaşın kurtulur,” dedi ve parmağını sarışının göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. “Sen ölürsün.”

Resmen her türlü birini öldürmeye dayalı bir oyundu. Peki, oyun neydi?

“Kılıç?” diyebilmişim sadece. O ise göz ucuyla bile bana bakmayıp Erdem’e hitaben, “Uzun zamandır seninle oynadığımız bir oyun, var mısın?” dedi.

“Oyunun sonunda kimin öleceğı pek umurumda olmasa da biraz eğlenmeye hayır diyecek değilim.”

“Sen bu işi biliyorsun,” diyerek yanına çağırıldığı adamın kulağına bir şey dedi ve adam hızla odadan dışarı çıktı. Kılıç sonunda gözlerini bana çevirdiğinde, kollarımı göğüs altımda birleştirdim.

İnatla konuşmuyor, sadece yüzüme bakıyordu ve ciddiyim bu, beni aşırı geriyordu. Şu an beni suçlasa daha az gerilirdim. Tek yaptığı şey, gözleriyle oturakları işaret etmek oldu. Tabii ki de hiçbir tepki vermeyip itaat ettim. Onu konuşması için zorlamak, daha çok tüm öfkesini üzerime kusması gibi bir sonuca neden olacağından, uslu bir eş gibi ondan uzaklaşıp oturaklardan rasgele birine oturdum. Müge’nin yanıma gelmesi de uzun sürmedi.

“Ben daha demin ne yaşadım?” diye konuşan Müge’nin gözleri far görmüş tavşan gibi açıktı.

“Ne gibi?”

“Erdem, daha bir gün önce beni tehdit etmişti, şimdi ise elin adamından koruyor.”

“Gelecekte eşin olacak. Yani koruması normal, değil mi?”

“Normal mi?”

Ciddi misin der gibi Müge’ye bakarak, “Şu an saçmalamıyor musun?” diye sordum.

Kafası karışmışçasına gözlerini anlık kapatıp geri açtı. “Başka biri olsa normal karşılarım da Erdem’den bahsediyoruz, Zergül. Herif buz kütleşi, yani o an yaptığı hareket ve bakışları kıskanç bir sevgiliye ait gibiydi.”

“Valla hiç bilmiyorum, senin nişanlın ve benim kocamın kafası bir değişik çalışıyor. Baksana bize asılan iki adamı oyun adı altında birini sağ bırakıp ötekini öldürme derdindeler. Sanki kim daha çok kıskanç oyunu gibi.”

“Ona zaten anlam veremedim,” deyip önüne gelen kıvırcık saçını geriye attı. Tam o sırada da giden korumalar geri gelmişti ama yanlarında iki metrelik, beyaz dikdörtgen bir hedefle. Anlamadığım şey, buradaki hedefler dururken niye bunu seçmişlerdi?

Düşüncelerimdeki sorunun cevap bulması gecikmedi. Kılıç belindeki silahı çıkartıp adamlarına kaş göz yaptı ve sarışın ne olduğunu kavrayamadan, iki koluna giren korumalarla beyaz hedefe getirildi.

“Kılıç Bey ne oluyor?” diye konuşan sarışının, biraz uzağına Müge’ye asılan herif de getirildi.

Yalancı bir şaşkınlıkla, “Söylemedim mi?” dedi Kılıç. “Hedef aslında sizsiniz. Yani siz derken sizin vücudunuzun kenar kısmında kalan beyaz yerler... Hangimiz hedefi öldürmeden, kurşunla vesikalık çıkarırsa kazanan o olacak.”

“Ay yok artık,” diyerek ayağa kalktığımda, sesim yankılanacak kadar yüksek çıkmıştı.

Bana dönen gözlerden ziyade, tek kilitlendiğim Kılıç’ın gözleriydi.

“Otur yerine ve ben işimi bitirene kadar gıcını çıkarma.”

Emriyle birlikte yerime oturdum ama huzursuzdum çünkü yapacakları şeye kendimi hazır hissetmiyordum. Hamileliğimde fark ettiğim ilk şey, fazla hassaslaştığım olmuştu. Genelde asla umursamayacağım şeyler gözümde büyük bir soruna dönüştü. Şu an bile kendimi yavru ceylan gibi hissetmem, tamamıyla bundan ötürüydü.

Hedefler yerini aldığı gibi Kılıç ve Erdem de karşılıklarına geçti. Şarjörü doldurup geri taktıklarında, ikisinin kolları yukarıya kalktı. Kılıç silahı tek eliyle tutuyordu ve yan profil olacak bir pozisyon almıştı. Erdem ise sağ eliyle silahı tutuyor, sol elinin bileğini de sağ elinin bileğinin altında yastık rolü görecektir şekilde koymuştu.

Tam aralarına giren bir koruma üçten geriye saymaya başladı. “Üç, iki, bir,” der demez çekilen tetikler, silah sesleri, namludan çıkan dumanın kokusu burnuma gelmeye başladı. O sırada ikisi de durdu ve birbirlerine baktılar. Bıyık altından sırttıkları gibi aynı anda canlı hedefin kenarları yerine, Kılıç, sarışının beynine ateş ederken Erdem diğer adamın kalbini hedef almıştı.

Müge’yle aynı anda çılgılığı bastım. Müge’nin koluna elimi atıp sertçe sıkmaya başladığımda, kalbim delicesine atıyordu.

“Bu çok fazla,” diye mırıldanan kişi Müge’ydi ve ben onu onaylayamayacak kadar şoke olmuşum. Dilimin varlığı o an yok olmuş gibiydi. Kanla kaplanan yerden gözlerimi alamamakla birlikte, cesetler yeri boyladığında tek duyduğum ses, yanıma doğru gelen ayak sesleriydi.

Kılıç, bileğimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. Bileğime çok fazla baskı uygulamıyordu, arduvaz gözleri gözlerime kaydığında bir an için doğacak çocuğun onun gibi olacağını fark ettim.

Eve nasıl geldim, bilmiyordum. Sözde terapi için gitmiştik ama gidişimiz birilerinin ölümüne sebep olmuştu. Lavaboda yüzümü defalarca yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Şu an hissettiklerim hamileliğin verdiği duygulardan ve tedirginliktendi. Bunun bilincindeydim. Havluyla yüzümü kurulayıp yatak odasına döndüğümde, Kılıç’la karşılaştım. Yatağımın ucunda oturuyordu. Yeni yıkanmış olduğunu belli eden ıslak saçları, tutamlar halinde alnına düşmüştü.

“Buraya gel.”

Ayaklarım artık onun emirlerine öylesine alışmıştı ki fark etmeden kendimi ona giderken buluyordum. Bilinçaltımı tamamıyla kontrol etmekteydi.

Yanına gelir gelmez beni bileğimden tutup kucağına oturttuğunda, eli hiç vakit kaybetmeksizin karnımı sardı. Çok hafif dokunuşlarla karnımı okşayan eliyle mayışlıyordum.

“Bugün yaptığın... O adamları öldürmeye gerek var mıydı?”

“Kılıç Şahbazoğlu’nun karısına yan gözle kimse bakamaz.”

Kendinden emin sözleri içimi rahatlatmıyordu çünkü aklımı kurcalayan başka şeyler vardı. “Madem her türlü öldürecektin, neden ben bunları görmek zorundaydım?”

Boynumda hissettiğim nefeslerin ritimleriyle gözlerimi kapadım.

“Alışman için çünkü senin hayatına ayna tutacak biri varsa, o da benim.”

Ama ben alışmak istemiyordum işte. Normal bir evlilik istiyordum fakat bunun asla olmayacağını bildiğimden acıyla gülümsedim. “Beni kendin gibi acımasız yapacaksın, farkındayım. Peki, ya bebeğimiz, onu da mı?” diye sorarken bile alacağım cevaptan korkuyordum.

Çok gecikmeden Kılıç, “Bebeğimiz, ben babamdan ne gördüysem, benden de aynısı görecektir. Zayıflık yanında ölümü de getirir, unutma, Zergül.”

Yüzünü göremiyordum, bunları söylerken nasıl bir ifade takınıyordu? Keza ben hiç iyi hissetmiyordum, bunun sebebi Kılıç’ın sözlerinde haklı olmasıydı. Düşmanları olan bir adamın karısı da çocuğu da ölümle burun buruna olurdu ve bunun için bebeğimizi çok acımasız, kan donduran yöntemlerle büyüteceğini bilmek... Bir anne olarak benim için kahredici bir gerçektir gelecek.

“Yarın eve yeni bir koruma geliyor.”

“Ev koruma dolu zaten.”

“Gelecek kişi bir kadın, Zergül. Kuzeyden gelen bir kadın,” dediği an yüzümü arkaya çevirdim. “Ne? Ne demek kuzeyden?”

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımızın birbirine çarpmasına sebep oldu. “Kuzeyin liderinin kız kardeşi. Seni ve bebeğimizi koruyacak yeni koruman. Bu evdeki korumaların hepsi erkek, özel anlarda yanında olamazlar. Bu yüzden bir kadın koruma şarttı ve güç bakımından güvenebileceğim tek kişi o kadın.”

Ne demek güvenebileceğim tek kişi o kadın? Kara kemiklileri insan yerine koymayan Kılıç, şimdi gelmiş bir kara kemikli kadına güvendiğini mi söylüyordu? Hem de karnımda vârisini taşıyamama rağmen?

24. BÖLÜM

MÜGE'NİN GÖZÜNDEN

Güvendiğim dağlara kar yağdığını, ben o karın yarattığı çığının altında kaldığımda anlamıştım, sırtımı sadece kendime yaslamam gerektiğini. Aptal bir gençlik aşkının yarattığı ihanetle kirlenen zihnimi, yetişkin olmama rağmen temizleyemiyor oluşum, çığının altında kalmama sebebiyet olan iki insan yüzündendi. Biri her gün evimde gördüğüm, beni doğuran kadındı. Diğeri ise geçmişte âşık olduğum ama sonu hüsrarla biten adama aitti.

O ikisini unutmak için elimden geleni yaptım. Annemle gerekmedikçe konuşmamaya, aynı ortamda bulunmamaya çalıştım. Tabii, ben ne kadar çabalasam da aynı çatının altında oluşumuzun gerçeği, yakıp kül etmek istediğim geçmişî sürekli olarak kâbus gibi önüme serip duruyordu.

Erdem'le evlenmeyi kabul etmemin en büyük sebebi, hayatımın içine eden iki insandan kurtulmanın başka yolu olmamasındandı. Aralarındaki ilişkinin hâlâ sürüyor oluşu, adalet terazisinin bana kestiği en büyük cezaydı. Mutlu olmak istiyordum, bu mutluluk Erdem'le olur mu kestiremesem de belki ilerde çocuğumuz olursa mutlu olabilirdim, değil mi?

Yanımda sürekli konuşan sesi duymuyordum. Kendimce geçmişî süzgeçten geçirip geleceğe kapı aralayacak şeylere odaklanıyordum. Poligona gelmek beni rahatlatmak yerine, aklımı kurcalayan düşüncelerle daha fazla yer açmıştı. “Müge Hanım?” diye kulağıma fısıldayan, arsız ve ulu orta flörte davetiye arayan gözleriyle beni süzen adama kaç çatmamak için kendimle savaştım.

Ona dönüp, “Ne vardı?” diye sordum kabaca. Benimle sürekli

göz göze gelmeye çalışan bu eleman, ne kadar yakışıklı olsa da kafatası saman doluydu. Keza öyle olmasaydı soyadımı duyar duymaz geri vites alması gerekirdi.

Gözleri yine gözlerimde imalı bir şekilde dolanırken tabancanın gövdesinde dolanan elimin üzerine elimi koyduğunda, tam olarak bendeki halatların kopmasına vesile olmuştu. Ona bakmak bile beni aldatan Sefa'nın gözümün önüne gelmesine, her ortamda denk geldiğimizde elin kızlarıyla flört edişine şahit olduğum o anların, film şeridi gibi gözümün önünden geçmesine neden oldu. Kanımı kaynatan bir ateşe maruz kaldığımı hissederken kaşlarım öldüresiye çatıldı.

Elimin üstündeki eli irkildi fakat arsız tarafı daha baskın ola ki geri çekilmek yerine, bu sefer sempatik olduğunu sandığı bir gülümsemeyle bana baktı. "Sizi bu kadar dertli dertli düşüncelere iten nedir, kimdir bilmem ama isterseniz bu gece size tüm geçmişinizi unutturacak bir gece yaşatabilirim," dedi şehvet dolu tınıyla.

Midemin çalkalandığını hissettiğim ve sinirden kendimi kaybedeceğimi anladığımda sakinleşmek istedim. Ben bunları düşünürken adamın arkasından bir beden geçtiğini görmüş, dikkat etmemiştim. Ta ki o beden yanmakta olan bir sigarayı elimin üstündeki ele bastırana kadar... "Elini yanlış yerlere koyarsan küllük niyetine kullanılırsın, haberin olsun."

Erdem... Sesini duyana kadar o olduğunun bilincinde bile değildim. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılırken ona bakıyordum.

Bana sırnaşan adam çığlık attı. "Sikeyim, sen kims-" Eline sigara basan kişinin Erdem olduğunu gördüğü an, cümlesi yarıda kalmıştı.

"Erdem Bey? Siz neden?" diye saçmalamaya başladı. Erdem o sırada sigarayı kaldırmadan boştaki eliyle adamın elini elimden ayırıp bana baktı. Gözlerimiz buluşur buluşmaz bakışlarıyla elimi işaret etti. Ne demek istediğini anlayarak elimi hemen çektim.

Tekrar adama döndü. "Sizdeki bu özgüvenin nedeni erkenden nalları dikme arzusundan mı geliyor?"

“Anlamadım?”

Sigarayı adamın elinden kaldırdı, dudaklarına geri yerleştirdi. “Yakında anlayacaksın,” diye mırıldandı. O anda Kılıç Bey’in birkaç adım uzağımızda Erdem’e hitaben bir oyun oynayacaklarını işittim.

Erdem, adamın yakasından tutup sürüklemekten önce bana baktı. “Zergül Hanım’ın yanına git,” dedi ve Kılıç Bey’in yanına doğru yakasından sürüklediği adamla ilerledi.

Ne olmuştu? Biz daha demin tam olarak ne yaşamıştık?

Cevabını bilemediğim sorular eşliğinde Zergül’ün yanına gitmiş, aynı soruları ona sormuş ama cevaplarından tatmin olamamıştım. Biraz önce canlı fakat şimdi ölü olan ve yerde uzunlamasına yatan iki cesede soğuk bakışlar atıyordum. Günün sonunda iki ceset öldürüp çıktığımız poligonun çıkışında bile Erdem, benimle muhatap olmamıştı. Kılıç Bey’in arabasına Zergül ve ben sessizce binmiş, Erdem ise kendi arabasıyla bizden evvel zıt istikamette yolları ayırmıştı.

Birisi tarafından korunmayalı uzun zaman olmuştu. Eğer kader bana gelecekte Erdem’in beni koruyacağına hatta nişanlısı olacağımı söyleseydi, dalga geçerdim. Çünkü Erdem ve ben, nasıl desem... İmkânsıza kafa atmak gibi bir şeydi. Ateşle buz oyunu gibiydik. Labirentin farklı yollarına ait iki kişiydik...

“Müge Hanım, bakın böyle olmaz ama lütfen durur musunuz!” diye arkamdan bana yetişmek için adımlarını hızlandıran baş hizmetçiye aldırmaksızın üst kata, Erdem’in odasına doğru adımlamaya devam ettim.

Hiç ama hiç iyi bir ruh halinde değildim. “Yakında bu evin hanımı olacağım. Yerinde olsaydım ağzımdan çıkanlara dikkat ederdim,” derken sesimin sert tınısını saklayamıyordum.

Dün gece Erdem’e, bu akşam ailemle akşam yemeği yenileceğini söylemiştim fakat o beni umursamamış, yetmezmiş gibi ‘başka bir zaman’ diyerek beni geçiştirmişti. Hatta üstüne defalarca ara-

mama rağmen cevap vermemesi en sonunda sinirden çıldırmama neden olmuş ve soluğu burada almıştım. Şimdi ise somurtkan baş hizmetçi beni durdurmaya çalışıyordu.

Kadın hızla önüme geçip, “Müge Hanım, Erdem Bey tatil günlerini uyuyarak geçirir. Sizden rica ediyorum, onu uyandırmayın çünkü Erdem Bey uykuluyken saatli bir bombadan farksız değil,” dedi hızlıca. Adımlarımı durdurdum, tam olarak Erdem’in yatak odasının kapısının önündeydim. Bir kapıya bir de kadına bakarak, “En fazla bağırır, çekip vuracak değil ya,” dedim, alay edercesine. Ancak kadının ciddi surat ifadesi gram yumuşamamış, daha da ciddileşmişti.

Hayır, buraya kadar gelip geri gitmeye hiç niyetim olmadığından kadının bakışlarını yok sayıp, “Çekil,” dedim ve yanından hızlıca geçerek Erdem’in odasına bodoslama daldım. Arkamdan duyduğum baş hizmetçinin sesini boş verip sessiz odanın içine doğru adımladım. Çok sadeydi. Neredeyse boş bile diyebilirdim. Gardırop, boy aynası, yatak ve şifoniyer vardı. Oturacak tek yer yatağın karşısındaki puftu. Yatak odası çok klasik olsa da eşyalar otantik bir hava veriyordu. Erdem’in modern eşyalara karşı bir garzinin olduğunu evini gezdiğimde anlamıştım.

Daha da ilerleyip Erdem’in yatağına yaklaştım. Şöminenin içindeki odunlar çatırdarken nefes alıp verme sesleri dışında çıt sesi yoktu. Etrafa göz gezdirirken atladığım bir yere dikkat ke-sildim. Yatağın sol kısmında, yerde bir çalar saat vardı fakat işin garip olan tarafı saatin paramparça olmuş olmasıydı.

Yüzüstü uyuyan adama baktım. Bir eli yastığın altındayken öbür eli başının üstünde serbestti. Üzerinde beyaz bir tişört vardı. Az daha yaklaştım ve yüzüne eğildim. Bir insan uyurken neden kaşlarını çatardı?

“Uyurken de uyanıkken de sorunlu bu herif,” diye mırıldandım. Doğrulup önce boğazımı temizledim. Ardından yüksek sesle, “Erdem uyan,” diye seslendim. Uyanmak ve uyanmamak arasında kalan bedeni kıpırdanmakla yetinirken daha da yüksek sesle, “Erdem!” diye çığırdım.

Tek gözü açıldı, önce etrafı taradı, ardından bakışları beni bulduğunda burnundan soluyordu. “Müge,” diyen sesi çatallaşmış ve haddinden fazla kalınlaşmıştı. Kim olduğuma kesin kanaat getirir getirmez, “Amel defterini kapatayım mı, ister misin?” diye sordu.

Anlayamadım, cümle anlaşılmayacak gibi değildi ama ne alakaydı şimdi?

“Ne saçmalıyorsun sen?” demekle yetindim.

Yataktan kalkmaya niyeti olmayan bedeniyle pozisyon değiştirip sırtüstü yatış pozisyonuna geçti ve tek elini kafasının altına konumlandırdı. Gözleri yine kapanmıştı. “Odamdan diyorum, ya kendi isteğinle sessizce çıkarsın ya da seni sonsuzluğa uğurlarım, cesedini çıkarırlar. Anladın mı?”

Pişkin pişkin yatıp bir de utanmadan beni tehdit ediyor oluşuna şuh bir kahkaha attım. “Meraklısı değilim evinin. O aptal telefonunu açsaydın, emin ol şu an burada duruyor olmazdım.”

Cevap vermedi, sanki uykuya dalmış gibiydi. Beni iplememiş olmasına daha da celallendim. Artık bu bardağı taşıran son damlaydı. Yorganı üstünden bir hışımla çekip yere attığımda, kaşları daha da çatıldı ve gözlerini açtı. Gayri ihtiyari yatakta doğrulduğunda sadece onu izliyordum.

Eliyle saçlarını geriye attı ve ardından şakaklarını ovuşturdu. “Bu yersiz ziyaretini neye borçluyum?” derken sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakmıyor, daha çok şakaklarını ovmaya devam ediyordu.

Onu ve sinirini görmezlikten gelip, “Bu akşam saat sekizde ailem seni yemeğe bekliyor. Hem seninle vakit geçirmek hem de nişan zamanıyla ilgili konuşmak istiyorlar,” dedim lafı gevelemeden.

“Ailen bir gün daha sabredemiyor mu da emrivakiye kalkışıyor?”

“Adam, seninle evleneceğimi hatta bunun öncesinden kararlaştırıldığını yeni duyuyor. Şimdi kalkıp da kimseye suç atma istersen?” diye ona çıkışırken niyetim ailemi korumak değildi. Sadece öfkeliydim çünkü onlara açıklama yapmak zorunda kalan kişi ben oluyordum. Bir süre sessizliğe gömülse de ortam, en nihayetinde

Erdem şakaklarını ovmaya son verip boynunu kütletti ardından bana baktı. “O değersiz ailene haber et, akşama orada olacağım,” der demez ayaklandı. Ve ben kendimi koruma içgüdüm yüzünden geriye birkaç adım atmıştım ki beni kolumdan yakalayıp odanın kapısına kadar sürüklemeye başladı.

Kolumu elinden kurtarmaya çalışıp, “Ne yaptığını zannediyorsun sen?” diye bağırmamla, açılan kapının dışarısına çuval gibi beni attı. “İşin bittiğine göre hadi yaylan,” diyerek kapıyı yüzüme kapattı.

Yemin ederim, kendime gelmem neredeyse bir dakikayı bulmuştu. “Terbiyesiz,” diye mırıldandım. Bu kadar hödük çıkacağı-nı bilmiyordum.

Baş hizmetçinin bir köşede beni sessizce izleyen bedeni ve yüz ifadesi ‘ben demiştim’ cümlesiyle dolup taşsa da kadını umursamayıp bu evden defolup gitme kararı aldım. Bunun hesabını soracak ne yeri ne de zamanıydı ama illa ki acısını çıkartacağıma dair kendimce antlar içmiştim.

Hayatımda hiçbir zaman böylesine harp meydanını anımsatan bir yemek masasında oturmamıştım. Yediğim her şeyin boğazıma dizilmesini sağlayan üç neden vardı. Birinci neden, babamın Erdem’i tanımasına rağmen sorduğu saçma sapan sorular ve Erdem’in onları tek tek yanıtlamasından hatta her yanıtın sonunda babamla dalga geçen surat ifadesinden dolayıldı. İkincisi, annemle karşı karşıya oturuyor oluşumdu çünkü Erdem’in bana o otel odası kamerasını izlettiği günden beri kadını yok sayıyor, hiçbir şekilde diyaloglarına katılmıyordum. Ve en ama en önemli nedenlerden üçüncüsü ise amcam Kamran’ın, yani Kılıç Bey’in babasının bugün geri dönmesiydi. Akşam yemeğini oğlunun evinde değil de bizimle yemek zorunda kalmıştı. Erdem’in hiçbir gerilme göstermeyen rahat tavırlarına nazaran, babam soğuk terler döküyormuşçasına diken üstünde gibiydi. Hatta bu saçma soruları sırf amcamın varlığına alışmak için sorduğuna bile emindim.

“Kılıç’ın, sen ve Müge’yi evlendirmesi doğru bir karar olmuş.

On iki aileye kıyasla, Müge'nin bize sadakatle bağlı bir adamla evlenmesi daha münasip," diyerek ortamdaki saçma sorulara final verdirten amcama şükrettim.

"Eninde sonunda evlenmem gerekecekti. On iki ailenin süs köpeklerine nazaran, Müge'nin ağırbaşlılığı ve soğukkanlılığı tam olarak bir kadında aradığım iki özellik. Haliyle gerçekleşecek bu evlilikten memnunum," diye yanıtlayan Erdem'e kaşla göz arası bir bakış attım.

Beni gerçekten böyle mi görüyordu bilemesem de başkalarına karşı hakkımda böyle konuşması ister istemez hoşuma gitmişti. Gülümseyerek amcama baktım. Amcam beni çok severdi. Hiçbir zaman bir kızı olmamıştı, bu yüzden hep beni kendi kızıymış gibi önemse de annemi ve babamı sevmezdi. Çünkü onları aşağılamaktan geri durmaz, ikisinin her zaman Şahbazoğullarının utanç kaynakları oluşunu söyler dururdu. Ve bunun nedeninin ailemin skandalları oluşu da bu nefretin temeliydi.

Gerçi hak vermiyor değildim. Eğer ailemi seçme hakkım olsaydı asla ikisinin çocuğu olmak istemezdim.

"Kılıç'la nişan için gün belirlediniz mi?"

"Daha zamanımız olmadı, malum gemi olayı baya meşgul olmamıza sebep oldu," diyen Erdem'in sözlerine kafa salladı.

"O işi uzatmadan üstünü kapatın. Kılıç'ın bu birkaç ay, doğacak çocuğuna önem verebilmesi için kafasının rahat olması gerek."

Fırsatı kaçırmayan babam aniden lafa daldı. "Kızım Zergül, Kılıç'a sağlıklı bir oğlan doğuracaktır, sen hiç telaşlanma abi. Gerekirse kızımın üstüne titrer, onu korur kollarım. Kılıç oğlum da işlerini aksatmak zorunda kalmaz."

Elimdeki bardağı dudaklarıma değdirdiğim anda babamın sözlerini işitmiştim. Her kelimesine kusmak istememe rağmen dayandım. Zergül'le evlendiğinde umursamamış, kızı görmeye bile gitmemişti. Şimdi hamile olduğu için gözünde Zergül'ün değeri, paha biçilemeyen bir elmasa dönüşmüştü. Cidden iğrençti.

“Zergül de seni çok babası sıfatında görür ya sanki,” dedim tatlı bir sesle. Gözlerim *hayal kurma* der gibiydi. Babamın gözleri ise bana nefretle bakmaktaydı.

“Ben, onun babasıyım sayemde yaş-”

“Kılıç Bey’in sayesinde yaşıyor. Yanlış hatırlamıyorsam ben küçükken anneme, Zergül’ü öldüreceğini söylüyordun. Şimdi ne oldu da hizmetçi diye andığın kız, ‘kızım’ oldu?”

Bir amcama bir bana baktı. Dilinden çıkacakları iyi tartması gerekiyormuş gibi düşünen yüz ifadesiyle bana döndü. “Herkes hata yapar, ben de yaptım ama bu o kızın benim kanımdan olduğunu ve babasının ben oluşumu değiştirmiyor. Beni affedecektir.”

Özgüvenine hayranca ellerimi kaldırıp alkışladığımda, annem araya girerek, “Kız kardeşini kıskandığın için babanın üzerine gidiyorsun, seni anlıyorum kızım ama bu kadar şamata yeter bence, abartmasan mı?” dedi.

İnanamayarak anneme bakarken, kahkaha atmak istedim ama bunu engelleyen şey amcamın araya girmesiydi. “Kızın üzerine gitmeyin. Neticesinde şu ana kadar yanlış bir kelam etmedi, haksız mıyım?”

Ailede kimse amcamı sorgulamaya cüret edemezdi. Şu an aile lideri Kılıç Bey olsa da amcamın otoritesinin rüzgârı hâlâ aile büyüklerinin ensesindeydi. Konu en nihayetinde kapanıp yemekler sessizce yendi.

Erdem, amcam ve babamla kahve içmek için salona geçerlerken ben de elimi yüzümü yıkamaya lavaboya gitmiştim. Lavabonun kapısında ise kollarını göğüslerinin altında bağlamış vaziyette annem beni bekliyordu. Sanki karşı duvarda o yokmuş gibi göz kontağı kurmayıp salona ilerleyecekken annem bileğime yapıştı. “Birkaç gündür sana ne oluyor?” diye sordu.

Bir koluma yapışan ele bir de yüzüne baktım. “Bana bir şey olduğu yok, olması gerektiği gibi davranıyorum,” der demez kolumu sertçe çekip elinden kurtuldum. Şaşırmış gibiydi, benden beklenilmeyecek tavırlarıma anlam vermek istercesine yüzüme baktı.

“Kızım, karşında düşmanın yok. Annenim ben senin.”

“Oysaki erkek peşinde koşmandan pek annelik yaptığımı göremedim,” derken dilim zehir saçıyordu.

Annem tedirgin olmuş gibi etrafına baktıktan sonra bana döndü. “Müge, sabrımı zorluyorsun, yapma. Mevzu hâlâ Sefa ise sana dedim, o günden beri görüşmüyoruz. Kaç yıl oldu, hâlâ neyin kini bu?”

Gözümün içine baka baka söylediği yalan yüzünden ellerimin hafiften titremeye başladığını hissettim. İkisi de aşağılığın tekiydi. Erdem bu konuda gözümü açmış olmasaydı, annemin yalanları tarafından kandırılıyor olurdum. Sakin kalmak için yavaş ritimlerle nefes alıp verdim.

Yüzüne baktım, yaklaştım. “Sen hani babamın Zergül’ün anesiyle görüşmeye başladığını öğrendiğinde, üstüne çocuğu olduğunu duyduğunda feryat figan ortalığı yıkmıştın, hatırlıyor musun?”

Gözleri geçmişi tararcasına dalıp giderken ben sözlerime devam ettim. “Senin o kadından hiçbir farkın yok. Hadi, onun hayır deme lüksü yoktu, zorundaydı böyle yaşamaya. Fakat sen bile isteye yaptın, önce benim çocukluk aşkımı paramparça ettin. O da yetmedi, beni görmezlikten geldin. Annelik yapmadın, o kumarhane benim, şu bar benim derken gününü gün ettin. Beni bu dünyada en çok yanıltan şey neydi biliyor musun, anne? Senin asla beni incitmeyeceğine olan inancımdı. Ama yine en büyük zararı sen verdin. Yani boş yere günah çıkartmaya çalışma, şurada beş bilemedin altı aya evlenip gideceğim. O zamana kadar bana bulaşma.”

Daha fazla kalmak, onunla aynı oksijeni solumak istemiyordum. Bu yüzden hızla yanından uzaklaştım. Arkamdan adımlarını seslenişini kulak arkası ettim. Olabildiğince çabuk Erdem’le evlenip bu evden gitmeliydim, daha fazla çekecek takatim yoktu.

Salona geldiğimde babamı salonda tek başına otururken buldum. “Amcam ve Erdem nerede?”

Yüzüme bakmıyordu. Sanırım gerçekleri suratına vurmam karnasına dokunmuştu. “Sigara içmeye çıktılar, çardaktalar.”

Hiçbir şey demeden babamın yanından sıvıştım. Evin dış kapısından çıkar çıkmaz serin bir rüzgâr karşıladı beni. Havalar gittikçe soğuyordu. Çardağın yolunu tuttum, etrafta birkaç koruma haricinde kimsecikler yoktu. Çardağın bahçe kapısını aştığımda ise iki kişinin uzaktan gelen fısıltısını işitiyordum. Daha da yaklaştığımda fısıltı netlik kazandı. Karanlığın da yardımıyla ağacın arkasında durdum. Neden birden durdum, neden tehlikete olduğumu hissettim bilmiyorum ama ses netleştğinde ilk duyduğum şey ‘Melek’ ismiydi.

“Ben burada yokken iyi iş çıkardın. Batur gibi bir adamın kanım taşıyan o kadın nihayet öldü.”

Bu ses amcama aitti. Melek öldüğü için apaçık muttu görünüyordu.

“Olması gereken oldu. Ölmesi gerekiyordu, öldürdük. Şansımıza Arat’ın aptal kardeşi Yücel, yemi yuttu. Yutmasaydı, Kılıç Bey’in korunaklı evinde Melek’i öldürmek zaman alabilirdi,” diyen Erdem’le gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Melek’in ölümüne amcam ve Erdem mi sebep olmuştu? Hiçbir tepki veremiyordum. Korkudan mı tedirginlikten mi bilinmez, vücudum yaprak gibi titriyordu.

“Yücel... O çocuk oldum olası güce açtı. Ağgözlülüğü sonu oldu, yazık. Her neyse, Batur, Kılıç onu suçlamasına rağmen nasıl inkâr etmedi, ona şaşırdım.”

“Kamran Bey, biliyorsunuz ki Batur, Kılıç Bey’in canını yakacak her şeyi koz olarak kullanır. Bu yüzden sorgulamayacaktır. Ha, sorgulasa da sorularına cevap bulamaz, sonuçta ikimizin arka planda oluşuna dair tüm delilleri yok ettim.”

“İyi yaptın. Yaptıklarının karşılığını misliyle almanı sağlayacağım, Erdem.”

“Böyle bir şey yapmanıza hiç gerek yok. Kılıç Bey, benim çocukluktan beri arkadaşım. Soyunun yürümesini istediğim ve kimse onun olduğu yere göz dikmemesi için yaptım. Melek, Kılıç Bey için sadece ayak bağıydı,” diyen Erdem’in sesiyle bir süreden sonra kulaklarım uğuldamaya başladı.

“Sen Kılıç için iyi bir yoldaş ve dostsun,” diyerek Erdem’in omzunu sıvazlayan amcam, “Ben artık gideyim. Sen de kayınbabanla biraz daha yakınlaş. Hadi iyi geceler,” dedi.

“İyi geceler, Kamran Bey.”

Amcam yaklaştığında devasa gövdeli ağaca daha da sindim. Bahçe kapısının sesini duyana kadar nefes alıp vermeyi dahi unuttuğum esnada Erdem’in sesini duydum.

“Daha ne kadar orada saklanacaksın?”

Yutkundum. Tedirginlik ve korku benim soğuk terler dökme vesile olsa da içimde kopan kıızılca kıyameti dışa yansıtmadan ağacın gövdesinden ayrılıp görünür hale geldim.

“Nasıl fark ettin?” diye sorarken bir yandan ona doğru ilerliyordum.

“Parfümünden,” deyip bana bakmadan cebinden sigara paketini çıkarttı.

Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmezcesine ona yaklaştım ve iki adımlık mesafeyi koruyup, “Neden yaptınız bunu?” diye sordum, madem duymuştum yanıtlardı elbet.

“Neden sorguluyorsun, gerekliydi yaptık. Sayemizde kız kardeşin, Kılıç Bey’le evlendi ve hizmetçilikten kurtuldu. Sonuca odaklan, nedenlere değil.”

O kadar rahat söylüyordu ki. Farkında mıydı, sırlarını duymuştum?

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Erdem? Kılıç Bey’in karısını öldürdünüz! Bunu duyarsa ne olacağının farkında mısın sen?”

Sigarayı yakar yakmaz tek fırt çekip dumanı dışarıya üfledi, çok sakindi. “Duymayacak, çünkü söylemeyeceksin. Söylediğin an zarar göreceklere biri de Zergül olacak, biliyorsun değil mi? Sence Kılıç Bey’in öfkesi tek kişiyi mi yakar? Hele ki yeğenin doğacakken, bu düzeni bozamazsın.”

Çok emin konuşuyordu, sanki içimi biliyormuş gibiydi ve bu beni ürkütüyordu. Evet, söyleyemezdim. Bunları daha demin ben de aklımdan geçirmişt看. Yine de bu doğru muydu? Her şeyi bilip susmak, üç maymunu oynamak?

Evet, bu doğru oldu. Bir şeyleri gün yüzüne çıkartmak iyi sonuçlanmayacaktı, bu yüzden bu fırsatı başka bir şeyde değerlendirecektim. Erdem'e yaklaştım, elinde duran sigaraya baktım. Parmaklarımı sigarayı tutan parmaklarına geçirerek havalandırdım ve sigaradan bir firt çektim. Ardından dumanını yaklaştığım Erdem'in dudaklarına doğru üflerken göz göze geldik. "Bir şartla bu sırrı mezara kadar saklarım."

Hafif, yan bir gülümseme sergiledi. "Neymiş o şart?"

Artık geçmişte olanlardan ziyade gelecek için yıkılmaz duvarlar inşa etmek gerekti. Bunun bilinciyle de kendimden emin şekilde, "İlk olarak, Zergül'ün hedefi yüksek sosyete de yer edinmek, adını olabildiğince duyurmasına, saygı görülmesine yardımcı olmanı istiyorum," dedim.

"Bu kadar mı? Sadece kız kardeşin için mi?"

Benden beklenmeyecek bir şekilde ellerimi boynuna dolayıp bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapattım. Yüzü bir duvar kadar düz olan adamda heyecanın gramı yoktu. Yine de gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Bir cesaret, "Sefa ve annemi ayaklarımın dibinde yalvaracakları kadar acınası hale getirmeni istiyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru. İkimiz de bu durumdan heyecanlanmıyorduk. Cansız manken gibiydik.

Eli belimi kavradı. Bu istek daha da hoşuna gitmiş olacak ki sırıtiyordu. Şu an gerçek bir psikopatla evlenmek üzere olduğumun daha da farkındaydım. "Ben onları ayağının altına köle ederim de sen kendine düşen kısmı iyi oynayabilecek misin?"

"Neymiş bana düşen kısım?"

"İnsanları kandırabilecek kapasite, o var mı sende?" diyen sesi, kadife kadar yumuşak olsa da gözleri bir anakondaya aitti.

"Var, yapabilirim."

Dudakları yanağıma değdiği an, anlamıştım ne demek istediğini. İnsanların etrafındayken âşık rolü yapmamızı istiyordu. Bedeni daha da benimle bütünleştiğinde, onun sesi kulaklarıma ilişti.

“İnsanları kandırmak istiyorsan, önce kendini kandır,” diye fısıldadı.

Kesinlikle ne Sefa’ya ne de Arat’a benziyordu. Asla tahmin edemeyeceğim kişiliği ve hareketleri vardı. Erdem Karakan, kesinlikle şeytanın tekiydi.

Tabii, şeytana ayak uydurmaya çalışan ben ne oluyordum bilemesem de, içimdeki intikam duygusu ağır bastığından ona ayak uydurdum. Kafamı göğsüne koyup karanlık bahçeye gözlerimi odakladım.

“Sana öyle âşık rolü keseceğim ki sen bile şaşıracaksın.”

Bu, Erdem’e son sözüm olmuştu.

Artık geçmişimi değil, geleceğimi düşünecektim.

25. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Anneme göre aşk bir çiçektir, çok çabuk solardı. Kışa dayanıksızdı ve mevsim gereği en çok yaşadığımız, bulutların altında hayata devam ettiğimiz mevsim kıştı. Bunları bana anlatırken gözlerinin içinde sayamayacağım kadar kırgınlığın yer edinişini fark ediyordum. Annem büyük ihtimalle Iskarta'da onun kaderini yaşayacağımı düşündüğü için asla âşık olmamam, ümitlenmemem gerektiğini kendince anlatmaya çalışıyordu.

Aşk neydi? Cidden bilmiyorum. Yücel'e tutunmamın en büyük nedeni bana kendimi değerli hissettirdiği içindi. Sürekli yüzümü güldürdüğü, beni hiç sıkılmadan dinlediği ve uyum sağladığı içindi. Fakat kaderin iplikleri beni Yücel'e değil, Kılıç'a bağlamıştı. Bana değeri olmayan sönük bir çakıl taşıymışım gibi davranan bu adama âşık mıydım? Değildim ama bir şey vardı beni rahatsız eden ve o şeyin ne olduğunu birkaç gün öncesinde çözemesem de şu an anlamıştım nedenini. Terk edilme korkusu... Çok güvendiği bir kadın olduğunu bana söylemesi bile, ayağıma batan bir çakıl taşı varmış gibi hissettirmişti. Yeni yeni duygularının kilidini açan kalbim sağ olsun, hiç bu kadar rahatsız olmuş hissetmemiştim. Yüz ifademi olabildiğince düz tutup, "Peki, neden bu kadına bu kadar güveniyorsun?" diye sordum. Aklımdaki ilk soru buydu, bu soruya cevap almak benim için önemliydi.

Yanağı şakağıma değdiğinde, elleri belimde daha da sıkılaştı. Nefes alış verişleri kulağımda ritimli bir şekilde kendini belli ederken Kılıç, "Abisini iyi tanırım, çok güvenilir bir adam ve titiz bir

insandır. Titizlikten kastım temizlik değil, anlamışsındır herhalde?” dedi.

Sadece başımı salladım. Titizlik derken alfa görevi görüp düzeni korumaktan bahsediyordu. Bu da demek oluyordu ki kız kardeşi de bu düzenin arasındaki kişilerden birisiydi. “Kız kardeşi İraz, soğuk bir yapıya sahip bir kadın. Suskundur ama işini iyi yapacak ve seni koruyacaktır. Yani o yüzden şu aklının içindeki aldatma senaryolarından kurtul.”

İster istemez yutkundum ve gözlerimi kırıştırdım. Yakalanmışım gibi hissettiğim için de bocalayarak, “Saçmalama istersen, öyle bir şey düşündüğüm yok,” diyebildim. Sesim bile bir şeylerin ifşasını öne sürerken, Kılıç’ın bana baktığını yok sayarak sadece camdan gözüken yansımamıza odaklandım.

Camdaki yansımamızda iki âşık gibiydik. Onun kucağındaydım, eli belimdeydi, yüzü yüzüme yakın ve gözleri bana kitlenmişti. Sakallarının tenime batışı bile rahatsız etmiyor, onun varlığını hissettiriyordu. Doktor hormonlara dayalı duygusal geçişler yaşayabileceğimi söylediğinde, bu kadar değişebileceğimi bilmiyordum. Ben camdaki yansımada gördüğüm bu kadın değildim fakat duygular fazla yoğundu, ürkmemek elde değildi.

Dilini bir tur altdudağında döndürüp konuşmaya başladı. “Yarın babam geliyor.”

O kadar ani bir şekilde konu atlayışma girmişti ki telaşla kafamı ona döndürmeye çalıştım. Ancak izin vermeyip burnunu açık kalan boynuma sürtmeye başladı. Bu teması yok sayarak, “Ne demek geliyor? Ne zaman haber aldın?” diye sordum.

“Bir saat oldu olmadı. Dün ona gelininin hamile olduğunu söyledim. Gelmesini beklemiyordum çünkü buradan giderken bir daha gelmeyi düşünmüyordu. Fakat torun haberi elinin tersiyle itip bıraktığı bu yere dönmesine yetti.”

Kamran Bey, ben on altı yaşında bu eve geldiğimde evin reisiydi. Tabii bir yıl sonrasında liderlik Kılıç’a geçmişti. Nedenini bilmediğim bir şeyden ötürü Kamran Bey buradan gitme kararı aldı. Onu iten neydi bilmiyorum, duygusal bir adam değildi ve

sert bir mizacı vardı. Onun hakkında çok şey bilmediğim için telaşlanmadan edemiyordum. Melek Hanım öldüğünde bile buraya uğramamışken, şimdi torun haberiyle geri dönüyordu. Ve Kamran Bey'in beni nasıl karşılayacağını, tepki vereceğini bilmediğimden dolayı midemin şimdiden stresten kasıldığını hissettim.

“Seninle evlenmemi nasıl karşılayacak? Kamran Bey, açıkçası o da kara kemiklere pek sevecen değildi.”

“Evli olmamıza rağmen hâlâ hamile olmuyor olsaydın, pek hoşnut kalmazdı fakat şimdi işler değişti. Yıllardır istediği torun şu an senin karnının içinde. Bu yüzden hoş karşılayacaktır, çok kafana takma,” derken bir yandan da karnımı ovuyordu. Ben tepki gösteremedim beni kucağına alıp kalktığı anda, düşmemek için ellerimi boynuna doladım. Yüzünü yatağa dönüp dizlerini kırarak eğildi. “Çarşafı aç,” diye komut verdiğinde, bir elimi boynundan çekip yatak çarşafını açtım. Vakit kaybetmeden beni usulca yatağa sırtüstü yatırdı. Ardından çarşafın üstünde kalan ayak bileklerimi çok az kaldırarak çarşafı çekti ve üzerimi örttü. “Dinlenmelisin.”

Ondan hiç beklemediğim bu ilgi benim için değil, veliahtı içindi biliyordum ama yine de ilgi görmek insanı ruhsal olarak iyileştiriyor diyebilirdim. Hele ki benim gibi aile özlemi çeken biri için ilgi, en büyük zaafı.

Yataktan uzaklaşıp gece lambasını yaktı ve ardından ışıkları kapatır kapatmaz, “İyi geceler,” dedi. Her zamanki gibi sözleri kısa ve özdü, çok konuşmuyordu.

“İyi geceler,” diyerek ona karşılık verdim. Bana son kez bakıp odadan dışarı çıktı. Gözlerim gece lambasının loş ışığının aydınlattığı kadarıyla, camdan dışarı izlemeye koyuldum. Kılıç'a ne kadar belli etmesem de *İraz* denilen o kadını merak ediyordum. Bir aslanla evli olmanın en kötü yanı, sanırım dişi aslanları uzak tutmanın zor oluşuydu.

Mutfığa bugün kaç sefer girmiştım, bilmiyordum. Ama yine ayaklarım mutfığa gittiğinde, baş aşçı ve hizmetçilerin beni görmesiyle bıkkınlık dolu bakışlarını umursamayarak, “Eksik gidik yok, değil mi?” diye zilyonuncu kez aynı soruyu sordum.

Ve baş aşçı, “Evet, her şey hazır. Yemekler fırında pişmiş durumda, Kamran Bey’in en sevdiği şaraplarından birisini depodan getirttim. Et daha yeni kesildi, sebzeler taze. Yemek masası hazır, servis yapacak hizmetçiler hazır, ayriyeten Kamran Bey’in odası da hazırlandı,” diye zilyonuncu soruma, zilyonuncu cevabı verip, beni omuzlarımdan tutarak kapıya doğru yavaş adımlar attırdı.

“Zergül Hanım’ım sizden rica ediyorum, lütfen sakın olun. Hadi kendinizi düşünmüyorsunuz, bari biz çalışanları düşünün. Kılıç Bey, siz buradasınız diye bize ölüm dolu bakışlar atıp duruyor ve bizim can güvenliğimiz tehlikede, *lütfen!*” derken o sondaki *lütfen*’i resmen yalvararak söylemişti. O diyene kadar Kılıç’ın hizmetçilere bakışının farkında değildim hatta kendimin bu kadar abarttığının da farkında değildim. Evlendiğimde eve yeni aldığımız baş aşçının zamanla konuşkan ve söylemek istediğini açıkça dile getiren bir kadın oluşuna şaşırılmış ama zamanla samimiyeti sayesinde onu sevmeye başlamıştım. Çok çalışkandı. Evde kimin ne sevdiğini, ne istediğini, kim neyi içer, neyi yer hepsini ezberlemişti. Gereksiz yalakalıklarla uğraşmayan ve her şeyi açık açık dile getiren bu kadın, evle alakalı yükümü biraz olsun azaltmıştı.

Derinlemesine nefes alıp, “Elimde değil ki salona oturmaya gidiyorum sonra hop aklıma bir şey takılıyor, kendimi burada buluyorum,” dedim.

Gülümsedi. “Sizi anlıyorum, yeni gelin olarak Kamran Bey’e yaraşır bir hoş geldin karşılaması yapmak istiyorsunuz fakat bu kadar stres yapmanıza gerek yok. Çünkü zaten erkekler basit mekanizmalarla çalışan robotlar gibidir. Kadınların dikkatini çeken her ayrıntı, onlar için gözle görülmeyen mikroorganizmalardan başka bir şey değil. Ki bunu da geçtim, siz hamilesiniz, bebeğinizin sağlığı için dinlenmelisiniz. Bu ani hareketler iyi değil. Bel, boyun tutulması yaşayabilirsiniz, lütfen.”

Baş aşçı kırklarında olan olgun bir kadındı. İki çocuğu vardı, ak kemik olan halktan bir aileden gelmekteydi. Böyle bir kadının tecrübelerine güvenip gülümseyerek, “Tamam o zaman ben oturayım,” dediğimde, aynı samimiyetle bana gülümseyip başıyla

onayladı. Mutfaktan çıkar çıkmaz büyük salona doğru ilerledim. Kılıç genellikle oturduğu tekli koltukta oturmuş, elindeki dosyaya odaklanmıştı. Aslında işyerinde olması gerektiği bu saatlerde evdeydi ve bunun tek nedeni babasının geliyordu. Zehirlenmesinin ardından bir hafta olmadan ayaklanmıştı ve bu eminim ki vücuduna iyi baktığı içindi. Cüssesi ve vücut direnci sağ olsun, kolay toparlamıştı.

Telefonu çaldığında, gözlerini dosyadan ayırıp koltuğun önünde duran masanın üzerindeki telefona eğildi. O sırada benimle göz göze geldi ve saniyesinde gözlerini aldığı telefona dikerek telefonu açtı.

“Umarım güzel haberler vermek için aramışsındır?”

Kimdi? Biraz merakla ona baksam da sonrasında gözlerimi baş aşçının elime tutuşturduğu ballı tarçınlı süte diktim.

“İyi, yarın detayları anlatırsın. Kapatıyorum,” deyip kapattığında arayanın büyük olasılıkla Erdem olduğunu biliyordum. Sahi Erdem bugün izinli değil miydi? Müge’yi aramıştım ama birazdan Erdem’in evine gideceğini söylemişti. Öyle olmasaydı, Müge’yi çağırıp yanımda olmasını istemeyi düşünüyordum.

Kılıç, elindeki dosya yığınınına döndü, ben ise sütümü sessizce içip, şöminenin çıkardığı çatırtıları dinleyerek stres atıyordum. Çok geçmedi, bir korna sesi ve hizmetçilerin kapıya koşuşuyla ayaklandım. Kılıç da aynı şekilde, gayri ihtiyari yerinden kalktığında yanıma geldi. “Sakin ol, nasılsan öyle davran.”

Başımı salladım ve beraber kapıya doğru adımladık. Dış kapı çoktan açılmış, eski hizmetçiler ve kâhya, Kamran Bey’e *hoş geldin* diyorlardı. Biz de çok dışta kalmadan yanlarına yaklaştığımızda, Kamran Bey’in gözleri hizmetçilerden bize döndü. Önce oğlunu baştan aşağı süzüp elini uzattı. Kamran Bey için Kılıç’ın yaşlı hali diyebilirdim. Hele ki bakış şekli, duruşu ve yürüyüşü birebir aynıydı. Aklaşmış saçları geriye doğru taranmış, spor tarz bir gömlek ve kumaş pantolon giyiyordu.

Kılıç, babasının uzattığı eli öpüp alnını koyar koymaz, “Hoş geldin, baba,” dedi.

“Hoş bulduk, oğlum.”

Çok vakit kaybetmeden onlara yaklaştım ve Kamran Bey’in beni fark etmesini sağladım. Yüzümde yapmacık olmayan durulukta bir gülümsemeyle, “Kamran Bey hoş geldiniz, öpeyim?” dedim elini tutarak. Müsaade edip elini öpmeme izin verdi.

“Hoş bulduk, gelin hanım.”

“İçeri geçelim, baba. Uzun yoldan geldin, soluklan,” diyerek araya giren Kılıç’la karşılama sona erdiğinde, üçümüz salona geçmiştik.

Kılıç’ın tam yanında oturuyordum. Karşıımızdaki koltukta oturan Kamran Bey, hizmetçilerden birinin getirdiği kahvesini yudumluyordu. İlk önce yemek yemeği teklif etmiştik lakin aç olmadığını, kahvenin kâfi olduğunu söylemişti.

“Batur, onun burada ne işi var?”

İlk sorduğu sorunun Batur’la ilgili olmasını beklemiyordum hatta yüzümdeki şaşkınlığı bile gizleyememiştım. Daha çok Kılıç’ın beni neden karısı yaptığını sorgulayacağını düşünmüştüm. Ya da ben fazla kafamda senaryolar kurduğum için, hep benimle alakalı bir sıkıntı çıkaracağını düşünmeden edememiştım.

Kılıç’ın arduvaz gözleri kısılmış, ismini bile tahammül edemediği adamın konusunun açılmasıyla yüz hatları kasılmıştı. “Ölesi gelmiş, gel beni öldür diyor kendince.”

Kamran Bey, kahvesini masaya koyup bakışlarını Kılıç’tan çekmeden, “Madem ayağına kadar geldi, öldür o zaman,” dedi. “Halledeceğim. Zaten başına bir bela saldım, fişini çekmem yakın,” dediği an Kılıç’ın telefonu çaldı.

“Baba müsaadeni isteyeceğim, bu aramaya bakmam lazım,” dedi arayana bakarken.

Kamran Bey gitmesi için kaş göz yapar yapmaz ortadan kayboldu. Kamran Bey’le koca salonda baş başa kalmıştık. Şu an stresim iki katına çıkmış, ellerimi nereye koyacağımı, gözlerimi nereye dikeceğimi bile bilememezlikle boğuşmaya başlamıştım ki Kamran Bey, aramızdaki diyalogların ilk temelini atacak o soruyu sordu.

“İyi misin, kızım?”

Gözlerim gözleriyle kesişti. Kulaklarımın asla aşına olmadığı o son kelime beni dumura uğratsa da, “İyiyim, sağ olun, siz?” dedim yutkunmadan önce. Garip bir histi. Kızım kelimesi herkese göre basit ama bana göre devrim niteliğinde bir kelimeydi çünkü bu kelime beni aileye kabul ettiğini belli eden bir kelimeydi. Kılıç’ın annesi Fulya Hanım genç yaşta hayata gözlerini yumduğu için babası Kamran Bey’in onayını almak zorundaydım. İşin ilginç tarafı beni bu kadar kabul etmesini beklemiyor oluşumdu.

“İyiyim, torunum olacağını duyduktan sonra yaşlılığın getirdiği hastalıklar pek de önemli olmamaya başladı. Seni tanımaya fırsatım olmadı ama oğlumun seni karısı yapmasının nedeni, kesinlikle sende gördüğü ama ne senin ne de bir başkasının göremediği bir şey oluşudur.”

Kılıç, bende ne görmüş olabilirdi ki? Sırf hırs uğruna benimle evlenecek bir adam değildi ya da karısı istediği için de... Nedenini bilmiyordum ve bu soruyu Kılıç’a sorsam da asla cevaplamayacağını bildiğimden dolayı Kamran Bey’e karşı sesim çıkmıyordu.

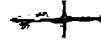
O da beni cevap için zorlamak yerine, “Aklının içinde dönüp duranları, az çok hal hareketlerinden tahmin ediyorum kızım. Bu ailede ihanet etmediğin müddetçe sadakat görürsün, bunu aklında tutsan yeter,” dediğinde, dizlerimi izleyen gözlerimin hedefi Kamran Bey’in gözleri oldu. Donuk bakıyordu, ses tonu ne kadar ılık olsa da bakışları tehditkârdı. Sözlerinin arkasında yatan ima ise çok açıktı. Melek Hanım’ın yaptığı ihanetten bahsediyordu. Batur bana o olayı anlatmasaydı, şu cümlelere anlam yükleyemezdim lakin şimdi tehdidi açık ara fark edebiliyordum.

Duruşumu dikleştirdim, bakışlarımı kaçırmadan, “Sözlerinizi aklımda tutacağım. Hiç şüpheniz olmasın,” dedim. Memnuniyetle beni süzüp yerinden kalktı. Refleks gereği ben de onunla aynı anda kalktım.

“Akıllı kızsın belli. Seninle uzun sohbetler edeceğimiz günler olacağı için bugünlük odama çekilip dinlenmek istiyorum. Eskisi kadar dinç olmayan bedenim uzun yolculukları kaldıramıyor.”

Yüzündeki samimiyetle gülümseyip bir köşede emir bekleyen hizmetçiyi el işaretimle yanıma çağırdım. “Kamran Bey’e odasına kadar eşlik edin.”

Hizmetçi kafasıyla onaylayıp Kamran Bey’e yol gösterirken, Kamran Bey yanımdan geçmeden önce, “Kamran Bey değil, baba demelisin,” dedi ve yanımdan hızla geçip gitti. İşte bu, kabul gördüğümün işareti olan ilk kıvılcımdı. Kafamdaki senaryoların aksine, iyi geçen bir sohbetin bedenimdeki tüm stresi attığını hissedebiliyordum. Lakin asıl iş bundan sonraydı, bu ailede kalıcı bir yer edinmek istiyorsam Kamran Bey’in dediği gibi sadakatimi kanıtlamak zorundaydım.

Sabahın erken saatlerinde uyanmış, elimde kumandayla televizyonu karıştırıyordum. Hamilelik dönemimden dolayı midem oldukça hassaslaşmıştı. Bu yüzden, baş aşçının özel tarifi olan ve mide rahatsızlığına iyi gelen bitkisel çayı içerken kahvaltının da hazırlanışını bekliyordum. Dün akşam Kamran Bey’in Müge’lere gitmesiyle, Kılıç ofis olarak kullandığı odaya girmiş ve bir daha çıkmamıştı. Birkaç gündür evde olduğu için şirkette aksayan işlerini evde yürütmeye çalışıyordu. Bu sabah, doktoru son kontrollerini de yaptığında işinin başına geçmek için hızla evden ayrılmıştı. Kamran Bey ise Kılıç işe gider gitmez taş çatlasın on dakika sonra çıkmıştı. Ona *baba* dememe izin vermişti ancak hâlâ nasıl dillendirebileceğimi bilmiyordum çünkü hiç aşına olmadığım bir kelimeydi. Hele de kendi öz babam dibimde olmasına rağmen ona baba diyememişken, Kılıç’ın babasına baba deme fikri garip hissettiriyordu. Baba kelimesi gerçekten dilden zor çıkan, çıktımı da kalbinin derinliklerinden gelen bir kelimeydi. Bilhassa benim için bu kelimenin anlamı böyleydi. Eskiden öz babama bu kelimeyi çok söylemek istemiştım fakat zamanla bu istekten vazgeçtim. Çünkü öz babam asla bana baba sıfatıyla değil, hizmetçi ve efendisi sıfatıyla yaklaşmıştı. Ondan mütevellit kalbim bir kor parçası iken zamanla soğumuş, buzlaşmıştı.

“Bakıyorum yine gözlerin deryalara açılmış,” diyen tanıdık sesle irkilip sesin geldiği yöne döndüm.

Müge ellerini göğsünün altında birleştirmiş, bana bakıyordu. Daldığımın farkında bile değildim. “Hoş geldin,” diyebilirdim sadece.

Dün gece telefonda biraz sohbet etmiş ve sabah kahvaltısını beraber yapmak için sözleşmiştik. Kahverengi balık kesim bileklerinde biten bir etek ve üzerine giydiği salaş gri renk kazağıyla yine her zamanki gibi güzel görünüyordu. Doğuştan gelme kıvrıcık saçlarını tepeden bir topuz yapmış, birkaç kıvrıcık tutamı da alnına düşürmüştü. Gözlerinde her zamanki gibi buğulu göz makyajı vardı, ona çok yakışıyordu. Kahverengi deri mini çantasını sağ elinden sol eline alarak yanıma yaklaştı. Havanın soğumasıyla artık yazlıkların yerini kışlıklar almaya başlamıştı.

Yanıma gelir gelmez eteğini düzeltip oturdu. “Hoş buldum, yine o aklımda neler var da daldın sen?”

Elimde tuttuğum soğumaya başlamış çay fincanına bakarken bir yandan da onu cevapladım. “Pek mühim konular değil, Kamran Bey hakkında düşünüyordum.”

“Amcam hakkında mı? Niye, bir şey mi oldu?”

“Yok, olmadı. Sadece dün ona Kamran Bey diye hitap ettim ve onu ismiyle değil, baba olarak çağırmamı istedi.”

Tepkisine bakınmak adına gözlerimi ona çevirdiğimde dümdüz bir ifadesi vardı.

“Ee, ne güzel işte. Buna sevinmen gerekirken, neden taktın?”

Rahatsızca kıpırdandım. Gözlerimi kaçırıp, “Müge, ben kendi babama bile baba diyemedim. Bir anda Kılıç’ın babasına, *baba* demek çok garip hissettirdi.”

“Alışırın, Kılıç Bey’e Kılıç demek de zorlanmıştın ama şimdi bak, dilinden ne kadar kolay dökülür oldu.” Durdu, sanki bir şey daha diyecek gibi ağzını açtı. Sonra bir an diyemeyecek gibi olsa da yüzünde aşağılarcasına bir sırıtmayla, “O adama baba dediğin için yat kalk dua et. Ben baba dedim de ne oldu? Ailem batıdaki ailelerin yüz karası. Ailenin servetinin yarısını kadınlarla

ve kumarla yedi. Amcam olmasaydı, halimiz dumandı. Annem desen zaten bana yaptığı şeyi biliyorsun, o da babam gibi bir hayat sürdü. İki kere babam haricindeki erkeklerden hamile kaldı, sonra o bebekleri aldırdı. Hatta bazen acaba o bebeklerden birisi Sefa'dan olma mı diye düşünmeden duramadığım bir dönem bile olmuştu,” dedi, sesindeki tını canının acıdığını belli ediyordu.

Elimi sırtına atıp sıvazladım. Yapabileceğim tek şey buydu. İçindeki öfkeyi benim dindirebilmem imkânsızdı. Ben Iskarta'da sefalet içinde yaşamıştım ancak Müge'nin hayatı da çok iç açıcı geçmemişti. Belki de birbirimize bu yüzden kolay yaklaşabilmiş, birbirimizi kolay anlayabilmiştik.

“Geçmiş eşleşmeyi bırakalım, bak geleceğimiz daha farklı ilerliyor. Ben evlendim, hem de hiç ummadığım bir adamla hatta o adamdan hamileyim,” dedim ve güldüm. “Sonra sen, kendini yan yana bile düşünemediğin bir adamla çok yakında nişanlanmak üzeresin.”

Gülümsedi. “Şaka bir yana gerçekten inanamıyorum. Erdem'le ben... Hayat sürprizlerle dolu cidden.”

“Ben Erdem'i ilk gördüğümde Kılıç'ın yanındaki adamlara kıyasla daha masum, nasıl desem daha sünepe bir tip olduğunu düşünmüştüm. Sonra adadaki olay gecesi Erdem'i görünce bir ürkmedim değil.”

“Onun nasıl biri olduğunu ergenliğimden beri bilen biri olarak sana söylemeliyim ki görünenden fazlasına sahip biri.” Onu bakışlarıyla onaylarken varlığını unuttuğum o durum aklıma düştü. Müge'ye bakıp, “Kılıç, beni korumak için kuzeydeki kara kemik liderinin kız kardeşini korumam yapacağını söyledi. O liderin kız kardeşi kim, tanıyor musun? Adı İraz'mış,” dedim. Bir an durdu, gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Tanımıyorum ama şaşırmadım desem yalan olur. Ak kemik kadın korumalar dururken neden kara kemik bir koruma tutuyor? Ve bu kişi kuzeyin liderinin kız kardeşi...”

Rahatsızlığımı belli etmek istemesem de yüzümdeki o so-murtuk ifadeyi silemiyordum. Mantiğım, “*Alt tarafı bir koruma,*

abartmasan mı?” derken kalbim için olaylar o kadar basit değilmiş gibiydi. Duygusal anlamda çöküş yaşamaktan gerçekten nefret ettiğim bir dönemde olmak bir hayli rahatsız ederken Müge’nin sesiyle ona odaklandım.

“Madem bu mevzu kafanı kurcalıyor, alışveriş bahanesiyle dışarı çıkıp dinlenmek için şirkete geldiğimizi söylemeye ve Erdem’den kız kimmiş, neyin nesiymiş öğrenmeye var mısın?”

Kendi kendime oturup düşünüyordum olsaydım asla uğraşmayacağım şeylerin şu an Müge dedi diye mantıklı gelmesini sorgulamak yerine, kafamla onaylayıp kararlı bakışlarla, “Varım,” dedim. Bu bebeği ve olduğum statüyü korumak zorundaydım, elbette kızın neyin nesi, neyin fesi oluşu benim için önemliydi keza gelecekte hiçbir pürüze yer vermemeye kararlıydım.

Bir saat öncesinde kahvaltımızı yapar yapmaz evden çıkmış ve dikkat çekmemek için de birkaç ıvır zıvır alışverişinde bulunmuştuk. Şimdi ise Levent’in sürdüğü arabanın arka koltuğunda Müge’yle oturuyorduk. Levent’e arabaya bindiğimizde şirkete sürmesi için emir vermiş ve susmuştuk. Onun yanında ikimize özel konuları konuşmayı düşünmüyorduk.

Kısa süren yolculuk arabanın durmasıyla son bulurken önce üzerime çeki düzen verdim. Dizlerimin bir karış altında biten eteğimi düzelterip yanı başımdaki çantayı kapar kapmaz Levent’in benim için açtığı kapıdan aşağı indim ve göz kamaştıran şirket binasına baktım. İlk kez Kılıç’ın şirketine ayak basacağımın heyecanını içimde bir yerlerde kendini belli ettiğinde, vakit kaybetmeden diğer kapıdan çıkan Müge’nin yanına ulaştım.

“Demek şirket burası,” derken etrafı da izlemekten kendimi alamıyordum.

“Kocamın şirketine de gitmedim demezsin artık,” diyerek göz kırpan Müge’yle kahkahamı tutamadım. Tam bir kokoş kadın ağzıyla dillendirdiği cümlesine, “Düşman çatlatmak için gerekliydi bence,” diyerek karşılık verdim. Düşman olarak nitelendirdiğim kişiyi çok iyi bildiğinden olsa gerek, yüzündeki hınzır sırıtmayla, “Hadi içeri girelim o zaman,” dedi.

Başımla onaylayıp aynı anda adımlayarak harekete duyarlı kapının içinden geçtik. Giriş kapısındaki korumalar bizi görür görmez selam verdi. “Hoş geldiniz, Zergül Hanım, Müge Hanım.”

Beni canlı olarak görmemelerine rağmen tanımalarının en büyük ihtimali magazinde boy boy çıkan Kılıç ve benim hakkımdaki haberlerdi. Sadece hafiften gülümsedim, o sırada yanımıza gelen bir adam oldu. Ellerini mütevazı bir şekilde önünde birleştirip, “Zergül Hanım, Müge Hanım hoş geldiniz. Ben lobi danışmanı Mert, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?” diyerek hem benle hem Müge’yle göz kontağı kurdu.

“Hoş bulduk Mert. Kılıç’ı görmeye geldim, burada mı?”

“Evet, Kılıç Bey şu an odasında. Önden haber vermemi ister misiniz?”

Müge’ye yandan bir bakış atıp Mert’e döndüm. “Hayır, gerek yok. Biz sürpriz yapmak istiyoruz,” dedim ve Mert anladığını ifade edip işinin başına geri döndü. Kılıç burada oluşumu bilirse, Erdem’le İraz konusunu tam olarak konuşamazdım.

“Hadi Erdem’in odasına gidelim.”

Müge’nin yol göstermesiyle önce lobideki transparan asansöre bindik, ardından asansör dördüncü katta durur durmaz sağ koridoru döndük. Birkaç adımdan sonra, kenarında Erdem Karakan yazan kapının önünde durduk. Hem merak hem heyecanla Müge’ye baktığımda o çoktan kapıyı iki kez tıklatmıştı. Birkaç saniye beklesek de içeriden ses gelmeyince Müge, “Odasında mı değil ki?” deyip tekrar tıklattı. O sırada bizim olduğumuz koridorda yürüyen, elinde dosya tutan bir kıza dönerek, “Bakar mısın, acaba Erdem nerede biliyor musun? Odasında değil de,” deyip direkt konuya girdim.

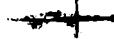
Kız düşürmemek için zor tuttuğu dosya yığınınına rağmen, “Erdem Bey, Kılıç Bey’in odasında, efendim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim, kız da mütevazı bir şekilde eğilerek karşılık verdi ve yoluna devam etti. Somurtum ve Müge’ye döndüm. “Plan iptal gibi.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sağlık olsun. Kız illa gelecek, o zaman da bilgi ediniriz.”

“Madem buraya kadar geldik, bizimkileri görelim de öyle dönelim.”

Ortaya attığım cümleme karşılık, “Aynen, öyle yapalım. Lobideki danışman buraya girdiğimizi biliyor, şimdi onları görmezsek dikkat çekeriz,” diye karşılık verdi.

Kadın hakkında ne kadar bilgi edinememiş olsam da çok kafaya takmadım. Madem Kılıç, o kadın korumaya güveniyordu, benim de güvenmekten başka çarem yok gibiydi. Durumu böyle göz önünde bulunduracak ve üstelemeyecektim.

Müge'nin rehberliğiyle Kılıç'ın odasının kapısına geldik. Müge iki kere kapıyı tıklattığında kapının ardından, “Gel,” sesini duyduk. Kapıyı aralayıp içeri girdik.

Kapının açılmasıyla sessizleşen ortamda kim var diye içeri girdiğimde gözlerim ilk Kılıç'la buluştu. Sonra, karşılıklı olarak koyulmuş kahverengi deri koltuklarda oturan Kılıç, Sinan, Erdem ve Han'ı fark ettim. Erdem ve Kılıç aynı koltukta otururken karşılarında Sinan ve Han, yan yana koyulmuş tekli koltuklarda oturuyorlardı. Kılıç'ın oturduğu koltuğun arkasında ise korumalardan biri olan Sefa ve yanında adını bilmediğim başka bir koruma vardı.

İlk tepki gecikmemiş, Kılıç'tan gelmişti. Aniden yerinden kalkıp ben daha adım atmadan yanımda bitti. “Niye geldin? Bir sıkıntı yok, değil mi?” diyerek bir bana bir karnıma baktı. Onun bu endişeli hallerine alışkın olmayan bünyem ne kadar bu tepkileri yadırgasa da yüz ifadem bu ilgiden memnun kaldığını belli edercesine gülümsüyordu. “Hayır, ben de bebekte iyi. Alışverişe çıkmıştık Müge'yle, ayaküstü laflarken şirkete hiç gitmediğimi söyledim, sonra karar alıp buraya geldik,” dedim tatlı tatlı, hafif pembe yalan barındıran ses tonumla.

Arkama baktı. Tam arkamda duranın Müge olduğundan emin dim ama Kılıç'ın yüzü buraya geldiğim için biraz memnuniyetsiz gibiydi. Bakışlarını tekrar bana döndürmeden önce Sefa'ya bakıp, “Zergül ve Müge'yi eve bırak,” diye emir verdi. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bir iki saniye bilemesem de tam Kılıç geri dönecekken

kolundan tuttum. “Ne demek eve bırak? Buraya seni görmeye geldim ve geldiğim gibi postalıyor musun beni?”

Bir kolunu tuttuğum elime bir de yüzüme baktı. Beton gibi sertleşmiş yüzünde mimik oynamazken, “Başka bir zaman gelersen en güzel şekilde ağırlandırırsın ama bugün değil, Zergül. Şimdi kocanı dinleyip eve gideceksin,” diyen sesi soğuk bir kış gibiydi ve ben kışı sevmezdim. Hele ki şu zamanlar baharı hissederken.

Erdem, Kılıç’ın yanına yaklaşarak bana baktı. “Zergül Hanım, birkaç nedenden dolayı şirket bu aralar güvenli değil. Kılıç Bey’in siz ve Müge’yi eve göndermesinin nedeni bu.”

Kılıç’ın yapması gereken açıklamayı bile Erdem yapınca, ister istemez o kışta hayatta kalabileceğim varsayımlarımdan uzaklaşıyordum. Erdem’e bakıp, “Seni gayet iyi anladım,” dedim ve artık gülmeyen suratımı Kılıç’a döndürdüm. Kolunu bir hışımla bırakarak hâlâ bana bakmakta olan gözlere hitaben, “Ama Kılıç’ı anlamıyorum,” dedim, sesim o an içime kaçmış gibiydi. Çok fazla söz söylemek istiyordum fakat ne yeriye ne de zamanıydı. Hele ki bu kadar insanın pürdikkat bize bakıp dinlemesi dudaklarıma kilidi geçirmeme yetmişti.

Yüzümdeki bütün kırgınlığımı sadece gözlerinin içine bakarak yansıttım. Kısa cümlelerden ibaret olan evliliğimiz artık can sıkıma başlamıştı. Bir şey oluyor, nedenini soramıyordum hatta onu geçtim ben Kılıç’la normal bir sohbet bile yürütemiyordum! Bu yüzden aramızdaki uçurum için köprü kuramıyorduk.

Gözlerim koltukta oturan Sinan Bey ve Han Bey’e kaydı. Sinan Bey bize bakmak yerine yer döşemelerine odaklanmışken, Han Bey gözünü kırpmadan ben ve Kılıç’a bakıyordu. Sanki tartışmamız onu heyecanlandırmış gibiydi. Beni fark ettiğinde kaşlarını ölümüne çatıp ona baktım. Aniden önüne dönüp bize bakmayı bıraktı. Gevşek herif, sinir oluyordum ona ama şu an sinirim asıl sahibine saldıramamak, hıncımı alamamak beni daha da sinirlendiren asıl etkendi.

Müge’nin kulağıma fısıldadığını işittim.

“Zergül burada olmaz. Kılıç Bey’le evde sorunlarınıza yönelik

münakaşa edebilirsin fakat...” dedi ve odanın açık kapısına göz attı. Uzun süre konuşmadığından neye baktığını anlamak için göz ucuyla arkama baktığımda iki kadının odayı dinlediğini fark ettim. Büyük ihtimalle çalışanlar arasından biriydiler.

“Kocanla şu an yapacağın tek bir kavganın yüksek sosyete ne kadar ilgiyle kulaktan kulağa konuşulacağını ve cümlelerin çarpıtılarak başka mevzulara dönüştüğünü söylememe gerek yoktur umarım? Hedefinin ne olduğunu unutma sakın,” diyerek sadece benim onu duyabileceğim tonda fısıldıyordu.

Müge’nin bu sözleri üstümde uzun zamandır hissettiğim aptal âşık ruh halinden ayrılmama ve gerçekliğe uyanmama vesile oldu. Evliliğimizin ilk zamanlarındaki o hedef beynimin içinde bir tur döndüğünde artık yüz ifademi kontrol altına alabilmişim. Yüzümde ılıman bir gülümseme oluştu. Benden sadece birkaç adım uzak olan Kılıç’a yaklaştım. Elimle bileğine okşayıp gülümseyerek, “Madem kocam öyle istiyor, bana da uymak düşer,” dedim, sesim bile anında değişmişti. Şayet tökezleyip düşersem, etimi parçalamak için bekleyen tonca akbaba sayabilirdim ki bunlardan birisi Işıl olurdu. O yüzük mevzusundaki sıkıştırmamdan sonra eline bu tarz bir koz verirsem, sosyeteye girmeden elveda demek zorunda kalırdım.

Kılıç’m bakışları değişmedi ama gözleri ilgiyle beni süzdü. Gözlerimin içine baktı. “Anlamana sevindim,” diyerek Sefa’ya baktı. O esnada ise Müge öne atlayıp Kılıç’a bakarak, “Kılıç Bey, madem ortalık karışık, Sefa’nın sizin yanınızda durması daha uygun olur. Onun yerine Korkut’la gitsek daha iyi olmaz mı?” dediğinde tüm bakışlar ona döndü. Erdem’in dudağının kıvrıldığını fark ettim ama o saniyesinde yüzündeki o mimiği sildi. Sefa ise duygularını pek de gizleyebiliyor gibi değildi, yüzü her şeyi apaçık öne sürüyordu.

“Kılıç Bey, benim gibi biri tarafından korunacak kadar aciz değil, Müge Hanım. Hem Korkut bu meslekte yeni, o yüzden sizi ona emanet etmek pek akıl karı değil.”

Neden Müge’ye inatla karşı çıktı anlamasam da Müge bu söz-

lerden rahatsız olmuşçasına yanımda kıpırdandı. Yüzündeki Sefa'ya yönelik nefreti görmemle olaya dahil oldum. "Sözlerinde haklı olabilirsin ama yanımızda zaten Levent de olacağından sıkıntı çıkacağını düşünmüyorum?" dedim, imalı bir şekilde. Tam olarak *işimize karışma* bakışları atıyordum. Müge'nin nefretini anlayan bakışları, benim bir anda *U* dönüşüme anlam veremiyormuş gibiydi. Eğer Hayat Hanım'la bir ilişki yaşamamış olsaydı, düşman da olsalar ona böyle davranmazdım fakat bir kadın olarak benim bile kabul edemeyeceğim bir halt yediğinden tepkimi koymadan edemiyordum.

Sefa, "Zergül Hanım bakın siz hami-" diye başladığı konuşmaya devam edemeden, Erdem araya girdi. "Kılıç Bey'in sana muhtaç olmadığı kesin ama madem iki hanımefendi de başka bir koruma istiyor, saygı duymak gerektiğini düşünüyorum. Tabii her halükârda son karar Kılıç Bey'e ait," diyerek topu Kılıç'a attı. Sefa, Erdem'i oracıkta öldürecek gibi bakarken Erdem, Sefa'nın bu bakışlarından haz duyuyormuş gibiydi.

"Ne isterseniz onu yapın."

Kılıç hiç konuyu uzatmamıştı. Korkut'a baktı ve Korkut milim yerinden kıpırdamadan durduğu yerinden ayrılıp bize yaklaştığında, sanırım Kılıç'la olan tüm diyaloglarımızın son bulduğu kısma gelmiştik. Çünkü artık yüzüme bakmak yerine Sinan'ın yanına gitmiş, eğilerek ona bir şeyler anlatıyordu.

Biz gitmeye yakın Kılıç lütfedip yüzüme bakma kararı aldığı anda, bir süre onunla bakiştım. Sadece bakışarak sorunlarımızı çözeemediğimizi anlamasını ister gibi dalga geçercesine yüzüne sıırttım. Çünkü bu raundun rövanşı akşam evde yapılacaktı ve Kılıç'ın asla kaçıışı yoktu. Gitmek için ona sırtımı, kapıya yüzümü dönmüştüm ki paldır küldür içeri giren Batur ve yanında bulunan eli silahlı iki adamı görmemle, aniden gerisin geri adımladım. "Senin belanı sikmeye geldim," diye volümü yüksek küfrünü ortaya atan Batur odaya girdiğinden, bir el aniden beni geriye doğru çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan Kılıç önüme siper almış, ben ise arkasında saklanmaya başlamıştım. Batur'un yüzünü göremiyordum,

gördüğüm tek şey Kılıç'ın sırtıydı. Müge ne durumda diye kontrol ettiğimde, sağ tarafında Erdem, sol tarafında Sefa olmak üzere iki adamın arkasındaydı.

“Şşt sakin. Hayırdır bu davetsiz misafirliğini neye borçluyum?”

Kılıç'ın sesi çok sakindi hatta gereğinden fazla sakindi. Batur neden bu kadar delirmişti ki?

“Sen daha iyi bilirsin neye olduğunu. O soyu sopu belirsiz kara kemiklere gemiyi patlattırdığın yetmezmiş gibi, evime tabut mu gönderdin lan sen?”

Ne Kılıç'ın ne de Batur'un yüzünü görebiliyordum. Tamamıyla önümde bir dağ vardı ve ben onu aşamıyordum.

Kılıç onaylamazcasına iki kere cık cıklayarak, “Tabut deyip geçmesen mi? Bir servet ödedim ben ona,” diye alaya aldığında yutkundum. Batur bir anda Kılıç'a yaklaşıp yakalarına yapıştığında, artık nefes almayı bile bırakmışım ki Kılıç, “Korkut!” dedi. Korkut hemen yanımda belirip, kollarımdan tutarak beni Kılıç'tan uzaklaştırdı. Artık ikisinin yüzünü net görebiliyordum. Öfkeden kızgın bir boğaya dönmüş, burun delikleri sık nefes almaktan genişlemiş Batur ve yakasını tutan ellerin öfkesine rağmen yüzündeki o alaycı sırıtışla Batur'a bakan Kılıç'ı gördüm.

“Bana bak, yarrağın oğlu. Benimle taşak geçme, ateşle oynuyorsun.”

“Ben ateşle oynuyorsam, içine atacağım birileri var demektir.” Kılıç sanki bilerek konuyu uzatıyormuş gibiydi ve bu kadar tepkisiz kalmasının nedenini anlayamıyordum. Aklından ne geçiyordu bu adamın?

“Seni öldürmem için yalvaracaksın,” diyen Batur, aniden Kılıç'ın yakalarını bıraktı. Kişi sayısı olarak Kılıç'ın tarafı daha avantajlı olduğundan olsa gerek, Kılıç'm mekânında olayı uzatmak istemediğine emindim. Bir anda gözleri bana döndü.

Bir eliyle Kılıç'ı işaret edip, “Bak gör, kocanın nasıl bir iblis olduğunu gör. Hâlâ böyle bir şeytanla evli kalıp kız kardeşim gibi mi olmak istiyorsun?” dediği an tüm kaslarım gerildi. Batur okları bana çevirmişti ve işin kötü kısmı birkaç kere yan yana görülme-

miz Kılıç'ın bana olan güvensizliğini katlamışken bunu yapması hiç iyi olmamıştı.

Şu an hıncını benim üzerimden çıkartarak Kılıç ve Benim aramdaki uçurumu açmaya çalışıyordu. Batur'la tanıştığım günden beri Kılıç'ın bana ola tavırları daha da fevrileşmişti. Lakin ben daha konuşmadan Kılıç çoktan ona yanıt vermişti.

“Şeytan ilmi olmadığı için değil, edebi olmadığı için cennetten kovuldu. Herkes her şeyi yapar. Kanadı kırık bir kuş bile yeri geldiğinde şeytanlaşabilir,” derken o son cümlede bana döndü. Beni ima ettiğini anlamıştım. Ama neden böyle bir şey dediğini anlayamadığımdan sessiz kaldım. O aklının içinde neler dönüyor, ne planlıyor bilemedim. Ama Batur, Kılıç'ın sözlerinin arkasında neler dediğine takılmıyor olmalıydı ki cebinden çıkarttığı kelebeği gördüğümde gözlerim korkuyla açıldı.

“Kılıç!” diye bağırdığım anda, Kılıç, Batur'a bakarak son saniye ölümcül olacak bir bıçak darbesinden keskin manevra yeteneğiyle kurtulmuştu. Ama yine de sol elinden yaralanmayı önleyemedi. Gözlerim önce yere akan kana, sonrasında Kılıç'ın eline kaydı. Kesik derin gibiydi çünkü oluk oluk kanı yerle buluşuyordu.

Fakat Kılıç sinirlenmek yerine gülmeye başladığında, içimden *tamam*, dedim *kafayı yedi*. Korkut beni sıkı sıkı kollarımdan tuttuğu için yanına yaklaşamıyordum.

Ölüm sessizliğine eşlik eden nefes sesleri, Kılıç'ın duruşunu düzeltmesi ve Batur'a yaklaşmasıyla son buldu. Arkadaki Batur'un iki adamını tutan Sinan Bey ve Han Bey'i daha yeni fark edişimi geçtim, Kılıç'ın amacını çözmeye çalışıyordum. Batur'un tam dibine girdi. Yüzünde gerçekten şeytan işi bir bakış vardı, insanlıktan hallice uzak ses tonuyla konuşmadan evvel, sağlam olan elini havaya kaldırdı ve parmağıyla bir yeri işaret etti. Parmağını takip ettiğimde kamerayı işaret ettiğini fark ettim. “Kasandaki tüm parayı ben kaybettirdim. Gemiye kendi parama rağmen seni dibe batırmak için ben patlattım ve tamamlamam gereken son kısım kalmıştı ki onu da bana sen hediye etmiş oldun. On iki aile kuralı: On iki aile mensubundan hiç kimse birbirine şiddet uygulaya-

maz.” Batur’un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tekrardan kendini toparlayıp, “Kamerayla kaydetsen ne olacak, sonuçta konuşmalarımız da kayıt altına alındı, onu nasıl öne süreceksin?” dedi.

“Yapay zekâyla ses tonunu kopyalayıp diyalogları kendimce benim aleyhime göre değiştirebilirim, sonuçta kamera kaydındaki görüntüler sayesinde sırtımayacaktır.”

Kılıç kadar olayları ince eleyip sık dokuyan bir adam daha görmemiştim. Ne ara bunları tezgâhlamıştı? Batur’un dili tutulmuş gibi konuşmıyordu, zaten oltaya takılmış bir sazan olarak ne diyebilirdi bilmiyorum ama Kılıç’ın onunla işi daha bitmemiş olacak ki son sözlerini de söyledi.

“On iki aileden atıldığın anda, senin devri devranını sikeceğim.”

Kılıç Şahbazoğlu’nun çokça psikopatlık seviyesindeki anlarına şahit olsam da o arduvaz gözlerin içindeki tehlikeli parıltıları gördükçe anladım ki ben aslında daha hiçbir şeye şahit olmamışım. Keza Batur, onun da dediği gibi gerçekten bir şeytana kafa tutuyormuş...

26. BÖLÜM

Ölüm sessizliğini andıran bir ıssızlığın hâkim olduğu ofiste duyulan tek şey, nefes alıp verme sesleri ve hışırtılardı. Tam bir saat öncesinde çıkan kaosun izlerini taşıyan kişiler olarak, yarımız koltukta oturmuş sessizce birbirine bakarken, ben ofis koltuğunda oturan Kılıç'ın yanı başında, ellerimi göğüslerimin altında birleştirmiş, öylece dikiliyordum. Kılıç'ın karşısında bir doktor oturmuş, onun derinlemesine kesilmiş elini dikmekle uğraşıyordu.

Batur, korumlar eşliğinde yaka paça şirketten atılmıştı. Han Bey ve Sefa daha fazla maraz çıkarmaması adına Batur'u yolcu etmek için çıkmıştı. Ve ofiste sadece ben, Kılıç, Müge, Erdem, Sinan, doktor ve Korkut denilen koruma kalmıştık. Doktor en nihayetinde dikmeyi bitirdiği şaheserine bakıp Kılıç'a hitaben, "Dikişlerin patlamaması için dikkatli olun Kılıç Bey ve pansumanı geciktirmeyin," dedi ve Kılıç başıyla onayladı. Doktor malzemelerini toplayıp geçmiş olsun dilekleriyle ortamdan ayrıldığında, gözlerimi Kılıç'ın sargılı eline bakmaktan alamıyordum.

Ona ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim yine de endişelenmekten de geri duramıyordum. Bir an ona bir şey olacak korkusuyla göğsümün sıkıştığını bile hissetmiştim.

"Batur'un fena gözü dönmüş," diye ortamdaki konuşmayı ilk başlatan kişi Sinan olmuştu.

"Bu iyi bir şey, ne kadar sinirlenirse o kadar mantığını kaybedip hata yapacaktır," diyerek onu destekleyen Erdem, Müge'nin oturduğu koltuğun yanı başındaki boşluğa oturdu.

"Bana kalsa kafasını şimdi keseceğim ama av şöleninin yaklaşması işlerimi bozuyor," diyen Kılıç'a baktım. Daha deminki

münakaşadan ötürü gömleğinin yakaları bozulmuştu ve o sağlam eliyle bir yandan yakalarını düzeltirken öbür yandan Erdem ve Sinan'a cevap veriyordu.

İlk kez duyduğum o iki kelimeyi merak edip, “Av şöleni de ne oluyor?” diye sordum.

Tüm gözler bana dönse de cevap vermeye niyetli tek kişi çıkmıştı. O da kız kardeşim Müge'den başkası değildi.

“Av şöleni... Her on iki aileden birkaç kişi, kara kemikli bir erkek seçer ve onlar birbiriyle dövüştürülür. Üzerine bahislerin oynandığı bir şölen, yani boks gibi düşün. Bokstan tek farkı ikisinden birisinin ölmek zorunda olması. Tabii, şölen sadece bundan oluşma değil, birkaç aktivite daha var,” derken biraz mahcubiyet vardı gözbebeklerinde, sanki bunu söylemek onu rahatsız etmiş gibiydi. Neticesinde ben de kara kemik sayılırdım.

Şu an mimiklerim ne durumdaydı bilmiyorum ama yüzümde hâkimiyet kuramadığım bir şey vardı ve ismi aşağılamaydı. Belki bunu kuranlar onlar değildi biliyorum ama yine de yüzümdeki aşağılamaya engel olamıyordum. Bu insanlık dışı eğlence adı altındaki vahşete diyecek tonca kelimem olsa da önümde dinleyecek yüz bulamıyordum. Ben yaşamak için ayağımdaki çakıl taşların acısına katlanırken onların yaşamak için birbirini öldürmesi ve tonca gözün bunu bir eğlenceymişçesine izlemesi, bu dünyanın adalet terazisinin asla bizim yanımızda olmayışının en büyük kanıtıydı.

Gülümsedim ama o kadar yapay o kadar yalandı ki sadece kafamdakileri dışa vurmak istemediğim için kendimce taktığım bir maskeydi bu. Müge gözlerini kaçırdığında, bir şeylerden kendince utandığım fark edebiliyordum ama ötekiler için aynı şey geçerli değildi. Kılıç, yüzünde asla yanlış bir şey yapmadığını izah eden o surat ifadesiyle bana bakıyordu.

Daha fazla bu konuyu kurcalamak istemiyordum. “Eve gitmek istiyorum,” diyebildim. Müge hemen yerinden kalkıp çantasını koluna taktı.

Kılıç yerinden kalkmadan Korkut'a dönerek, “Evin kapısından

içeri girdiklerinden emin olana kadar oradan ayrılma,” dedi. “Emredersiniz, Kılıç Bey.”

Bu konu benim için burada kapansa da Kılıç’la aramdaki konu hakkında tonca cümleye sahiptim ve her bir cümlemi Kılıç’a saptayabilmek için akşamı beklemek zorundaydım.

Yatak odamda sırtımı yatağın başlığına dayamış şekilde oturuyor ve camdan dışarıyı izliyordum. Bir şeyler artık katlanamayacağım bir yoğunlukta canımı sıkmaya başladığından, bir çare bulmak zorundaydım. Kapı birden çaldığında irkilsem de kendimi toparlayıp, “Gir,” diye komut verdim.

Kapı açılır açılmaz baş aşçı elinde tuttuğu küçük bir tepsiyle odama girdi. Tepsiye baktığımda bir kupa ve yanında güzelce hazırlanmış bir meyve tabağı gördüm. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Zergül Hanım rahatsız ediyorum, kusura bakmayın ama bir şeyler atıştırmanız lazım,” dediğinde ona baktım. Büyük ihtimalle hizmetçiler kaç saattir yemek yemediğini baş aşçıya yetiştirmişlerdi.

Komodinin üzerine tepsiyi koyduktan sonra yüzüme baktı. “Kafanızı kurcalayan bir sıkıntınız mı var, hiç iyi görünmüyorsunuz?”

Ayakta dikilmiş beni izliyordu. Oturmasını istediğimden elimle yatağı gösterdim ve işaret ettim. Hiç beklemeden oturduğunda, parmaklarımı iç içe geçirip onlarla oynamaya başladım. “Kılıç, bana karşı çok ilgisiz. Evli insanlar birbirine yakın olur ama bizim aramızda öyle bir uçurum var ki...” derken gerisini getiremedim. Baş aşçıyla birkaç kez dertleştiğim için onunla konuşurken kendimi rahat hissediyordum.

“Peki, bu rahatsızlığınızı Kılıç Bey’e söylediniz mi?”

“Tepkilerim ve tavırlarımla çokça belli ediyorum ama oluru yok. Her hareketim onun karşısında önemsiz,” diye yanıtladım sorusunu.

“Bence siz yanılıyorsunuz.”

Gözlerimi parmaklarımdan çekip ona baktım. Ne demek iste-

diğini anlamadığımdan tüm ilgimi ona verdim. “Nasıl yani? Neyde yanılıyorum?”

Yüzünde şefkatli bir annenin bakışıyla bakıyordu. “Kılıç Bey, size karşı hiç ilgisiz olmadı, Zergül Hanım. Sadece size fark ettirmedi o kadar.”

Konu daha da ilgimi çektiğinden midir nedir, omuzlarımı dikleştirip, bedenimi tamamıyla ona dönerek, “Biraz daha açık konuşursanız sizi anlayabilirim,” dedim kibarca.

Gözleri istekli bir şekilde bana bakıyordu. “Hamileliğinizi öğrendikten sonra her akşam yanıma uğrayıp rapor vermemi istedi. Neyi yiyebildiğinizden tutun, neyi sevmediğinize, neyin ilginizi çektiğinize kadar hep bana sordu. Sizin kokuya hassas olduğunuzu ve evin içindeki gardenya çiçeklerinin kokusundan dolayı midenizin bulandığını söylediğimde, tüm çiçekleri ortadan kaldırmamı istedi.”

O an büyük bir şok yaşamıştım. Gardenya çiçekleri Melek Hanım’ın en sevdiği çiçeklerdi. Kılıç’ın onları kaldırma ihtimalinin olacağını düşünmek bile şaka gibi geliyordu.

“Bazı erkekler transparandır. Gözlerinden, sözlerinden, tepkilerinden nasıl hissettiğini şıp diye anlarsın,” diye söze girdiğinde, aklımda ilk beliren Sefa olmuştu. Çünkü aşırı derecede duygularını saklayamayan bir adam gibi duruyordu, hele de Müge’yi ilgilendiren konularda.

“Ve onların tam tersi olan adamlar da vardır. Sevgilerini her daim içinde yaşayan, dışa yansıtmayan ve korkutucu olan,” derken yüzüme bakıp tekrar gülümsedi. “Kişilikleri öyle keskindir ki zırhının altındaki duyguları kendisi haricinde kimse göremez, duymaz ve hissedemez. Bana sorarsanız, Zergül Hanım, Kılıç Bey tam olarak böyle bir adam. Siz Kılıç Bey’in ikinci evliliği olabilirsiniz ama bence Kılıç Bey aile olmayı ve bir ailenin nasıl olunacağını yeni yeni keşfediyor. Melek Hanım nasıl biriydi bilmiyorum onu hiç görmedim fakat şu konuda eminim, bence Kılıç Bey, Melek Hanım’ı ne kadar severse sevsin, aile kavramını onunla tadamamış bir adamdı. Haliyle bilmediği bu kelimeyi ona tattırmak için adım atması gereken kişi sizsiniz.”

İçimde bir şeylerin kıpırdanışını hissettim, sanki beynim yeni bir aydınlanma yaşamış gibiydi. Aslında on altı yaşımdan beri yanlarında hizmetçilik yapıyorken nasıl bu ayrıntıyı fark edememiştim? Ya da kendi kendime çok kurulduğumdan, yıllardır gözümün önünde olan o cevabı mı bulamamıştım? Bunları fark etmemi sağlayan baş aşçıya minnetle baktım.

“Gerçekten teşekkür ederim. Eğer gelip de benimle konuşmasaydın, belki kafamın içinde dönüp duran döngüden asla kurtulamaz ve gözümün önündeki cevabı bulamazdım,” dedim. Sesimde rahatlamışlığın tonu hâkimdi.

“Ben bir şey yapmadım, sadece sizi cevabı bulmanız için biraz ittirdim o kadar.”

Ellerini iki avucumun arasına aldım. “Bu yardımını asla unutmayacağım. Çok teşekkür ederim.”

“Ne zaman isterseniz ben buradayım,” dedi ve ellerini bıraktığımda gitmek için doğruldu. “Müsaadenizle.”

O anda aklıma gelen bir şeyle, “Bir saniye bekler misin? Senden son kez bir şey yapmanı isteyeceğim,” dedim. Kafamın içinde dönen tilkilerin vesveseleri sağ olsun, bu geceyi kesinlikle boş geçirme taraftarı değildim.

“Tabii ki buyurun lütfen, sizi dinliyorum.”

“Kılıç geldiğinde kendimi iyi hissetmediğimi, bugün çok rahatsız olduğumu söyler misin ona?”

Nedenini anlamamış olsa da yatak içi bir özeli ona anlatamayacağımdan yüzümde masum bir tavırla, “Onunla biraz vakit geçirmek istiyorum fakat ben istedim diye durup dururken yanıma gelecek bir adam olmadığından nedene ihtiyacım var,” diye kafasındaki soru işaretini yanıtladım.

Anlamış olacak ki başını eğip, “Siz nasıl uygun görürseniz. Öyleyse müsaadenizle,” dedi.

“Müsaade senin,” diyerek çıkmasına izin verdim.

Baş aşçı çıkar çıkmaz yerimden kalktım. Ada gezisinden sonra Müge’nin bana verdiği o şeyi bulmak için çekmeceleri karıştırmaya başladım. Onu herhangi bir yere atmış, sonra da unutmuştum.

Sonunda atmak yerine saklamaya karar verdiğim o kutuyu bulunca yüzümde bir zafer ifadesi belirdi. Zihnimde şeytani planlar dönerken sinsice gülümsüyordum. Atmak yerine sakladığım kutuya bakarken kendi kendime, “Sen bunu hak ettin,” diye mırıldandım.

Kılıç’la evlendikten sonra kendimde fark ettiğim çok fazla değişim vardı. Fakat ne kadar değişirsem değişeyim bir huyumu asla değiştirememiştim, o huyum ise kısasa kısas olan bedel ödetmeyi seven tarafımdı. Yatağında boylu boyunca yatan ve hâlâ kendine gelememiş adam Kılıç’tan başkası değildi. Tam üç saat öncesinden eve gelmiş ve baş aşçının ona söylemesini istediğim şeyle beni kontrol için odama girmişti. Dizlerimin üzerinde duran meyve tabağıyla onu karşılayıp ardından ona kendi ellerimle ayva yedirmek istemiştim. Ne kadar reddetse de bir tane yemesini sağlamıştım ve ayvanın içine şırınga yardımıyla sıkıttığım uyku ilacı kendini göstermeye başlamıştı. Dozu olabildiğince az olduğundan, birkaç saate uyanmasını bekliyordum oturduğum yerde. O uyurken boş durmamış, yatağın demirliklerine ellerini bileklerinden sıkı sıkıya bağlamış ve gömleğinin tüm düğmelerini açıp pantolonunu da çıkarmıştı. Elindeki kesiği o an gram umursamamış, daha doğrusu umursamamaya çalışmışım ve kendimce bana yaptığı onca şeyi öne sürüp vicdanımı susturmuştum. Müge’nin verdiği kutuya bakıp vakit kaybetmeksizin kapağını açtım, kutunun içindeki metal halkayı parmaklarımın arasına aldım.

Gözlerimi Kılıç’a çevirdiğimde yüz hatlarını izlemeye başladım. İlk kez onu bu şekilde izleme fırsatım olduğundan, biraz incelemeden duramadım. Hatta uzaktan bakmakla da yetinmeyip başucunda oturarak elimi yüzünde gezdirdim. Harika bir açıyla kesilmiş gür sakalları vardı. Yer yer sakallarının içinde beyazlar görsem de bence güzel duruyordu. Daha dikkatli bakınca kaşının biraz üstünde bir yara izinin olduğunu gördüm. Büyük ihtimalle maziden kalma bir yaraydı, varla yok arası siliklikteydi ama sanki yine de yakından bakınca kendini belli ediyordu. Kemikli bir yüz

şekli olduğu için bazen onu sakalsız hayal etmeye çalışıyordum. Ancak nedense olmuyordu, sanırım bu haline alıştığımdan ötürüydü. Saçlarını hep geriye doğru tarasa da ben onun saçlarının alnına düşmesini daha seksi buluyordum. Hatta sevişirken önüne düşen tutamların terden sıırılsıklam olup alnına yapışması çekici geliyordu.

O kadar derinlemesine bakıyordum ki kendine gelmeye başlayan Kılıç'ı fark etmem uzun sürmüştü. O kapalı gözler kısılarak açılmış ve kaşlar çatılmıştı. Arduvazları nerede olduğunu anlamak istercesine etrafı tararken rotanın hedefi ben olmamla gözleri bana kilitlenmişti. Yerinden kalkmaya çalıştığı an onu engelleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmak için kafasını bileklerine çevirdiğinde, yüz ifadesi bomboştu fakat sesindeki tını için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

“Umarım bu yaptığının mantıklı bir açıklaması vardır?”

Soğuk sesi kulaklarıma ulaşır ulaşmaz bana bakan yoğun bakışlarını umursamaz bir şekilde, “Ben asla mantıksız adım atmam, bunu sen de biliyorsun,” diyerek ona meydan okuduğumda, yarı alay yarı sinirle bana bakıyordu. O hale nasıl geldiğini sormamasının nedenini çok açık şekilde görebiliyordum, zeki olduğundan çoktan idrak etmiş olacak ki o konuda soru sormak yerine amacımın derdindeydi.

“Anlat o zaman, dinliyorum,” diyen sesi ne kadar sakinliğini korusa da bakışları bir ok misali deliciydi. Bu yüzden boğazımı temizleyip, “Her daim bedel ödeyen taraf olmak, sanırım bir yerden sonra canımı sıkmış olacak ki bedel ödeten taraf olmakla yanıp tutuşan tarafım uyanıverdi. Tabii, bunda hamileliğin getirdiği duygu değişimleri de başrol oynamakta, bunu da unutmadan söylemek istiyorum. Yani karının birazcık kendince eğlenmesini umarım çok görmezsin?” derken ses tonum normalden ziyade fazla seksiydi.

Bakışlarını hiç benden çekmeden dudağının kenarı kıvrıldı. “Peki, nasıl bedel ödetmeyi düşünüyorsun da beni bağlama gereği duydun?”

O an dudağımı dişlerimin arasına kısıtırıp, yataktan kalkarak bornozun kuşağını açmak için parmaklarımı kuşakta dolandırdım. Her hareketimi pürdikkat izleyen bakışları gözlerimi bulduğunda, ben kuşağı çözmüş ve bornozu ağır çekimde, yere düşecek yavaşlıkta çıkartmıştım. Kışkırtıcı ve mini bir dantel gecelikle karşısında durduğum an gözlerinin yeni rotası bedenim oldu.

“Zergöl farkında mısın bilmiyorum ama bu bedel değil, düpedüz ödöl,” derken dahi bedenimi süzüyordu.

Ödöl? Bir şey demeden önce usulca yatağın üstüne çıkıp dizlerimin üzerinde, tam karşısında durdum. Kafası yastığa dayalıyken ona tepeden bakmakla bir süre yetindim, sonra parmaklarımı *boxer*’ın uçlarından usulca, iç gıdıklayıcı bir yavaşlıkta geçirdim. Hamilelik dönemimden beri, Kılıç sanki benden bile isteye uzak duruyormuş gibi hissettiğim zamanlara kıyasla, şu an gözlerinin içindeki açlığı görmek egomu okşamıştı.

Penisini ortaya çıkardığımda, Kılıç’ın beklentiyle bakan gözlerine gözlerimi kilitleyip, “Bakalım bunu yaptıktan sonra da ödöl diyebilecek misin,” diye mırıldandım. Kaşları yukarı kalktı. “Neyi yaptıktan sonra?” diye sordu. Onu duymazlıktan gelerek avucumun içinde olan yüzüğü gözle görülür konuma getirdiğimde, Kılıç’ın gözleri yüzüğü bulur bulmaz tüm yüzü kasılmıştı.

“Sakın denemeye kalkışma!”

Şu an siniri bile bana bir şarkının nakaratı gibi gelirken, bir elimle penisini tutup öteki elimle de yüzüğü penisten içeri, kafanın tam aşağısına geçirdim. Yüzüğün penisin etrafını daha sıkı sarması için metali biraz daha içe çevirip sıkılaştırdığımda, tekrar Kılıç’ın sesini işittim.

“Zergöl seni uyarıyorum, şu yaptığından vazgeç yoksa bu oyunun sonu sana patlar.”

“Patlayıp patlamayacak olan tek şey penisin ve bu yüzüğü çıkarıp çıkarmamak da benim insafıma kalmış,” derken bile sesimdeki o eğlenen tarafı gizleyemiyordum. Penis yüzüğü, seks başlangıcında partnerin penisine takılır ve sertleşmiş penisin boşalmasını önleyip kişinin acı çekmesine neden olurdu. Kılıç’tan başka türlü

intikam alamayacağımı anlayan beynim, bu durumu tüm o yaptıklarından sonra intikam almak için harika bir fırsat olarak kullanmaya karar vermişti. Yatakta yatan Kılıç'ın üstüne tırmanıp, ellerimi omuzlarının her iki yanında destekleyerek yüzlerimizi karşılıklı bir konuma soktum. Dudaklarımı iki tur yalarken Kılıç'ın gözleri, dilimle ıslanmış dudaklarıma kaydı. Yüzümü yüzüne eğdiğimde artık soru sormuyordu, sanki bu durumu kabullenmiş gibiydi. Önce dudaklarımızı hafiften birbirine sürmek için yakınlıktırıldığında, Kılıç'ın hızlı atağıyla dumura uğramıştım. Çünkü ben daha ne olduğunu anlamadan, dudaklarını dudaklarıma bastırıp hayvani bir güçle ağzımı açmama sebep oldu. Dili resmen dilimi dövüyor ve geri adım atamamakla birlikte burnumdan nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

Zor da olsa kendimi ondan kurtarıp nefes nefese, "Beni yutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Derin nefesler alıyor, göğsü şişip iniyordu ve itiraf etmeliyim iplerin benim elimde oluşu bir yana, ona tepeden bakmak beni azdırıyordu. Hırıltılı bir gülme sesi çıkarttı. "Emin ol, aklımdakileri bir bilsen sadece yutmakla kaldığım için şükrederdin."

Onu bağlayıp hareketlerini kısıtlayışımı artık umursuyormuş gibi değildi, sanki daha çok birkaç günün birikmişliğinden kalan bir seks aşkı vardı. Parmağımı daha demin düğmelerini çözdüğüm gömlektan kurtulan göğsüne dokundurdum ve göğsünden aşağı yol çizerek kasıklarına kadar geldim. Elimde gezinen gözleri bedeni süzmeye başladığında, dilini azı dişlerinde gezdirdi.

"Bu gece senin istediğın değil, benim istediğım olacak," derken kendinden emin sesimle alay ediyormuş gibi ona baktım.

Bundan hoşlanmamışçasına kıpırdanıp, "Neymiş senin istediğın?" diye sordu.

Cevap vermek yerine gösterme kararı aldım. Bir elimi penisine attığımda çoktan sertleşmiş olduğunu fark ettim. Bakışlarını gözlerinden ayırmadan, dilimle karın kaslarını yalamaya başladığımda gözleri kısıldı. Şakaklarındaki damarlar daha da belirginleşti. Penisinden elimi çektim, iç çamaşırı giymediğım geceliğın

eteklerini belime kadar toplayarak çoktan ıslanmış bacak arama parmaklarımı attım ve parmaklarımı içeriye ittirip kendimi genişletmeye çalıştım.

Ne kadar zevk alsam da her defasında bu tür şeyler yapmaya bir türlü alışamamıştım. Her utandığımda kulaklarım kızarırdı. Şimdi bile kıpkırmızı olduklarına adım kadar emindim. Neyse ki biraz gevşetebilmenin verdiği rahatlıkla parmaklarımı içeriden çıkartıp Kılıç'ın üstüne geri çıktım. Sessizdi ama yüzünden her şeyi net olarak görebiliyordum. Aşırı derecede onu içime almamı istiyormuş gibi bakıyordu.

Bir elimle geceliğin eteklerini bel kısmımda toparlayıp tutarken, öteki elimle de penisi kavradım ve başını deliğe sürttüm. Kılıç'tan gelen erkeksi bir inlemeye eşlik eden inlememle, birbirimizin yüzüne bakıyorduk.

“İçine almak için neyi bekliyorsun?” dedi sabırsızca.

“Kolay mı sanıyorsun almayı? Her defasında canım yanıyor. Yavaş yavaş alacağım.”

Önce başını içeriye soktum. Şimdiden derin nefesler almaya başlamıştım. Birkaç dakika alışma süresi tanıyıp, ardından geri kalanını tek seferde aldığımda tamamı içimdeydi. Doluluk hissiyle birlikte gelen zevk dalgası, aklımı kaybetmeme sebep olacak kadar çoktu.

“Kılıç, sakın hareket edeyim deme!” derken sesim fazlasıyla tehditkârdı. Alışmam için zamana ihtiyacım vardı, yanma hissi ne kadar zevkle karışsa da yok olmamıştı.

“Ellerim bağlı olmasaydı...” dedi ve cümlelerin gerisini getirmek yerine gözlerini kapadı.

Onu ve cümlelerini yok sayarak ağırdan ağırdan hareket etmeye başladım. Yüzüğün soğukluğunu içimde hissediyordum. Birkaç dakika yavaş hareketlerle üstünde hareket etmeye devam ederken ben ve Kılıç'tan duyulan tek ses nefes alış verişlerimiz ve inlemelerimizdi.

“Ellerimi çöz.”

Emrivaki sesi duyar duymaz zevkten kapanan gözlerim aniden

açıldı. “Hayır, ben tatmin olana kadar çözmeyeceğim,” derken kendimden emindim fakat Kılıç daha fazla sabredemiyor olacak ki hayvani bir güçle bileklerini ipi koparmak için sert hareketlerle çekmeye başladı. Şaşkınlığımdan tepkisiz kalırken aniden, “Ne yapıyorsun, bileklerine zarar vereceksin!” diye tepki verdim. O anda korktuğum tam olarak başıma gelmişti. Sağlam elini öyle bir kuvvetle ipin yörüngesinden zıt tarafa manevra yapmıştı ki ipi kopartmıştı fakat bileği bu kopmadan hasarsız kurtulamamış, bir kesik almıştı. “Sen cidden normal değilsin,” dedim şok olmuşçasına.

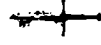
O ise bileğinin kanamasına aldırmayarak bağlı olan diğer elini çözmekle meşguldü. İşi biter bitmez de ben daha olayı kavrayamadan, belimden tutulup sırtüstü yatağa çivilenmişim. Hâlâ içimde oluşunu fırsat bilip hızlı hareketlerle git gel yapmaya başladığında, dudakları dudaklarımı kapadı. Altdudağımı yabani hareketlerle dişliyor, çekiştiriyor ve sonunda emiyordu. Her darbede canım acısa da ar damarım daha fazlasını istemedenden duramıyordu. Kollarımı boynuna dolayıp öpücüklerine karşılık vermeye çalıştım. Dudaklarımla işi bitmiş olacak ki dudaklarımı azat edip, parmaklarını geceliğin askısına dolar dolamaz omzumdan aşağı indirdi. Sonrasında geceliğin göğüs kısmını da aşağı çekerek göğüslerimin dışarıya çıkmasına neden oldu. Vakit kaybetmeden ağzının içine sağ göğüs ucumu alıp vakumlamaya başladı. Gözlerim delirmişçesine kısılmış ve aldığım zevkten ötürü kafamı geriye atmıştım. Hamilelikten kaynaklı mıydı bilmiyorum ama göğüs uçlarım öncesine nazaran daha hassastı. Bu yüzden daha da sert vakumlama-sını istiyormuş gibi iki elimi saçlarının arasına daldırıp göğsüme bastırdım. Sanki ne istediğimi anlamış ki göğüs ucumu dişleriyle çimdiklemeye başladığında dudaklarımdan “Kılıç,” dökülüverdi.

Elleri kalçalarımı sıkıyor ve vuruşları daha da hızlanıyordu. Yüzünde ise zevk ve acıdan oluşma bir kasılma vardı. “Ah, sikeyim,” diye bir küfür savurup aniden içimden çıktığında, dudakları da göğsümden kopmuştu.

Yatakta oturur pozisyonu aldı, penisine taktığım yüzüğün demir kısmım genişletir genişletmez yüzüğü çıkardı. Çıkarmasıyla

birlikte karnıma ve göğsüme fışkıran spermelerin sıcaklığıyla, ben de kendimi serbest bıraktım. Vajinamın girişinin açılıp kapandığını hissediyordum. Bir süre sadece vücudumu izlese de sonrasında bacaklarımı tutarak iki yana ayırdı ve açılan boşluğa kendini konumlandırıp yüzündeki o tatmin olmamış bakışla, “Bir tur daha,” dedi.

Güldüm ve onu onayladığımı başımı sallayarak belli ettim. Günün sonunda gerçekten Kılıç’ın dediği olmuş, ceza değil ödül olmuştu. İkimizin de kavga ve küslüğü seks hayatımıza taşımayı sevmeyenlerden olduğumuzu tam olarak şu anda anlamıştım. Birbirimize olan açlık hissi... Aşk kavramına girer miydi?

Birkaç tur daha yaptıktan sonra yorgun düşmüş ve düşumuzu almıştık. Duştan çıkar çıkmaz ilk işim Kılıç’ın bileğine pansuman yapmak olmuştu. O ise bana kendi elleriyle bornozumu giydirmiş ve yetmezmiş gibi saçlarımı kurulamıştı. Ben önünde, o ise arkamda oturur vaziyette saçlarımı tarıyordu. İlk kez annemden başka birisinin saçlarımı tarıyor oluşunun verdiği o mutluluk duygusunu ne kadar içimde yaşamaya çalışsam da yüz ifademi güçlkle sabit tutabiliyordum. Hâlâ içimde bir yerlerde ilgiye muhtaç o kız çocuğunu hissedebiliyordum. Dışardan ne kadar güçlü görünmeye çalışsam da bu yanıltıcı bir savunma mekanizmasıydı.

Saçlarıma uzanan elin verdiği hissiyatla gözlerimi kapadım. Tarağın dip köklerime dokunuşu ve aşağı doğru süzülüşünü bir süre sessizlik içinde dinlesem de sonrasında aklıma gelen soruyla gözlerimi geri açıp sessizce saçlarımı tarayan Kılıç’a, “Olur da bebeğimiz kız doğarsa hayal kırıklığına uğrar mısınız?” diye sordum.

Hafiften bir tedirgindim. Yüzünü göremiyordum ve ne cevap vereceğini de tahmin edemiyordum. Saçlarımda gezinen tarağın hareketleri anlık durdu, sonrasında hareket etmeye devam etti.

“Eğer bu soruyu birkaç ay önce sorsaydın, ne tepki verirdim bilmiyorum ama şu an baba içgüdüleriyle cevap verecek olursam cinsiyeti umurumda değil.”

İster istemez mutluluğuma engel olamayıp gülümsedim ve

aniden kafamı ona dönüp yüzüne baktım. Yüzümde nasıl bir bakış vardı bilmiyorum lakin genelde bir bıçak kadar keskin olan yüz hatları yumuşamış gibiydi.

“Peki, ona nasıl davranırdın?”

“Oğluma davrandığım gibi.”

O an yüzüm soldu. Onu da kendine benzeteceğini öğrenmek, küçükken hayalini kurduğum sıcak aile şefkatini kızımın göremeyecek oluşunun gerçekliğiyle sınandım. Yanağımı avuçlayan Kılıç’ın eliyle gözlerimi ona çevirdim fakat boynu eğilmiş ve susuzluktan ölmeye yakın bir çiçek gibiydim.

“İyiysen erken ölürsün, kötüyse uzun yaşarsın. Eğer ben gelecekteki çocuklarımıza acımasız olmayı öğretmezsem onları sağ koymazlar. Burada adaletin gölgesi diye bir şey yok.”

İçimi en çok acıtan da Kılıç’ın haklı oluşunu bilmektir. Oysaki ben sadece normal bir aile, normal bir hayat istiyordum fakat lider bir adamın karısı olmak demek, tüm hayalleri uçurumdan atmak demektir. Başparmağı yanağımı okşadığında gözlerim istemsizce kapandı. Bir hışırtı hissettim, ardından alnıma değen onun dudaklarını ve geri çekilişini.

“Bu dünyada *keşke* kelimesi bedel ödetir. Biz o bedeli ödemeyelim diye çocuklarımıza gaddar olmayı öğretmeliyim.”

“Ben onların canavarlaşmasını istemiyorum. Aile olmak ne demek bilsinler istiyorum,” derken bile sesim titriyordu. Çünkü gelecek gri bir pustan ibaretti ve beni korkutuyordu.

“Onları tamamıyla sevgisiz bırakalım demiyorum ama yapmak zorundayım. Her daim çocuğumun arkasında olacağım fakat ben ölürsem ne olacak, Zergül? Sırtını sürekli bana dayarsa güçlü kalabilir mi?”

Hayır, anlamında başımı salladım. Çok duygusal yönden düşünüyordum ama Kılıç haklıydı, bu dünya acımasızdı. Şu an bile ev ahalisini güvende tutan tek şey Kılıç’ın varlığıydı. Bu yüzden içimde bir yerlerde ne kadar üzgün olsam da, “Yapmak zorundayız,” dedim arduvazlarına bakarken.

Yanağımı okşayan eli birazcık da olsa sakinleşmemi sağlıyordu.

Bundan mütevellit konuyu değiştirme kararı alarak başka konu açtım. “Kamran Bey, kendisine baba diye seslenmemi istiyor.”

“Seni kızı olarak kabul etmesi iyi bir şey. Mutlu olman gerekmiyor mu?”

Yüzüm nasıl bir hal aldı da bu soruyu sordu bilemesem de, “Mutluyum mutlu olmasına da malum biliyorsun durumumu... Kendi öz babama bile baba diye seslenememişken, Kamran Bey’e baba diyecek olmak garip hissettirdi.”

“Alışmaya çalış,” dedi kısa ve netti. Tarağı komodinin üzerine bıraktı. Sanırım artık onun için odasına dönme vakti gelmişti. Zaten şunun şurasında sabah olmasına da az kalmıştı. O gitmeye hazırlanırken merak ettiğim başka bir soru daha sordum.

“Hiç benimle evlendiğine pişman oldun mu? Sonuçta bir intikam uğruna evlendin.” Sorarken biraz gerilmiş ve gözlerinin içine bakamamıştım. Kılıç dobra bir adamdı. Her şeyi açık açık söyler, asla çekinmezdi. Pişman oldum lafının onun dudaklarından çıkabileceğini bilmek bile beni tedirgin ediyordu.

Hiç beklemediği bir soruyu ona yöneltmişim gibi bir süre sessiz kaldı. Ve ben bu süredeki sessizliği evet anlamında düşünmeye başlamıştım ki Kılıç konuşmaya başladı.

“Seninle intikam uğruna evlenecek bir adam değilim. Bu aileyi diri tutmak için bir eş seçmek zorundaydım ve sen iyi bir seçeneke-tin,” dediği an bakışlarımı kaldırdım ve göz göze geldik. Kalbim o an maraton koşusuna çıkmıştı.

Ondan asla beklemediğim bu itirafın gerisi de geldi.

“İskarta’ya seni almak için geldiğimde ilk dikkatimi çeken ne olmuştu, biliyor musun?”

Hayır, anlamında kafamı salladığımda iki elini sağ ve sol yanına sabitleyerek üstüme eğildi. Onun kısıkcı altına girer girmez kalbimin sesini duyabileceğini düşünüp korkmaya başlamıştım. Çok ama çok yakındı.

“Karşımda titriyordun ama asla kuyruğunu indirmedin, elin-

deki bıçağı bırakıp yalvarmadın. Ölmek ve yaşamak umurunda değildi, tek derdin başkasının kuklası olmamaktı. İşte karım olmanın nedeni tam olarak bu.”

Sözleri beni gafil avladı. Büyük bir vurgun yemiştım. Kılıç şakağıma dudaklarını değdirdiğinde, neredeyse nefes almayı bırakacaktım. Yüzüm yanıyordu. Hiç ama hiç beklemediğim bu ataklardan ötürü felç geçirmiş gibi durduğum esnada, Kılıç geri çekildi.

“Uyumalısın,” dedi ve benden uzaklaşır uzaklaşmaz seri adımlarla odanın kapısını açıp gözden kayboldu. Onun gitmesiyle derin bir nefes alıp verdim ve sanki ateşimi söndürmek istiyormuş gibi ellerimle yüzümü yelledim ama oluru yoktu. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, beynim ise daha demin duyduğum cümleleri baştan sarmakla meşguldü.

Kılıç’ın deyi miyle benim kirli bataklığım ilk kez çiçek açmıştı.

Her zaman inişli çıkışlı bir hayata sahip olmuştım. Başıma gelmez dediğim ne varsa 3D olarak yaşamış hatta âdeta sahnelerde oyunculuk yapmıştım. Ama bu yokuş aşağı freni tutmayan bir arabanın hızına sahip kalbim, daha birkaç gün önce hiç beklemediğim bir itiraf almıştı. Kılıç, belki bana aşk itirafı yapmamıştı ama ondan daha değerli bir şeye değinmişti. Güçlü bir kadın oluşuma. Bu, benim alabileceğim en büyük iltifattı.

O günden beri kafamı düzgün toparlayamadığımdan olsa gerek, şu anki zamana odaklanamıyordum. Kendime gelmek adına düşüncelerimi perde arkasına itekledim ve karşımdaki önemli olaya odaklanmaya çalıştım. Yarım saat önce, korumam olacak olan İraz adındaki kadın sonunda gelmişti. 1.70 civarı olduğunu düşündüğüm boyu vardı ve vücudu iriydi. Sanki bu yaşma kadar güzellikten ziyade tek ilgilendiği kas yapmaktı gibiydi. Üzerindeki siyah bluzdan bile kol kaslarını net şekilde görebiliyordum. Bol paçalı, lastikli gri pantolonu ve siyah botlarıyla tam karşımda duruyordu. Kısacık siyah saçları, derin bir kuyuya benzeyen siyah gözleri vardı. Bakışları ölü balık gibiydi, benimle tanıştığında bile yüzünü okuyamamıştım. Fazla ruhsuz ve sessizdi. Kılıç karşısında

durmuş, ona ne yapması gerektiğini ve nelere dikkat etmesi gerektiğini söylerken usulca onu dinliyor ve başını sallıyordu.

Birinin omzuma dokunmasıyla gözlerimi yana çevirdim ve Müge'yi gördüm. "İraz bu demek," dedi, benim duyabileceğim yükseklikte.

"Buymuş. Beklediğimden farklı çıktı."

"Kuzeyin kuralları çok sert diye biliyorum. Açıkçası kuzeyin liderinin kız kardeşini yollamasına şok olmadım desem, yalan olur. Kuzeyde kadınlar, batıdakinden daha kısıtlı bir yaşam sürüyor. Onlarda kadının kendi ailesindeki erkekler dışında başka bir erkeğin gözlerinin içine bakması hatta aynı yerde bulunması bile yasakmış. Nasıl izin verdi, hâlâ aklım almıyor."

Ben de bunları ilk duyduğumda şaşırmıştım. Oradaki kara kemiklerin bu kadar katı kurallarla yaşaması, beni ister istemez rahatsız etmişti. Kuzeyde nüfus azdı, bu yüzden her erkeğe iki kadın düşecek şekilde evlilikler olur, nüfus çoğaltılırdı. Şimdi İraz'a bakarken düşünmeden edemiyordum, bu kadın nasıl olur da kuzeyin katı kurallarından kurtulmuş hatta evlilikten paçayı yırtmıştı?

"İraz'a sorup cevabı ne kadar almak istesem de büyük ihtimalle sorularımız yanıtsız kalacak. Önce kalbini bize açmasını beklemek, sanırım en doğrusu," diye yanıtladım Müge'yi.

"İtaat etsin de öğrenmesek de olur."

"O da doğru."

Kuzeydeki kara kemiklerin aslında kendi topraklarına sahip olmasına rağmen batıdakilerin pis işlerini yapmalarının asıl nedeni, kuzey topraklarının çoraklığındandı. Hiçbir ağaç ve bitki yeşermiyordu. Bu yüzden liderleri batı bölgesiyle anlaşmış ve onların paralı askeri olmayı kabul etmişlerdi. Tek istedikleri ise anlaşma karşılığı erzaktı.

"Bakıyorum herkes av şöleni için hazır."

Sesin geldiği yöne döndüğümde Kamran Bey'in merdivenlerden aşağı indiğini gördüm. Kapının eşiğinde ben, Kılıç, Müge ve İraz dörtlüsü olarak Kamran Bey'i bekliyorduk. Bugün benim için çok önemli bir gündü çünkü hamileliğim on iki aile tarafından

duyurulacaktı. Ayriyeten Müge ve Erdem'in nişan tarihi de belli olacaktı.

Müge'yle birbirimize baktık. Av şölenini fırsat bilip sosyete de lafı geçen kadınları da kendime çekmek için büyük bir fırsattı. Bugün kara kemikli kölelerin haline hem üzüleceğim hem de kendim için bir devrim yaratacağım özel bir gündü.

27. BÖLÜM

MÜGE'NİN GÖZÜNDEN

İnsan cenneti de cehennemi de kendi cebinde taşır derler. Verilen kararlar ve yürünen yolların bunun başlı başına en büyük nedeni olduğunu düşünüyordum. Benim hayatımı cehenneme çevirenlerin, yoluma taş koyanların hep sevdiklerim olduğunu bilmek acı veriyordu. Fakat cümle doğrudu, insan cidden seçimleri yüzünden cennet ve cehennemi yaşıyordu. Sanırım bu yüzden değişmeye karar vermiştim. Hayatımda bir defter değiştirmek zor olsa da en azından başka bir sayfaya geçmeyi tercih ettim. Başka bir sayfaya geçmemi sağlayan adamla şu an yan yana oturuyorduk. Daha demin av şöleniyle ilgili söylediklerim yüzünden kız kardeşime bakamıyor, yer döşemelerini izliyordum.

“Eve gitmek istiyorum.”

Zergül’ün sesini duyar duymaz kafamı kaldırmıştım. Dalgın bakışlarla bakıyordu. Kılıç Bey, Korkut’a bize evin kapısına kadar eşlik edeceğinin emrini verdiğinde yerimden kalktım. Sessiz ama kasveti hissettiren o zaman diliminde ofisten apar topar çıkış yaptık. Zergül o kadar hızlı yürüyordu ki Korkut ona ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da bana bakıyordu. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda elimle Zergül’ü işaret ettim.

“Zergül’ü koru, benim için endişelenme,” deyip gitmesi için kaşlarımla işaret verdim.

“Nasıl isterseniz, Müge Hanım,” dedi ve yanımdan hızla geçip Zergül’e yetişti. O sırada Zergül’ü izlemeye o kadar dalmıştım ki biri kolumdan tutup, beni çekerek ona dönmemi sağladığında az kalsın çığlığı basıyordum ta ki Sefa’nın yüzünü görene kadar.

Onun yüzünü bile görmek tüm sinirimi gerisin geri getirdiğinde, kolumu sertçe çekip bırakmasını sağladım.

“Ne istiyorsun?”

Bakışları üzerimdeydi, uzun boyuyla bana tepeden bakıyordu. Önce etrafa göz gezdirdi, ardından üzerime eğildi. Kaçmak istemiş lakin geç kalmıştım.

“Seninle konuşmam gerek. Akşam olunca senin camının önüne geleceğim, çıksan iyi edersin,” deyip hızla yanımdan sıvıştı. Daha fazla moralimi ne diyecek de bozacaktı? Geçmiş tekrar baştan sarsın istemiyordum. Onun beni başka bir şeylerle kandırmasına daha fazla tahammülüm yoktu. Bu yüzden bir karar vermek zorundaydım. Sefa çok inatçı bir adamdı, şayet ben evde olursam camımı bile kırar yine de odama girerdi. Bundan dolayı çantamın küçük kısmında duran telefonumu çıkarıp Erdem’in numarasını tuşladım. Açtığım beyaz sayfanın tekrar aynı mürekkeple lekelenmesini istemeyen kalbimin çarpınışlarını, kulağımın dibinde hissederken ikinci çalışında açılan telefonun ardından Erdem’in sesini duydum.

“Müge?” dedi soru sorarcasına.

Hiç lafı dolandırmadan, “Bu gece senin evinde kalmak istiyorum,” dedim.

“Bunun imkânsız olduğunun farkında değilsin sanırım.”

“Sağla o zaman. Bu gece eve gitmeyeceğim. Ya beni kendi evine alırsın ya da ben başka yerde kalırım, seçim senin. Aklın birini öldürmeye gelince zehir gibi çalışmasını biliyor, ailemi de bu üstün zekânla ikna edeceğini düşünüyorum.”

Derin bir iç çekiş geldi telefonun ardından. Pes etmişlikten miydi yoksa bıkmışlıktan mı bilemesem de Erdem bana sadece, “Yine ne işler çeviriyorsun bilmiyorum ama umarım sana yaptığım uyarıyı çiğneyecek kadar ileri gitmezsin,” dedi ve bir nefes alış veriştikten sonra devam etti. “Korkut’a söyle Zergül’ü eve bırakır bırakmaz seni benim eve bıraksın.”

“Tamam.”

Beklemeden kapanan telefonun ardından lobinin ortasında di-

kilmeye son verip arabaya çoktan binmiş olan Zergül'ün yanına doğru gitmek için adımladım.

Bütün poşetleri yatağın üstüne koyup tek tek açma girişimine başladım. Erdem'in evine geleli neredeyse on dakika olmuştu. Ben hizmetçilerin garip bakışlarını umursamadan direkt Erdem'in odasına çıkmıştım. Kafamın bir tarafına evlenir evlenmez tüm hizmetçileri kovmayı da not almayı unutmamıştım keza bu bakışlar hiç hoşuma gitmiyordu. Zergül'e durumu anlatmış ve Erdem'de kalacağımı, eve uğramayacağımı söylemiştim. O yüzden yakın bir mağazaya uğrayarak rahat bir pijama takımı ve yarın için farklı bir kombin kıyafet almıştım. Zergül de özel kesim geceliğinin yapıldığını, gitmişken onu da almamı istemişti. Bu yüzden pijama, günlük kıyafet ve bir gecelikle Erdem'e gelmek zorunda kalmıştım. Şu an Zergül'ün seksi mi seksi geceliğiyle bakışıyordum. Kumaşın dokusunu hissetmek için parmaklarımda gezdirdiğimde batıya ait olmayan bir kumaş olduğunu fark ettim.

"Kocanı nasıl memnun edeceğini de öğrenmişsin," diye kendi kendime konuştum. Ardından birazdan toplanım diye düşünerek, geceliği yatağa geri bırakıp odayı süzmeye başladım. İlk gördüğüm gibiydi, hiçbir şeyin yeri değişmemişti. Gömme dolabın yanına gidip kapaklarını açtım. Ütülü pantolonlar ve gömleklerle karşılaştım. Açınadığım diğer dolap kapağına erişip onu da açtığımda eşofmanlar, tişört, kazak gibi giyeceklerin konulduğunu gördüm. Kıyafetlerinin çoğu kahverengi ve siyah tonlarındaydı. Pek ilgimi çekmediğinden hatta içimi kararttığından dolabın kapaklarını kapattım ve bu sefer çekmeceleri karıştırmaya başladım. İlk çekmecedeki saatler, kravatlar ve kol düğmeleri bulunmaktaydı. İkinci çekmeceyi açtığımda çok düzenli şekilde dizilmiş çoraplar olduğunu görüp geri kapattım. Daha da fazla karıştırmak yerine odanın banyosuna adımladım ve içeri girdim. Tamamıyla kahverengiden oluşma bir banyoya dikkatlice baktım. Aynalığın önüne gittim. Önce suyu açtım, elimi yüzümü yıkadım ve sağda asılı havluya ellerimi silip çıkmayı düşünüyordum ki gözlerim musluğun al-

tındaki dolabın çekmecelerine takılı kaldı. Bir yerleri karıştırma dürtüme karşı koyamayarak açmaya başladım. İlk çekmece, banyo için gerekli eşyalarla doluydu. İkinci çekmecenin de yedek diş fırçası ve macun gibi şeylerle dolu olduğunu görünce sıkılıp kapatmaya yeltendim. O sırada ikinci çekmecenin içinde, macunun altındaki bir kutu dikkatimi çekti. Macunu çekip parmaklarımla kutuyu daha net görebilmek için kaldırdığımda, kutunun bir kondom kutusu olduğunu fark etmemle çekmeceye atmam ve kapatmam ışık hızında gerçekleşmişti.

Neden aptal gibi onun bir bakır olabileceğini düşünmüştüm ki? Sonuçta bekârdı, eminim evine fazlaca kadın getirmişti. Daha fazla Erdem'in geçmişini kurcalamak istemiyordum, bu yüzden banyodan çıktım. Kafamda bir sürü soru işaretiyle girdiğim yatak odasında Erdem'i görünce ister istemez irkildim. Elleri cebinde, yatağının üzerine attığım geceliğe bakıyordu. Beni fark ettiğinde, tek elini cebinden çıkartıp yüzündeki alaydan yoksun ciddi surat ifadesiyle, "Düğün gecemizden önce ateşinin başına vuracağını hiç düşünmemiştim," dedi.

Daha demin bir kondomla bakıştığımdan mıdır nedir, Erdem'e şu an aşırı gıcık kapmıştım. "Hayallerine limon sıkamak istemem ama o gecelik senin için değil," diye lafı yapıştırdım.

Dudağının kenarı kıvrıldığında elmacıkkemikleri daha da belirginleşti. "Benim için değilse tam olarak kimin için?" diye üsteledi. Yüzündeki bir sırıtma olabilirdi ama gözleri lafımdan hiç hoşnut kalmadığını basbayağı belli ediyordu.

Odanın merkezine ilerleyip camın dibinde olan koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Gözleri her hareketime kayarken de tepkisiz bir şekilde, "Malum evleneceğim, o yüzden kız arkadaşlarımdan birisi almış," dedim. Zergül'ün o diyemiyordum, sonuçta yüz yüze bakacaklardı.

"O zaman her türlü benim için olmuyor mu?"

Resmen beni alaya alıyordu ve benim sinir kotam bunu kaldı-

racak gibi değildi. “Niye üsteliyorsun? Hayır, yani işin yoksa gel, iki dakika günaha girelim falan mı dememi bekliyorsun?” derken resmen tıslamıştım.

Tabii, benim sinirim onun bir taraflarına takacağı kadar büyük olmasa gerek, “Sana kalsa sen beni bu hızla yatağa atarsın da işte ben fırsat vermiyorum,” dediğinde artık yerimden kalkmış üstüne doğru yürümeye başlamıştım. Tüm bedenini bana doğru döndürmüştü, sadece bir adımlık mesafe bıraktım ve yüzüne yüzüne, “Senin haşmetline bacak aralayacak kadar düşmedim, merak etme,” dediğimde aniden cebindeki diğer elini çıkartıp kolumu tutmasıyla bedenlerimizi birbirine yapıştırması bir olmuştu.

O an çok farklı bir duygu hissettim. Bu şekilde yakınlaştığımız ikinci seferdi ama nedense ilk sefermişçesine farklı bir duygu vardı. Heyecan... Peki, neden? Niye bu adamın bedenine tepki vermiştim?

Gözlerim hissettiğim duygulardan dolayı dehşete düşerken o yüzüme eğildi. Artık ne alay vardı ne de o düz duvar surat ifadesi... Aşırı ciddi ve bir o kadar ölümü üfleyen nefeslerinin arasından, “İlgimi çekmeyen kadının dişiliği etkilemez beni, yani senin deyiminle benim haşmetlimin sevebileceği bir tat değilsin,” dedi ve kolumdaki elin baskısının arttığını hissettim. “Ama olur da benim ağız tadıma layık değilsin diye başkalarına gitmeye kalkarsan büyük sıkıntı çıkar, haberin olsun,” dedi ve kolumu bıraktı. Benden uzaklaştığında sanki tüm kalp ritmim alabora olmuş gibi hissediyordum.

Şu an şahsıma hakaret gibi gelen o cümlelere rağmen ben toparlanamıyordum. Hayır, aklım da yerli yerindeydi ama Arat’ta bulmaya çalıştığım o şehvet duygusunu Erdem’in bir yakınlaşmasıyla hissetmem, evrenin benimle taşak geçme yolu gibiydi.

Sakin olmaya çalıştım, sadece anlık bir histi. Sefa’dan sonra erkeklerle cinsellik düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bu yaşma kadar atlatamamışken, Erdem’in bir yakınlaşması ve dokunmasıyla düzelecek değildim. Sadece anlık bir yoklama olarak düşünecek ve kafa yormayacaktım. Dolaptan eşofman ve bir

tişört alan Erdem'e dönüp, "Ben ikimizin arasındaki anlaşmaya uymasına uyarım da sen uçkuruna sahip çıkabilir misin, orası tartışılır," dedim.

Kaşları sorarcasına kalksa da onu aydınlatmadım. Madem bu kadar zekiydi, cevabını da bir zahmet kendisi öğrenmeliydi. Çok kafaya takmamış olsa gerek eşyalarını alıp çıkacakken önünü kestim. Tamamen daha deminki duygulardan arınmış, eski ruh halime dönmüştüm.

"Misafir odasında ben yatacağım. Başka kadınların yattığı yatakta yatmam ben. Yanlış anlama, hijyen meselesi," deyip hızlıca yatağın üstündekileri alarak odanın kapısından aynı hızla çıktım. Sinirlenmişim ama sebebi söylediği cümleler değildi. Asıl nedeni, daha demin dudaklarıma yapışsaydı ona karşılık verecek olmamın farkına varmamdı. Bu evlilikte yanan tarafın ben olma ihtimalinin tüm tüylerimi diken diken yaptığını hissediyordum... Odadan çıkar çıkmaz etrafıma bakındım ve durdum. Misafir odası neredeydi? Bunu bilmediğim için gözlerim etrafı taramaya başladı. Tek derdim bana yardım edecek bir hizmetçi bulmaktı. Merdivenlerden yavaşça inip evin giriş katına bakınmaya başladığım sırada, mutfak bölümünden çıkan bir korumayla göz göze geldim. İlk kez gördüğüm bir korumaydı.

"Bakar mısınız?" diyerek korumayı durdurdum.

Beni tanıyormuş gibi gözükmüyordu çünkü şimdiden kafasını eğip, adımını zikrederek selam vermesi gerekirken o yüzümü inceleyordu.

"Bir sorun mu var?"

Kadife bir sesle söylediği sorusuna hitaben, "Hizmetçilerin nerede olduğunu biliyor musun? Misafir odasını arıyorum da," diye konuştum. Neden bu yeşil gözlü, sarışın adama detay verdiğimi bilmiyordum.

Etrafına bakındı, sonra sağ eliyle altdudağını kaşıyıp bana döndü. "Açıkçası ben de onları arıyordum ama istersen misafir odasına kadar sana rehberlik edebilirim?"

Kaşlarım çatıldı. Bu nasıl bir samimiyetti böyle? Kim olduğu-

mu bilmemesini anlıyordum fakat bu adamın gözleri fazla zamparalık taşıyormuş gibiydi.

“Gerek yok. Ben kendim arar bulurum,” deyip aramızdaki mesafeyi açtım ve merdivenlere doğru güzergâhımı değiştirmişken ani bir hızla önümü kesti.

“Sana yardım etmek istiyorum, beni kırmasan mı?” diye yakışıklı yüzüne bir gülümseme kondurdu.

Konuşmak için ağzımı açtığım anda merdivenin tepesinden gelen bir ses bizi böldü.

“Senden yardım bekleyen yok. Neyi zorluyorsun?”

Erdem’in sesini işittim, tam merdivenin tepesinde tanımadığım sarışına gözlerini dikmişti.

Sarışın yüzündeki gülümsemeyle Erdem’e döndü. “Sadece bu güzel hanımefendiye yardım etmek istemiştım.”

Sarışın konuşurken, Erdem merdivenleri çoktan inerek yanıma geldi. Yüzündeki ciddiyet çok farklı bir boyuttaydı.

“Nişanlının yardımına ihtiyacı yok. Uzun yoldan geldin, git dinlen,” diyen Erdem çok kibar konuşuyordu ama ağzından her kelime bir ölüm tehdidi gibi çıkıyordu.

Bu adam misafir miydi? Neden Erdem’in evinde bir misafir vardı ki?

Sarışının gözleri beni buldu. “Nişanlın demek...” diye mırıldansa da gayet net duyabilmişim. Erdem’e geri döndü. “Ben en iyisi odama çıkayım,” deyip Erdem’e başıyla selam verdi. Ve son kez bana baktı, ardından sessizce merdivenleri çıkmaya başladı. O gözden kaybolur kaybolmaz Erdem’e döndüm.

“Bu kim?”

Gözleri sarışının çıktığı merdivende geziniyordu. “Kuzeyin liderinin erkek kardeşi.”

Şaşırdım. “İraz’ın abisi mi? Burada, senin evinde ne işi var?”

Bana baktı. “Kılıç Bey’in kişisel meselelerinden dolayı. Çok takılma, gidecek yarın.”

Sadece kafamla onayladım. Onun dediği gibi takılmaya ve kurcalamaya gerek yoktu. Kılıç Bey belli ki yine büyük bir avın peşindeydi.

Tam yanından gitmek için atak yapmıştım ki kolumdan tuttuğu için durmak zorunda kaldım. Anlamsızca ona bakıp, “Ne?” diye sordum.

“Bu gece benim odamda kalacaksın.”

“Keyfim ve kâhyası senin odanda kalmak istemiyor,” diye tersledim onu.

“Merak etme, odada ben olmayacağım. Tek kalacaksın.”

Tekrardan karşı çıkmak için ona dönmüştüm ve ağzımı açmıştım ki Erdem benden hızlı çıktı.

“Lafımı ikiletme. Evimde ne idüğü belirsiz bir adam varken başka odada kalamazsın.” Sesi itiraz istemediğini bariz belli ediyordu.

İstemiyordum fakat o sarışının gözünün göz olmadığını seziyordum. Kuzeyden gelen bir adam olduğundan, ne kadar güvenilir bilemiyordum. Bu sebepten Erdem’i daraltmak yerine dinleme kararı aldım. Zaten üstelesem de işin sonunda yine onun dediğinin olacağı su götürmez bir gerçektir.

Kolumu ondan kurtarıp, “İyi be, tamam,” diye çıkışarak merdivenleri çıkmaya başladığımda, arkamdan bana bakıyor oluşunu yok saymaya çalıştım.

Erdem’le yan yana olmak artık daha garip hissettiriyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla erkenden kalkmam ve yattığım yeri yadırgamam bir yana, üstüne bir de dün yaşadıklarımın otürü gram uyuyamamıştım. Şu an tam asabiyetim üstümdeydi. Birisi selam verse öldürecek gibi bakacağımı biliyordum, o yüzden kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Dün Erdem’e neden evinde kalmak istediğimin cevabını vermediğim için en azından rahat hissediyordum. Ben kaosun içinde bulunmayı seven kadınlardan değildim, daha çok bana dokunmayan bin yaşasın mantığıyla yaşayan, hayatın tadını çıkarmaya çalışanların arasında bir yerdeydim.

Erdem bunu duyup da uslu duracak erkekler arasında olmadığı için, Sefa'yla Erdem arasında çıkacak bir kavgada en büyük hasarı alacak olan kişi yine ben olurdum. Başka bir bahaneyle olayı geçiştirmek daha mantıklıydı. Büyük ihtimalle de annemi bahane etme gibi bir planım vardı.

Aşına olmadığım hatta yabancı hissettiğim mutfak masasında oturuyor ve bunları düşünüyordum. Hiç görmediğim bir hizmetçi önüme servis açıp, fark etmediğimi düşünerek beni şöyle detaylıca süzdü ve niyeysen yüzü asıktı. Gözleri gözlerime çıktığında, onun bakışlarını fark ettiğimi anlayıp başını hemen eğdi. Ben ise dikkatlice kıza bakıyordum ve altıncı hissim sağ olsun, hiç sevmemiştim bu mendebur suratlıyı. Benden kaçır gibi uzaklaşıp gözden kaybolduğunda, çatılmış kaşlarımı dizginledim. Erken yaşta kırışmak hiç hoşuma gitmezdi.

Benim için doldurulan çay fincanına elimi atmıştım ki kapıdan içeri giren Erdem'le, dudaklarıma yönelmiş fincanı tutan kolum havada asılı kaldı.

Yüzüme bakarken bir yandan da saatini takıyordu. "Günaydın."

Kuru bir, "Günaydın," deyip onu geçirir geçirmez çayım-
dan bir yudum aldım. O sırada gözüm telefonun saatine kaydığında av şöleni için elbise diktireceğim aklıma geldi. Telaşla yerimden kalkınca Erdem'in gözleri bana döndü. "Hayırdır?" diye sordu merakla. Bir bana bir de telefonuma bakıyordu, telefonu hemen çantaya atıp son bir yudum aldım. "Av şöleni için özel kesim bir elbise diktirecektim, bugün kadınla randevum var, geç kalıyorum," dedim alelacele.

"Anladım," deyip başını salladı. "Benim adamlardan birisiyle git, tek gitme," demişti ki yanındaki bir hizmetçiyle Sefa'nın içeriye girişi, sırtımdan aşağı buz gibi su dökmüşler etkisi yapmıştı.

Erdem'in son cümlesini duymuş olsa gerek bana bakmadan Erdem'e hitaben, "Lüzum yok, Müge Hanım'ın bugünkü eşlikçisi ben olacağım," diyerek bombayı ortaya atmasıyla etkisini kemiklerime kadar hissetmiştim. Yutkundum. "Lüzumu yok, Erdem'le

işleriniz vardır sizin,” desem de Sefa’nın laftan anlamaya niyeti yokmuş gibiydi.

“Sizi buraya kadar almaya gelmişken elim boş dönemem.”

“Gerek yok, Müge adamlarımla birlikte gidecek ve sen de benimle birlikte şirkete geleceksin.”

Sefa’nın şah damarının daha da belirginleştiğini gördüğümde sinirlendiğini anladım. Erdem ise onun sinirini umursuyormuş gibi değildi. Sakin bir şekilde kahvaltısını yapmaya başlamıştı.

“Ben Şahbazoğlularının korumasıyım. Ve Müge Hanım da hâlâ bir Şahbazoğlu. Siz de bilirsiniz Kılıç Bey’in aileye düşkünlüğünü ve aile için olan tüm emirler yapılmak zorundadır.”

Ağızına attığı peyniri yutar yutmaz göz ucuyla Sefa’ya bakan Erdem, koltuğunda gerisin geri yaslanıp elindeki peçeteyle ağzını sildi ve tabağının içine koydu. Ağızı kapalıydı ama damaklarının hareket edişinden anladığım kadarıyla dilini dişlerinde gezdirdiyordu. Gözlerini milim Sefa’dan çekmeden, “Seni tanımasam şu bağlılığına inanacağım. Bilirim ihanet etmezsin ama söz konusu Müge olduğunda şansını çok fazla zorlamaya başladın,” dedi. Benimle konuştuğu zamankinden daha farklı bir ses tonuydu bu. Daha otoriter, daha baskın bir ton kullanıyordu.

“Sen sadece uslu bir av köpeği olmaya devam et. Sana ait olmayan göz dikme ki sonun Yücel’den daha kötü olmasın. Senin gibi Kılıç Bey’e sadık birini kaybetmek istemem,” diye sözlerine devam etti ve yerinden kalktı. Ağır adımlarla yanıma yaklaşıp, elini belime attığında bir karıncalanma hissetsem de mimiklerimi düz tuttum. Sefa’nın gözleri, Erdem’in belime yerleşmiş eline kayarken o gözlerin çok yoğun şekilde Erdem’e baktığını gördüm. Öldürmek istiyormuş gibi.

“Bu konuyu bir gün seninle özel olarak konuşmak isterim,” dedi Sefa ama sanki kendini çok zor tutuyormuş gibiydi. Ben ise bu tavırlarına tiksinererek bakıyordum. Ne sanıyordu ki? Ölene kadar onu bekleyeceğimi mi?

Benim beyazıma o çıkmayan mürekkebi döktükten sonra hakkı var mıydı? İşte insanoğlu bu kadar bencil ve nankördü. Ancak kendi canı yanınca ardında bıraktığına geri dönerdi.

28. BÖLÜM

ZERGÜL'ÜN GÖZÜNDEN

Karnımda bir bebeğin varlığını bilmeden ve anne içgüdüsünü yaşamadan önce rezil bir kadın olarak anılmayı, insanların benden nefret etmesini asla kafaya takmazdım fakat şu an işler o zamanki gibi değildi. Hayal bile kuramayacağım bir adamla evlendim, çocuğunu taşımanın dahi mide bulandırıcı olduğunu düşündüm, yapamam dedim lakin hayat öyle bir yer ki yapmam, etmem dediklerinle yüzleştiriyor seni.

İki elimi karnıma koyup okşadım. Geçmişte olsa sadece kendimi düşünürdüm ama artık karnımda canımdan can bir bebek taşıyordum ve onun için güçlenmek zorundaydım. Kılıç her daim yanımda duramaz, bizi koruyamazdı. Bu yüzden ona muhtaç olmaktan kurtulmalı, kendimi çocuğum için kurtlar sofrasında yemek değil, o sofranın başında oturan biri haline getirmeliydim.

Çocuğumun, annesi yüzünden aşağılanması asla istemiyordum. Bu sebepten av şöleninin yeri benim için çok önemliydi.

Arabalara binmiş giderken bu konuları düşünüyordum. Kılıç tam yanımda oturuyor, Müge ise Kamran Bey'le başka bir arabanın içinde geliyordu. Babam olacak adam ise ortalıklarda yoktu. Şimdiye çoktan yanıma geleceğini düşünürken kaç gündür yanıma gelmeyişinin nedenini sorgulamadan edemiyordum keza o adam menfaatçiydi. Hamile oluşumun fırsatını asla kaçırarak birisi değildi.

Arabanın durmasıyla birlikte düşünmeyi bıraktım. Arabadan inmek için hamle yapacakken, Kılıç bileğimden tutup ona bakmamı sağladı.

“İraz’ı yanından ayırma. Bugün doğudaki Batur’un topraklardan gelecek aile liderleri av şöleninde olacak.”

“Batur daha on iki aileden atılmadı mı?” diye sorarken şaşkındım. Kılıç neden onun atılmasını sağlamamıştı?

Yüzündeki o memnuniyetsizlikle dişlerini sıktı. “Av şölenine gelecekler listesi önceden hazırlanmış olmasaydı çoktan atmıştım fakat doğudan gelenler planımı geciktirdi. İşte bu yüzden İraz’ı ne olursa olsun yanından ayırma,” dedi.

Tepkisine bakılırsa Batur’un bana bir şeyler yapmasından korkuyormuş gibiydi. Sadece başımı salladım. Çıkmaya vakit bulamadan da Kılıç, “Bekle,” dediğinde ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

Kılıç, gözlerini gözlerimden çekmeden elini ceketinin iç cebine atıp, aynı ağır hareketlerle geri çıkarttığı elinde siyah kadife bir kutu vardı. Bu kutunun ne kutusu olduğunu bilen beynime, gözlerimin gördüklerine rağmen inanasım gelmiyordu. Çünkü asla olmayacak bir düşü görmek gibi bir şeydi. Sol eli kutuyu tutarken, sağ eliyle de kutunun kapağını açtığı derin bir nefes almış lakin geri verememiştim. Kutunun içinde kocaman bir tektaş yüzük vardı. Her kadının hayal ettiği ama şanslı olanların elde edebileceği türden bir yüzüktü. Tektaşın etrafı dikenli bir sarmaşık stiliyle ön plandayken, tektaşı saran taç yaprakları bir gülü anımsatıyordu.

“İlk yüzük, bir bedel uğruna heba edilmiş ve bedel için yapılmıştı fakat...” dedi ve gerisini getirmeden evvel gözlerime odaklandı. “Bu yüzük adın gibi dikenlerden oluşan bir gülü, seni temsil ediyor. İlişkımız daha mı kötü olur yoksa iyileşir mi, zaman gösterecek. Bu yüzükle asıl söylemek istediğim şey ise seni gerçekten karım olarak gördüğüm. Sadece bunu anlamanı istedim.”

Hiç beklemediğim bir itiraftan sonra ne Kılıç’ın sesini duyar oldum ne de ritmini kaybetmiş kalbimin sesini. Hâlâ çok yolumuz vardı biliyorum lakin bizim yolumuza giden ilk adımı ben değil de Kılıç’ın atmış olması, sanki yıllardır süregelen bir savaşın zaferi gibiydi.

Kılıç'la aynı yolda yürümek, ölümle yan yana yürümek gibiydi. Parmağıma yavaşça geçirdiği yüzük bu sözün kanıtıydı. Peki, bundan mutsuz muydum? Aslında mutsuz olmam lazımdı, sonuçta ben yaşamaya odaklanmış bir kadındım. Aklımı bile çelen bu duygu neydi anlamlandıramasam da onun yolundan körü körüne gitme kararı aldım.

“Beni artık karın olarak kabul ettiğine göre yatakları birleştirme vaktimiz de gelmiş demektir. Haksız mıyım, Kılıç Şahbazoğlu?” diye sordum. Aramızdaki uçurumun sebebi gerçek karı kocaların özeli olan yatak odasına sahip olamamamızdan ötürüydü. Bu sorunu çözmeye kararlıyım. Vazgeçmeye de hiç niyetim yoktu. Melek Hanım'a ne kadar saygı duysam da onun izlerini evimin içinde barındırma niyetinde değildim ve düşüncelerimi Kılıç'a açık bir şekilde belli etmediğim sürece isteklerim hep arka plana iteklenecekti.

Sessizlik gittikçe dayanılmaz bir hale gelmeye başladı. Sadece yüzüme bakıyordu, gıkı çıkmıyordu ancak ben umutsuzluğa kapılmak yerine bakışlarımla kararlılığımı belli etme taraftarıyım. Bu yüzden daha da net bir cümleyle konuşmak için ağzımı açtım. “Yanıtın hayır ise yüzüğü çıkaracağım ve artık seninle tensel hiçbir münasebete girmeyeceğim. Artık bir çocuğumuz olacağına göre karılık görevimde burada sonlanmış demektir. Sonuçta çocuk doğurmaya dayalı anlaşmalı bir evliliğimiz vardı, haksız mıyım?”

Gözlerinin güzergâhı elinin arasında olan elimi buldu. Aramıza duvar ören gerilim dolu saniyeler ilerledikçe umudumun kıyı köşelerinin aşınmaya, çatırdamak için fırsat kollamaya başladıklarını hissedebiliyordum. “Dur noktası olmayan bir adamı tehdit etmek, yürek ister,” dediği an, dudaklarımı kemirmeye başlamıştım çünkü reddedildiğimi yüzüme vuran o cümle beni dumura uğratmıştı. Elimi elinden çektiğimde hızla elimi geri tuttu ve ben eğdiğim başımı geri kaldırdığım anda yüzü yüzüme daha da yaklaştı. Kafasını eğdiğini hissediyor ama göz kontağı kurmuyordum.

Nefesleri boynumda fırtına estirirken Kılıç, “İster bataklık ol, ister papatya bahçesi. İkisi de kabulüm,” diye fısıldadığı an fir-

tına durdu. Adada yaptığımız o konuşma aklımın gölgelerinden çıktığında, Kılıç tarafından çoktan kabul gördüğümü anlamıştım. Daha onun gözünde kendimi kanıtlayamadan kabul görmek tuhaf geldiğinden, “Bana güvenmiyorsun. O bataklığın bir gün seni yutma ihtimalinin olması, seni korkutmuyor mu?” diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Sen çocuğunun babasını bataklıkta boğacak kadar vicdansız değilsin.”

Her zaman merhametten noksan olan cümleleri olan adamdan asla duymayı beklemediğim sözlerin etkisinden midir nedir, kalbim deli gibi çarpıyordu. Yüzüne bakmak istiyordum ama her an utançtan deve kuşuna bağlayıp kafamı toprağa gömebilirmişim gibi hissediyordum. Bocalarcasına, “Tamam anladım, gidelim,” diyebildim. İster istemez sesimin tonu değişmişti. Ben kendimi geri çektiğim an, o da benden uzaklaştı. Kalbimin atışı hâlâ durmak nedir bilmiyordu. Kılıç tarafından bu seslerin duyulması korkusuyla elimi göğsüme atıp sakin olmak için kendime zaman tanıdım. O sırada Kılıç arabadan inip, arabanın ön tarafından dolanarak kapımın önüne geldi ve kapımı açtı. Sakinliğimi korudum, yüz ifademi sabit tutup arabanın içinden indim. Kısa bir etrafa göz gezdirdikten sonra Müge’yle göz göze geldiğimde, Erdem’le kol kola girmiş vaziyette buldum onu. Kahverengi deriden mini *straplez* bir elbise giyyordu. Üzerine attığı kahverengi deri palto-suyla beraber dumanlı bir göz makyajı vardı. Hafif çekik gözlerine uyguladığı o dumanlı göz makyajı, onu olduğundan daha seksi gösteriyordu. Ben ona kıyasla olabildiğince ağırbaşlı bir elbise tercih etmiştim. Ceket tarzı beyaz, bel kısmından düğmeli ve derin bir yırtmacı olan bir elbise seçimi yapmıştım. Saçlarımı sıkı sıkıya bir topuz yapıp pırlantadan oluşma sallantılı küpeler takmıştım. Bugün erkekler için bir av şöleniydi lakin benim avım sosyete kadınları olduğundan, şölenin kendisiyle zerre ilgilenmiyordum.

Müge ve Erdem yanımıza gelir gelmez Müge’ye parmağımı işaret ettim. Ufaktan kaldırdığım parmağıma bakmasıyla, gözleri kocaman açılmış ve “*Ciddi misin?*” der gibi bakmıştı. Ben de onu kafamla onaylarken Kılıç, “Hadi içeri girelim,” dedi.

Hareket etmeye başlamadan saniyeler öncesinde elimi Kılıç'ın elinin içinde bulmamla, zor sakinleştirdiğim kalbimin tekrar aynı atışları atmak için pusu kurduğunu fark ediyor ve kendimi zor zapt ediyordum. Bu beklenmedik ilgi ve alaka beni çok fena ayran budalasına çevirmişti. Kılıç'a ait hissetmek, böyle bir şey miydi? Anlam veremiyordum ve anlam veremedikçe daha derine iniyor, saçmalıyordum.

Bir rüyada mıydım?

Dışarıdan küçük gözükten bir kapının içinden geçmiştik ve ben o ana kadar sıradan bir mekân beklerken ondan fazla şeffaf asansörün yeraltına doğru indiğini görmemle, kendimi içimden söylediğimi sandığım ama dışa vurduğum o soruyu söylerken buldum. “Av şöleninin yapıldığı yer, yeraltı mı?”

“Evet, hatta bu yeraltı şehri Iskarta'yla bağlantılı. Iskarta ve av şöleninin yapıldığı yeraltı şehri arasında devasa büyüklükte bir kapı var. Senin geldiğin Iskarta'ya yer üstündekiler ‘güneşi göremeyenlerin şehri’ adını verdi. Av şöleninin yapıldığı bu yeraltı şehrinin de bir adı var. ‘La Morte’ deniyor, yani ölüm,” diye yanıtladı Müge.

Geçen seferki çekinik halleri biraz kendini gösterse de artık bir şey diyemiyordum. Bu yeri o yapmamıştı, Müge'ye tavır almaya gerek yoktu. Ölümün zar tutmadığı tek kişiler kara kemiklerdi. Anladığımı belli etmek için kafamı salladım. Yumuşakça yüzüne bakmayı da ihmal etmediğimde yüz ifadesi normale döndü. Üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyor olsa gerek, burukça yüzüne gülümsedi. Ben de ona gülümser gülümsemez asansörlerden birine bindik. Ne yaşayacağımı, ne göreceğimi bilemez halde aşağı iniyordum ve şeffaf asansörden gözükten tek şey kayalıklardı. En nihayetinde biten asansör inişinden sonra açılan kapıyla yavaşça indik.

Bizi ilk karşılayan şey göbek olsa da ilerlemeye devam ettikçe her kıyıda, köşede çıplak erkek ve kadın heykellerinin oluşunu fark ettim. Duvarlar, bastığım zemin ve çatı her yer taştan oluşma

ve loş kırmızı ışıkla aydınlatılmaktaydı. Yanda iki yanı kırmızı perdelerle kapatılmış bir yer dikkatimi çektiğinde, yanımdaki Kılıç'ı dürtükleyip bana bakmasını sağladım. Elimle kırmızı perdelerin olduğu kısmı işaret ederek "Orası ne?" diye sordum.

İşaret ettiğim yere baktı. "Kırmızı oda, bekârların ve evlilerin kaçamak için kullandığı küçük odaların girişi," dedi kısaca. Tabii, o kısaltmışım söylemiş, direkt seks odaları diyememişti. O an aklıma nereden geldiyse sormadan edemedim.

"Peki, sen hiç kırmızı odaya girdin mi?"

Bu sorunun yanıtı bana ne kazandıracaktı bilmiyorum. Sadece sormam gerektiğini hissettim. Kılıç'm yüzündeki ifade değişikti. "Benim hakkımda bir şeyleri merak eder olmuşsun? Senden beklenmeyecek bir soru oldu."

"Biz bir aileyiz, geçmişini bilmem gelecek için yol çizmemde yardımcı olacaktır," diyebilsem de onun yeni bir soruyla beni sarsması geç kalmamıştı. "Kırmızı odaya defalarca girdim desem çizdiğin yolda geri adım atacağın anlamına mı geliyor?"

O anlama mı geliyordu? İster istemez bunu düşündüm ve "Geleceğin benim olduktan sonra geçmişindekilerle ilgilenmiyorum. Yani çizdiğim yolu geri dönmezdim," dedim lakin tatmin edilesi bir cevap değildi, biliyordum. Çünkü daha deminki cümlele son dediğim arasında uyumsuzluk görülebilecek düzeyde olsa da Kılıç beni bozmadı. "Madem geleceğim senin, geçmişi kurcalamaya gerek yok," dediği an muhabbetin noktası atılmıştı.

Son isteyeceğim şey burada kavga etmekti, bu yüzden olayı başka yerlere çekmemek için sadece gülümsedim ve sustum. Yapılacak en iyi şey buydu çünkü. Olası bir kavga bugün tanışmayı beklediğim kadınlar arasında imajımı zedeleyebilirdi ki bu benim için sosyetenin kapısının tamamıyla kapanması demekti. Adım sesleri duyduğumda, Kılıç'a bakmaya son verip bize yaklaşan İraz ve Sefa'ya baktım. İraz tam arkama geçip ellerini arkada birleştirdi, gözü tamamıyla benim üzerimde ve çevremdeydi. Sefa ise Kılıç'ın yanına gidip kulağına bir şeyler söylediğinde, Kılıç'ın yüz ifadesi değişmiş, çatılı kaşları daha da korkutucu bir hale bürünmüştü.

Sefa ne dedi de ruh hali hemen değişmişti bilmiyordum ama Kılıç bana dönerek, “Müge’yle devam edin,” deyip Müge’ye baktı. “Kalabalıktan ayrılmayın, ne İraz ne de sen Zergül’ tek bırakmayın,” diye sözünü tamamladığında, Müge başıyla onaylamıştı. Erdem de ses etmeden usulca Kılıç’la beraber yanımızdan uzaklaştığında Sefa, Müge’ye bir kez bakıp ardından giden ikilinin peşine takıldı.

“Sence ne oldu birden?” diye Müge’ye hitaben bir soru yönelttim.

“Hiç bilmiyorum ama Kılıç Bey’in planına uymayan bir durum olmuş gibi.”

Kılıç’ın hallededeğine olan inancımdan dolayı Müge’ye, “Boş ver, onlar çözer. Gel biz gidelim,” diyerek konuyu kapattım.

O da zaten üstünde durmak yerine bana ayak uydurdu. Biz yrmemize devam ettiğimizde İraz da birkaç adım arkamızda bizi takip ediyordu. Taş duvarlarla vrili uzun bir koridordan geçer geçmez bir kapıya vardık. Kapının iki yanına yerleştirilmiş korumalar vardı. İçeriden müzik sesini geldiğini duyabiliyordum. Biz kapıdan içeri girerken, korumalar bizi fark ederek başlarıyla selam vermişti.

İskarta’da büyümüş birisiydim ama açık konuşayım, sanki ilk kez bir yeraltı şehrine gelmiş gibi hissediyordum. Büyük bir göbek vardı, sarkıntılı taşlar tüm çatı kısmını kaplamıştı ve onların kopma ihtimali biraz ürkütücüydü. Kapının tam karşı kısmında kalan bir kadın heykeli vardı, elinde bir kadeh ve arkasında kanatları bulunmaktaydı. Küçük masalar içki ve atıştırmalıkla doluyken, duvar kenarlarında yarım ay biçimini alan koltuklar vardı. Göbeğin yer yer kısımlarında, oyulmuş taşların üzerine koyulmuş her türden farklı ve değerli olduğunu düşündüğüm taşlar vardı ve bu taşların üstü bir cam fanusla kapalıydı.

“O baktığın taşlar, Kılıç Bey’in madeninden ıkma. Arada burası müzayede olarak da kullanılır, Kılıç Bey’in nadir elmas ve taşları açık attırma yoluyla satılır. Hepsi çok değerli olduğundan sosyetedeki kadınlar arasında kapış kapış gitmekte.”

“Yzğmdaki elmas da mı Kılıç’ın madeninden gelme?” diyerek ona parmağımı işaret ettim.

“Elbette, on iki ailede değerli taşlar genellikle Şahbazoğlu ailesinden alınır, yurtdışından değil. “

Anlarcasına başımı salladım. Aklımda çok fazla soru vardı lakin soracak zaman yoktu çünkü sevmediğim biri olan Işıl, arkasına aldığı kuyruk tayfasıyla yanımıza gelmişti. Kıçını zoru zoruna örten, göğüs dekolteli ve sırtı açık bir elbiseye giyyordu, cidden her yerden bedenini göstermek nasıl bir vizyon anlayışıydı anlamasam da gözümde fazla basit numaralardı.

“Zergül Hanım, uzun zaman oldu,” dediği an nazıkçe gülümsedim. Münevver Hanım’ın gözleri bizim üzerimizdeydi. Bir köşedeki koltukta oturmuş, kendi yaşitlarındaki kadınlarla bir şeyler konuşuyor ama arada sırada bize de bakıyordu. Kocasını çok güçlü bir on iki aile üyesiydi. Karısını ne kadar yanıma çekersem, Kılıç’a iş bakımından o kadar yardımım dokunurdu. Hem de yüksek sosyete de benim isim yapabilmem için o kadının yanımda gezmesine ihtiyacım vardı. Bu sebepten dolayı kibarca parmaklarımı önümde birleştirdim. Işıl’ın gözleri direkt parmaklarıma ve oradan da parmağımdaki yüzüğe dikkat kesildiğinde vakit kaybetmeden, “En son adada görüşmüştük ve o zamandan bu yana güzelliğinize güzellik katmışsınız,” diye samimi olduğunu düşündüğüm bir ton kullandım.

Asla böyle bir şeyi samimiyetle söylemeyeceğimi bildiğinden, dudağının kenarı kıvrıldı. İkimiz de oyun oynamak zorundaydık ve *en iyi oyunculuk kimin* yarışması yaparcasına birbirimize meydan okuyorduk.

“Beni utandırıyorsunuz,” dedi ve gözleri tekrar yüzüğüme kaydı. “Siz de geçmiş zamana kıyasla, Kılıç Bey’le aranızı düzelttiniz sanırım? Tabii, yine sahte değilse...” dedi ve elinde tuttuğu kadehi dudaklarına götürdü. Kimse fark etmiyordu lakin ben yanında olduğum için görmüştüm. Kadehi kullanıp kadehin arkasından yüzüme doğru sırtıyordu. Ona o hazzı vermek istemediğimden ötürü şuh bir kahkaha attım.

Birkaç kişinin gözleri buraya odaklanmıştı ve ben iyi bir oyuncu olduğum için asla yüz ifademi bozmadım. “Her evlilikte küçük

tartışmalar olur. Bu evliliğin tuzu biberidir. Kocamla aramdaki tartışma akşama kadar dahi sürse sorun değil, sonuçta yatağa girdiğimiz an ağızdan çıkan tek şey birbirimizi ne kadar istediğimiz oluyor,” dedim. İlk sorusu büyük ihtimalle Kılıç’ın şirketinde olanların kulağına gitmesindendi. İkinci sorusu için ise yüzüğün takılı olduğu sağ elimi kaldırdım ve onların rahatlıkla göreceği şekilde hizada tuttum. “Kocamın madeninden çıkma bu şahesere sahte demek, iki aile arasında büyük bir kavga demek. Farkındasınızdır umarım? Keza işin ucu bana değil, kocama dokunuyor. Kılıç Şahbazoğlu’nu kızdırmak istemezsin diye düşünüyorum, haksız mıyım?”

O an yüzündeki gülümseme solup gitti. Çünkü yüzüğe baktığı an gerçek olduğunu anlamıştı. Müge’den öğrendiğim kadarıyla değerli taşların çıkış yerine ait bir mühür olurdu ve mühür kolye, yüzük gibi takıların görünmeyen kısmına vurulurdu. Benimki ise yüzüğün alt kısmındaydı, küçük ama görünmeyecek gibi olmadığından Işıl’ın fark etmesi uzun sürmedi.

Yine de yüz ifadesini korumakta iyi olan Işıl, “Bu yüzük, dediğiniz gibi Kılıç Bey’in kendi mührünü taşımakta. Asla Kılıç Bey’e saygısızlık etmek istemedim, sadece tekrardan kandırılmanızı istemediğim için bu konuyu açmıştım,” dedi. *Ne kadar da iyilik timsali bir davranış*, dedim içimden ama dışa vurmadım. “İlginiz için teşekkür ederim ve müsaadenizi isteyeceğim.”

İkiletmedi, belli ki o da konuşma uzarsa olayların çirkinleşeceğinin farkındaydı. Bu yüzden, “Elbette, iyi eğlenceler,” diyerek geri vites aldı.

O ve kuyrukları bize kinayeli bakışlar atarak uzaklaşırken, Münnevver Hanım’la göz göze geldim ve İraz’a dönüp, “Karşıda oturan, lila rengi elbise giymiş hanımefendiyi görüyor musun?” diye sordum. İlk bana sonra gösterdiğim yere bakıp kafasıyla onayladı. “Yanına gidip kulağına ‘Zergül Hanım haftaya sizi evine davet ediyor’ de,” diye emir verdim. Vakit kaybetmeden yanımdan

uzaklaşıp Münevver Hanım'ın yanına gitti. Dediğim şekilde kulağına eğilerek istediklerimi söylediğinde, Münevver Hanım'la göz göze geldim ve tatlı bir gülümseyişle İraz'a bir şeyler dedi.

İraz bir süre sonra yanıma gelip kulağıma eğildi. "O gün geldiğinde evinizde olacağım."

Gülümsemeden edemedim. Beni reddetmemesi demek, kabul ettiğini anlamına gelirdi. Geriye kalan tek şey onun desteğini yanıma alıp alamayacağımdı. Mutlulukla Müge'ye dönerek, "Zemin atıldı," dedim. O ise kocaman gülümsedi. "Bu daha başlangıç, daha da iyi yerlere geleceksin, sadece sabırla ilerlemen gerek."

Biz aramızda durum değerlendirmesi yaparken kadınların olduğu yere en nihayetinde erkekler toplu bir şekilde geldi. Tanıdığım ve tanımadığım çok fazla erkek vardı. O kalabalığın içinde Kılıç'ı ve yanı başındaki Erdem'i görebilmiştım. Kılıç'ın gözleri etrafta bir tur atıp bizi fark eder etmez rotasını bize döndürdü.

Yanıma yaklaşımaya başladığında, Işıl'ın bir köşede Kılıç'a baktığını gördüm. Aklımdaki kırk tilkiye uyup yanıma gelen Kılıç'la birlikte yüzümde seksi olduğunu düşündüğüm bir bakışla ona baktım. Parmaklarımla ellerinin üstünde huylandırıcı daireler çizmeye başladığımda, Kılıç'ın beklenmedik temastan dolayı irkilmediğini fark ettim. Ne elini çekti ne de gözlerinden uyarıcı bir ima aldım. Hoşuna gidiyordu.

Kalabalık bir ortamda olduğumuz için kulağıma eğildi. Bir eli belimde duruyordu ve ben ne diyeceğini merakla bekliyordum.

"Beni kırmızı odayı kullandırtmaya zorlama," diye fısıldadığında, günaha davetiye çıkaran kışkırtıcı bir tonda yanıtladım. "Evimde, *yatağımızda* yapmayı tercih ederim," derken bir yandan yatağımızda kelimesinin üstüne basarak tonlamıştım. Bana daha demin söylediği şeyi unutmasını istemiyordum. Melek Hanım'a ait her şey o evden kalkacaktı, gerekirse evi değiştirecektim ama ölümler aramızdan çıkacaktı. Şu an gaddar görünüyor olabilirdim lakin ben çocuğum için geleceği hazırlamak zorundaydım. Kılıç'ın bedenini almıştım, ruhunu da almalıydım ve gerekirse âşık da etmeliydim.

“O zaman o güzel parmaklarına söyle, eve gidene ve *yatağımıza* girene kadar uslu dursunlar.”

Aynı benim yaptığım gibi yatağımıza kelimesinin üstüne basa basa konuşmuştu. Memnun olmuş bir biçimde boynuna bir öpücük kondurup geri çekildim. Arduvaz gözleri hiç görmediğim bir yoğunlukla bana bakıp bedenimi uzunca süzdü, sonra gözlerini kapadı ve kaşları çatıldı. Geri açtığı anda ise sakinleşmiş gibiydi. Bir şey demek için ağzını açtığı an adamın birisi yanımıza gelip, “Kılıç, birkaç duyurun olduğunu söylemiştin, bizimle paylaşmak ister misin?” dedi.

“Elbette, Rıfat Bey.”

İlk yaptığı benim belimi tutup yanına çekmek oldu. O konuya girmeden hemen önce Arat, Sinan ve Han yanımıza geldi. Tabii, Han’ın karısı ve baldızı da yanımıza iliştiğinde yüzüm sirke satmaya az kala zor toparlamıştım. Keza Yasmin sanki olduğum mevki bana ait değilmişçesine yüzüme bakıyordu. Melek Hanım’ın en yakın arkadaşıydı. Çağla’yı ise hizmetçiyken oynadığım oyundan sonra bir daha görmemiştim ve bu ilk karşılaşmamızdı.

“Hatırlar mısınız bilmem, ada gezimizde Erdem ve Müge’nin nişanı olacağını söylemiştim fakat zehirlenmemden ötürü nişan ertelenmişti. Sağlığıma kavuştuğuma göre, hem sekreterim hem de güvendiğim bir dost olan Erdem ve amcamın kızı Müge’nin nişanını bir hafta sonrasında yapmak istiyoruz. Hepiniz davetli mizsiniz.”

Topluluktan gelen bir alkıştan sonra Kılıç elini kaldırıp topluluğu susturdu. Herkesin pürdikkat odağı tekrar Kılıç olduğunda, “Uzun zamandır istediğim ama elde edemediğim bir vâris özlemim vardı. Eşim Zergül Şahbazoğlu sayesinde bu özlemim nihayet vuslata ermek üzere... Karım beş haftalık hamile, sizden güzel dileklerinizi ve dualarınızı eksik etmemenizi istiyorum, karşılığında bana her kimin borcu varsa hepsini sileceğim,” dedi. Toplumdan yükselen alkış sesleri nişan duyurusundan daha fazla, daha yüksekti. Acaba bu sevinç çocuğum için miydi yoksa silinecek borçlar için mi bilemesem de kafaya takmadım. Artık kimse

bana tepeden bakamazdı çünkü ben Kılıç Şahbazoğlu'nun vârisini taşıyan kadındım.

Işıl'ın şokla karışık yüz ifadesine, donmuş suratına baktım. Kılıç'ın arkasına geçtim, amacım görünmemekti. Işıl'la göz göze gelir gelmez sinir bozucu bir gülümsemeyle sağ başparmağım haricinde diğer tüm parmaklarımı yumruk haline getirdim ve boğazımın sol kısmından başlayıp sağa kadar başparmağımla düz bir çizgi çektim. Bu benim Işıl'a yaptığım bir uyarıydı. Ola ki aptalca bir şey yaparsa boğazını keseceğimi ima etmiştim.

Kılıç'ın bana söylediği bir söz vardı, zayıflık yanında ölümü de getirir diye. Anne olmadan önce aptal düşler barındıran bir kadındım fakat şimdi olayların rengi değişmişti. Kılıç'ın vârisi olur olmaz düşmanlarımızın gözleri bize dönecekti. Ve bunlardan ilki de en önde durup, Kılıç'm verdiği mutlu haberi düz bir suratla izleyerek bana bakan Batur'dan başkası değildi.

Kılıç elimden tutup beni yanına çekti, gözleri bir Işıl'a bir de bende oyalandı. Daha deminki hareketimi gördüğünü apaçık belli ettiğinde sadece yüzüne tatlıca gülümsedim. O ise sessizliğini korudu, yüzü sinirli değildi ve çok yoğun bir şekilde bana bakıyordu.

Sinan Bey yanımıza yaklaşp elini Kılıç'ın omzuna attı ve sıvazladı. "Kardeşim tebrik ederim. Sonunda bir yeğenimiz olacak," derken sesi neşeliydi.

"Valla oğlun olursa inşallah annesine çeker. İkinci bir Kılıç batıya çok fazla," diye yarı alay, yarı sevinçle konuşan Han Bey'e baktım. Tabii, o sırada Yasmin Hanım'la göz göze geldim.

"Tebrik ederim," dedi kuru ve umursamaz bir sesle. Yüzünden zaten ne düşündüğü apaçık ortadaydı.

Çağla ise oralı bile olmadı. Gözleri her an saçımı yolmak istiyormuş gibi bakıyordu. Artık istese de yapamayacağından olsa gerek, sadece bakmakla yetiniyor, aklınca güç gösterisinde bulunuyordu.

Arat yanımıza ilişip önce Kılıç'a, "Tebrik ederim," dedi, ardından bana baktı. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama bir şey vardı ve o çaktırmamaya çalışıyormuş gibiydi.

“Seni de tebrik ederim, Zergül,” derken sesi bir garipti.

“Hepiniz sağ olun, iyi ki varsınız dostlarım,” diye topluca tebrik dileklerini yanıtlayan Kılıç’la, Arat’a bakmaya son verdim.

“Bu kadar güzel haberleri aldığımıza göre artık av şölenini, La Morte yapan asıl olaya geçelim mi, ne dersiniz?” diyerek dikkati üzerine alan Rıfat Bey, başka bir kapıyı tutan iki adamına kaş göz işareti yaptı.

Bu işaretten sonra adamlar, uzun kulplara sahip ve ortadan ikiye ayrılan kapıların kulpunu tutup kendilerine doğru çektiler. Açılan kapının ardından Rıfat Bey tekrar kalabalığa dönüp, “Lütfen, buyurun,” diyerek kalabalığa karşı referans yaptı.

Açılan kapıdan içeri girmeye başlayan insanları bir süre izledik. Yanı başımızda duran Sinan Bey, “En son mu gireceğiz?” diye sordu.

“Biraz bekleyelim,” diye onu yanıtlayan Kılıç’ın gözleri Erdem’e kaydı.

Aralarında tam olarak ne geçiyor anlamasam da erkeklerin işine karışmaya hiç meyilli değildim keza benim çok başka bir savaşım vardı.

Sonunda kalabalığın çoğunluğu kapıdan içeri girdiğinde Kılıç, “Hadi, gidelim,” diyerek hepimize yürüme komutu verdi.

Grupça kapıya doğru yürüyorduk. Bugün göreceklerim karşısında olabildiğince tepkisiz kalmaya çalışacaktım. Son birkaç adımda ulaştığımız kapıdan içeri girdiğimizde, ortamı saran kırmızı bir duman ve tam ortada duran bir ring gördüm. Çıktığımız odaya kıyasla, bu odanın zemini çukurdu. Çukura kurulmuş bir ring ve o ringin etrafını saran oturaklar mevcuttu.

Buraya kadar her şey düzgündü fakat kırmızı dumanın ardında yeni yeni harelerime yansıyan asıl görüntüyü görene kadar... Ringin bir kısmında kara kemik bir adam vardı. Buraya kadar ona da ses etmesem de beni etkileyen şey, adamın başka bir insanla değil de bir aslanla aynı ringin içinde olmasıydı. Bu tek taraflı bir kumardı.

“O adam ölecek, değil mi?” derken sesli konuştuğumun bile farkında değildim.

“Ölmesi planlanıyor ama olur da hayatta kalırsa yine ölecek.”

Beni yanıtlayan Kılıç’a baktım. “Neden?”

Gözlerini ringden ayırmadı ve beni elimden tutup bize ait olan oturma yerlerine doğru sürükledi. En önde ayırılmış yerimize oturur oturmaz Kılıç konuşmaya başladı.

“Sağ çıksa bile hasarsız kurtulması imkânsız ve hiçbir batılı, hasarlı bir mala yatırım yapmaz.”

Ne diyebilirdim ki? Hadi dedim, neye yarardı? Sadece dinlemekten ve orada, bu durumdan eğlenenlerin içinde oturmaktan başka ne yapabilirdim?

İşte bir kara kemiğin ölümü ve yaşamı buydu. Piramidin altın kısmında oturan şeytanların iki dudak arasındaydı yaşamları. Günahkârların aziz taklidi yaptığı bir cehennemdi burası.

Devam Edecektir...

